

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΒΛΑΧΟΙ – ΑΝΤΙΣ - ΧΑΜΠΕ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

Π
938
ΚΟΓ

Ημερομηνία επιστροφής

[illegible]

Αριθμ. 1111
Τοπογράφου Τονικη Ιστορία [τ] ΠΛ

0140155178

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ηδη οδεύω προς τα Ενεήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παρμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΗΣ 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραπτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013

ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΗΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρι. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Εστι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σηματοδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυνάμει του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάχθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με ξανά συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Υστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Εγγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Αδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του

Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 γεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Το 1997 συνόδευσα το Μουσικό-χορευτικό συγκρότημα του Δήμου στο Διεθνές παγκόσμιο Φεστιβάλ χορού που έγινε στην Λάρισα και την άνοιξη του 1988 συνόδευσα το Μουσικό χορευτικό συγκρότημα του Δήμου δια 20 μέρες στην Γαλλία: Το Μουσικό Χορευτικό μας συγκρότημα σε αρκετές Πρωτεύουσες των Νομών με της Γαλλίας αποκορύφωμα που δώσαμε τρεις παραστάσεις τις δυο σε θέατρα και μια στην Πλατεία ΜΠΟΜΠΙΝΤΟΥ Και από το Διεθνές Φεστιβάλ χορού και Γαλλία αποσπάσαμε συγχαρητήρια και αρκετούς επαίνους για τις επιδόσεις του Μουσικό χορευτικού συγκροτήματος το Δήμου Βεροίας. Χοροδιδάσκαλο του συγκροτήματος ήταν κ Αθανάσιος Ζαμάνης

Διατελώ Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις και αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογραφήσα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου και της Μαρίας

Το οδοιπορικό ενός πολιτικού κρατουμένου πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίξουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη

Τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Όσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: γ«ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας, μα και του χρόνου.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση σε χαρτί ή πίνακα και τα όποια ορθογραφική λάθη. Ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν.

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον; Και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν; Η έννοια της λευτεριάς είναι ενιαία. Και μόνο ένας λαός, που αγωνίζεται να βγάλει από πάνω του, τον ξένο κατακτητή, μόνο αυτός μπορεί να κατακτήσει και την εσωτερική του λευτεριά. Αλλιώς πρόκειται να αλλάξει μόνο Αφέντη. Συνεπώς απαραίτητη είναι όταν κατακτιέται η χώρα η οργάνωση είναι η πρώτη και απαραίτητη προϋπόθεση για τον Παλαικό αγώνα. Μόνο με μια τέτοια οργάνωση μπορεί να επιτευχτεί ο γενικός φρονηματισμός του λαού, το κτύπημα της μοιρολατρίας της αδιαφορίας, του ατομικισμού και της κάθε μορφής συνεργασίας και προδοσίας ακόμα. Και κυρίως να μην αποτελεί η λήθη μια αρρώστια των σύγχρονων κοινωνιών και επιλεκτικότητα σε αυτό που θυμόμαστε και κρατάμε σαν σημείο αναφοράς. Ισως έτσι αυτός ο κόσμος γίνει λίγο πιο ανακουφιστικός πρώτα και καλύτερος έτσι για όλους μας...

Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση της Κασσάνδρα. Η Κασάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η «Μάγισσα», δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως. Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε έλεγε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυτό και Φώναζε να μη βάλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνονα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε λένε!), να μην την πιστεύει κανείς, Γι' αυτό και εμείς που πολεμήσαμε τους Γερμανούς λέγαμε να μην έρθουν μετά απελευθερωτικά οι Αγγλοι στην Ελλάδα για να μην καταστραφεί όπως καταστράφηκε η Τροία.

Γι' αυτό αφού την κατάστρεψαν οι νικητές δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση: Για την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την κατοχική περίοδο, την Ελληνό-Ελληνική κατοχή την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, 1941-44, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια που στη διάρκεια τους πολτοποίησαν τη συνείδηση των Ελλήνων και τον αγώνα τους να μην έρθουν οι Αγγλοι μετά πολεμικά στην Ελλάδα.

Και αυτό γιατί ήταν σαφή, ότι θεωρώντας την Ελλάδα τσιφλίκι τους από το 21 και το κόστος που πλήρωσαν στους Ρώσους με τη στήριξη των Αμερικανών, που θα ήταν ο επόμενος νέο κατακτητής θα ενεργούσαν με βάση το παλιό Σαξωνικό σύνθημα: «κάντε τον κόσμο Αγγλία» και στην Ελλάδα: Μετά τον ερχομό τους: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», προετοιμάζοντας το έδαφος μετά την ήττα τους τον Μάρτη του 1947 να τους διαδεχθούν οι Αμερικάνοι για τη συνεχίσει τον εμφύλιο πόλεμο.

Ας σκεφτούμε αυτή τη στιγμή τη διαχρονικότητα και τη σημασία της Αριστεράς. Θα δούμε ότι στο βάθος χρόνου της Αριστερά, ότι υπάρχουν πάνω από όλα τίμιοι αγώνες με βάση την ανθρωπιστική σκέψη και την Πατρίδα, ενώ στο βάθος χρόνου της Δεξιάς δεν θα δυσκολευτεί να βρει κανείς τη διαφθορά τη συναλλαγή, τη συνεργασία και τον δοσιλογισμό.

Συνήθως οι συγγραφείς τοποθετούνται στο χαρτί όταν κατακάτσει ο κουρνιαχτός της ιστορικής στιγμής. Και η ιστορία και ο μύθος ανήκουν στον ευρύτερο του παρελθόντος χώρο και γι' αυτό δεν παύουν να αφορούν το παρόν.

Να μη ξεχνούμε ότι υπάρχει μια διαχρονικότητα, όχι μόνο σε κάθε και για κάθε ιστορικό γεγονός, αλλά και στις πολιτικές έννοιες και σημασίες των γεγονότων.

Ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον είχεν αυτό κατοχικήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν ότι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ήταν ότι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλλει δεν έχει παρά να ρίξει μια ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρονου Ρωμαίου νέο

κατακτητή Τσώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσιπίωτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποια κόμματα;) φέροντες μεθ' ημών καλά δώρα όπως την: ελευθερίαν (μα η χώρα ήταν ελεύθερη από, τις 12/10/ 1944 ενώ αυτοί ήρθαν τον Φλεβάρη ή τον Μάρτη του 1945). Την τάξιν, (από τις 12/10/ 1944 μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη που έγινε Αγγλική ένοπλη επέμβαση που κυβερνούσε η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας και τις δυνάμεις του ΕΑΜ: τάξη απόλυτη επικρατούσε σε ολόκληρη τη χώρα. Όσο για τα τρόφιμα (εννοεί την ΥΟΝΡΑ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν αλήθεια;), την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Όποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν με αυτήν που έκανε ο ίδιος ο Τσώρτσιλ την παραμονή της μάχης του Ελαμείν: Λέει στη δήλωση αυτή: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται από την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά, σημαντικής βάσεως την οδόν προς βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Βερολίνου Αθηνών.

Πιστεύω ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) διατας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον, ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 Γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Αν λοιπόν μεταφράσει τις δυο δηλώσεις του Σέρ Τσιώτσιλ θα διαπιστώσει πόσο δόλια και εσκεμένα λειτουργούσαν οι Τόριδες ανέκαθεν στην Ελλάδα, αν μεταφράσει στην ελληνική γλώσσα τα Αττικά γράμματα, άλλωστε, έχουν τις σοφές, φυσικές και όμορφες αναλογίες του σώματος και τη μορφή θα (έλεγα) των Ανθρώπων (που την μιλούν), αφού έχουν και αυτά τα μέλη τους, τα σημεία και τις γραμμές τους, ενώ, παράλληλα, σχετίζονται και με την αρχιτεκτονική τέχνη, καθώς και το σχήμα κάποιων απα αυτά συμβάλλει στον σχηματισμό νοητών οικοδομημάτων και, συνακόλουθα, στη δημιουργία ενός χώρου κατοικήσιμου από τη νόηση και τη φαντασία.

Φαντασία που αν την είχε ο νεό Ρωμαίος κατακτητής της χώρας μας που υπαγορεύσει του ορούς του «εις τον δυστυχή λαό μια δίκαιη ευκαιρία δια να απαλλαγή από την δυστυχίαν και να αρχίσει ,μια νέα ζωή». Και δεν είχε, όπως και οι πρώην, Νυν και μελλοντικοί κατακτητές και πάσης φύσης δικτάτορες και ειδικά οι Αγγλοι, που ήταν ο βασικό εχθρός των Ελλήνων πριν από την ΑΝΑΣΤΑΣΗ της Ελλάδας κατά τη διάρκειά της και μέχρι την Ανοιξη του 1947, που έφυγαν ηττημένοι και μας μεταβίβασαν στους Αμερικάνους, δεν ήταν γιατί αν ήταν θα την είχε θα γνώριζε και αυτός. Αυτός που κατ'επανάληψη επαναλάμβαναν οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι, οτι τα γράμματα όπως και ο Ανθρωπος εξάλλου, έχουν Ανθρώπινη προέλευση και συμμετρία. Γι' αυτό και συνδέονται άμεσα με αυτόν, ενώ παράλληλα, συνδέονται με αυτά οι επτά αγωγοί-πηγές ζωτικού πνεύματος και επικοινωνίας που εδράζουν στο πρόσωπό του.

Βέβαια, « Η (...) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγελία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (...) ανέκφραστου δεδομένου.

Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ Ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε και επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες

Βέβαια, ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις του αγώνα, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια τη μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ένας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί και ειδικά η Αριστερά και μαζί της ο λαός, που έχει όλο το ιστορικό και Αντιστασιακό μακρόχρονο υπόστρωμα για να εμπνευστεί από την ιστορία του και την προσφορά του στο κοινωνικό και οικονομικό γίνναισθαι της χώρας. Τα αιτήματα του ελληνικού λαού εξακολουθούν να εστιάζονται και να συμποσούνται στο τρίπτυχο: Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και κοινωνική Δικαιοσύνη, με τη Δημοκρατία να είναι ο αποφασιστικός κρίκος στην όλη σχέση των ανθρώπων.

Πάντα με την πεποίθηση ότι η Ελλάδα χρειάζεται ένα Νέο 1843 της και η Ευρώπη το Νέο 1848, με μια συνεκτική Ριζοσπαστική Αριστερά και ένα νέο εθνικό λαϊκό Μπλόκ για να προχωρήσουν ανάμεσα στις γεωπολιτικές, εθνικές και ταξικές συμπληγάδες χωρίς να κομματιαστούν.

Βέροια Κόγιας Νίκος Μάρτιος 1963

ΟΙ ΒΛΑΧΟΙ-ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Ο ΧΑΜΠΕ Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΥ ΣΥΝΤΟΝΙΖΕ ΤΗΝ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Όταν η ιστορία και η πολιτική αφαιρούν και αυθεραιοτούν στο όνομα της μεταφυσικής ηθικής κρίσης, τότε όλα επιτρέπονται και όλοι έχουν δίκαιο-ιδιαίτερα όσοι είναι με τον πιο ισχυρό. Εμείς όμως οι επιζήσαντες και η μετά την ήττα γενιές των αριστερών-και οι αριστεροί ιστορικοί-δεν έχουν ανάγκη από τέτοια όπλα και τέτοιες πλέον αντιλήψεις. Μόνο οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι εξακολουθούν να τις χρησιμοποιούν. Το Αριστερό κίνημα έχει ανάγκη απ τη μεγάλη παράδοση της «κοινωνικής»-ας την πούμε ετσι-ιστορία. Αυτή που γεννήθηκε μαζί με τους πολίτες και τις κοινότητες τους. Που είχε βασικό και μοναδικό στόχο να αναδείξει την επιστήμη και, μέσα απ την Επιστήμη, τη στενά αλληλένδετη, την δημοκρατική πολιτική, η μόνη που ταιριάζει και εκφράζει τον Ανθρωπο.

Ο Ανθρωπος τον μόνο πλούτο, θουσαυρό και ιδιοκτησία που έχει είναι το κουφάρι του η-μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει. Αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει το κορμί του, είναι αρκετή για να του εξασφαλίσει όχι μόνο τα του ζείν, αλλά τα του Ευφ ζείν. Αυτά τα δυό προικισμένα χέρια, που παράγουν τα πάντα, σε αντίθεση με τον κεφαλαιούχο, που είναι ενά περίεργο όν, «που διαθέτει το κεφάλαιο λέει», που όμως δεν παράγει τίποτε. Σαν Ανθρωπος όμως διαθέτει και αυτός τα δυό προικισμένα χέρια, πως ο κάθε ανιδιοκτήτης σήμερα, που σε μιά αλλαγή του κοινωνικό-οικονομικού γίνεσθαι, θά του εξασφαλίσουν πλουσιοπάροχα τα του ζείν.

Ενα απλό παράδειγμα οτι τον μόνο πλούτο, θουσαυρό και περιουσία που έχει ο άνθρωπος είναι το κουφάρι του και η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό το κουφάρι παράγει. Και οτι αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει του εξασφαλίζει τα του ζείν είναι ο Μετανάστης. Αυτός φεύγοντας απ τη χώρα της καταγωγής του, δεν παίρνει μαζί του τα τυχόν χωράφια ή αμπέλια που έχει, παρά μόνο μια βαλίτσα με μερικά ρούχα. Με μόνη την μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει του κουφάρι του, παρά την πολλαπλή εκμετάλλευση που του γίνεται στον τόπο του προορισμού του, μπορεί και επιβιώνει. Τα αμπέλια, τα χωράφια και οι Ελιές και τα όποια κτίσματα μένουν στον τόπο της καταγωγής του

Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα φαίνεται, δεν είχε να αντιπαρατάξει ή να υποσχεθεί κάτι καλύτερο παρά τη βία και τον πόλεμο. Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, συγκρότησε αμέσως δίπλα στη Μασονία και τις όποιες άλλες αντίστοιχες νόμιμες και παράνομες οργανώσεις και την διεθνή του κεφαλαίου. Και σε συνέχεια συγκρότησε διεθνή εκστρατευτικά σώματα «λεγεώνες των ξένων» και «προθύμους» απ τις διάφορες χώρες ακόμα και απ τη δική μας και τα έστειλε να πολεμήσουν με τη δύναμη τα νέα φύτρα-έμβρια στη γέννα του το νέο κοινωνικό σύστημα παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου κοινωνικού πλούτου. Και όταν

αυτοί οι Ισμοί δεν μπόρεσαν να το εξοντώσουν εν τη γεννέσει του: έκρινε πως ο φασισμός ήταν η μόνη λύση αυτού του σύνθετου προβλήματος.

Το επόμενο βήμα ήταν να κήρυξει έναν ανειρήνευτο εμφύλιο πόλεμο ιδεολογικό και ένοπλο σε αυτά τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής σε κάθε χώρα που δημιουργήθηκαν αντίστοιχα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Αυτά και μόνο αυτά είναι τα επιχειρήματα και τα μέσα που έχει και μπορεί να αντιτάξει στα ζωτικά επιχειρήματα της κοινωνικό-οικονομικής αλλαγής του Οκτώμβρη του 1917.

Μετά από τριάντισι χρόνια μαύρης σκλαβιάς, που είχαν βυθίσει την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστο κόστος σε ανθρωποθυσίες, με ολοκαυτώματα και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομίας, τα γερμανικά στρατεύματα στις 3 του Σεπτεμβρίου αποχώρησαν απ τη Νάουσα και στις 27 του Οκτώμβρη 1944 αποχώρησαν απ τη Βέροια. Την ημέρα αυτή έφτασε και στην πόλη μας η μέρα της λευτεριάς...

Εκείνες τις ανεπανάληπτες στιγμές ζήσαμε ένα όνειρο. Ενοιωθες κάτι το φανταστικό, που είναι αδύνατο να υποθεί-διατυπωθεί με τον γραπτό λόγο. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς, τη χαμένη λευτεριά σου. Ξανά φέρνω στη μνήμη μου τις ανεπανάληπτες εκείνες ώρες, τότε που οι καμπάνες των Εκκλησιών, οι σειρήνες του συναγερμού, τα κλάξον των αυτοκινήτων, τα πάντα ηχούσαν ρυθμικά και ασταμάτητα, μεταδίδοντας το κορυφαίο χαρμόσυνο μήνυμα της εθνικής απελευθέρωσης. Τα πάντα έμψυχα και άψυχα, γιότραζαν εκείνες τις αξέχαστες ώρες και μέρες. Ολα διαλαλούσαν τη χαρμόσυνη είδηση και πανηγύριζαν τον ερχομό της «Νιάς ανάστασης».

Ο κόσμος είχε ξεχυθεί στους δρόμους τραγουδώντας και χορεύοντας σε ένα ξέφρενο πανηγύρι χαράς. Είναι απροσμέτρητη η εύνοια της τύχης σε όποιον αξιώνεται να ζήσει ανάλογες στιγμές με εκείνες της πρώτης μέρας της λευτεριάς μας. Είναι φανταστικό να βρίσκεσαι ανάμεσα σε έναν κόσμο που παραληρούσε από χαρά, σε ένα κόσμο που γελάει, κλαίει και φιλιέται, αγκαλιάζεται και τραγουδά μαζί σου.

Όσοι ευτυχήσαμε να ζήσουμε τις αλησμόνητες εκείνες μέρες της απελευθέρωσης της πατρίδας μας απ τη μαύρη-μισσητή σκλαβιά και εξακολουθούμε να δίνουμε το παρόν και σήμερα, θυμόμαστε τον πρωτοφανή ξεσηκωμό του λαού μας για τον αλβανικό πόλεμο και τον διάχυτο στα πρόσωπα των Βεροιωτών ενθουσιασμό του κατά την υποδοχή του ΕΛΑΣ, που έμπαινε στην απελευθερωμένη πόλη την Βέροια το πρωί τις 27 του Οκτώβρη του 1944. Τα αντιστασιακά τραγούδια, τα κάθε είδους συνθήματα με λάβαρα και πλακάτ του ΕΑΜ, του ΚΚΕ κυριαρχούσαν. Το ίδιο και οι σημαίες των συμμάχων χωρών είχαν τη θέση τους ανάμεσα στα λάβαρα.

Και ήταν τόσο μεγάλη και ενθουσιώδης η συμμετοχή του λαού στην προειπάντηση της λευτεριά γιατί στην πραγματικότητα, ο λαός μας τη λευτεριά του δεν την είχε στερηθεί μονάχα τα τριάντισι χρόνια της ξένης

κατοχής, αλλά πολύ πριν, απ το 1936, απ τον ντόπιο φασισμό που μας επιβλήθηκε με τη δικτατορία του ο Γλύξμπουργκ. Τις μέρες εκείνες γιορτάζαμε την απελευθέρωσή μας όχι μόνο απ τον ξένο αλλά και απ το δικό μας φασισμό και πιστέψαμε ότι το όνειρο έγινε πραγματικότητα, ότι οι θυσίες μας σαν λαός δεν πήγαν χαμένες και επειδή τη λευτεριά την κατακτήσαμε μέσα από σκληρό αγώνα και αμέτρητες θυσίες. Θυσίες ανείπωτες, πιστέψαμε ότι ο αγώνας δικαιώνεται.

Με απέραντι αισιοδοξία αλλά και σιγουριά βλέπαμε, ότι το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα διαθέτει τις δυνάμεις να τραβήξει μπροστά. Πιστεύαμε ότι μετά την ολοκλήρωση της εθνικής απελευθέρωσης, οδηγούμασταν στην κατοχύρωση των λαϊκών κατακτήσεων, που ήταν και το αδιαπραγμάτευτο αίτημα του ΕΑΜικού κόσμου. Είχαμε απεριόριστη εμπιστοσύνη στην ηγεσία μας. Δεν ξέραμε τίποτα για τις παρασκηνιακές διαπραγματεύσεις. Δε γνωρίζαμε ότι τα είχαν δώσει όλα στους Αγγλους και ότι η ηγεσία μας είχε πέσει στην παγίδα του Λιβάνου και της Καζέρτας;

Πώς να φανταστούμε τότε ότι το σύντομο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε απ την αυγή της απελευθέρωσης μέχρι τα Δεκεμβριανά θα ήταν όχι μονάχα η αρχή αλλά και το τέλος του αυτού του λαϊκού πανηγυριού...Οτι αυτές οι πενήντα τρις μέρες, οι ευτυχέστερες της ζωής μας, θα ήταν οι μοναδικές και δεν θα τις ξαναζούσαμε; Οτι αντιστοιχούσαν την αρχή και το τέλος των λαϊκών κατακτήσεων και το όραμα, που σε κάποια στιγμή πιστέψαμε σαν λαός ότι γίνεται πραγματικότητα, αποδείχθηκε ότι ήταν απατηλό. Και όχι μόνο ένα απατηλό όνειρο αλλά και η αρχή ενός νέου γολγοθά για το λαό και τη χώρα.

Αφού η παρουσία των ηγετών του ΚΚΕ σαν επικεφαλείς του λαϊκού κινήματος, υπήρξε καταλυτική και είχε τα θετικά ως προς την οργάνωση του αγώνα και τραγικά για τη χώρα επακόλουθα ως προς το αποτέλεσμα. Θεωρώ ότι επιβάλλεται, είναι καιρός να αξιολογηθούν στο βαθμό που γνωρίζει ο καθένας τις όποιες ικανότητες τους, τα θετικά και τα αρνητικά τους, για να αξιολογηθεί με αυτόν τον τρόπο η ιστορική τους τοποθέτηση. Από ό,τι είμαι σε θέση να γνωρίζω για τη διάρκεια της κατοχής απ το νομό μας και ειδικά τη Βέροια, πέρασαν πολλά και αξιόλογα στελέχη, υπήρξαν όμως δυστυχώς και μερικά κατά κύριο λόγο Ακροναυπλιώτες, που με τη σεχταριστική πολιτική τους, όχι μόνο δεν βοήθησαν αλλά βλάψανε το λαϊκό κίνημα. Ένας μεγάλος αριθμός απ αυτούς τους «καθοδηγητές» αποδείχθηκαν όχι μονάχα ανεπαρκής αλλά και πολύ αρνητικός ο ρόλος τους. Δυστυχώς ο Νομός δίπλα τους ταλαντούχους και αξιόλογους που πέρασαν, είχε την κακή τύχη με την απελευθέρωση να έχει επικεφαλής ένα τέτοιο «στέλεχος» από την Μυτιλήνη.

Υπήρχαν όμως και άνθρωποι ταλαντούχοι, προικισμένοι με ικανότητες και ευρύτητα γνώσεων, αλλά και άνθρωποι με περιορισμένη αντίληψη, χαμηλού πνευματικού επιπέδου, με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις και το σημαντικότερο, μερικοί ήταν εκτός εποχής, ξεκομμένοι από την

πραγματικότητα. Μερικοί δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν ότι το ΕΑΜ ήταν ένα πατριωτικό, δημοκρατικό και όχι ταξικό κίνημα. Οτι ήταν ένα μαζικό, λαϊκό κίνημα που είχε αγκαλιάσει όχι μόνο την πλειοψηφία του λαού, αλλά ήταν και κοινωνικά διαστρωματωμένο και στόχευε στην απελευθέρωση της χώρας και συνεπώς το κοινωνικό όραμα, που είχε διαμορφώσει, δεν απέβλεπε στην ανάτροπη του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος, αλλά στην καθιέρωση της λαϊκής εξουσίας.

Αρκετοί είχαν μείνει στάσιμοι και πολλοί έσερναν μαζί τους τη νοοτροπία του ταξικού αγωνιστή, επαναστάτη. Ενώ η χώρα μας ήθελε επαναστατική αλλαγή δομών και θεσμών και όχι κοινωνικό-οικονομική ταξική επανάσταση. Μερικοί τα μόνα που γνώριζαν και διδάχθηκαν στην πολύχρονη φυλάκισή τους ήταν η σιδερένια πειθαρχία, ο αυστηρός δημοκρατικός συγκεντρωτισμός και κυρίως τα θέματα οργάνωσης. Πολιτική με την ευρύτερη έννοια και διπλωματία ανύπαρκτη.

Στο Νομό μας η Αντίσταση με διάφορες μορφές και εκδηλώσεις αρχίζει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής. Πρώτα με τη γενική δυσaréσκεια και δυσφορία. Επειτα με την άρνηση να συμμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν και απαιτούσαν οι Γερμανοί. Με την αγανάκτηση, την αντίδραση και την απόρριψη φτάσαμε στον Αύγουστο του 1941, που με πρωτοβουλία των ντόπιων κομμουνιστών και οσων κατόρθωσαν μετά την δραπετεύσής τους από την εξορία η πρώτη εφταμελής (7) οργανωτική Επιτροπή αγώνα, ένα και πλέον μήνα πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ. Αμέσως μετά την ιδρυτική διακήρυξη του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ), συγκροτήθηκε η Περιφερειακή Επιτροπή του ΕΑΜ της Επαρχίας Ημαθίας και στα μέσα του Ιούνη συγκροτήθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και σε συνέχεια η πρώτη πενενταμελής (5) Επιτροπή ΕΑΜ ΝΕΩΝ, που αποτέλεσε αργότερα το πρόπλασμα της ΕΠΟΝ. Η Ε.Α με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς να χάσει την αρχική της αποστολή, που ήταν η κάθε είδους βοήθεια και συμπαράσταση προς τους φτωχούς και αδυνάτους και τους αναπήρους του Αλβανικού πολέμου μετεξελίχθηκε σε επιμελητεία του αντάρτη.

Η Κατοχή της Βέροιας άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν απ τη Βόρεια είσοδο της πόλης. Απ τον παλιό φόρο. Πριν από αρκετή ώρα, πολλά σμήνη αεροπλάνων πετούσαν πάνω απ την πόλη. Και στις πέντε η ώρα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαριά τάκνς. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα βαριά στην Πλατεία Ωρολογίου.

Η ατμόσφαιρα που επικράτησε απ την παρουσία του κατακτητή ήταν παγερή. Εξαίρεση αποτέλεσε ένα μικρό ελάχιστο κομμάτι απ τις χιλιάδες Βλάχους που κατοικούν στη Βέροια, που οργάνωσαν αργότερα γιορτή στο Εστιατόριο ΑΛΤ, και ύψωσαν δίπλα στη ελληνική τη γερμανική σημαία και τη Ρουμάνικη. Βέβαια και σε αυτήν την ενέργεια γι αυτούς που

πρωτοστατούσαν είχε μια συμβολική σημασία η τοποθέτηση της γερμανικής σημαίας δίπλα στην ελληνική. Και ο συμβολισμός συνίσταται στο γεγονός ότι οι Γερμανοί, είχαν θέση σαν απαραίσιμο όρο στην Ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση που σχημάτισαν οι επίορκο στρατηγοί, ελληνική σημαία να τοποθετείται πάντα δίπλα στη γερμανική και όχι η γερμανική δίπλα στην ελληνική. Ας σημειωθεί ότι ο Μεταξάς, εκτός του ότι απαγόρευσε στους δίγλωσσους να μιλούν τη Μητρική τους γλώσσα, είχε απ' το 1936 εξορίσει πολλούς Βλάχους, με το αιτιολογικό ότι έκαναν Ρουμάνική Προπαγάνδα. Με εξαίρεση αυτούς τους ελάχιστους, όλοι οι άλλοι όχι μόνο συμμετείχαν στην Αντίσταση, αλλά ήταν και απ' τους βασικούς στυλοβάτες με την κτηνοτροφία, τα ζώα μεταφοράς και την οικονομική τους ευρωστεία: Τροφοδότησαν, στέγασαν, περίθαλπαν και διακίνησαν σαν σύνδεσμοι τις πιο δύσκολες και εμπιστευτικές αποστολές και διασυνδέσεις ατόμων και μονάδων.

Ο σύνδεσμος είναι ο ιμάντας που μεταφέρει τις οδηγίες-διαταγές απ' τα ανώτερα κλιμάκια προς τα κατώτερα και αντίστροφα. Είναι αυτός που πρέπει να διατηρήσει ζωντανή την επικοινωνία τόσο ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις, άλλο τόσο και με τα ένοπλα τμήματα και κυρίως με αυτά. Μέσα από μπλόκα, τις γραμμές του εχθρού και τα μετώπισθεν του, και κυρίως κατά τη διάρκεια της μάχης να μεταφέρει προφορικές εντολές ή μικροσκοπικά σημειώματα-οδηγίες, καθώς και τις εκθέσεις για την εφαρμογή τους, για τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις και ποσοτικά και ποιοτικά κυρίως στοιχεία για την πορεία της μάχης τα λεγόμενα «οργανωτικά αποκρυσταλλώματα» για την περετέρω δράση.

Μια βασική πτυχή του αγώνα για την επιβίωση του λαού ήταν η μάχη της Σοδειάς. Την μάχη αυτή ο λαός μας την άρχισε απ' τις πρώτες ακόμα μέρες της σκλαβιάς και κορυφώθηκε στις αρχές του 1944, όταν το απελευθερωτικό κίνημα είχε πιά αντρωθεί και ήταν σε θέση να κάνει πόλεμο στον πόλεμο και να διεξάγει νικηφόρες μάχες. Η μεγάλη πείνα του 1941-42, που ήταν το αποτέλεσμα της κατά λήστεψης του εθνικού πλούτου απ' τους κατακτητές, με τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα ιδιαίτερα στις μεγάλες πόλεις, ήταν ένα οδυνηρό παρελθόν που όμως άφησε ανεπανόρθωτες πληγές και ανεξίτηλες μνήμες φρίκης.

Αλλά και οι λεηλασίες και οι συγκεντρώσεις προϊόντων το 1942-43 απ' ο τα ιταλικά κονσόρτσιουμ με το κατοχικό νόμισμα (και κατοχικό νόμισμα εννοώ τα μηχανάκια που είχε κάθε μονάδα κοπής μάρκων που η αξία τους ήταν οση ήταν η ιξία του χαρτιού και της μελάνης) υποχρεωτικά όμως για τους Έλληνες να πουλούν τα όποια προϊόντα με αυτά) και τους ντόπιους συνεργάτες, που λήστευαν το λαό και τροφοδοτούσαν εκτός από τους κατακτητές και την Μαύρη ΑΓΟΡΑ, αυτό τον απύθμενο Γολιάθ του πλούτου των κατοχικών Τζακίων και την διάλυση μέσω της φτώχειας του κοινωνικού Ιστού, καθήκον της Αντίστασης ήταν διάσωσης ολόκληρης της παραγωγής του 1944. Τη χρονιά που η αρπακτική διάθεση των Γερμανών έφτασε στο κατακόρυφο.

Απ τις πρώτες ακόμα μέρες του αγώνα, ένα απ τα βασικά συνθήματα ήταν: «Ούτε ένα σπιρί σιτάρι στους κατακτητές» και όταν ο αγώνας δυνάμωσε προκειμένου το σύνθημα αυτό να πάρει μια γενικότερη έννοια αντικαταστάθηκε απ το σύνθημα η «μάχη της Σοδειάς». Το σύνθημα εφαρμόστηκε ευρύτατα στις σιτοπαραγωγικές περιοχές και στο δικό μας Νομό, που την εποχή που ήταν κατ εξοχήν σιτοπαραγωγικός. Η πρώτη μεγάλη σε έκταση εφαρμογή του συνθήματος στο Νομό μας έγινε το καλοκαίρι του 1943. Σε συνεργασία των Υπαλλήλων της Ένωσης Γεωργικών Συνεταιρισμών Βεροίας και της Αντίστασης 18.000 οκάδες σιτάρι απ τις αποθήκες της Ένωσης στο Σταθμού Ναούσης, με την ένοπλη κάλυψη του ΕΛΑΣ, πήρε το δρόμο για το βουνό. Το καλοκαίρι του 1944 εφαρμόστηκε εκτεταμένα στον κάμπο της Ημαθίας. στην της Βεργίνας-Παλατίτσας όπου 15-20 χιλιάδες στρέμματα ήταν σπαρμένα με σιτάρι.

Πριν αρχίσει ο θερισμός και ετοιμαστούν τα συνεργεία θερισμού, λιχνίσματος και μεταφορά της σοδειάς, ο θερισμός τη χρονιά αυτή έγινε κάτω απ την προστασία του 50ου Συντάγματος του ΕΛΑΣ. Επικεφαλής της επιχείρησης ήταν ο Ψαλτόπουλος και ο Κακουλίδης (δεν θυμάμαι τον βαθμό τους και το μικρό όνομα).

Όταν οι Γερμανοί πληροφορήθηκαν την επιχείρηση 2,000 χιλιάδες Γερμανοί και 1,000 περίπου ΠΑΟτζήδες κινητοποιήθηκαν προκειμένου να ματαιώσουν τον θερισμό. Η μάχες που ακολούθησαν ήταν σκληρές. Οι Γερμανοί υποχώρησαν αφήνοντας το πεδίο της μάχης 80 νεκρούς απ του οποίους 38 Γερμανοί και 60 αιχμάλωτοι και πολλά λάφυρα οπλισμού και πυρομαχικά. Ο ΕΛΑΣ είχε τρεις νεκρούς και δέκα τραυματίες. Το ίδιο έγινε και στον κάμπο της περιοχής Αλεξανδρείας, κυρίως στην περιοχή του βάλτου. Εκείνη τη χρονιά ήταν συνηθισμένο φαινόμενο να βλέπεις τους αντάρτες, με το όπλο χιαστί, να δίνουν ένα χέρι βοήθειας για την συγκομιδή. Ατμόσφαιρα ενθουσιασμού και συγκίνησης επικρατούσε στους κάμπους ειδικά της Μακεδονία και της Θεσσαλίας. Τραγούδια, δρεπάνια και αχός απ τις μάχες. Ο ιδρώτας ανάμιχτος με αίμα πότιζε τους κάμπους της χώρας.

Στην Εθνική Αντίσταση και ειδικά στο Νόμο μας, που ήταν και παραμένει κατ' εξοχήν δημοκρατικός στα πιστεύω του, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο πήρε στο σύνολό του μέρος, Επειδή έκανα ειδική αναφορά στους Βλάχους και επειδή συμβαίνει να είμαι και εγώ δίγλωσσος, αλλά και η κατ' αποκλειστικότητα απασχόλησή τους με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές, καθώς και η μόνιμη εγκατάστασή λόγω της φύσης της εργασίας στους ορεινούς όγκους της χώρας, οι Βλάχοι ήταν από τους πρώτους που εντάχθηκαν στην Αντίσταση. Αν σε αυτά προστεθεί και η παράδοση της συμμετοχής τους στους εθνικούς αγώνες, οι Βλάχοι και στην Αντίσταση είχαν μεγάλη αναλογικά συμμετοχή και έπαιξαν έναν ξεχωριστό ρόλο, όπως ξεχωριστός ήταν ο ρόλος των Βλάχων στο διάβα των αιώνων.

Οι Βλάχοι ήταν πάντα πρώτοι στ Αρματα, τα Τάματα, τα Γρόσια και τα Γράμματα και στην Αντίσταση δεν υστέρησαν σε συμμετοχή και προσφορά. Οι βλάχοι γενικά και τα βλαχοχώρια ειδικά, χωρίς εξαίρεση απ την πρώτη μέρα της κατοχής εντάχθηκαν στο αγώνα και πρόσφεραν ανεκτίμητες υπηρεσίες. Μια απ τις πολλές η πιο πολύτιμη, ήταν οτι με τον οπλισμό, τα πυρομαχικά και τα ζώα που είχαν και φέρει μαζί τους απ τον αλβανικό πόλεμο και αυτά που είχαν μαζέψει απ τα εγκαταλειμμένα απ τον υποχωρούντα στρατό όπλα, έδωσαν τη δυνατότητα στα πρώτα ανταρτοτμήματα του ΕΛΑΣ, να οπλισθούν με τα όπλα και πυρομαχικά και να αποκτήσει μέσα μεταφοράς. Ομως και οι ίδιοι απ τη αρχή ακόμα εντάχθηκαν ομαδικά στις ανταρτο ομάδες του ΕΛΑΣ. Ενας πολύ μεγάλος αριθμός συμμετείχε στην ανωτάτη ηγεσία του απελευθερωτικού κινήματος οπως: ο Γεωρ Σάντος, ο Στεφ Σαράφης, ο Α Τζίμας (Σαμαρινιώτης), ο Αλέξ Σλώλος κλπ και τα χαμηλότερα κλιμάκια και εκατοντάδες είναι αυτοί που διακρίθηκαν για την ξεχωριστή παλληκαριά τους και αναδείχθηκαν διοικητές τμημάτων και σε αρκετές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που έπεσαν στον αγώνα για τη λευτεριά της πατρίδα

Οι Βλάχοι κατά κύριο λόγω προπολεμικά, ασχολούνταν με τις μεταφορές (Καραβάνια) και την κτηνοτροφία κυρίως γιδοπρόβατα. Το γεγονός αυτό πείθει οτι λόγο του επαγγέλματος, εκτός από κάποιο σπίτι αν είχαν (ακίνητη περιουσία) όλα τα άλλα περιουσιακά στοιχεία που είχαν ήταν κινητά. Και οχι μόνο ήταν κινητά αλλά βρίσκονταν η περιουσία αυτή εκτεθειμένη στις εμπόλεμες περιοχές και ζώνες όπου γίνονταν συγκρούσεις. Και σε χώρους που γίνονται συγκρούσεις, δεν σκοτώνονται μόνο οι άνθρωποι που συμμετέχουν στη σύγκρουση, αλλά και τα ζώα και ο ίδιος ο αγωγιάτης ή ο τσομπάνης, που οι Γερμανοί ή οι αντάρτες τον πήραν αγγαρία. Και το βασικότερο δεν ήταν μόνο κινητή ήταν και βρώσιμη γεγονός που σημαίνει οτι αυτό που ειχε σήμερα περιουσιακό στοιχείο : Τα πρόβατα, τα γίδια και τα μουλάρια δεν ήταν σίγορος ο ιδιοκτήτης, οτι θα το ειχε και αύριο.

Από τα εκατοντάδες караβάνια με την επιστράτευση των ζώων στον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο δεν έμειναν παρά μόνο κανένα κουτσό. Αλλά και αυτά τα караβάνια που συγκροτήθηκαν μετά για λόγους εργασίας, αλλο τόσο και τα γιδοπρόβατα για λόγους επιβίωσης, έπρεπε να μετακινούνται από τόπο σε τόπο και από το βουνό στον κάμπο το χειμώνα και αντίστροφα. Το γεγονός αυτό σημαίνει, οτι κατά καιρούς άλλαζε τόπο διαμονής με αποτέλεσμα άλλοτε να ζεί αυτός και τα ζώα του, σε χώρο ελεγχόμενο απ την Αντίσταση και άλλοτε από τους Γερμανούς και τους συνεργάτες τους και το βασικότερο, ποτέ δεν γνώριζε από προηγούμενα ποιός από τους εμπόλεμους κατείχε το χώρο του προορισμού του. Μέχρις ότου το διαπιστώσει αυτό ζούσε μέσα στην αγωνία και την αβεβαιότητα. Και αγωνιά γιατί μια λάθος κίνηση ή λέξη έβαζε σε κίνδυνο οχι μόνο τα περιουσιακά του στοιχεία, αλλά και την ίδια τη ζωής του.

Η κινητή περιουσία (αυτό ίσχυε για όλους) εκτός του ότι είναι εκτεθειμένη σε όλους τους φυσικούς κινδύνους και τις απώλειες ζωϊκής φθοράς αρρώστιες, κλοπές, λύκος επιτάξεις κλπ, σε ανώμαλες καταστάσεις, όπως ο Μακεδονικός αγώνας, ο αλβανικός πόλεμος, η κατοχή, η Αντίσταση και ο εμφύλιος, η ανώμαλη μετά απελευθερωτική περίοδο και η δικτατορίες, όλες οι μορφές των περιουσιακών στοιχείων διατρέχουν κάποιον κίνδυνο μικρό ή μεγάλο. Η περιουσία όμως των δίγλωσσων Ελληνοβλάχων λόγω της φύσης σαν κινητή και αναγκαία για τις μεταφορές και σαν η πιό πολύτιμη-βρώσιμη για τον άνθρωπο, διατρέχει όχι μόνο πολλούς αλλά τους περισσότερους κινδύνους.

Το κρέας, το γάλα, το τυρί και το βούτυρο, δεν είναι μόνο από τα πιό βασικά είδη διατροφής, αλλά και προτιμούνται σε σχέση με τα λαχανικά και τα όσπρια. Επειτά τα βρώσιμα αυτά προϊόνταν ήταν στους χώρους που βρίσκονται οι εμπόλεμοι. Το ίδιο και τα μεγάλα ζώα τα μουλάρια και τα άλογα για όλες τις μεταφορές και κυρίως για τις ορεινές.

Δεν έχω τα απαραίτητα στοιχεία για να περιγράψω με λεπτομέρεια το τι πρόσφεραν στον αγώνα τα βλαχοχώρια και ιδιαίτερα εκείνα που βρίσκονταν στις ορεινές περιοχές. Εκείνο που γνωρίζω είναι, ότι τα βλαχοχώρια της Πίνδου, όπως και όλα τα άλλα χωριά σε αυτήν την ορεινή περιοχή, αλλά και του Βερμίου-Πιέρια και Καϊμάτσαλ, που ήταν στην περιοχή ευθύνης της Χης Μεραρχία, είναι τα βλαχοχώρια αυτά που έδωσαν τη δυνατότητα στα εκεί συγκεντρωμένα τμήματα του ΕΛΑΣ, να διατηρηθούν σαν συγκροτημένα τμήματα, να συντηρηθούν από άποψη τροφοδοσίας, να ανασυγκροτηθούν και να οργανωθούν σε κανονικές μονάδες. Τα χωριά αυτά, έκοβαν τη μπουκιά απ το στόμα και την έδιναν στα τμήματα του ΕΛΑΣ επι μήνες.

Πολλά βλαχόφωνα χωριά, γι αυτήν ακριβώς την πολύπλευρη συμμετοχή τους στον αγώνα, δοκίμασαν τον αγριανθρωπισμό των Γερμανών και των εθνοκτώνων: τα λήστεψαν, τα έκαψαν και τα κατέστρεψαν συθέμελα Κλεισούρα κλπ., όπως παλιά οι Τούρκοι τη Μοσχόπολη κλπ. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι όλος ο λαός πρόσφερε και ειδικά η ύπαιθρος και ειδικότερα τα ορεινά ανεξάρτητα αν ήταν Βλάχοι, Πόντιοι, Σλαβομακεδόνες ή ντόπτιοι. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα στους Βλάχους και τους ασχολούμενους με την γεωργία αυτό συνίσταται στο γεγονός ότι τα περιουσιακά στοιχεία των Βλάχων ήταν κινητά, ενώ των γεωργών κατά κύριο λόγο ήταν ακίνητα.

Οι κατακτητές και οι συνεργάτες τους, μπορεί να συμβεί για λόγους στρατηγικούς να μετατρέψει ένα τεράστιο κομμάτι γής, μέσα στο οποίο υπάρχουν πολλές αγροτικές περιουσίες σε στρατόπεδο.

Αν δεχθούμε ότι η συνείδηση κάθε λαού και ατόμου, αποτελεί αντανάκλαση του υλικού αντικειμενικού κόσμου, και ότι ανάμεσα στα άλλα δεδομένα είναι και η περιουσία στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, αποτελεί στοιχείο που συμμετέχει στη διαμόρφωση της

συνείδησης, τότε πρέπει να δεχθούμε ότι η συνείδηση των ανθρώπων της σταθερής παρουσίας διαφέρει από εκείνη των ανθρώπων με κινητή.

Και συγκεκριμένα σε ένα χωράφι δικό μας 7 στρέμματα, στην περιοχή της Βάντας πηγαίνοντας για το χωριό Ραχία στη μεγάλη στροφή, είχαν στρατωνίσει τα Γερμανικά τάνκς. Ο μακαρίτης πατέρας μου διαμαρτυρήθηκε στην Κομαντούρα. Εκεί του είπαν ότι το επίταξαν όπως στον αλβανικό πόλεμο σας επίταξαν τα ζώα και δεν διαμαρτυρηθήκατε ενώ τώρα... Ο πατέρα μου του απάντησε ότι και τότε τα ζώα επιτάχθηκαν για την απόκρουση του εισβολέα και όχι για λόγους κατάκτησης. Μετά την αποχώρηση των Γερμανών στον ίδιο χωράφι πριν προλάβουμε να το καλλιεργήσουμε στρατώνισαν οι Άγγλοι μέχρι τον Μάρτη του 1947. Και όταν τους ζητήσαμε ο Πατέρα μου κάποια αποζημίωση για τις σοδείες που χάθηκαν και κάτι για την εκχέρσωση του χωραφιού του είπαν αν πήρατε από τους Γερμανούς να δώσουμε και εμείς... Μα αυτοί ήταν κατακτητές...

Όπως είναι γνωστό αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας συγκροτήθηκαν ανταρτομάδες, που δρούσαν ανεξάρτητα η μία από την άλλη. Αυτό στο ξεκίνημα. Οι ανάγκες όμως του αγώνα κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν. Προκειμένου να καλύψουν τις αυξημένες πολεμικές ανάγκες, στα μέσα του 1943, οι μονάδες-ομάδες αυτές συγκροτήθηκαν στο πρώτυπο που είχε ο εθνικός στρατός προπολεμικά. Όπως προπολεμικά έτσι και στην κατοχή έδρα της Χης Μεραρχίας ήταν η Βέροια και συγκροτήθηκε απ' τα ίδια συντάγματα: Το 16ο Βεροίας, το 30ο Εδέσσης και το 50ο Κατερίνης.

Η Διοίκηση της Χης Μεραρχίας ανασυγκροτήθηκε: στρατιωτικός διοικητής ο συνταγματάρχης πεζικού Καλαμπαλίκης Ευάγγελος, Κικίτσας Γεώργιος καπετάνιος, Γκένιος Θανάσης (Λασάνης) αντιπρόσωπος του ΕΑΜ και ο ταγματάρχης πυροβολικού Καστανάς Νίκος επιτελάρχης, τα δε συντάγματα συγκροτήθηκαν .

Το 16ο συνταγμα με αρχική διοίκηση το λοχαγό πεζικού Οικονομόπουλο Γιώργο (Μπαρπαγιώργο) και σε συνέχεια τον ταγματάρχη πεζικού Παπαζήση, τον ταγματάρχη Μεσημέρη και καπετάνιο τον Μελίδη Βασίλη (Βερμιώτη). Χώρος δράσης: Βέρμιο, Πιέρια, Χάσια.

Το 30ο με έδρα την Εδεσσα και με αρχική διοίκηση τον Μόσχο Χρήστο (που είχε την ευθύνη και του 16ου), με καπετάνιο τον Καριοφύλλη Γιάννη (Στάθης) και πολιτικό υπεύθυνο τον Μητσόπουλο Θανάση (Σταύρο). Αργότερα, στρατιωτικός διοικητής ανέλαβε ο ταγματάρχης Ζησόπουλος Φώτης (παπούς). Χώρος δράσης: Πάϊκο-Καϊμάκτσαλαν-Τζένα.

Το 50ο με έδρα την Κατερίνη και με αρχική διοίκηση το λοχαγό Τσαλτίδη καπετάνιο τον Συννεφάκη Κώστα (Νικήτα) και πολιτικός υπεύθυνος Καρακίτσος Ζαχαρίας (Παύλος). Αργότερα στρατιωτικός διοικητής ο αντ/ρχης πεζικού Παπαδάκης. Χώρος δράσης : Πιέρια, Τιτάριο, Ολυμπος, Καμβούνια, Αντιχάσια και Χάσια.

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με τον φασισμό του Μουσουλίνι και έναν αιματηρό πολυήμερο πόλεμο με το νέο κατακτητή. Ήταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωσε ο κάθε Έλληνας και Βεροιώτης και η στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές να ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω της δικτατορίας δεν ήταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, είχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν επέβαλαν τη Βασιλό-μεταξική δικτατορία. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων άρα και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», που αμέσως μετά την κατοχή ο λαός έψαχνε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό»

Κάποιον από αυτούς που σε άλλους καιρούς εκθίαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά» τους και δεν έβρισκε. Και δεν εύρισκε γιατί : Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, υπουργοί και Στρατηγοί και σύμπασα η 4ο Αυγ/νή «ηγεσία», όλοι μαζί από κοινού ορμόμενοι και συναποκομίζοντας ό,τι πολύτιμο, σπάνιο και ακριβό είχε η Ελλάδα είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...προς τα απάνεμα...

Μετά την κατάρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, με τον πιο ειδεχθή και απάνθρωπο τρόπο. Οι πόλεις και η ύπαιθρο στέναζε κάτω απ τη Μπότα των κατακτητών το εναπομείναν 4ο Αυγ/νό καθεστώς, κατ' εντολή της απελθούσης «εθνικής ηγεσίας» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) μέτοχοι, συμμετοχοί, συνένοχοί και αμετανόητοι έναν και μόνο είχαν στόχο : Να σκοτώσουν πρώτα την αγάπη του λαού για την Ελλάδα και σε συνέχεια να την εντάξουν στο Μπλόκ του άξονα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της Ελλάδας.

Ο φασισμός είναι ένα καθαρό χημικό απόσταγμα της Ιμπεριαλιστικής κουλτούρας. Μιάς κουλτούρας που φασισμός και κράτος ταυτίζουν την πρόθεση και εκδηλώνουν τη θέληση να τη χρησιμοποιήσουν σαν εργαλείο μιας καλά συντονισμένης τρομοκρατίας, που να βαραίνει πάνω σε όλο το λαό. Και οι δύο έχουν στόχο την «τελειοποίηση» της εκτελεστικής εξουσία, που θα την μετατρέψει σε κράτος ολοκληρωτικό. Σε καθεστώς, όπως συνέβει στην Ελλάδα και φτάσαμε στην δικτατορία το 1936.

Στα καθεστώτα αυτά οι νέοι άνθρωποι, δεν εκπαιδεύονται σε έργα ειρήνης, αλλά πολέμου. Μέσα σε μία περιρρέουσα ατμόσφαιρα όπου επιδρά υπέρμετρα το γοητευτικό πολεμικό παρελθόν και η κοινωνική επιθετικότητα. Έτσι στο κοινωνικό πεδίο κυριαρχούν οι ρατσιστικές πρακτικές: το οργανωμένο έγκλημα, η δράση τρομοκρατικών ή θρησκόληπτων μειοψηφικών ομάδων. Οι «Ηρωες» και οι ηγέτες των φασιστών και των Ναζί στο μεσοπόλεμο όλοι σχεδόν δεν ανήκαν σε κάποια Ελίτ μορφωμένων. Είχαν ταπεινή καταγωγή που αναμφισβήτητα είχαν ενδιατρέψει στον «πολιτιστικό» κομπογιαντισμό της εποχής, που εξέφραζε

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με τον φασισμό του Μουσουλίνι και έναν αιματηρό πολυήμερο πόλεμο με το νέο κατακτητή. Ήταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωσε ο κάθε Έλληνας και Βεροιώτης και η στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές να ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω της δικτατορίας δεν ήταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, είχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν επέβαλαν τη Βασιλό-μεταξική δικτατορία. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων άρα και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», που αμέσως μετά την κατοχή ο λαός έψαχνε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό»

Κάποιον από αυτούς που σε άλλους καιρούς εκθίαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά» τους και δεν έβρισκε. Και δεν εύρισκε γιατί : Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, υπουργοί και Στρατηγοί και σύμπασα η 4ο Αυγ/νή «ηγεσία», όλοι μαζί από κοινού ορμόμενοι και συναποκομίζοντας ό,τι πολύτιμο, σπάνιο και ακριβό είχε η Ελλάδα είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...προς τα απάνεμα...

Μετά την κατάρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, με τον πιο ειδεχθή και απάνθρωπο τρόπο. Οι πόλεις και η ύπαιθρο στέναζε κάτω απ τη Μπότα των κατακτητών το εναπομείναν 4ο Αυγ/νό καθεστώς, κατ' εντολή της απελθούσης «εθνικής ηγεσίας» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) μέτοχοι, συμμετοχοί, συνένοχοί και αμετανόητοι έναν και μόνο είχαν στόχο : Να σκοτώσουν πρώτα την αγάπη του λαού για την Ελλάδα και σε συνέχεια να την εντάξουν στο Μπλόκ του άξονα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της Ελλάδας.

Ο φασισμός είναι ένα καθαρό χημικό απόσταγμα της Ιμπεριαλιστικής κουλτούρας. Μιάς κουλτούρας που φασισμός και κράτος ταυτίζουν την πρόθεση και εκδηλώνουν τη θέληση να τη χρησιμοποιήσουν σαν εργαλείο μιας καλά συντονισμένης τρομοκρατίας, που να βαραίνει πάνω σε όλο το λαό. Και οι δύο έχουν στόχο την «τελειοποίηση» της εκτελεστικής εξουσίας, που θα την μετατρέψει σε κράτος ολοκληρωτικό. Σε καθεστώς, όπως συνέβει στην Ελλάδα και φτάσαμε στην δικτατορία το 1936.

Στα καθεστώτα αυτά οι νέοι άνθρωποι, δεν εκπαιδεύονται σε έργα ειρήνης, αλλά πολέμου. Μέσα σε μία περιρρέουσα ατμόσφαιρα όπου επιδρά υπέρμετρα το γοητευτικό πολεμικό παρελθόν και η κοινωνική επιθετικότητα. Έτσι στο κοινωνικό πεδίο κυριαρχούν οι ρατσιστικές πρακτικές: το οργανωμένο έγκλημα, η δράση τρομοκρατικών ή θρησκόληπτων μειοψηφικών ομάδων. Οι «Ηρωες» και οι ηγέτες των φασιστών και των Ναζί στο μεσοπόλεμο όλοι σχεδόν δεν ανήκαν σε κάποια Ελίτ μορφωμένων. Είχαν ταπεινή καταγωγή που αναμφισβήτητα είχαν ενδιατρέψει στον «πολιτιστικό» κομπογιαντισμό της εποχής, που εξέφραζε

το αίσθημα ενός πνευματικό πεσιμισμού και σαν τέτοιοι θαύμαζαν τον φασισμό και το ναζισμό.

Ο αυθεντικός, όπως ο δικός μας φασισμός, ντύνεται με τα πατριωτικά σύμβολα. Ο διάκοσμος των προτύπων εξαρτάται από την κουλτούρα. «Τιμούν» υποκριτικά και «επιδεικτικά» αυτούς που έκαναν την Ελλάδα κρατική οντότητα, προβάλουν με έντεχνο τρόπο και πληθωρικά αυτούς που ασέλησαν στο σώμα της Ελλάδας το 21, σαν τους πραγματικούς σωτήρες και αναγεννητές του εθνους, και αγνοούν αυτούς που γονημοποίησαν τον αέρα που αναπνεύουμε, που έκαναν καρποφόρο το χώμα της Ελλάδας και μεγάλωσαν την εσωτερική και την εξωτερική της γεωγραφία και την υπερασπίστηκαν όσες φορές...

Για αυτόν ακριβώς το λόγο η Ελλάδα, που η ίδια αντί για την απελευθέρωσή της γιορτάζει την έναρξη του πολέμου, όχι μόνο δεν συμπεριλαμβάνεται σε αυτό το караβάνι της μνήμης, που οι άλλες χώρες γιοτράζουν, τη νίκη του πολέμου και της Αντίστασης, αλλά ούτε και μνημονεύεται η προσφορά της στον κοινό αντιφασιστικό αγώνα. Ίσως οι οργανωτές αυτών των γιορτών δικαιολογούν την παράληψη πρόσκλησης, από τη συμπεριφορά της ίδιας της Ελληνικής Πολιτείας και του εκπαιδευτικού μας συστήματος, που επί εκατόν ογδόντα χρόνια από το 21, πρώτο της μέλημα ήταν η προσπάθεια για το πώς θα έκοβε με όλα τα μέσα τους δρόμους και τις δομές επικοινωνίας των Νέων Γενιών, να γνωρίσουν το πραγματικό 21, και μισό σχεδόν αιώνα τώρα παραμένει άγνωστη στις Νέες γενιές η αναγνωρισμένη και δοξασμένη από την οικουμένη Εθνική μας Αντίσταση.

Η Ελληνική πολιτεία ποτέ δεν οργάνωσε την προβολή της οικουμενικής αξίας της Εθνικής Αντίστασης. Έκανε ακριβώς το αντίθετο. Αντί γι αυτό και πάλι για τους ίδιους λόγους και για να διασφαλίσουν εκλογική πελατεία, οδήγησαν στο σημερινό χυλό την Αντίσταση και την «αναγνώριση αγωνιστών».

Όπως το 21 μηδένισε, την ψυχή της επανάστασης όταν φυλάκιζε και εξόριζε την ψυχή και την ηθική του Εθνους, αφόρισε με μεσαιωνική υστερία του αγωνιστές, σαν προϋπόθεση για την εγκατάσταση των αποικιακών θεσμών και δομών εξάρτησης και συνέβαλε στην δολοφονία αξιόλογων αγωνιστών και πρωτεργατών της Επανάστασης. Έτσι και τώρα για τους ίδιους λόγους μηδένισε τη σημαντικότερη ιστορική μετά το 21 προσφορά του λαού μας περιορίζοντας τη γεωγραφία της Εθνικής Αντίστασης και έθεσε υπο απηνή διωγμών τους σύγχρονους Κολοκοτρωναίους, Ανδρούτσους, Καραϊσκάκιδες και Καρατάσους.

Κακοποίησε και ατίμασε τη γενιά που τραγουδούσε και πολεμούσε για τη χιλιόκριβη τη λευτεριά. Αν το 21, είχε τους Ανδρούτσους, τους Καραϊσκάκιδες τους Διάκους, η Αντίσταση είχε τους δικούς της : Σουκατζήδιδες, τους Σαλάδες, τους Μπελογιάννιδες, τους Κολοκοτρωναίους και τους Μεσημέριδες, από το Μακροχώρι Ημαθίας,

που όταν οι Γερμανοί, λίγο πριν τον εκτέλεσή του, τον διέταξαν να βγάλει και να πετάξει το σήμα του ΕΛΑΣ από το δίκοχο, τους έδειξε μεγαλώνοντας και προβάλλοντας το Επος και το εύρος της Αντίστασης και της Ελλάδας θα τους απαντήσει : «Πρώτα θα με χτυπήσεται εδώ (έδειξε το μέτωπο) και ύστερα θα το βγάλετε αυτό το τιμημένο σήμα του ΕΛΑΣ»,

Ακόμα για να αρκεστώ στα του Νομού μας έχουμε τους Ζαρκάδιδες, που προκειμένου να μην πετύχει η επιστράτευση καταμπινιέρων στο Νόμο Ημαθίας Βλαχοπαίδων στο μεγάλο Μπόκο που έγινε στην άνοιξη του 1944. Το πρωί οι εκατοντάδες Μαζαράκιδες περίμεναν με κομμένη την ανάσα το αποτέλεσμα της προσπάθειας οι Βλάχοι-δίγλωσσοι Έλληνες οποιό θα ήταν το αποτέλεσμα της προσπάθειας να αποτύχει η στράτευση καταμπινιέρων. Αυτή ήταν μια μεγάλη νίκη για τους δύγλωσους Έλληνες, αφού η νίκη αυτή να περιοριστεί το ελάχιστο ο αριθμός αυτών που ντύθηκαν καταμπινιέροι, αποφεύθηκε τριβή στο χώρο των δίγλωσσων,

Επειδή έκανα χρήση το όνομα του Σουκατζίδη, η περίπτωση για την ιστορία έχει ως εξής. Όταν την πρωτομαγιά του 1944 οι Γερμανοί πήραν τους 200, κομμουνιστές απ το Χαϊδάρ να τους εκτελέσουν σε αντίποινα και συμβολικά στην Καισαριανή, μέσα στους 200, που όλοι τους ήταν κρατούμενοι του Μεταξά, ήταν και ο Ναπομέων Σουκατζίδης. Επειδή ο Σουκατζίδης ήταν από την πλευρά των κρατουμένων, ο άνθρωπος που είχε την επαφή με τον Γερμανό στρατοπεδάρχη, όταν ο Γερμανός στρατοπεδάρχη είδε ότι μέσα στον κατάλογο των 200, ήταν και το όνομα του Σουκατζίδη, δεν ξέρω για πίο ακριβώς λόγο τον εξαίρεσε και τον έβγαλε από τη γραμμή και στην θέση του θα έβαζε έναν άλλο.

Τότε ο Σουκατζίδης είπε στον στρατοπεδάρχη: «πως θα δεχόταν την εξαίρεση με την προϋπόθεση ότι δεν μπει άλλος κρατούμενος στη θέση του». Η απάντηση του στρατοπεδάρχη ήταν πως οι κρατούμενοι που θα εκτελεσθούν πρέπει να είναι 200 και όχι 199. Και η απάντηση του Σουκατζίδη ήταν «Εγώ είμαι ο προγραμμαμένος γι αυτό και δεν μπορώ να βάλω έναν άλλο στη θέση μου», και ξαναμπήκε στη γραμμή. Εκτελέστηκε και αυτός με τους άλλους 199.

Ακόμα είχε τις πολλές εκατοντάδες θανατοποινίτες που έδωσαν τη ζωή τους. Αυτούς που εκτός που την έδιναν πολεμώντας, αλλά και όταν δεν τους σκότωσε το εχθρικό βόλι, τους συνέλλαβε η μεταπολεμική πολιτεία και τους καταδίκασε σε θάνατο με μόνο το αδήκημα τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Αυτούς τους ίδιους, λίγες στιγμές πριν την εκτέλεση, τους απάλλαζε-απάλειφε την ποινή και τους χάριζε τη ζωή, υπο τον όρο ότι θα αποκηρύξουν τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Εκτός από ελαχίστους, μετρημένους στα δάκτυλα τους ενός χεριού, εκατοντάδες ήταν αυτοί που στήθηκαν λεβέντικα και παλικαρίσια, Γυναίκες, Αντρες και Παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα τραγουδώντας το « ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ φωνή λαού, που φτάνεις στ άστρα του ουρανού... και το «Εμπρός ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ για την Ελλάδα το δίκαιο και τη λευτεριά...» και δεν αποκήρυξαν τη συμμετοχή

τους στην Αντίσταση. Μα και για το γεγονός ότι δεν ήταν και ούτε έννοιωθαν ένοχοι. Οι Αθώοι δεν διαπραγματεύονται την αθωότητά τους.

Μα και όταν κλήθηκε στη διάσκεψη του Πότσνταμ, όπου θα συζητούσαν τα μεταπολεμικά σύνορα της Ευρώπης και θέματα που αφορούσαν άμεσα την Ελλάδα όπως: της Κύπρου, των Δωδεκανήσων, της Ανατολικής Θράκης, των Στενών και των επανορθώσεων, ενώ οι άλλες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ήταν κυβερνήσεις συνασπισμού με πυρήνα την Αντίσταση, η «υγιής εθνικόφρον» αντιπροσωπεία μας, θα πάει στη διάσκεψη με εξορκισμούς εναντίον της Εθνικής Αντίστασης, του «Δεκέμβρη» και τα «εγκλήματα της Αριστεράς», λές και αυτά ήταν τα θέματα με τα οποία θα ασχολούνταν η παγκόσμια διάσκεψη.

Οι νέοι στα φασιστικά καθεστώτα, δεν γνωρίζουν την αυτοκατάφαση (ΕΟΝ), δεν κατακτούν μέσω της προσπάθειας πρωταγωνιστικό ρόλο στα κοινωνικά δρώμενα. Διαπαιδαγωγούνται με τις πεπαλαιωμένες τυπικές λογικές του πολέμου : σύγκρουση των δυνάμεων του «Καλού» και του «Κακού», όπου οι εμπόλεμοι διεκδικούν ο καθένας για τη δική του πλευρά εκφράζει το Δίκαιο και το Καλό, ενώ χρεώνουν στους αντιπάλους τον άδικο πόλεμο και το απόλυτο Κακό.

Αυτή η αδιαφορία για την Ελλάδα και το λαό της. Το πάθος να διατηρήσουν την εξουσία που τους έφεραν και τους έδωσαν οι Αγγλοι. Ο υπέρμετρος ζήλος και η επίμονη αγωνία να εντάξουν ό,τι έμεινε από την Ελλάδα και το λαό της στο Γ! Ράιχ, τους οδήγησε να αναλάβουν προδοτικά αξιώματα, έθεσαν στη διάθεση των κατακτητών όλους τους εναπομείναντες οικονομικούς πόρους της χώρας, τους κρατικούς, ιδεολογικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς και το Μεταξικό παρακράτος, με στόχο να οργανώσουν όχι μόνο δίκτυα επαγρύπνησης, (χαφιέδες, καταδότες, κουλοφόρους κλπ), αλλά και ποικιλόνημα ένοπλα τμήματα που τα έθεσαν στη διάθεση των κατακτητών να πολεμίσουν την Εθνική Λαϊκή Αντίσταση, αλλά και θα αποτελούσαν τον προπομπό του εμφυλίου πολέμου. Η χωροφυλακή δεν αποπλίστηκε με την κατάρρευση. Παρέμεινε όπως ήταν υπό τις διαταγές των Κούϊσλιγκς.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου για το λαό, όχι όμως και της 4ο Αυγ/νής κλίμακας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχισαν το καταχθόνιο καταστροφικός τους έργο. Με αυτήν την εικόνα που αλβανικός πόλεμος προκάλεσε, τις τεράστιες καταστροφές που προξένησαν τα υποχωρούντα Βρετανικά στρατεύματα απ την Ελλάδα στο σιδηροδρομικό, οδικό, λιμενικό και αεροπορικό δίκτυο και γενικότερα άνοιγε για την Ελλάδα και τη Βέροια η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράρχονη τραγωδία της κατοχής.

Ετσι, αντί για εθνική ενότητα και ομοψυχία, που είναι τα βασικά προαπαιτούμενα για Αντίσταση και Απελευθέρωση, οδηγηθήκαμε σε μάχες σώμα με σώμα όχι μόνο με τους κατακτητές αλλά, και με τους ντόπιους φασίστες, τους κάθε λογής δωσίλογους και γέμισε η Ελλάδα θύματα,

νεκρούς και σταυρούς. Νεκρούς που τα κόκαλά τους τρίζουν απ την απονιά, την αδιαφορία και την ακατασίγαστη ακόμα εκδικητική μανία της πολιτείας. Σταυρούς και κόκκαλα που δεν τιμήσαμε μα και ούτε αξιοποιήσαμε. Σταυρούς για τους οποίους έπρεπε σαν χώρα και λαός, να νοιώθουμε ενα αίσθημα ενοχής και αυτοκριτικής για την τέτοια συμπεριφορά μας απέναντι στη θυσία που έκαναν: έβαλαν επάνω και απ αυτήν τη ζωή τους την Ελλάδα και τη λευτεριά της.

Απ αυτήν ακριβώς την ανάγκη της λευτεριάς οδηγήθηκαν οι ποιητές Κωστής Παλαμάς να πεί : «μεθίστε με τ αθάνατο κρασί του εικοσιένα», για τον πόλεμο της αλβανίας. Ο Αγγελος Σικελιανός για την Αντίσταση : «Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρός.» και Φώτης Αγγουλές, θα συμπυκνώση το χρέος των Ελλήνων για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά σε στίχος το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας με τις λέξεις : «...Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μόνο με σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».

Στη Βέροια, βέβαια δεν υπήρχε άρχουσα τάξη. Υπήρχαν όμως οπαδοί και στελέχη, που με αυστηρή επιλογή στελέχωναν τον κρατικό μηχανισμό, Νομαρχιακή Επιτροπή διορισμένη απ τη δικτατορία, «Επιτροπές Ασφλείας» και τα στελέχη της ΕΟΝ. Ακόμα υπήρχαν και αυτοί που πίστευαν στην Μεταξική δικτατορία και τον κομμουνιστικό κίνδυνο στο όνομα του οποίου έγινε η δικτατορία, που όμως δεν συμμετείχαν στην επιβολή της, αλλά μερικοί ευτυχώς ελάχιστοι στρατεύτηκαν, στο πλευρό του κατακτητή για να την πολεμήσουν. Καραμπινιέροι και μερικοί συνεργατό-καταδότες, και αυτοί που προσχώρησαν στην Πανελλήνια Αντιστασιακή Οργάνωση (ΠΑΟ) με καθαρό αντικομμουνιστικό περιερόμενο. Ανεφοδιάστηκαν με όπλα και βγήκαν στο βουνό να χτυπήσουν τον ΕΛΑΣ. Μετά από μια σύγκρουση στη Φυτειά και τους Αγίους Πάντες, άρχισαν διαπραγματεύσεις να συγκεραστούν οι απόψεις, με κοινό στόχο τον κατακτητή, χωρίς αποτέλεσμα. Οι αρχηγοί έφυγαν στη Μέση Ανατολή και οι οπαδοί άλλοι προσχώρησαν στο ΕΑΜ και αλλη πήγαν στα σπίτια τους.

Η ανάληψη πρωτοβουλίας σχεδόν αμέσως μετά την κατάληψη του Νομού απ τους Γερμανούς απ το ΕΑΜ, και η μή ανάπτυξη αλλης αξιόλογης Αντιστασιακής οργάνωσης-εκτός απ την ΠΑΟ-με σκοπό να κτυπήσει την λαϊκή Αντίσταση και η ραγδαία ανάπτυξη της ΕΑΜικης Αντίστασης, ήταν τα κύρια και βασικά δεδομένα που συνέβαλαν όχι μόνο να διατηρηθεί η ενότητα και η ομοψυχία και κυρίως οπώς συνέβει δυστυχώς σε αρκετά μέρη να μην διασπαστεί η συνοχή του κοινωνικού Ιστού. Βέβαια δεν έλλειψαν και απ το Νομό μας ορισμένες άσχημες, κατακριτέες και καταδικασμένες και απ τα δύο μέρη ενέργειες.

Δυστυχώς υπάρχουν και σήμερα ακόμα άνθρωποι, που όχι μόνο δεν νοιώθουν ενοχή και τύψεις που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η

Ελλάδα της γύρισαν την πλάτη, αλλά αμφισβητούν και την προσφορά αυτών που την υπερασπίστηκαν και καταδικάζουν με τα πιο ιβριστικά λόγια τον αγώνα και τους αγωνιστές. Βέβαια την άποψη αυτή και «δικαιολογημένα» ως ένα βαθμό τη στηρίζουν και στον τεράστιο αριθμό των εξορίστων και των καταδίκων και κυρίως των «φονιάδων» Αφού ο αριθμός των συλληφθέντων, εξορισθέντων, καταδικασθέντων και εκτελεσθέντων είναι τόσο μεγάλος, σημαίνει ότι διέπραξαν τα όποια «εγκλήματα». Αυτό τους καταμαρτυρούν.

Στη μετά δεκεμβριανή Ελλάδα, η ποινική δίωξη των αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Ξεκίνησε απ την Αθήνα αμέσως μετά την αποχώρηση του ΕΛΑΣ, τη συμφωνία της Βάρκιζας και την παράδοση των όπλων και απλώθηκε σαν πανώλη σε ολόκληρη τη χώρα. Την εποχή εκείνη δεν είχαμε ακραίους «κομμουνιστοφάγους» μονάχα ανάμεσα στα στελέχη των πολιτικών παρατάξεων ή στα σώματα ασφαλείας και στο στράτευμα των πραιτοριανών που το συγκροτούσαν, αλλά και μέσα στο ίδιο το δικαστικό σώμα. Και το δυστύχημα ήταν ότι το δικαστικό σώμα όχι μόνο ευθυγραμμίστηκε με το πνεύμα της αντι κομμουνιστικής υστερίας, κάλυψε και «νομιμοποίησε» την βασιλό-μεταξική δικτατορία και τις πρωτοφανείς αυθαιρεσίες «Συνταγματικά» τις μεταπολεμικές αντισυνταγματικές και παράνομες κυβερνήσεις.

Τις κυβερνήσεις που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, αλλά το ίδιο αυθαίρετα «νομιμοποίησε» και κάλεψε και τις πρωτοφανείς εγκληματικές αυθαιρεσίες των διωκτικών οργάνων του επίσημου κράτους. Ανέχθηκε και το οργανωμένο εγκληματικό παρακράτος και αυτές ακόμα τις αυτοσχέδιες εθνοκτόνες συμμορίες. Και το ακόμα πιο χειρότερο τα δικαστήρια αντιμετώπιζαν με μιά ανεξήγητη εμπάθεια και προκατάληψη τον κάθε αγωνιστή, που είχε την ατυχία να βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου.

Ήταν τόση η εμπάθεια και η προκατάληψη των δικαστών εναντίον μας, που δε μας επέτρεπαν να αντικρούσουμε τους ψευδομάρτυρες και τις βρισιές των πάσης φύσεως μαρτύρων κατηγορίας και τις μυθοπλασίες τους για τα δήθεν φοβερά κακουργήματα. Όταν σηκωνόμασταν και τα καταγγίλουμε σαν επινοήσεις των ανθρώπων που μισούσαν την Αντίσταση, των ανθρώπων που έπρεπε να βρίσκονται στη θέση μας, μας αφαιρούσαν το λόγο. Αν επιμέναμε, μας απαγγέλλανε κατηγορία για ασέβεια προς το δικαστήριο. Την ίδια προκατάληψη συναντούσαν και οι συνήγοροι υπεράσπισης.

Συνελλήφθησαν και βασανίστηκαν άνθρωποι μόνο με την υπόδειξη του καταδότη. Εξορίστηκαν και μετά την αθώωση ακόμα. Καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές και πολλοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν στηριγμένες μόνο στις καταθέσεις του καταδότη. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι υποθέσεις στα στρατοδικεία εκτός του ότι δίκάζαν με συνοπτικές

διαδικασίες και οι κατηγορούμενοι καταδικάζονταν χωρίς την παρουσία του καταδότη. Μα και όταν συνέβαινε να είναι κάποιος παρών και παρά την βοήθεια της έδρας δεν μπορούσε να τεκμηριώσει τις κατηγορίες, που του είχαν υπαγορεύσει γεγονός που τον καθιστούσε αποδεδειγμένα ψευδομάρτυρα η έδρα, ενώ με αυτές τις καταθέσεις έστελνε εξορία και με βαριές ποινές στην φυλακή και τα εκτελεστικά αποστάσματα ανθρώπους ποτέ μα ποτέ δεν επάγγελε σε κάποιον αποδεδειγμένα ψευδομάρτυρα κάποια κατηγορία.

Αυτή η αναμφισβήτητη αποδοχή και παραδοχή των όποιων καταθέσεων και η τέτοια συμπεριφορά απ την πλευρά της πολιτείας και τα δικαστήρια εδραίωσαν, την πεποίθηση ότι οι καταδότες μετακατοχικά και μέχρι το 1980 και... ήταν άνθρωποι υπεράνω υποψίας οσον αφορά την προσφορά και την ευθυκρισία. Πρόσωπα που θεωρούνταν και εξακολουθούν να θεωρούνται και σήμερα ακόμα, αφού ζούν όχι μόνο ανενόχλητοι ανάμεσά μας και απολαμβάνουν τους καρπούς της προσφοράς. Πρόσωπα ταμπού Πρόσωπα ιερά. Μόνο μία εξήγηση υπάρχει ότι το παρακράτος πολιτικό και παρά στρατιωτικό και ο χαφιεδισμός ήταν ενα απ τα βασικά εργαλεία με τα οποία το σύστημα τακτοποιεί τους λογαριασμούς του με τους ιδεολογικούς αντιπάλους.

Η υψηλά ιστάμενη δικαιοσύνη σε συνεργασία με τη δωσίλογη Δεξιά και τις αρχές ασφαλείας τη **ΦΡΑΣΗ** που είπε ο Πρωθυπουργός στο Λίβανο, στις 20-5-1944, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Λιβάνου και του σχηματισμού της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. «...φρονώ ότι η σημερινή επίτευξη συνεργασίας δεν μπορεί να σημάνει ούτε αμνήστευση ούτε λάθη του παρελθόντος...». Μια φράση που αφορούσε τους δωσίλογους και που επιδέχεται δεκάδες ερμηνείες, αλλά που οπωσδήποτε αφορούσε στους συνεργάτες. Και αφορούσε τους πάσης φύσεως συνεργάτες των κατακτητών σαν επιστέγασμα του σχηματισμού κυβέρνησης Εθνική Ενότητας με την Αντίσταση. Χωρίς τη δήλωση αυτή που αφορούσε την καταδίκη των συνεργατών δεν θα μπορούσε να συγκροτηθεί η κυβέρνηση της Εθνικής ενότητας.

Και ο ποιοί ανίδεος άνθρωπος, δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί, ότι η συμφωνία που υπογράφηκε για το σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητα, στη συμφωνία θα υπήρχε όρος που θα έθετε υπο διωγμών την επομένη της απελευθέρωσης τους αγωνιστές και θα παραχωρούσανε αξιώματα στους συνεργάτες των κατακτητών και τους πάσης φύσεως δωσιλόγους, που ήδη τους είχαν καταδικάσει σαν τέτοιους κατ' επανάληψη τα πιο επίσημα χείλη του αντιφασιστικού αγώνα. Μα και η ίδια η συμφωνία πρό βλεπε, την καταδίκη τους. Επιβεβαίωση του όρου καταδίκης τους αποτελεί η έκδοση της υπ αριθ 6 Συντακτικής πράξης στις 20 του Γενάρη του 1945, προκειμένου να υπογραφεί η συμφωνία της Βάρκιζας, πρόβλεπε τόσο το ποιοί είναι οι δωσίλογοι, αλλο τόσο και τον τρόπο με τον οποίο θα γίνει η δίκη, ακόμα πρόβλεπε και τις ποινές.

Βέβαια, όπως η δήλωση εκτός κειμένου του Παπανδρέου, έστι και το διάταγμα, ενώ αποδέκτες ήταν οι συνεργάτες-δωσίλογοι το εισέπραξαν οι αγωνιστές. Και όχι μόνο το εισέπραξαν αλλά και πλήρωσαν αυτοί το κόστος σε καταδίκες και συνέπειες στο πολλαπλάσιο των όσων αναλογούσαν στους συνεργάτες-δωσίλογους.

Το δικαστικό μας σώμα και ειδικά η ηγεσία του, δυστυχώς την ερμήνευσε όπως ακριβώς συνέφερε και εξυπηρετούσε τις προοπτικές, του υπό διαμόρφωση αντικομμουνιστικού κράτους. Με ελαφριά τη συνείδηση το μετά δεκεμβριανό δικαστικό κατεστημένο, στελεχωμένο και γαλουχημένο με τα δικτατορικά νάματα, ταυτιζόμενο με την προοπτική του εμφυλίου πολέμου, που τόσο πολύ τον ήθελαν οι Αγγλοι και το 4ο Αυγ/νό κατεστημένο, και που μετά φανών και λαμπάδων μας το επέβαλαν οι Νέο κατακτητές Αγγλοι, άρπαξαν-πρόσεξαν ιδιαίτερα αυτήν την εκτός κειμένου της συμφωνίας δήλωση του Πρωθυπουργού και αντιστρέφοντας την έννοια, ως προς το ποιούς εννοούσε το έκανε σημαία της ενάντια στους Αντιστασιακούς.

Την επομένη της παράδοση των όπλων το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τέθηκαν υπό απηνή διωγμό. Οι δυνάμεις του. Παρά τον διωγμό όμως και η επιρροή του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ δεν είχε μοιωθεί

Με την ερμηνεία αυτή δόθηκε το πράσινο φώς προς κάθε κατεύθυνση να ξεκινήσουν οι μηνύσεις-χωρίς χρονικά όρια-κατά παντός αριστερού για κατοχικά αδικήματα. Επρεπε να μπει επείγοντως σε λειτουργία η βιομηχανία των μηνύσεων για τα αποκαλούμενα κατοχικά «αδικήματα». Ποιά ήταν όμως τα αδικήματα αυτά, που έπρεπε να κολασθούν και μάλιστα αυστηρά; Στη κατοχή δεν μας πολεμούσαν μονάχα οι κατακτητές, αλλά και οι συνεργάτες τους, που τις περισσότερες φορές η δική τους παρέμβαση ήταν ασύγκρητα χειρότερη και πολύ πιο επικίνδυνη απ αυτή των κατακτητών. Οι συνεργάτες ήταν, δυστυχώς έλληνες και μας γνώριζαν. Ήταν οι γερμανοντυμένοι τσολιάδες, οι χαφιέδες, οι κουκουλοφόροι και κάθε είδους εθνοκτώνοι και αμοιβώμενοι κατά κεφαλή καταδότες των πατριωτών στους Γερμανούς. Ήταν οι υψηλά ιστάμενοι πράκτορες των Αγγλων, που είχαν θέσει καθήκον στα πολύπλοκα δίκτυά τους, Όπως η «συνωμοτική ομάδα απόστολοι» και η SOE που είχε επαφές αποκλειστικά με τους απότακτους αξιωματικούς του 1933 και του 35 εν αγνοία της ελληνικής κυβέρνησης, να εντοπίζουν και να καταδίνουν στελέχη και οπαδούς ακόμα του ΕΑΜ στους Γερμανούς. Ήταν εκείνοι που υπηρετούσαν στην ειδική ασφάλεια και γενικότερα ένας ολόκληρος υπόκοσμος, που είχαν μετατρέψει την κατάδοση σε μιά απ τις επικερδέστερες επιχειρήσεις.

Στις συγκεντρώσεις, τις τοιχοκωλήσεις, στο μοίρασμα των προκηρύξεων, των τρίκ, το χωνί, και στις ένοπλες συγκρούσεις αργότερα μαζί τους, δε σκοτώνανταν μονάχα δικοί μας αλλά και δικοί τους. Στις

μάχες με τους Γερμανούς, που σε συνεργασία και συμμετοχή και τις περισσότερες φορές με την υπόδειξή τους έκαναν τις επιθέσεις, οι σφαίρες δε θα ξεχώριζαν τους προδότες. Ήταν ακόμα αυτοί που προτοστατούσαν στα μπλόκα και τις συλλήψεις. Αυτοί που έπρεπε να είχαν καθίσει στο ειδώλιο του κατηγορουμένου, τώρα κλήθηκαν να διαμορφώσουν τα πινάκια των κατηγορουμένων για τα κατοχικά αδικήματα. Από προδότες έγιναν πατριώτες και από κατηγορούμενοι κατήγοροι.

Η ελληνική κοινωνία είναι συγκρουσιακή και αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της που ξεκινά από πολύ παλιά έβλαψε, πολύ τη χώρα και το λαό. Πάντως αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστικό στοιχείο τόσο στη διάρκεια του αγώνα της παλιγγενεσίας, αλλά τόσο και στη διάρκεια του αιώνα που πλησιάζει στο τέλος. Τρία είναι τα δεδομένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία. α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Η στρεβλωτική καταγραφή και επίκληση της ιστορίας καθώς και η επιλεκτική μνήμη της ιστορίας, μα και η χρήση της σε τρέχοντα πολιτικά ζητήματα την μεταβάλλουν από επιστημονικό-ερευνητικό εργαλείο σε όργανο μισαλλοδοξίας και επικάλυψη σκοτεινών πράξεων και εξελίξεων.

Υπολείμματα αυτών των ιδεολογικών τάσεων είναι ορατά μέχρι σήμερα και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική. Το γεγονός αυτό εκδηλώνεται με την καταγγελτική μανία των πράξεων, αλλά και των προθέσεων ή των υποτιθεμένων κρυφών επιδιώξεων-σκέψεων αποτέλεσε πολύ χρησιμοποιημένο όργανο της ποθητής πάλης. Οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον, παρά των ιδεών που προωθούν συντερεί και σήμερα ακόμα με την ενθουσιώδη συνδρομή των μέσων ενημέρωσης, διαμορφώνουν ένα ταπεινό επίπεδο αντιπαραθέσεων όπου το βασικό στοιχείο που αναδεικνύει είναι αυτό του κοτσομπολιού γ) στη χώρα μας παρά τον τεράστιο ιστορικό πλούτο που έχουμε οι Έλληνες, για λόγους ταξικούς και συμφέροντος δεν επικοινωνούμε με την ιστορία, που είναι ο ιμάντας μεταφοράς γνώσεων και δ) η άγνοια της πραγματικής ιστορίας, η οποία άγνοια αντί να μειώνεται, μοιάζει να γίνεται βαθύτερη.

Είναι γεγονός ότι η ιστορία δεν μας παραδίδει πάντοτε τα γεγονότα αδιάθλαστα. Τα φίλτρα του χρόνου και του χώρου που συντάχθηκαν αρκετά αργότερα, με αποτέλεσμα να έχουν προσαρμοστεί σε ανάγκες και αξίες του χρόνου ακόμα και του τόπου που μεσολάβησαν τα εθνικά στερεότυπα. Η τέτοια συγγραφή της ιστορίας, δεν μας βοηθά πάντοτε, να βρούμε το κλίμα της εποχής για να σταθμίσουμε τα γεγονότα με το μέτρο του παρελθόντος. Απόδειξη ο Μακεδονικός αγώνας.

Όπως σε όλη την Ελλάδα, έτσι και στη Μακεδονία υπήρχαν Φιλικοί που προπαγάνδιζαν την ιδέα της εθνικής παλιγγενεσίας στις πόλεις της Μακεδονίας. Από την εποχή του Ρήγα ακόμα πολλοί Μακεδόνες που ήταν εγκατεστημένοι στη Ευρώπη και σε όλα τα Βαλκάνια κλπ. Ιδεολόγοι, οραματιστές και διανοούμενοι. Εκπρόσωποι του ελληνικού διαφωτισμού, του ουμανισμού και της αναγέννησης. Απλοί άνθρωποι. αρματωλοί και

κλέφτες, διπλωμάτες και αστοί και φυσικά η Εκκλησία, συνέβαλαν ο καθένας απ τη θέση του να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη μεγάλη στιγμή της αποτίναξης του Οθωμανικού ζυγού έπειτα από 400 χρόνια σκλαβιάς.

Αν αναλογιστεί κανείς το βάρος αυτής της μακρόχρονης διάρκειας σε βάθος χρόνου, τον τρόπο που ο λαός κράτησε άσβεστη τη φλόγα του ελληνισμού και τον πόθο για λευτεριά. Και η Μακεδονία όπως και ο άλλος ελλαδικός χώρος, είχε προετοιμαστεί ψυχολογικά και ως ενα αρκετα μεγάλο βαθμό οργανωτικά, για την επικείμενη εθνεγερσία ήδη απ την αυγή του 19ου αιώνα και εν μέρει πριν.

Οι διάφοροι ιστορικοί και απομνημονευματογράφοι (πλην ελαχίστων Κασομούλης κλπ) το κεφάλαιο αυτό της νεοελληνικής ιστορίας, που έχει σχέση με τον Μακεδονικό αγώνα και τα γεγονότα που σημειώθηκαν στη Μακεδονία κατά τη διάρκεια της εθνεγερσίας όχι μόνο δεν συμπεριλαμβάνονται στην ιστορία, αλλά και οσα έχουν καταγραφεί είναι κατά τέτοιο τρόπο γραμμένα, ετσι ώστε να μην παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Τα αναφερόμενα στη Μακεδονία γεγονότα, δεν έχουν κάποια ξεχωριστή θέση, δεν εντυπωσιάζουν όπως των άλλων περιοχών της Ελλάδας και ειδικά της Πελοποννήσου. Ακόμα και οι εκτιμήσεις για αξιόλογα και καθοριστικής σημασίας γεγονότα. Γεγονότα σημαντικά όπως αυτά της Χαλκιδικής, του Ολύμπου, του Βερμίου, της Νάουσας (13 κοριτσιών και 7) στο Παλιό Πρόδρομο Βεροίας, όπου ειχαμε επανάληψη της θυσίας του Ζαλόγγου, της Δοβράς, όπου στις 19/2/21 κηρύχθηκε η Επανάσταση, μάχες της Βέροιας, το Ελευθεροχώρι, των Σερρών, της Καστοριάς της Σιάτιστας και πολλών άλλων περιοχών με εξ ίσου αξιόλογη δράση, δεν έχουν την αντίστοιχη αναφορά. Μα ούτε και φιλολογικά και καλλιτεχνικά έργα απ τους Έλληνες ιστορικούς και δυτικοευρωπαίων εμπνευσμένα απ τον ηρωισμό και τις θυσίες των Μακεδόνων αγωνιστών υπάρχουν. Μοναδική σχεδόν ζωντανή εικόνα απ τον απελπισμένο αγώνα η τραγική μορφή του Εμμανουήλ Παπά, η Αραπίτσα στη Νάουσα και ο πρόδρομος στη Βέροια.

Η ιστορία λένε διδάσκει οτι ο λαός που δεν έχει μνήμη δεν έχει και μέλλον. Για να αποτελέσει όμως μνήμη και μέλλον η ιστορία πρέπει να είναι η πραγματική-αληθινή ιστορία, ετσι ώστε να αποτελέσει την ανεξάντλητη πηγή στην οποία κάθε νέα γενιά να επιστρέφει, να εντρυφήσει για να καθοδηγείτε απ τη μνήμη για το μέλλον. Αλήθεια για ποιά ιστορία μιλάμε. Όταν η ιστορία παραλείπει, υποτιμά και επιλέγει; Όταν απ τον τρόπο που έχει γραφτεί δεν φαίνεται με σαφήνεια οτι ο αγώνας της μνήμης εναντίον της λήθης δεν είναι παρά ο αγώνας της ελευθερίας ενάντια στην τυραννία.

Και αναρωτιέται κανείς μήπως τελικά οι Έλληνες, παρά την πλούσια και μακραίωνη ιστορία, υποφέρουμε περισσότερο από έλλειψη ιστορικής μνήμης και συνείδησης και λιγότερο από έλλειψη προσέγγισης; Είναι αναγκαίο οι Έλληνες να τα ξαναβρούμε με την ιστορία και τον εαυτό μας.

Μας χρειάζεται περισυλλογή. Αλλωστε και ο Χριστός όταν αντίκρισε παρόμοια προβλήματα πήγε στην έρημο για περισυλλογή. Και ο Καραμανλής (ο απελθών) μας ήρθε καλύτερος ύστερα από μια περισυλλογή απ' το Παρίσι.

Απόρροια αυτής της έλλειψης είναι που αν ο γείτονας, ο συγχωριανός ή και ο συμπολίτης θελήσει για δικούς του λόγους προσωπικούς και συμφέροντος ακόμα έχει απο αποφασίσει να εκδικηθεί κάποιον ΕΑΜίτη, ΕΠΟΝίτη, ΕΛΑΣίτη ή και άσχετο ακόμα απ' αυτήν την ιδιότητα την εποχή εκείνη, αρκούσε να πάει στο πιό κοντινό αστυνομικό τμήμα και να απαριθμήσει με μερικές δικές του φαντασιώσεις. Τότε ποιός θα ανακόψει απ' εκεί και πέρα μια πορεία αυστηρά προδιαγεγραμμένη; Απ' τη στιγμή αυτή και μετά έγινε ο υπαριθμών ένα εσωτερικός εχθρός και αυτόν τον εσωτερικό εχθρό θέλει όχι μόνο να ελέγχει, να μειώσει αλλά και να εξοντώσει το μεταπαλευθερωτικό κατεστημένο. Η καριέρα και η ίδια η ζωή ακόμα του γείτονα και του συμπολίτη έχει αρχίσει.

Οι μηχανισμοί κρούσης αυτής της πολιτικής, θα τον συλλάβουν και μέσω των μηχανισμών βίας, θα αναπαράγει τον εσωτερικό εχθρό στο πολλαπλάσιο, όπως στην περίπτωση του αδερφού μου!

Δυστυχώς αυτή υπήρξε η μεταπαλευθερωτική δικαιοσύνη και κυρίως ο τρόπο που αυτή λειτούργησε. Μια δικαιοσύνη στρατευμένη στο πλευρό της δικτατορίας, του νέου κατακτητή, της δοσίλογης Δεξιάς και του παρακράτους. Όταν ο θεσμός της δικαιοσύνης συναγελάζεται με το παρακράτος, αυτοανερείται σαν θεσμός εξουσίας, απαρνείται την εντιμότητα και το στέρεο ηθικό βάθρο που πρέπει να συνιστά η δικαιοσύνη σαν θεσμός εξουσίας. Ακόμα και σήμερα δεν θέλει να αναγνωρίσει ότι λειτούργησε μονομερώς και άδικα η «δικαιοσύνη» των εκτάκτων μέτρων. Δεν θέλει να δει, έστω ότι ήταν αυστηρή, αυστηρότατη, σκληρή και άδικη με τους αγωνιστές, φειδωλή, φειδωλότατη, λυρική και γλαφυρή και με πολλές επιδαψιλέψεις-ψού-ψού και χαμόγελα προς αυτούς, που όχι μόνο της γύρισαν την πλάτη όταν διέτρεχε κίνδυνο αφανισμού, αλλά και πολέμησαν χωρίς έλεος, ιερό και όσιο αυτούς που την υπερασπίστηκαν.

Αντί ο νικητής μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις εκείνες που θα έδιναν τη δυνατότητα στο λαό να ηρεμήσει απ' τα τραγικά δεινά του πολέμου, της κατοχής και του εμφύλιου σπαραγμού και τις συνέπειες που είχε υποστεί, το μόνο πράγμα-θέμα που τον ενδιέφερε ήταν να βρεί τρόπο να καλύψει τις τεράστιες, τραγικές και εγκληματικές αυθαιρεσίες που έκανε στο όνομα της νίκης.

Και ο μόνος τρόπο που υπήρχε ήταν να κατασκευασθεί ένας Νόμος, κατά τέτοιο τρόπο που όχι μόνο να καλύπτει Νομικά τις όποιες αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων, αλλά και να τις επαληθεύει-δικαιολογήσει, όχι μόνο σαν επιβεβλημένες αλλά και Νομικά σωστές και δίκιες. Και σαν δίκιες να εξακολουθούν να έχουν ισχύ σε βάθος χρόνου, έτσι ώστε να παραταθεί η ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τα νησιά και οι

φυλακές να παραμείνουν γεμάτες, το παρακράτος εν δράσει, οι αυθαιρεσίες η μιά να διαδέχεται την αλλη και τα δράματα του λαού ατελείωτα. Προϊον αυτής της προσπάθειας ήταν ο Νόμος 2050 που ψήφισε η κυβέρνηση Πλαστήρα.

Ο Νόμος αυτός, ενώ έχει τίτλο την «ειρήνευση» το περιεχόμενό του και κυρίως ο τρόπος που εφαρμόστηκε ήταν μια απεγνωσμένη προσπάθεια, να δωθεί νομική κάλυψη στις απαράδεκτες αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων. Τα μέτρων με τα οποία διεπράχθησαν τα πιο απάνθρωπα και ειδικά εγκλήματα, ενώ άφηνε άθικτο και σε ισχύ το εγκληματικό καθεστώς των εκτάκτων μέτρων. Τα έκτακτα μέτρα είχαν στο στόχαστρο τη ζωή των αγωνιστών. Εμφορούνταν απ το ταπεινό πνεύμα της ενοχής και της εκδίκησης. Επιβεβαίωση αποτελεί το γεγονός η ευρύτητα στον τρόπο της ερμηνείας, η δυνατότητα προσαρμογής των εκτάκτων μέτρων σε κάθε περίπτωση, η αυστηρότητα στην εφαρμογή, η εκδίκαση των υποθέσεων χωρίς την παρουσία των μαρτύρων κατηγορίας, η κακομεταχείριση και οι απειλές των μαρτύρων υπεράσπισης, παραγνώριση των επιχειρημάτων του κατηγορούμενου, η συνοπτική διαδικασία, η αναξιοπρεπή και βάνανυση συμπεριφορά των συνοδών οργάνων τάξης στις μεταγωγές απ τη μια φυλακή στην αλλη, απ τις δικαστικές φυλακές στα στρατοδικεία και αντίστροφα, καθώς και η ευκολία με την οποία έστελναν στα εκτελεστικά αποσπάσματα γυναίκες, άντρες και αμούστακα παιδιά ακόμα.

Τα έκτακτα μέτρα διασφάλισαν το κράτος της Δεξιάς, με το «νομικό» εκείνο πλέγμα που της επέτρεπε, να παραβιάζει θεσμούς και Νόμους και έδωσε το πράσινο φώς στο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος να δολοφονεί ασύδωτα και ατιμώρητα όχι μόνο τους αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, αλλά και όσους αρνούσαν να δεχθούν αυτό το προσχεδιασμένο αιματοκύλισμα. Οπλισαν τα δολοφονικά χέρια του παρακράτους και τις διάφορες συμμορίες, με τη δύναμη εκείνη που θα έκανε πράξη το περιεχόμενο των εκτάκτων μέτρων. Το «νομικό» περιεχόμενο είχε δυό στόχους : α) Να κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ δολοφονώντας τους άοπλους πλέον πολίτες και β) Να εμποδίσουν την ομαλή εξέλιξη της εσωτερικής ζωής στη χώρα. Μέ ιδεολογία την τρομοκρατία πέτυχαν και στα δύο. Χτύπησαν και σκότωσαν αμέριμνους πολίτες σε ολοκληρή την ελληνική επικράτεια και επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτά ήταν περίπου τα έκτακτα μέτρα, και κάπως έτσι λειτούργησαν και αυτές τις αυθαιρεσίες, έπρεπε να καλύψει νομικά ο Νόμος 2050 και όχι να ειρηνεύσει ο τόπος όπως αιτιολογούσε η εισηγητική έκθεση. Αν πράγματι υπήρχε έστω πρόθεση για ειρήνευση δεν χρειαζόταν ο Νόμος αυτός, αρκούσε μιά προσθήκη με δυό μόνο φράσεις «αναστέλονται με αναδρομική ισχύ τα έκτακτα μέτρα».

Αν δεχθούμε ότι η «Δικαιοσύνη αποτελεί το τελευταίο και πιο αξιόπιστο καταφύγιο των αδικημένων», η μεταπολεμική δικαιοσύνη για δεκαετίες δεν

στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και ούτε σεβάσηκε τον ρόλο της και κυρίως τον εαυτό της. Ενώ γνώριζε, οτι έγιναν σε απίστευτη έκταση και αγριότητα εγκλήματα στο ονομά και στο πλαίσιο μιάς έξωθεν εντολής : «Τσιώρτσιλ ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη χώρα. Πρέπει να κονιορτοποιήσουμε το ΕΑΜ. Και όχι ειρήνη χωρίς νίκη», οταν κρίνονταν η ιστορική βαρύτητα της χώρας και πελώριας ηθικής και εθνικής σημασίας θέματα έμπαιναν στο τραπέζι, της παγκόσμιας Διάσκεψης και η χώρα διασύρονταν στα διεθνή φόρα, αντί η δικαιοσύνη να συνδιαλεγεί με την ιστορία, απάντησε στα θύματά της με οτι : «Δεν έχω το δικαίωμα να σας αποδώσω Δικαιοσύνη αν και ξέρω οτι το δίκαιο είναι με... ». Ενώ άφηνε ατιμώρητους ή έδινε λευκές περισσότερες στην κοινωνία αποδεδιμένα δοσίλογους. Εξέδιδε δικαστικές αποφάσεις που έπρεπε να είναι αρεστές μόνο στους ξένους και ντόπιους εντολείς και ας ήταν και εθνικά ασύμφορες και καταστροφικές. Αποφάσεις που στην καλύτερη περίπτωση συνιστούσαν παραλογισμό και εξ αντικειμένου αποτελούσαν διακωμώδηση της ίδιας της Δικαιοσύνης και της χώρας.

Αυτόν τον ακραίο παραλογισμό τον βαθύτατα οδύνηρό, τον αντίθετο με τα χρηστά ήθη, που τίναξε στον αέρα κάθε έννοια απονομής Δικαιοσύνης, που διέσυρε την ένομη τάξη και παραγνώριζε την αρχή της «καλόπιστης διεξαγωγής της δίκης» οι τότε φορείς της δικαιοσύνης και ειδικά η ηγεσία τα επέβαλαν με τον «ισχυρισμό» :οτι «...δεν μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς κατοχή ήταν, εμφύλιος πόλεμος ήταν...».

Μα και οταν αργότερα με το Νόμο 2.050, «Περί Αναθεωρήσεων των δικών των Εκατάκτων στρατοδικείων», που υποτίθεται οτι με περισσότερη νηφαλιότητα θα γίνονταν οι αναθεωρήσεις των κατάπτυστων δικών, και απαράδεκτων ποινών-ποινές ταξικής εκδήλησης-για συμμετοχή και μόνο στην ΕΑΜική Αντίσταση, και την αποχή απ τις εκλογές την άνοιξη του 1946-επέβαλε ποινές παμφηφή, πεντάκις και δεκάκις σε θάνατο και έστελνε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στα εκτελεστικά απόσπασμα.

Τα Αναθεωρητικά Δικαστήρια, που και σε αυτά η σύνθεση ήταν αυτή των εκτάκτων στρατοδικείων, παρά την βασική επιδίωξη να καλύψουν νομικά τις αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων, ήταν τόσο εμφανής η σκοπιμότητα, οι αδικίες και το εκδικητικό παραλλήρημα και τόσο μεγάλη η ανάγκη να απαλύνουν, αφού δεν μπορούσαν να καλυφθούν στο σύνολο οι τεράστιες αυθαιρεσίες στον ελάχιστο χρόνο που λειτούργησαν και παρά τον αργό ρυθμό λειτουργίας, έπρεπε να τηρηθούν έστω τα προσχήματα. Να φανεί με κάθε θυσία η «Νομιμότητα των εκτάκτων μέτρων». Αφού δεν είχαν διαπραχθεί στην πραγματικότητα τα εγκλήματα που καταλόγιζαν στους κατηγορούμενους όπως ισχυρίζονταν, υπορχεώθηκαν εκ των πραγμάτων ενα μέρος των κρατουμένων αθωώθηκε και αποφυλακίστηκε, και σε ενα ακόμα μεγαλύτερο μειώθηκαν στο ελάχιστο οι ποινές και δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που αθωώθηκαν και πολλοί απ αυτούς που είχαν σταλεί στο Αγιο Πέτρο.

Όταν όμως ύστερα από λίγο διαπίστωσαν, ότι αν συνέχιζαν παρά την προσπάθεια να χωρτάσει ο σκύλος και να μείνει η πίτα σωστή, θα εκτίθονταν για άλλη μια φορά αφού οι καταδικαστικές αποφάσεις στηρίζονταν σε σκηνοθετημένες κατηγορίες κατέληξαν ότι δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Γιατί αν συνεχίζονταν όχι μόνο δεν θα μπορούσε να δώσει το ποθούμενο αποτέλεσμα στο οποίο απέβλεπε: ΝΟΜΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ, αλλά θα άδειαζαν οι φυλακές και τότε εύλογα θα έμπαινε το ερώτημα: Μα επιτέλους σε τί απέλβαπαν τα έκτακτα μέτρα, οι αυστηρές και βαριές ποινές και οι θανατικές καταδίκες αφού απ' ό,τι αποδείχθηκε δεν υπήρχε πράξη-αποδείξεις-έγκλημα και στις περισσότερες των περιπτώσεων δεν υπήρχαν ούτε καν ενδείξεις. Αν συνεχιζόταν και κυρίως αν έμπαιναν όπως «πρόβλεπε» ο Νόμος στην ουσία των υποθέσεων, καλούνταν σε αντιπαράθεση οι μάρτυρες κατηγορίας, και υπεράσπισης, ο ογκόλιθος του εγκλήματος ήταν τόσο μεγάλος και η έκταση της άδικης επιβολής ποινών, τόσο εμφανής που θα τους ήταν πολύ δύσκολο να κρατήσουν, έστω μερικούς στη φυλακή απ' τις δεκάδες χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

Τότε τα έκτακτα μέτρα όχι μόνο θα έχαναν την «νομική» τους ισχύ, αλλά θα γίνονταν και Μπούμεραγκ και κυρίως δεν θα μπορούσαν να τα κρατήσουν σε ισχύ μέχρι τις 24-7-1974. Για να μην εκτεθούν κατά κράτος, που λέει ο λαός και για να μην χάσουν την ισχύ τα έκτακτα μέτρα που τόσο πολύ τα χρειαζόνταν την επομένη της νίκης του Παπάγου στις εκλογές που έγιναν στις 16 Νοεμβρίου του 1952. Με το σκεπτικό λοιπόν, ότι οι φυλακές και οι εξορίες είναι βασικό πολιτικό εργαλείο οι κρατούμενοι χρειάζονται. Θα συνεχίσουν, να αποτελούν τον μπαμπούλα του λαού λειτούργησαν και αυτά σαν έκτακτα στρατοδικεία και με συνοπτικές διαδικασίες πέρασε όσες υποθέσεις εκκρεμούσαν ακόμα με μηδενικές αθωώσεις, μειώσεις και αποφυλακίσεις. Με τον τρόπο αυτό «έκλεισε» για το καθεστώς το θέμα κρατούμενοι. Για να διασωθεί η «Νιμική» και η υπόσταση των εκτάκτων μέτρων και να διατηρηθούν σε ισχύ έμειναν χιλιάδες άνθρωποι στις φυλακές μέχρι το Νοέμβριο του 1963.

Όμως παρά το γεγονός ότι ο Νόμος 2050, είχε να παίξει ένα συγκεκριμένο σκοπό και ρόλο. Οι φυλακές ανακουφίστηκαν απ' την άποψη του ανυπόφορου συνοστισμού. Δεν έπρεπε όμως να πάρουν μεγάλη έκταση οι απαλλαγές, οι μειώσεις των ποινών και οι αθωώσεις. Έπρεπε να κρατηθεί μια ισορροπία, έτσι ώστε να μην δημιουργηθεί η εντύπωση στο λαό ότι οι εξορίες, οι καταδίκες με συνοπτικές διαδικασίες, οι θανατικές ποινές και οι ομαδικές εκτελέσεις ήταν οργανωμένες, σκόπιμες και προαποφασισμένες, και κατ' εντολήν με συγκεκριμένο σκοπό και στόχο την «Κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ. Δεν έπρεπε να πιστέψει, ο λαός ότι αυτό το αδελφοκτόνο αιματοκύλισμα, είχε ταξικό και εκδικητικό χακτήρα και ότι ήταν προαποφασισμένο και καλά σχεδιασμένο, αλλά ότι έγινε, όσο παράλογο, σκληρό, απάνθρωπο και απαράδεκτο και αν ήταν έγενε, για να σωθεί η Ελλάδα απ' τους Έλληνες. Και αφού «σώθηκε καιρός είναι» να δωθεί και μια νομική υπόσταση στα κακουργήματα που διαπράχθηκαν. Να δωθεί μια

επίφαση δικαιοσύνης στις αυθερεσίες και να καλυφθεί η σκοπιμότητα των Εκτάκτων Μέτρων και Στρατοδικείων.

Ο Νόμος 2,050 όπως γράφω και πιο πάνω, ψηφίστηκε για τέσσερους βασικούς λόγους και στόχους: α) Τώρα που η Ελλάδα δεν «κινδυνεύει απ τους Ελληνες», αποφυλακίζοντας ένα έστω και ελάχιστο αριθμό, μειώνοντας τις ποινές σε πολλούς και αθρώνοντας αρκετούς, ήθελε να ικανοποιήσει το δημόσιο αίσθημα και την παγκόσμια κατακραυγή και στο βαθμό που υπήρχαν «αριθμητικά περιθώρια» να πείσει το λαό ότι τώρα πιά η δικαιοσύνη θα λειτουργήσει απερίσπαστη και ως εκ τούτου θα αποδώσει πραγματική δικαιοσύνη. β) Οτι τα «Αναθεωρητικά Στρατοδικεία-Δικαστήρια» θα δικάσουν και δεν θα καταδικάζουν μόνο χωρίς να μπούν στην ουσία όπως συνέβαινε με τα έκτακτα στρατοδικεία. Αυτά θα μπούν όχι μόνο στην ουσία αλλά και στις λεπτομέρειες, γεγονός που σημαίνει πως όσοι απ τους κρατούμενους κριθούν και απ αυτά τα δικαστήρια ένοχοι ήταν πράγματι ένοχοι. γ) Με την επίφαση της αναψιλάφησης των δίκων, ήθελε να νομιμοποιήσει τις αυθαιρεσίες, τις παρανομίες και τα εγκλήματα των εκτάκτων μέτρων και των εκτάκτων στρατοδικείων και δ) να μή θιγεί η «νομιμότητα» και το «κύρος» των εκτάκτων μέτρων, ετσι ώστε να μείνει άθικτο το τρομοκρατικό καθεστώς. Το καθεστώς του φόβου και της σιωπής. Και το βασικότερο οι αποφυλακίσεις και οι απωλήσεις απ τα στρατόπεδα να μην ξεπεράσουν την κρίσιμη μάζα.

Επρεπε για πολλά χρονια ακόμα να παίξουν το ρόλο του μπαμπούλα και να θυμίζουν στο λαό, οτι αν δεν «προσέξει» μπορεί να βρεθεί ανα πάσα στιγμή στο νησί ή τη φυλακή. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός πως οταν ύστερα απ την παγκόσμια κατακραυγή σταμάτησαν οι εκτελέσεις και περιόρισαν την ισχύ των Εκτάκτων Μέτρων, έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μήν αναθαρρύσει ο λαός, έβαλαν μπρός τον Νόμο 375 του Μεταξα «Περί κατασκοπείας». Νόμο με τον οποίο μέχρι το 1955, δίκάζαν καταδίκάζαν και εκτέλεσαν πολλούς αγωνιστές, μεταξύ των οποίων και τον Νίκο Μπελογιάννη, τον Μπάτση, τον Καρμένο, τον Εραιθριάδη, τον Καραγιάννη κλπ, κλπ.

Υστερα απ την κατ εντολή ολοκλήρωση της «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜικού λαϊκού κινήματος στο Γράμμο και στο Βίτσι, δεν ήταν δυνατόν να διανοηθεί κανείς, πως η αμερικρατούμενη πιά εξουσία, ψήφισε το Νόμο αυτόν για να αποδώσει δικαιοσύνη και να αδειάσει τις φυλακές και τα ξερονήσια. Ο νόμος 2,050 του 1951, ήταν η επίφαση που θα απάλυνε τη δισαρέσκεια και την αγανάκτηση του λαού για τη σκληρότητα των εκτάκτων μέτρων ενώ παράλληλα θα εδραίωνε τη ισχύ και θα παραίτεινε δράση τους μέχρι το Σεπτέμβρη του 1963 που αποφυλακίστηκαν οι πολιτικοί κρατούμενοι, για να ξανατεθούν σε λειτουργία και δράση με το περίφημο σχέδιο «Περικλής» και σε συνέχεια με τη Χούντα των συνταρχών τον Απρίλη του 1967 για να κλείσει ένας τριαντάχρονος κύκλος τρόμου, φρίκης και ζόφου μέχρι το Σεπτέμβρη του 1974.

Αυτοί που έζησαν το παρελθόν και όσοι διάβασαν ή διαβάζουν την πρόσφατη ιστορία της χώρας, ξέρουν ότι αμέσως μετά την κατοχή υπήρχε ένα στρατιωτικό καθεστώς, που το επέβαλε η ωμή ένοπλη στρατιωτική επέμβαση των Αγγλων αμέσως μετά την απελευθέρωση και την Ελλάδα, «ελέω Αγγλων και Αμερικανών». Τη χώρα την κυβερνούσε το παλάτι με απευθείας ανάμιξη των ξένων και κυρίως μετά τον Μάρτη 1947 των Αμερικάνων, οι οποίοι όπως και οι προκάτοχοι Αγγλοι, διορίζαν όχι μόνο τους Υπουργούς και τους ανώτερους υπαλλήλους, αλλά και τους θυρορούς ακόμα των πολικατοικιών. Επέβαλαν έως και τους εκλογικούς νόμους, τον χρόνο των εκλογών κλπ. Διορίζαν τους αρχηγούς των κομμάτων και τη σύνθεση των κυβερνήσεων.

Ξέρουν ότι υπήρχε ένα πανίσχυρο αστυνομικό κράτος και ένα ακόμα πιο ισχυρό παρακράτος, που χώριζε τους Έλληνες σε «εθνικόφρονες» και «μιάσματα». Οι «εθνικόφρονες» ήταν οι δωσίλογοι της κατοχής, δηλ οι συνεργάτες των κατακτητών, οι απόντες του αγώνα, οι μαυραγορίτες κλπ, ενώ αυτοί που βγήκαν στο βουνό και πολέμησαν τους κατακτητές, αποτελούσαν τα «μιάσματα» και ως εκ τούτου αντιμετώπιζαν για τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση διωγμούς, εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις.

Τότε το ΚΚΕ ήταν εκτός νόμου, υπο διωγμών δεν ήταν μόνο οι κομμουνιστές, αλλά και ο χαρακτηριζόμενος σαν «συνοδηπόροι» τους, και ολοι όσοι αρνούσαν να υπογράψουν δήλωση νομιμοφροσύνης στο στρατιωτικό καθεστώς. Μεταπελευθερωτικά εκτός απ τους δεδηλωμένους εθνικόφρονες, όλοι οι άλλοι Έλληνες έπρεπε να υπογράψουν κάποια δήλωση : Οι κομμουνιστές και οι αριστεροί δήλωση μετανοίας και οι δημοκράτες : Δήλωση κοινωνικών φρονημάτων, γεγονός που σημαίνει ότι ο δηλωσίας και στη μιάς και στην άλλη περίπτωση με τη δήλωσή του, δέχεται ότι τα οσα έγιναν μέχρι την ημέρα της δήλωσης, έγιναν όχι μόνο για το «καλό» της πατρίδας, αλλά έγιναν «σωστά» και «δικαία».

Χωρίς πιστοποιητικό νομιμοφροσύνης δεν έπαιρνε κανείς διαβατήριο, άδεια άσκησης επαγγέλματος και οδήγησης, δεν μπορούσε να φοιτήσει στα Πανεπιστήμια και το κυριότερο δεν έβρισκε δουλειά όχι μόνο στο Δημόσιο, αλλά ούτε και σε ιδιωτικές επιχειρήσεις, παρά μόνο αν υπέκυπτε στον εξευτελισμό της «μετανοίας» με δημόσια και απ τον άμβωνα διαβασμένη δήλωση. Τότε οι δημοκρατικοί πολίτες, δηλ η τεράστια πλειοψηφία των Ελλήνων βρισκόταν στο περιθώριο, θύματα του μίσους, της μισαλοδοξίας και του άγριου ψυχροπολεμικού κλίματος, έρμαια του πρώτου τυχόντα...

Επιχειρήθηκε τότε με την ψήφο του λαού ένα φιλελεύθερο άνοιγμα απ τις κυβερνήσεις του Πλαστήρα, που όμως μόνο κυβερνούσε, χωρίς να έχει και την εξουσία. Σαν κυβέρνηση χωρίς εξουσία ψήφισε το 2,050 «περί μέτρων ειρηνεύσεων». Το άνοιγμα αυτό υπονομεύτηκε απ το στρατιωτικό καθεστώς με συλλήψεις, διωγμούς και εκτελέσεις, που σκοπό είχαν να ρίξουν την κυβέρνηση Πλαστήρα, αλλά δεν μπόρεσαν. Η λαϊκή βούληση,

που ήθελε την ειρήνευση και την ομαλότητα, έστω μετά τον αιματηρό εμφύλιο πόλεμο, αφού οι νέοι κατακτητές δεν την ήθελαν μετά την απέλευθεύρωση, ψήφιζε τα κεντρώα κόμματα. Το παλάτι, οι Αμερικανοί και κυρίως η άρχουσα τάξη, που για μια ακόμα φορά μετά το 21, έκανε το τραγικό λάθος να εγκαταλείψει τον φύση σύμμαχο λαό, είχε μετά την απελευθέρωση ευθυγραμμισθεί με την φασιστική δεξιά και τους ξένους δεν ήθελαν την ειρήνευση.

Ηταν ο μόνος τρόπος που υπήρχε να ικανοποιηθεί το δημόσιο αίσθημα, όταν πλέον πέρασε η μπόρα και η Ελλάδα δεν κινδυνεύει πλέον «από τους Ελληνες». Ο χρόνος που λειτούργασαν τα αναθεωρητικά στρατοδικεία ήταν ελάχιστος, γιατί στο μεταξύ μεθοδεύτηκε η άνοδος του Παπάγου στην εξουσία, ύστερα απ μιά τεράστια κινητοποίηση και με ένα εκλογικό νόμο κομμένο στα μέτρα του απ τον αλήστου μνήμης Αμερικανό πρεσβευτή Τζόν Πιουριφόι και την βασίλισσα Φρειδερίκη, με αποτέλεσμα ο Πλαστήρας να μην εκλεγεί ούτε βουλευτής.

Η Βέροια και η Νάουσα, οι δυό βασικές πόλεις του Νομού Ημαθίας είναι κτισμένες στους πρόποδες του Βερμίου. Το Βέρμιο αποτελεί τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στα-Χάσια, Αντιχάσια- Καμβούνια, Ολυμπος-Τιτάριο Πιέρια, το Καϊμάκσταλαν-Παϊκό, κεντρική και ανατολική Μακεδονία. Το Βέρμιο είναι μια ιδανική βάση για εξορμήσεις τόσο προς τον κάμπο Βέροιας-Νάουσας-Αλεξάνδρειας-Γιαννιτών, άλλο τόσο και προς τα υψίπεδα της Κοζάνης-Πτολεμαΐδας-Αμυνταίου. Δεσπόζει σε αυτές τις κατευθύνσεις. Στις προσβάσεις του και στις πλαγιές του υπάρχουν στενά υποχρεωτικά περάσματα όπως: Τα Στενά Εδεσσας-Αρνισσας (προς Βορρά), η βασικά διάβαση «Χαντόβου», τα στενά « Αλιάκμονα-Τριποτάμου» (προς Νότο). Από τα στενά αυτά περνούν οδικές αρτηρίες Κοζάνης-Βέροιας-Θεσσαλονίκης. Βέροιας-Εδεσσας-Αρνησσας-Φλώρινας-Μοναστηρίου, όπως και η σηδιροδρομική γραμμή Θεσσαλονίκης-Πλατύ-Βέροια-Εδεσσα-Αμύνταιο-Φλώρινας-Μοναστηρίου. Η μοναδική σηδιροδρομική γραμμή που συνέδεε την Γερμανία με τη Νότια Ελλάδα και τα Αφρικανικά μέτωπα. Ακόμα το Βέρμιο περιβάλλεται από οδικές αρτηρίες και καρόδρομους που σε ορισμένα σημεία φτάνουν ως τις κορυφογραμμές του.

Τα δεδομένα αυτά είναι πολύτιμα για τη σύνδεση ανάμεσα στα τμήματα που δρουν στο γεωγραφικό αυτό χώρο, όπως αυτά της Χης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ, που είχε στη ζώνη ευθύνης απ τη Βέβη μέχρι τα Τέμπη και που με τα κάθε είδους σαμποτάζ, ενέδρες, ανατινάξεις: Οι σιδηροδρομικοί σταθμοί και κυρίως οι γέφυρες και τα τρένα, σιδηροδρομικές γραμμές, αποθήκες ανεφοδιασμού τροφίμων, καυσίμων και οπλισμού. Το ίδιο γινόταν και με τις οδικές και αμαξωτές αρτηρίες : καταστροφές τηλεπικοινωνιακού υλικού και άλλων καταστροφών προξένησε στους κατακτητές τεράστιες ζημιές σε έμψυχο και άψυχο υλικό και δεν τους άφηνε να χαρούν τις λίγες ώρες ύπνο που μπορούσαν με πολύ κόπο και μεγάλο κόστος να εξασφαλίσουν. Τα ίδια πλεονεκτήματα όμως και σε μεγαλύτερο βεθμό, τα είχε και τα χρησιμοποιούσε και ο κατακτητής, γι αυτό και οι κίνδυνοι αυτής της

Μεραρχίας, όπως οι επιτυχίες ήταν μεγάλες, το ίδιο μεγάλοι και καθημερινοί ήταν και οι κίνδυνοι.

Ο Νομός Ημαθίας εκτός απ το πλεονέκτημα αυτό των Βουνών Βέρμιο και Πιέρια, που προσφέρονταν για την εύκολη φυγή απ τις πόλεις, είχε και άλλα βασικά πλεονεκτήματα που συνέβαλαν στη γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης. α) Η Γεωγραφική θέση του Νομού δεσπόζουσα και πρόσφορη από κάθε άποψη για Αντίσταση. β) Η κοινωνική σύνθεση ήταν κατ εξοχήν Δημοκρατική γ) Η διάρθρωση πόλεων, τόσο της Βέροιας πολύ περισσότερο όμως της Νάουσας (Μαχαλάδες), επέτρεπε την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι. Την Εποχή εκείνη η Βέροια και κυρίως η Νάουσα, ήταν οι πιο βιομηχανοποιημένη περιοχή της χώρας. Απ το γεγονός αυτό πολλά στελέχη του ΚΚΕ, φιλοξενούνταν παράνομα οι πόλεις αυτές δ) Την εποχή εκείνη, είχε λόγω της αποξήρανση της λίμνης των Γιαννιτσών είχε μεγάλη παραγωγή και ε) Ακριβώς λόγω της μεγάλης παραγωγής ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων απ την Ανατολική Μακεδονία που διώχθηκαν απ τους Βουλγάρους, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο Νομό. Αρκετοί απ αυτούς εντάχθηκαν στην Αντίσταση.

Στο Νομό μας δεν υπήρχε εκτός απ το ΕΑΜ άλλη Αντιστασιακή οργάνωση και η συμμετοχή του λαού ήταν μεγάλη. Ήταν τόση η δύναμη του ΕΑΜ και στο Νομό μας, που παρά την αυθαιρεσία του παρακράτους και του επίσημου κράτους τις δολοφονίες, τα ξερονήσια, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τις βαριές ποινές, τις γεμάτες φυλακές, δεν μπόρεσαν να ξεριζώσουν τα οράματα του ΕΑΜ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, ότι αμέσως μετά τη λήξη του εμφυλίου η δυναμη αυτή εκφράστηκε πολιτικά στην Ενιαία Δημοκρατική Αριστερα (ΕΔΑ) και το 1958, κάτω απ την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, με τα στρατόπεδα και τις φυλακές γεμάτες, έγινε αξιοματική αντιπολίτευση και ο Νόμος μας έβγαλε Βουλευτή τον Δηκιγόρο Αγωνιστή Φίλιππο Περισοράτη.

Όπως σε όλη τη χώρα έτσι και στο Νομό Ημαθίας, έπρεπε η επιρροή του ΕΑΜ να περιοριστεί. Να φτάσει στο ποθητό ποσοστό κάτω του 10%. Οι προγραμμαμένοι πολλοί. Αλίμονο σε εκείνους που δεν περίμεναν την Ασφάλεια στο σπίτι να τους συλλάβει. Αυτούς θα τους αναλάμβανε το δοσίλογο παρακράτος. Το παρακράτος που όχι μόνο είχαν θητεύσει στο πλευρό των κατακτητών φορώντας κουκούλες και συντάσσοντας καταλόγους πατριωτών και τώρα με τη «γνώση» και την αποκτηθείσα «πείρα» φώλιαζαν και αποτελούσαν τα κυρίαρχα βασικά στελέχη σε όλους τους κατασταλτικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, Και αυτό γιατί εκτός την πείρα που ήταν απαραίτητα ήταν και «δοκιμασμένοι σ αυτό το είδος» δράσης, θα έκαναν τη «δουλειά υπεύθυνα και σωστά». Αυτή ήταν άλλωστε και η εντολή του επικεφαλής της αγγλικής αποστολής στην Ελλάδα Κρίσ Γούτχαους : «...Και οι πράκτορες μας να καταδίνουν τους αγωνιστές του ΕΑΜ στις Γερμανικές διοικητικές αρχές». Όσοι απ τους προγραμμαμένους αποπριν ή προγράφονταν μέσω των «καταλόγων» που εκφωνούσε ο

επικεφαλής του Γκρούπ κατα τη διάρκεια που λειτουργούσε η «μηχανή παραγωγής προγραμμαμένων» στην Ασφάλεια και κατόρθωναν να διαφύγουν τη σύλληψη, τους περίμεναν τα σκαλοπάτια του Δικαστικού μαγάρου στην Βέροια, ο φράκτης του στρατιωτικού Μουσείου στη Νάουσα και η πλατεία της Μελίκης. Βέβαια οι Ασφάλειες είχαν και παράθυρα...

Όταν λοιπόν, ο συλληφθής και αθωωθείς αδερφός μου, και απ τα δυό αλληπάλληλα στρατοδικεία, μπόρεσε να σταθεί στα πόδια απ τα βασανιστήρια κάθε πρωί, μέχρις ότου εκδικαστούν οι δυό υποθέσεις για τις οποίες των κατηγορούσαν τον χρησιμοποιούσαν, σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσε στις μετακινήσεις του.

Η Μητέρα μας, μαζί με πολλές άλλες Μάνες, γυναίκες και παιδιά κάθε πρωί από τα μαύρα μεσάνυχτα, περίμεναν έξω από την Ασφάλεια να δει «αν θα τον πάρουν και σήμερα» στην κλούβα και γύριζε γεμάτη πίκρα και πόνο. Πίκρα και πόνο που έπρεπε να σφύξει την καρδιά της να μην φανεί ο πόνος της, για να μπορεί να δώσει κουράγιο στη γυναίκα του και τα παιδιά, που όλοι περίμεναν με αγωνία και λαχτάρα να φέρει την καλή είδηση: «ευτυχώς σήμερα δεν τον πήραν». Αυτή η είδηση όμως μόνο με ψέματα μπορούσε να έρθει. Το βράδυ πριν σουροπώσει ξαναπήγενε να μάθει, να δει με τα ίδια της μάτια, αν γύρισε ζωντανός και όταν ερχόταν απαγοητευμένη σιγομουρμούριζε: «Τι θα γίνουν αυτά τα παιδιά και η γυναίκα του, αν ω μη γένοιτο το αυτοκίνητο πατήσσει κάποια νάρκα ή πέσουν σε ενέδρα;». Γλύτωσε απ τον αλβανικό πόλεμο για να σκοτωθεί τώρα στα καλά καθούμενα;...

Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση.

Για τις φυλακές, τις ίδες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να έβλεπε ο καημένος και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» εξησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες που είχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους

πεπιοθήσεις και απόψεις και μόνο και χωρίς να έχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που είχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης, μάλιστα μερικές από αυτές ήταν σε τέτοια ηλικία που δεν είχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλά και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα, εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά. Όλες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεπιοθήσεις δεν είχαν κάνει κανένα αδίκημα, το μόνο άδικο ήταν η τιμωρία τους και οι εξοντωτικές ποινές τους...Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δίσ και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο και δεν ήταν λίγες εκείνες με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη που εκτελέστηκαν και πολλές άλλες που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας.

Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν στα διάφορα στρατοδικεία της χώρας ήταν πολλές. Μόνο στο Γουδί που ήταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή.

Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό.

Και αντί για οικογενειακή θαλπωρη, σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Όμως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο δράμα από το να έχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε έχουν με τους κοινωνικό-οικονομικού μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και να σε βάλουν φυλακή γιατί αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσε να ξανααποκτήσεις την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιο τραγικό να έχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ένας μεγάλος αριθμός Ελλήνων οτι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία. Απλώς θυμίζει πως δεν μπορεί και δεν πρέπει τα γεγονότα αυτά να ξεχνιούνται. Και δεν πρέπει να ξεχνιούνται γιατί μέσα απ τη γνώση είναι δυνατόν να έρθει η αλληλοκατανόηση και η αληθινή συμφιλίωση που θα βοηθήσει να προχωρήσουμε μπροστά απ κοινού, παρά τις όποιες διαφορετικές απόψεις

και αντιπαραθέσεις στον δρόμο για ενα αύριο χωρίς απάνθρωπες «φυλακές ιδεών» γυναικών και αντρών...

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, όλες οι άλλες πρόρτες ανοίγουν προς τα έξω και αυτό όχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλά για να μήν μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του πίσω απ την πόρτα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρχηση, κακομεταχείρηση ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να είναι μια σχέση γίγαντα με νάνο. Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απερίοριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαία στα χέρια των Νονών. Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να είναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν είναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Είναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την έχει ζήσει.

Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ήταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ήταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.

Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μία καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου με το αιτιολογικό οτι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμμετείχε σε οργάνωση απόδρασης... κλπ. Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική, μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα ή η ανεύρεση ενος βιβλίου, στις συχνότερες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύνδεση με τον έξω κόσμο, συγκρότηση κομματικής οργάνωσης, οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν είναι λίγοι οι μικροποινίτες που στήθηκαν στο τείχο με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα στη φυλακή κατηγορίες.

Αυτές οι προβοκάτσες που ήταν συχνότερες, είχαν 4 βασικούς στόχους: α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο ετσι που να γίνεται κάθε μέρα που περνά και πιο αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσο της τιμωρίας-απομόνωση ξυλοδαρμούς κλπ-δηλώσεις μετανοίας γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελεσεις και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες και κυρίως να μην διεκδισούμε στο να μήν μας αφαιρούν μέρος απ τα ψίχουλα διατροφής,

είδη καθαριότητας, νερού κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι υποτίθεται ότι δικαιούμασταν.

Όταν είναι γνωστό ότι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επιμέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Όταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται ότι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρούν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί συνέβαινε τότε, που όχι μόνο οι ανθρωποφύλακες είχαν απεριόριστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλά είχαν εκτός απ όλα τα άλλα πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενός πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα: άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.

Η τύχη του κρατουμένου μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγκτης αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να έχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές.

Τρεις λοιπόν, ήταν οι στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό απ το λαό και το λαό απ τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μιά στημένη προβοκάτσια να τον στείλουν ξάνα στο στρατοδικείο, αλλά και μέσο των στερήσεων, καλομελετημένο υποσιτισμό και αντίξων συνθηκών ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά, πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση μετανοίας. Βέβαια ποτέ δεν παράβλεπαν ή παραμελούσαν και τα άλλα δύο μέτρα και εκαναν το κάθετί προκειμένου να δώσουν τα προσδοκόμενα. Το κύριο βάρος όμως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας. Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη «Πύρ».

Αυτή η λέξη που όχι μόνο θυμίζει θάνατο, αλλά προκαλεί και επιβάλλει θάνατο. Και ενώ είναι συνόνιμη του θανάτου, παράλληλα περιέχει και το ύψιστο ανθρώπινο μεγαλείο. Η λέξη αυτή και πριν ειπωθεί, μα και όταν ειπωθεί αποδείχνει πόσο αληθινά μεγαλοπρεπής είναι ο χαρακτήρας του Ανθρώπου, που πηγαίνοντας προς το σίγουρο θάνατο παραμένει πιστός και επιμένει γαλήνια στα ιδανικά και τα οράματα με το κεφάλι ψηλά και αγέροχο ύφος που εξοργίζει αυτούς που επιζητούσαν το θάνατό του, των

δικαστών και των... δημίων του. Όταν αρνείται να ζήσει με τους όρους που του προσφέρουν (δήλωση μετανοίας) γεγονός που θα αποτελούσε λύτρωση για τους δικαστές που με συνοπτικές διαδικασίες τον έστειλαν στο απόσπασμα, μα και για τους δημίους του.

Το απόσπασμα είναι ένα μικρό στρατιωτικό τμήμα με ειδική αποστολή. Το ίδιο και το Θρησκευτικό απόσπασμα των εξομολογητών. Και εδώ είναι που μπαίνει το μεγάλο το πελώριο ερώτημα : με πió δικαίωμα οι επιβίτορες της δοτής εξουσίας, συγκροτούσαν εκτελεστικά απόσπασματα από στρατιώτες επιστρατευμένους τους οποίους μετέτρεπαν και τους χρησιμοποίησαν σαν Δημίους να εκτελέσουν τους «εγκληματίες» που στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά ιδεολογικοί τους αντίπαλοι; Εγκλημα σημαίνει μια βαριά εγκληματική πράξη. Σημαίνει παράβαση του γραπτού ή άγραφου Νόμου. Παραβίαση του δικαίου στις οργανωμένες κοινωνίες. Και αναρωτιέται κανείς πió ακριβώς δίκαιο παραβίασαν ή πió έγκλημα διέπραξαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ώστε να τους στήνουν οι επιβίτορες της εξουσίας στον τοίχο; Ποτέ δεν μας είπαν πió απ τις δύο μορφές δικαίου παραβίασαν οι εκτελεσθέντες Αντιστασιακοί. Εκτός πιά και αν θεωρείται έγκλημα να συμμετάσχει κανείς στον αγώνα να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί όταν είχε κατακτηθεί.

Όπως όλα τα άλλα ιστορικά φαινόμενα, έτσι και το δίκαιο εμφανίζεται ιστορικά μετά το πέρας της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Οι Κοινωνικές μορφές ζωής, που προηγήθηκαν του καθεστώτος ιδιοκτησίας, ήταν απαλλαγμένες απ το στοιχείο της βίας τόσο κατά τον σχηματισμό, άλλο τόσο και τη διατήρησή τους. Οι κοινωνίες αυτές δεν είχαν λόγο για να ασκήσουν βία, γιατί δεν συνέτρεχαν οι λόγοι να έχουν δίκαιο.

Το δίκαιο στις ιδιοκτησιακές κοινωνίες είναι λένε η «έλλογη», η «ρυθμισμένη» ανθρώπινη βία μέσα στον κοινωνικό χώρο. Η ουσία και το περιεχόμενο λοιπόν, του δικαίου βρίσκεται στο στοιχείο της ανθρώπινης βίας μέσα στον κοινωνικό χώρο, με σκοπό την προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας της οποίας ήταν και παραμένει το παράγωγο -υποπροϊόν της εργασίας. Για τους ίδιους λόγους αμέσως μετά κάνει την εμφάνισή του και ο Δήμιος. Ο Δήμιος είναι το πρώτο κατασταλτικό όργανο-μέσο, που πήρε η ιδιοκτησιακή κοινωνία να προστατευθεί η ιδιοκτησία και το οφθαλμός αντί οφθαλμού.

Απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής μέχρι σήμερα, το φαινόμενο της ιδιοκτησιακής-ταξικής ΒΙΑΣ, έλλογη και ρυθμισμένη σε ομαλές περιόδους και καταστάσεις, άλλογη, ασύδωτη και δολοφονική σε έκτακτες. Αλλοτε με τυμπανοκρουσίες και άλλοτε εν κρυπτώ και παραδύστω για το παραμικρό σκίτρημα του διαφορετικού, έχει διατηρήσει και εμπλουτιστεί, έτσι ώστε να αιτιολογηθεί η όποια άλλογη και δολοφονική ΑΤΙΣ, με δύο

ακόμα χαρακτηριστικά που είναι α) ο ευσεβισμός, η εμμονή στις Νόρμες του Θρησκευτικού δόγματος προστασίας της, αλλά και β) με έναν ιδιότυπο και ιδιόμορφο εθνικοκεντρισμός, που απ τις αρχές του 20ου αιώνα λόγω του ότι οι ανιδιοκτήτες κατάφεραν σημαντικές νίκες στην ταξική τους πάλη με τους «αλλοτριωμένους» απ τις λαϊκές ρίζες διανοούμενους. Η ιδιοκτησιακή βία εκφράζεται με εκλογικούς νόμους, με κοινοβουλευτική δημοκρατική επίφαση, με διάφορους τρομονόμους, με στρατιωτικούς Νόμους και τις δικτατορίες με εργαλείο τη βία. Και όταν και η δικτατορία δεν αποδόση το προσδοκόμενο αποτέλεσμα τον εμφύλιο πόλεμο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Οι εκτελέσεις στις οργανωμένες ιδιοκτησιακά κοινωνίες γίνονται με πολλούς τρόπους: Λιθοβολισμό των ολίγων που τόλμησαν και άρθρωσαν διαφορετική φωνή στη αυγή του διαφορετικού, τον τροχό και την πυρά των «αιρετικών» στο Μεσαιώνα, τον απαγχονισμό και την Γκιλοτίνα των «γραφιάδων» στη Γαλλία, το κάψιμο των «μολυσμένων» βιβλίων και τα στρατόπεδα στη Γερμανία του Χίτλερ και την Ελλάδα, την διαπρόμπευση των «αστών» στην Κίνα και το στραμπούλιγμα της δημοκρατίας με τα Γκουλάρ στη ΕΣΣΔ κλπ.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, ότι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του ότι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι πρόγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

Με πιά λογική και δικαίωμα παραδίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν ότι συνείδηση σημαίνει ότι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πιά λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν ότι οι ερινύες ήταν οι θεότητες, που είχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση ότι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ένας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ήταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του ή και η Μητέρα του; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν ότι η αστυνομία τον θεωρούσε παράνομο; Με πιά λοιπόν λογική ή δικαίωμα

μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και συνειδητούς δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτηκά έχει επιστρατευθεί να «υπηρετήσει» την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελέστή; Και το ακόμα πιο τραγικό κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοια μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναίσθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, ότι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.

Την δήλωση δεν παρέλειπε να τη ζητάει και ο Παππάς, που εξομολογούσε τον θανατοποινίτη ή την θανατοποινίτησα γιατί δεν ήταν λίγες και οι γυναίκες που εκτελέστηκαν και παραβρίσκονταν και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης. Η διαφορά ανάμεσα στη διεύθυνση και τον Παππά ήταν, ότι ή μεν διεύθυνση τη ζητούσε με αντάλλαγμα: Τη ζωή, την ποινή και τη λευτεριά, ο Παππάς εκτός απ αυτά πρόσθεται και την παραβίαση της Θεϊκής εντολής, ότι η ζωή του Ανθρώπου πρέπει να τελειώνει με δική του και μόνο εντολή.

Υπήρξαν χιλιάδες Ανθρωποί, που για το πιστεύω τους και μόνο : ότι η ζωή μπορούσε να γίνει όχι απλώς καλή αλλά και Ανθρώπινη αν αλλάξουν μερικά πράγματα. Οι Ανθρωποι αυτοί που έδωσαν τη ζωής τους και χιλιάδες άλλοι που έμειναν όπως εγώ δεκαπέντε και πλέον χρόνια στη φυλακή και τρία στην εξορία την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου του 1967, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό. Οι άνθρωποι αυτοί για την Εκκλησία δεν υπήρχαν. Αυτή λοιπόν η Εκκλησία, που πρωτοστατούσε στην απόσπαση δήλωσης, στα 38 και πλέον χρόνια που υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι στη χώρα μας δεν έχει προσφέρει στις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων τίποτε, μα τίποτε απολύτως εκτός από μία Αγία Γραφή που ζήτησα στο Νοσοκομείο της Σύρας, όπου νοσηλεύτηκα μεταφερμένος άρρωστος απ τη Γυάρο, την οποία Αγία Γραφή όμως, μου την πήραν στις φυλακές της Κέρκυρας, με το αιτιολογικό ότι θα την χρησιμοποιούσα για «χαρτί υγείας». Ενα κόκκινο αυγό και ενα κουλουράκι το Πάσχα του 1951 στις φυλακές στο Αργοστόλι της Κεφαλονιάς.

Και ήρθε η δικτατορία του 1967, που τόσες καταστροφές προκάλεσε στη χώρα και το λαό με αποκορύφωμα τη διχωτόμηση της Κύπρου. Για να

μην γίνει έστω και 1967 η κάθαρση με τις εκλογές που ζητούσε ο λαός να γίνει απ το 1944. Κινήθηκαν Θεοί και δαίμονες και μαζί με τους δαίμονες και η Εκκλησία, με πρώτο και καλύτερο τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο να μὴν τιμωρηθούν όλα τα παιδιά που συμμετείχαν σε αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα. Εστυψαν όλοι μαζί το μυαλό τους και να η μεγάλη ανακάλυψη-ευρέωση. Η μεγαλύτερη του αιώνα : « Το Νομικό στιγμαίο αδίκημα», ούτε καν έγκλημα δεν χαρακτηρίστηκε η εφτάχρονη γύψο-θεραπεία του σακατημένου απ τα τριαντά οκτώχρονα (38) πολλαπλά κατάγματα που είχε υποστεί ο λαός!!!

Μια εφεύρεση που περιόριζε την ευθύνη για όλα τα εγκλήματα που διέπραξε η εφτάχρονη δικτατορία, με την ανακάλυψη αυτή, την ευθύνη γι αυτό το τερατούργημα την είχαν μόνο μερικοί μερτημένοι στα δάκτυλα άνθρωποι. Όλοι οι άλλοι, οι χιλιάδες που συνέβαλαν στην επικράτηση, την επιβολή και τη διατήρησή της, μια ολόκληρη επταετία κρίθηκαν με την εφεύρεση του «στιγμαίο» αθώς περιστερές. Λές και έριξαν ενα βεγγαλικό που τσουρούφλησε κάποιον για το οποίο έπρεπε να τιμωρηθούν για στιγμαίο αδίκημα.

Η πρώτη άφηση αμαρτιών αμέσως μετά την πομπόδικη δίκη και την καταδίκη ήταν η μετατροπή-των ελαχίστων-της ποινή αυτών που καταδικάστηκαν σε θάνατο σε ισόβια. Όμως τα παιδιά παρέμειναν στη φυλακή. Και η φυλακή εκτός του ότι είναι βαριά έχει και ενα ελάττωμα: Είναι για τους λεβέντες. Και αυτοί δεν ήταν λεβέντες και ας έκανα μερικοί τους λεβέντες και δεν ήθελαν να υποβάλουν οι ίδιοι αίτηση προς την πολιτεία να τους δωθεί χάρη. Όμως γιατί να την κάνουν αυτοί, αφού σε κοινή σύμπαράταξη και από κοινού ορμόμενοι Θεοί και δαίμονες, που τους έσωσαν απ το απόσπασμα, τώρα είχαν κάνει πρωταρχικό θέμα και μέλημα της ζωής την αποφυλάκισή τους.

Η καταδίκη των ελαχίστων χουντικών, έδωσε και σε μάς τις χιλιάδες των πολικών κρατουμένων να καταλάβουμε τί σημαίνει αρωγή και συμπαράσταση της εκκλησίας «εντός των φυλακών ήμουν και δεν...». Για να μὴν διαπράξει και για δεύτερη φορά το ίδιο «λάθος», κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα, αλλά και ενδιάμεσα η Ιερά Σύνοδος, εκτός απ όλες τις άλλες επιδαφιλεύσεις που τους προσέφερνε, ζητούσε απ την κυβέρνηση να δώσει και σε αυτούς τους «ελάχιστους χάρη», χωρίς να τη ζητήσουν οι ίδιοι με αίτησή τους. Και γιατί παρακαλώ να το ζητήσουν οι ίδιοι, αφού η ίδια δουλειά γίνονταν, χωρίς οι ίδιοι να εκτεθούν... Την προσπάθεια αυτή συμμετείχαν και αρκετοί βουλευτές της Ν. Δημοκρατίας.

Όπως όλα τα άλλα φαινόμενα έχουν την ιστορία τους, έτσι και η Εκκλησία έχει τη δικιά της. Ενώ η Επανάσταση του 21, ήταν κοινωνικό-εθνικοαπελευθερωτική και όχι μόνο εθνικοαπελευθερωτική όπως μας την παρουσιάζουν, για λόγους ιστορικούς και συγκαιρίας. Ο ιστορικός συμβιβασμός που οι πρωταγωνιστές αστοί έκαναν με τους Κοτζαμπάσηδες-Προεστούς και τον Κλήρο αποτέλεσαν την Αγία και

ομοούσιο Τριάδα. Ο Κλήρος λόγω των προσβάσεων και τη συνεργασία που μακρόχρονα είχε με τον κατακτητή δυνάστη και κυρίως την μεγάλης και συμπαγή ιδιοκτησία που κατείχε, είχε το πακέτο ελέγχου στην μετά το 21 διακυβέρνηση της Χώρας αδιατάραχτα μέχρι το 1909. Το 1909 οι αστοί, έκαναν μια προσπάθεια να της αφαιρέσουν το πακέτο ελέγχου, ώστε έστω να συγκυβερνήσουν δεν τα κατάφεραν με την Εκκλησία. Η Εκκλησία ήταν, και είχε πάντα αρωγό στην διακυβέρνηση τις αντιδραστικές δυνάμεις και το παλάτι.

Η Εκκλησία αυτοανακηρύσσοντας τον εαυτό της αντιπρόσωπο του Θεού στη γή, και οχυρωμένη πίσω απ το «πιστεύω» που οποίου συντάκτης είναι η ίδια, ποτέ δεν αρκέστηκε στα Θεολογικά της καθήκοντα. Ο λαός την εποχή της σκλαβιάς, ζούσε υπό την απόλυτη εκκλησιαστική κυριαρχία. Το κακό έγινε χειρότερο, μετά την συγκρότησή του κράτος. Και το Νεοσύστατο κράτος ζεί υπο τη δική της απόλυτη εξουσία. Είναι αυτή που καθορίζει το είδος, το μέγεθος και την ποιότητα της παιδείας. Είναι αυτή που καθαρίζει το τοπίο απ τους ενοχλητικούς και εξοντώνει μεθοδικά έναν ένα, του άξιους αγωνιστές του 21, με πρωτο κρούσμα απήνους διαγμού απ την ελλαδική Εκκλησία, που θέλει να έχει το επάνω χέρι στις εξελίξεις, είναι ο Σοφός πρωτεργάτης του κοινωνικού-απελευθερωτικού αγώνα Θεόφιλος Καΐρης κλπ.

Η Εκκλησία πάντα διεκδικούσε και θα διεκδικεί τη συμμετοχή της στην πολιτική εξουσία. Ποτέ δεν ανέχθηκε την διαφορετικότητα. Ποτέ δεν αποδέχθηκε τη δημοτική σαν την ζωντανή γλώσσα του λαού. Τη γλώσσα που κατ'εξοχήν εκφράζει ένα λαό, μα ούτε και τη ζωντανή παράδοσή, (ήθη και έθιμα χωρίς ταμπού και μυστηριό-μυστήρια) που εκφράζουν την ιδιοσυστασία της. Ποτέ δεν σεβάστηκε, μα ούτε και δέχθηκε ποτέ και ως είναι ο λαός ο παραγωγός της γλώσσας και της παράδοσης. Ταμπουρωμένοι πίσω απ την τυπολατρευτική και νεκρολατρική παράδοση, δεν δέχθηκε ότι κάθε παιδί μπορεί να αναπτυχθεί διανοητικά και να πετύχει, αρκεί να εκπαιδευτεί σωστά και να βρίσκεται όχι μόνο μακριά, αλλά πολύ μακριά απ την περίπλοκη, τυπολατρική Εκκλησιαστική παράδοση. Το 1901 οργάνωσε τις διαδηλώσεις των φοιτητών εναντίον της ματάφρασης. Προκάλεσε εθνικό διχασμό το 1915-16 για να μη μεταφραστεί η Κοινή Διαθήκη στη Δημοτική-Μαλλιάρη γλώσσα, όπως την αποκαλούσε ο καθηγητής Γ. Μιστριώτης.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν ΦΩΣ. Ήταν κοσμογονία και όχι θεολογία. Ζούσε στο Φώς και παρήγαγε Φώς και φιλοσοφία. Η φιλοσοφία είναι αυτή που αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεοσοφία είναι αυτή που κηρύττει την τελειολογία. Μια θεωρία που δεν αφήνει χώρο στον Άνθρωπο να κάνει κάτι, αφού όλα είναι φτιαγμένα απ το Θεό που εξουσιάζει το σύμπαν οριστικά και αμετάκλητα. Η φιλοσοφία αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεολογία κηρύττει σαν αλήθεια την θεογονία. Η φιλοσοφία άνοιξε απέραντους ορίζοντες για την ανοδική πορεία του Ανθρώπου, στις τέχνες, τη λογοτεχνία και τις επιστήμες, που άρδευαν την Ανθρωπότητα, σε

βαθμό που ο σημερινός πολιτισμός αναγνωρίζει ότι τα πάντα ξεκίνησαν από την Ελλάδα. Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν κοσμικός-οικουμενικός. Με τον ορθό λόγο, την αρετή της Ομηρικής εποχής και την ηθική του Σωκράτη, υπεραμυνόμενος της ηγεμονίας του ανθρώπινου Νού και μια πλειάδα Σοφών: Αριστοτέλης, Δημόκριτος, Επίκουρος, Θαλής, Ιπποκράτης, Πυθαγόρας, Πλάτων, Σόλων κλπ, κλπ επηρέασε βαθιά την παγκόσμια σκέψη. Έναν πολιτισμό που στηρίζονταν στην αρχή του συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ και κυρίως στην αμφισβήτηση, που δεν δέχεται τα δοσμένα στάνταρ. Που δέχεται, ότι η ουτοπία αποτελεί την αφετηρία κάθε καινούριου και την άμμιλα που είναι το βασικό συστατικό στην έρευνα.

Οι Έλληνες μέσω του μορφωτικού πολιτισμού έγιναν ο λαός μορφωτής στην Ανθρωπότητα, γιατί στάθηκαν οι πραγματικοί δημιουργοί της Παιδείας. Ο σύγχρονος κόσμος αρχίζει με τους Έλληνες. Και αρχίζει με τους Έλληνες γιατί στο Νού του Αρχαίου Έλληνα Παιδαγωγού, παίρνουν πάντα μετώρες οι εικόνες του χτίζω, του πλάθω και σχηματίζω, της αμονίας και τους ρυθμούς. Ξεκινά και βλέπει τον Ανθρωπο-άτομο σαν ένα ενιαίο σύνολο, και κάθε μάθηση και δράση είναι πάντα και μόνο σε σχέση και την επίδραση του προς αυτό το σύνολο. Και κυρίως δεν υπαγορεύει «τί οφείλει να κάνει ή δεν πρέπει να κάνει ο Άνθρωπος», όπως η θρησκεία! Για τους Έλληνες το πρόβλημα της αγωγής θεωρημένο κοινωνιολογικά, γεννέται για πρώτη φορά κατά τη στιγμή, που ο πολιτικά και θρησκευτικά δεσμευμένος άνθρωπος αφυπνίζεται σαν ολοκληρωμένο άτομο, και ζει συνειδητά το Εγώ του, απέναντι σε καθετί άλλο μή-Εγώ. Θα έλεγε κανείς ότι αυτήν ακριβώς τη στιγμή, ιδιαίτερα ελληνική στιγμή, γεννιέται η πιο ρωμαλαία νέα αγωγή. Το αποδεσμευμένο Εγώ μεταμορφώνεται-συγχωνεύεται η ιδιαίτερη φύση του με τη γενική μορφή του Ανθρώπου, συνειδητά σε ένα κανόνα-πρότυπο Ανθρώπου.

Αυτός ακριβώς ο Παιδευτικός ρόλος των Ελλήνων μέσα στο ιστορικό κοινωνικό γίγνεσθαι και αγωγής, στάθηκε μια από τις κυριότερες αιτίες του κασμοϊστορικού τους ρόλου και έργου που πρόσφεραν στην Ανθρωπότητα. Και πώς να μην είναι κασμοϊστορική η προσφορά όταν βασικά συστατικά ζωής είχαν ότι : «Τα γράμματα είναι το μάτι του Νού» Το «Διπλούν ορώσιν οι τα γράμματα μαθόντες» Πυθαγόρας, και «Της Παιδείας αι μέν ρίζαι πικραί, οι δέ καρποί γλυκείς» Ισοκράτης για να αρκεστώ σε αυτά τα λίγα.

Όπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, έτσι και η θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό φαινόμενο και σαν ιστορικό φαινόμενο θα έχει και αυτή την ίδια νομοτέλεια. Η θρησκεία καθώς είναι γέννημα της άγνοια «Εξ αμαθίης πάντα τα κακά πάσιν ερριζώται και βλαστάνει» θα πεί ο Πλάτων, και η λαϊκή παροιμία θα προσθέσει «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο» και του φόβου μπροστά στις φυσικές δυνάμεις και τις κοινωνικές καταπιέσεις. «Αρχή σοφίας, ο φόβος κυρίου» θα ομολογήσει η αγία γραφή. Και θα συνεχίσει «Εί ο Θεός μέθ ημών, ουδείς καθ ημών»

Τα Ιερατεία καθοδηγούμενα απ τους Ιεροφάντες είναι δόγματα κλειστά. Είναι μια κάστα μυημένων ανθρώπων σε διάφορα μυστήρια. Είναι οι άνθρωποι που έκαναν τη δεύτερη μεγάλη ανακάλυψη τον διάβολο και τα κακά πνεύματα. Το διάβολο που έδωσε λόγω ύπαρξη της πρώτης που ήταν ο Θεός. Και ο Χριστιανισμός σαν Ιερατικό δόγμα που πιστεύει, ότι ο Θεός ορίζει τον κόσμο, δεν μπορούσε να ζήσει στο φώς που αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Τον πολιτισμό που στο κέντρο της προσοχής είχε τον Άνθρωπο και καλλιεργούσε το Ανθρώπινο ΕΙΝΑΙ.

Οι παλιές θρησκείες είχαν ηττηθεί απ τον ελληνικό πολιτισμό. Οι θρησκείες όμως δεν παρετήθηκαν παρά την ήττα απ τον ελληνικό πολιτισμό. Με αυτόν τον πολιτισμό είχε να αναμετρηθεί ο χριστιανισμός. Στηριγμένη στην άγνοια και την αμάθεια και με κυρίαρχο σύνθημα «κατακυριεύσατε και κατ εξουσιάσατε τον κόσμο». Οσον καιρό ο χριστιανισμός περιοριζόταν στην αφελή διαβεβαίωση της χριστιανικής πίστης μέσα σε μια μισοβάρβαρη ακόμα Ευρώπη, όπως στο Μεσαίωνα ήταν μια μεγάλη ηθική δύναμη. Σαν Ιερατείο όμως δεν μπορούσε να παράγει επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό. Μα και αν ακόμα μπορούσε δεν θα το έκανε, γιατί γνώριζε ότι η επιστήμη, η τέχνη και ο πολιτισμός είναι οι βασικοί της εχθροί. Ετσι υπερασπιζόμενη την κοσμοθεωρίας της, όχι μόνο σταμάτησε κάθε έννοια εξέλιξης και προόδου, αλλά πολέμησε με λύσα τον προηγούμενο πολιτισμό. Τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό καίγοντας βιβλία και βιβλιοθήκες, βασανίζοντας στον τροχό και καίγοντας Άνθρώπους στη πυρά. Όταν οι κίνδυνοι απ τον εμβιώδη πολιτισμό έγιναν αισθητοί, καλλιεργώντας το φόβο του πρωτόγονου Άνθρώπου μπροστά την φύση, οργάνωσε την κοινωνία απόλυτα θεοκρατική. Σταμάτησε κάθε σύνδεση με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, καθήλωσε τις όποιες εξελίξεις και κατέλαβε ολόκληρο τον πολιτιστικό χώρο με τους Αγίους, τις γιορτές και τα πανηγύρια. Η κοινωνία των Άνθρώπων οδηγήθηκε στο χιλιόχρονο Μεσαίωνα.

Ο Μαλαρμέ λέει ότι: «ο κόσμος γεννήθηκε για να καταλήξει σε ένα βιβλίο». Συνεπώς δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι η Μήτρα της ιστορίας και του πολιτισμού είναι οι βιβλιοθήκες, και ότι κάθε φορά που η Άνθρωπότητα φτάνει σε αδιέξοδα ή ξεχνά τις αξίες της και καταφεύγει σε πολέμους, προκειμένου να τους σταματήσει στις βιβλιοθήκες καταφεύγει, να αντλήσει δύναμη και φώς για την επανάκαμψή της. Γιατί εκεί υπάρχει συμπυκνωμένη η σοφία των χιλιετιών. Αυτήν ακριβώς τη ΣΥΝΑΜΗ, το ΦΩΣ και τη ΣΟΦΙΑ είναι που αποστρέφεται η Θρησκεία, γι αυτό και αφορίζει και καίει βιβλία και βιβλιοθήκες.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων είναι η τελειολογία: «Τα πάντα επείησεν εν σοφία ο Θεός», άρα ο άνθρωπος δεν έχει λόγο να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Έδωσε στη φαντασία ένα ιδεалиστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Όπως οι άλλες θρησκείες έτσι και ο

Χριστιανισμός είναι θρησκεία. Η θρησκεία είναι πίστη και πίστη δεν μπορεί να παράγει πολιτισμό. Ο πολιτισμός στηρίζεται στην Παιδεία και την αγωγή, τη γνήσια Ανθρώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Άνθρωπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρώες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκlor Θεάματα. Αλλωστε «άρτο και θεάματα ήταν το κυρίαρχο σύνθημα». Υπόσχονταν στους δούλους, δίκαιο και παράδεισο, χωρίς όμως αναφορά στη λευτεριά.

Η σύγχρονη επιστήμη διεκδικώντας τα νόμιμα δικαιώματα του λογικού και της απόλυτης ελευθερίας του, έγινε η πιο μεγάλη διανοητική δύναμη. Ανανέωσε την όψη του κόσμου, απελευθέρωσε τον άνθρωπο απ τα προαιώνια δεσμά της φύσης, της μαγείας και τις δισεδαιμονίες της όποιας θρησκείας και πρόσφερε στο ανθρώπινο πνεύμα ακατάλυτες βάσεις. Με την ανασυγκρότηση της επιστήμης, φτάσαμε σε κάποιο σημείο που η Εκκλησία, δεν μπορούσε πιά να αποδείξει το αρχικό της δόγμα μπροστά στις αντιρήσεις της επιστήμης. Τότε η θρησκεία ισχυρίστηκε ότι η αλήθεια της θρησκείας δεν ελέγχεται με επιστημονικά κριτήρια, ούτε δικαιώνεται μέσω της επιστήμης, γιατί έχει λείι, αυτονομία και ιδιαιτερότητα παράλληλα προς τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα ρόλο. Και ότι κατά βάση ο χριστιανισμός είναι το δράμα της σωτηρία του ανθρώπου και συνάμα όλόκληρης της δημιουργίας, με αποτέλεσμα ο χριστινικός κόσμος να ζήσει τον μακραίωνα Μεσαίωνα.

Εγκολπούμενη και εγκλωβισμένη μέσα στη Γέννηση και στη συμβολική των προφητών, κλείστηκε στο δόγμα αυτό σαν να βρίσκονταν μέσα σε ένα σπίτι χωρίς παράθυρα και πρόβαλε την πίστη σαν μια απόλυτη και αδιαφιλονίκητη θείκη εντολή κατά της λογικής. Ορθώνεται δίχως αποδείξεις στην επιστήμη. Η διαμάχη αυτή ανάμεσα στην επιστήμη και τη θρησκεία στάθηκε και εξακολουθεί να είναι μια βαθιά αντίφαση στους κόλπους κάθε κοινωνίας, ένας προαιώνιος, κρυφός και ασίγαστος εμφύλιος πολύπλευρος πόλεμος, όχι μόνο ανάμεσα στην θρησκεία και την επιστήμη και ανάμεσα στο κράτος και στην Εκκλησία, αλλά και μέσα στην ίδια την επιστήμη, ανάμεσα στους κόλπους κάθε Εκκλησία, στους κόλπους όλων των Εκκλησιών. Ένας πόλεμος που επεκτείνεται ως στη συνείδηση του ανθρώπου.

Σε κάθε άνοιγμα της κοινωνίας στο μέλλον, πάντοτε η Θρησκεία, στο όνομα της θείκης αποστολής, την ηθική, την νεκροπρογονολατρεία και τον πατριωτισμό εξαπολύει μύδρους στο όνομα της υπεράσπισης του πανάγαθου Θεού, τα «χρηστά ήθη της» και την πατρίδα. Πάντα ο λόγος της είναι αντιφατικός. Ο ποιμαντικό της λόγος ήταν και παραμένει αναχρονιστικός. Και οσες φορές εκφωνείται περιέχει εξουσία, όχι μόνο θεολογική αλλά κυρίως πολιτική. Δεν θέλησε ποτέ να είναι διακριτοί οι ρόλοι ανάμεσα στην πολιτεία και την Εκκλησία. Θέλει στο όνομα του λαού και των παραδόσεων του Έθνους, να είναι υπεράνω του κράτους, των Νόμων και των δομών.

Επικαλούμενη δογματικά την παράδοση και στηριγμένη στην παράδοση και ειδικά στην παράδοση της νεκροπρογονολατρείας, τα θαύματα των Αγίων και κυρίως στα κόκκαλα των Αγίων, τις γιαρτές και τα πανηγύρια, εκτός από εκπρόσωπος του θεού και απ το ρόλο του ποδηγέτη της παράδοσης στα μέτρα της, διεκδικεί και το ρόλο του λαϊκού ηγέτη.

Μα η παράδοση, η πραγματική λαϊκή παραδοσή, δεν είναι η προγονολατρεία με την έννοια της νεκρολατρείας, τα θαύματα και τα κόκκαλα των Αγίων, το Εντούτω Νίκα και Θεολογική μυθολογία, το αντιστάθμισμα της ανθρωπό-ηρωϊκής μυθολογίας. Η παράδοση είναι η ζώσα αντίληψη της καθημερινής ζωής. Ο λαός θυμάται και λατρεύει τους προγόνους για τις ιδέες και τις αντιλήψεις που είχαν για την ζωή, τον αγώνα που έκαναν και με αυτήν ακόμα τη ζωή τους να τις εφαρμόσουν στην πράξη. Ακόμα θυμάται οποίες από αυτές τις ιδέες και αξίες για τις οποίες αυτοί αγωνίστηκαν, δεν υλοποιήθηκαν και για τις οποίες σαν δείγμα και τρόπο ζωής πρέπει οι απόγονοι να συνεχίσουν τον αγώνα, με τις όποιες θυσίες και αν χρειαστεί για να γίνουν επιτέλους πράξη. Οσον αφορά τη λατρεία των κοκκάων, για να είναι ιερά τα κόκκαλα πρέπει να περιέχουν αγώνες και θυσίες για την κοινωνία των ανθρώπων και την πατρίδα. Πρέπει να περιέχουν αξίες και ιδέες, ιδανικά και όνειρα ακόμα που να σπρώχουν μπροστά τη ζωή. Να την κάνουν πιο όμορφη και ευχάριστη. Μια ζωή άξια του Ανθρώπου. Αυτά τα κόκκαλα του αγώνα και της θυσίας και κυρίως της αυτοθυσίας ενοούσε ο μεγάλος Σολωμός όταν έλεγε ότι η ελευθερία είναι: «Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά...» Ενώ εμείς μέσω της Εκκλησιαστικής παράδοσης, λατεύουμε μόνο τα κόκκαλα των Αγίων, που μέσω των θαυμάτων έγιναν ιερά. Αν πράγματι λατρεύαμε τα κόκκαλα τα ιερά, δεν θα αφήναμε τα κόκκαλα των Αλβανομάχων και αυτά των Αντιστασιακών στα ξέφωτα, τα ρουμάνια και τις λαγγαδιές άθαφτα και ανομολήγητα!

Και αυτή ακόμα η Ανθρώπινη φύση είναι για την Εκκλησία αναχρονιστική, αφού «βαρύνεται» με το πρωπατορικό αμάρτημα. Δεν επέτρεψε στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλλει στην παραμικρή αφύπνιση και την πνευματική αναζωογόνηση της Ελλάδας. Και το πιο τραγικό για να εξασφαλίσει το πακέτο ελέγχου το 21, αφόρεσε τον Εθνεγέρτη Ρήγα, την ίδια την Επανάσταση τον Υψηλάντη και όποιον άλλο αγωνιστή δεν υποτάσσονταν στα δικά της κελεύσματα. Μετά το 1909 το Βενιζέλο, αργότερα τον Καζαντζάκη κλπ. Έκαψε και συνεχίζει να καίει βιβλία και αναθεματίζει ό,τι δεν είναι στα μέτρα της.

Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος ξέρω, πως οι πιο σκοτεινές ώρες του εικοσιτετραώρου είναι αυτές του λυκαυγές. Είναι οι ώρες που τελειώνει το σκοτάδι της νύχτας και αρχίζει το φως της ημέρας. Θέλω να πιστεύω πως η πάλη αυτή, ανάμεσα στο σκοτάδι και το φως είναι ανελέητη. Είναι η πάλη ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Το σκοτάδι ποτέ δεν ανέχεται το φως. Αμύνεται, δίνει τη μάχη της ύπαρξης και δεν υποχωρεί, αν δεν το πυρπολήσουν οι αντίκες του ήλιου. Όπως δεν υπάρχει συνύπαρξη

ανάμεσα στο φώς και το σκοτάδι, ετσι δεν μπορεί να υπάρχει και συνύπαρξη ανάμεσα στην παιδεία και τη Θρησκεία.

Το «μακάριοι οι φτωχοί τῷ πνεύματι διότι αυτών ήθελε εστί η βασιλεία των ουρανών» και το « μακάριοι οι πεινώντες τώρα, διότι θέλετε χορτασθή», μα και το «Ουαί εις εσας τους πλουσίους διότι απηλαύσατε την παρηγορίαν, ουαί εις εσας οι γελώντες τώρα, διότι θέλετε πενθήσει και κλαύσει» Μελετώντας κάποιος κριτικά αυτούς τους τέσσερους στίχους-φράσεις, που είναι απ τα κυρίρχα και δομικά στοιχεία του δόγματος στο μόνο συμπέρασμα που θα καταλήξη θα είναι οτι η γνώση, ο πλούτος και η χαρά είναι οι βασικοί εχθροί της Εκκλησίας, ενώ η άγνοια, η φτώχεια και η εκδίκηση είναι τα πιστεύω και οι πιστοί της.

Η ηγεσίες της μεταπολεμικής Εκκλησιαστικής Ιεραρχίας, οπως και και Δικαιοσύνης στάθηκαν θανάσιμα πιστές στον εαυτό τους και τις «άξίες» του αμαρτωλού παρελθόντος τους. Τα θαύματα της Ιεραρχίας της Δικαιοσύνης και της Ορθόδοξου Εκκλησίας, δεν πρόφτεναν να διαδεχθεί το ένα το άλλο, με κυρίαρχα αυτά του Αγίου Ορους και την ανάλυση της αντιβαιλείας απ τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό.

Το πρώτο μέγα θαύμα ήταν η επιστολή που οι σεπτοί θεματοφύλακες του προπυργίου της Ορθόδοξης πίστης του Αγίου Ορους, συνέταξε η ηγεσία των Μονών και έστειλαν «Εξ Ολης Ψυχής Και Καρδίας...» στον σφαγέα των λαών Αδόλφο Χίτλερ, πριν κάν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς. Η σύνταξη της επιστολή αποσπάσματα της οποίας θα παραθέσω άρχισε στις 13/4/1941. ολοκληρώθηκε και στάλθηκε στι 26/4/1941, με το εξής περιεχόμενο:

Εν Αγίω Ορει τη 13/26 Απριλίου 1941 την αυτού εξοχότητα τον Αρχικαγκελάριον του Ενδοξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ. εις Βερρολίνο.

Εξοχότατε.

Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπράσσοποι των Είκοσιν Ιερών Πασιλικών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών του Αγίου Ορους Αθων, λαμβάνομεν την εξαιρετικήν τιμήν να απευθυνθώμεν προς την μετέραν Εξοχότητα και παρακαλέσωμεν Αυτήν Θερμώς, οπως ευαρεστουμενη, αναλάβη την Υψηλήν προσωπικής Αυτής προστασίαν και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτον Τόπον, του οποίου οι ηγούμενοι και αντιπρόσωποι τυγχάνουν, διαδεχομένη εν τούτω τας ιδρυτάς και τας Ευεργέτας του Ιερού τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορες και διαδόχους τούτων.

Το Αγιον Ορος Εξοχότατε, συνέστη εις Πανορθόδοξον μοναχικήν πολιτείαν, ει ην ανέθεσεν διαβιούν εν αγαστή ομόνοια μοναχοί απωλήτως προερχόμενοι απ διάφαρα Ορθόδοξα Εθνη...

...Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των κυριευόντων εξ όλης ψυχής και καρδίας ικετεύοντες, οπως επιδαψιλεύση τη Υμεράρα Εξοχότητι

υγείαν και μακροημέρευσιν επ αγαθώ του ένδοξου Γερμανικού Εθνους» Υποσημειούμεθα βαθυσεβάστως

Ακολουθούν ονομαστικώς οι υπογραφές των πληρεξουσίων.

Υπάρχουν τα ονόματα αυτών που υπέγραψαν την επιστολή.

Αυτές ακριβώς τις μέρες που σύσσωμη η ηγεσία του Αγίου Ορους έκανε το σχέδιο της επιστολής, την υπέγραφε και την ταχυδρόμησε με ημερομηνία 13/26 Απριλίου 1941, και με την οποία επιστολή ικέτευε και εκλιπαρούσε τον χασάπη των λαών να αναλάβει υπό την Υμιλήν προσωπικής αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούτο Τόπο, οι Νέοι της Ελλάδας με προάγγελους τον Μανώλη Γλέζο και τον Σάντα Απόστολο 35 μόνο μέρες μετά την υπογραφή και την αποστολή της επιστολής, οργάνωναν τον τρόπο με το οποίο θα κατέβαζαν στις 31 Μάη του 1941, τη σβάστικα απ τον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, προκειμένου να σταλεί μήνυμα προς την παγκόσμια κοινή γνώμη, ότι η Ελλάδα όχι μόνο δεν δέχεται την κατοχή, αλλά και ότι είναι αποφασισμένη με νύχια και με δόντια να πολεμήσει τους κατακτητές. Τις ίδιες ακριβώς μέρες, που η ηγεσία του Αγίου Ορους «βαθυευσεβάστως» ικέτευε και εκλιπαρούσε τον «εξοχότατο» να θέση «υπο την υψίλην προστασία» τον τόπο και τα pronόμοιά τους, οι Ποιητές μας συμπύκνωναν σε στίχους το περιεχόμενο του αγώμα για λευτεριά και δίκαιο.

Τις ίδες ακριβώς μέρες παρά τις αυστηρές διαταγές και τις βαριές ποινές-θάνατος-για τους κατατόχους όπλων που προανάγγελλαν οι κατακτητές, ο λαός μάζεβε όπλα για να τους πολεμήσει. Και πριν ακόμα φτάσει αυτή η επαιίσχυντη επιστολή στα χέρια του δολοφόνου των λαών, τα δοξασμένα βουνα της Ελλάδας φιλοξενούσαν τους πρώτους αντάρτες. Και ίσως ακόμα δεν ειχε προλάβει να τη διαβάσει, η Ελλαδά ειχε μοιραστεί σε τρείς ζώνες και ο λαός άρχισε να πεθαίνει στους δρόμους απ την πείνα! Την πείνα!! Τη λάμια πείνα!!! που τον καταδίκασε η «βαθυσεβάστως και θερμώς παρακληθήσα υμετέρα εξοχότητα» απ τους Ταγούς του προπυργίου της Ορθοδοξίας. Και ευχόμενοι στον κατακτητή «Εξ Ολης ψυχής και καδρίας» στο όνομα του Θεού για την υγεία και την μακροημέρευση να «βάλει υπο την Υψιλήν αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούτο τόπο»

Είναι γεγονός ότι και πριν απ το Β! παγκόσμιο πόλεμο, ηγετικές μορφές των θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των χριστιανικών Εκκλησιών, γοητεύονταν απ τα «κοινά σημεία και στοιχεία» που έχουν οι Εκκλησίες με το φασισμό, σε βαθμό που υπήρξε μια ουσιαστική προϋπόθεση με βάση αυτά τα στοιχεία για μια πολιτική προσέγγιση εναντίον του κοινού εχθρού της Αριστεράς-Δημοκρατίας και κυρίως του κομμουνισμού, η οποία δεν αναγνωρίζει-δέχεται φυλετικούς και θρησκευτικούς προκαθορισμούς του Ανθρώπου, αλλά ελεύθερα, αυτόνομα, υπεύθυνα και ίσα μεταξύ τους υποκείμενα-πολίτες.

Σημεία που θεωρούνταν κοινά ηταν και παραμένουν είναι ο «ορθολογισμός» βάση πίστης, οι αντιδραστικές αντιλήψεις περί ηθικής (αυτό που ο λαός αποκαλεί ηθική της κατουρίθρας), Σεξουαλικότητας και

πατριαρχικές απόψεις για την οικογένειας καθώς και η αυταρχική-Ιεραρχική αρχή οργάνωση της κοινωνίας.

Αυτά είναι μερικά απ τα σημεία στα οποία φαίνεται συνέπεπταν οι απόψεις, που οδήγησαν του Ταγούς της Γαλλικής Εκκλησία να ταχθούν στο λ πλευρό του άξονα και του ελληνικού συντηρητικού ιδεολογικού κέντρου, να καταφύγει στο φονιά των λαών για να τεθεί υπό την υψηλήν προστασίαν του. Η ενέργεια αυτή των Ταγών του Αγίου Ορους δεν ήρθε εντελώς ξαφνικά. Θα υπήρχε κάποια εστω και μικρή προϊστορία.

Και λίγο αργότερα να καθερείται ο Αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος επειδή δεν πήγε και καλώς να καλοσορίσει τον Γερμανό διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση των Κούϊσσιγκς. Την θέση του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου την παίρνει ο Δαμασκηνός. Ο ανθρωπός που ο Τσιώρτσιλ έχρησε αντιβασιλιά. Και σε συνέχεια «αυτοπροσώπος» Πρωθυπουργός. Ο ηγέτης της Εκκλησίας μας αποδείχθηκε ο άνθρωπος, που φόρεσε γυαλιά στον «πρώτο Έλληνα» πατέρα της 4ης Αυγ/του, αφού κατόρθωσε να είναι : Αρχηγός της Εκκλησία, του κράτους, της κυβερνητικής εξουσίας, εστώ και δοτής και των ενόπλων δυνάμεων της χώρα: Αέρας, ξηράς και θάλασσας. Με συγκεντρωμένες όλες τις εξουσίες της χώρας στα χέρια του Αχριεπισκόπου (Δαμασκηνό Παπανδρέου κατα κόσμον και πρωταθλητής) έφτασε στο αποκορύφωμα το θέμα των διωγμών, σε βαθμό που έκτος απ την Εθνική Αντίσταση, που βρίσκονταν ολόκληρη υπό απηνή διωγμό, τώρα πλέον καταδιώονταν και όσοι, δεν θέλησαν να ταχθούν αλληλέγγυοι με το μεταδεκεμβριανό αίσχος.

«Και Ωκοδόμησεν εἰς ψηλά παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου είναι οι ουρανοί και Σου η γή...Διότι μέγας εισαι και κάμνεις θαυμαστά». (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ).

Η Εκκλησία έπαιξε το δικό της ρόλο στις μεγάλες στιγμές του εθνούς και του λαού μας. Όπως οι άλλες κοινωνικές δομές ετσι και ο κλήρος έχει γράψει τη δική του ιστορία στους εθνικούς, κοινωνικούς και προσωπικούς αγώνες. Αν βάζαμε έναν τίτλο : η Εκκλησία το 21, την κατοχή και τον εμφύλιο, στο διάβα του χρόνου θα βρούμε και λευκές και μαύρες σελίδες. Ακόμα θα δούμε οτι διαφορετικός ήταν ο ρόλος της ηγεσίας, η πλειοψηφία της οποίας ζούσε μακριά απ το λαό, και πολλές τις περισσότερες φορές δρούσε και εναντίον του, απ αυτόν των απλών Κληρικών, που ζούσε κοντά στο λαό και στη συντριπτική του πλειοψηφία πάλευε μαζί του.

Τόσο το 21 αλλό τόσο την κατοχή και τον εμφύλιο φάνηκε καθαρά η διαφοροποίηση της προσφοράς ανάμεσα στον ανώτερο και τον κατώτερο κλήρο. Φάνηκε η απουσία και εν πολλοίς η απουσία και η προδοσία ακόμα της πλειοψηφίας της ηγεσίας της Εκκλησίας απ τον αγώνα και το 21, της κατοχής και του εμφυλίου σε αντίθεση με την μεγάλη συμμετοχή και προσφορά του λαϊκού κλήρου. Σε όλους τους αγώνες του έθνους μόνο λίγοι φωτεινοί Επίσκοποι συντάχθηκαν με τους απλούς κληρικούς και το λαό και ανταποκρινόμενοι στα εθνεγερτηκά καλέσματα, μετέτρεψαν τους άμβωνες των εκκλησιών σε επάλξεις του αγώνα, πήραν το όπλο στο χέρι

και πολέμησαν τον δυνάστη το 21, και τους κατακτητές στην κατοχή και έδωσαν τα πάντα για την πατρίδα.

Οι απλοί κληρικοί εντασσόμενοι πλάι στο λαό και τους αγώνες: εθνικούς και κοινωνικούς υπο την φωτεινή ηγεσία των λαμπρών εξαιρέσεων αποτελούν τις λευκές και αξιοθαύμαστες σελίδες της Εκκλησίας. Ο ανώτερος στην πλειοψηφία του έμεινε ασυγκίνητος απ το δράμα του ελληνικού λαού τόσο το 21 και την κατοχή, ενώ πολλοί απ τους ιεράρχες πήραν το μέρος του δυνάστη το 21 και στην κατοχή συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς κατακτητές και αργότερα με τους Αγγλους νεοκατακτητές, δίνοντάς του Γή και ύδωρ. Πράγματι οι περισσότεροι ιεράρχες στάθηκαν απέναντι και όχι στο πλάι του λαού σε όλες τις δύσκολες στιγμές, Αυτές είναι οι μαύρες σελίδες του κλήρου.

Κάθε εποχή θέλει τους ανθρώπους της. Αν η εποχή είναι μεγάλη, μεγάλους και αν είναι μικρή μικρούς. Η ξεσκολισμένη Δεξιά, ριζωμένη μέσα στην ουρανομήκη φαυλοκρατία του παρελθόντος, του κομματαρχισμού, της ρουτίνας και της ψωροκώσταϊνας, που την ήθελαν αιωνόβια (την Ελλάδα της Μελούνας). Βιωμένη μέσα στην εθνική προδοσία και την ιδεολογική προπαγανδία, για τη μεταξική δικτατορία και της εθνικής υποταγής, ήταν η μόνη που μπορούσε με τα όπλα και τη βοήθεια των Αγγλων να εξαναγκάσει για άλλη μια φορά το λαό στην υποταγή και τη δυστυχία και να καταχωνιάσει την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία. Τόσο διάχυτη και αισθητή ήταν η εξάρτηση και η υποταγή που δεν ντρέπονταν και να το διαλαλήσουν και ανοιχτά. Η καλή Εφημερίδα της Δεξιάς «Καθημερινή» έγραφε : «Παραδεχόμαστε ότι δεν είμαστε ανεξάρτητοι. Ας αφήσουμε τους Αγγλους να μας πούν ανοιχτά ή να ψιθυρίσουν στο αυτί του Αντιβασιλέως τί θέλουν να ψηφίσουμε...»

Το κράτος κάθε μέρα που περνούσε αντέγραφε τα 4ο Αυγ/νά πρότυπα. Στις 6-11-45 ο Γ. Καφαντάρης, προκειμένου να μπει έστω κάποιο φρένο σε αυτή την ασυδωσία με ενυπόγραφη δήλωση του λέει: «Υπο τας ευλογίας του σεβαστού Αρχιεπισκόπου, η 4η Αυγ/στου ολο ένα ανέρχεται και η Ελλάς ωθείται προς το βάραθρον. Αλλα δεν θα πέσει εις αυτό ενόσω υπάρχουν τίμιοι Ελληνες. Και δεν έλειψαν οι τίμιοι Ελληνες. Υπάρχουν».

Αυτά φαίνεται έβλεπε και το 21, ο Ανώνυμος Έλληνας και οδηγήθηκε να πεί πώς : «Δύο αίτια είναι, ώ Ελληνες μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεδεμένους εις τας αλύσους της τυραννίας, είναι δέ το αμαθές Ιερατεϊον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών.» και απευθυνόμενος προς την τότε Ιερά Σύνοδο λέγοντας: «Ω σύ μιαρά Σύνοδο της Κωσταντινουπόλεως, εις τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, εις τί λέγω ομοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ιησού Χριστού; Ίσως εις την ένδειανν και αφελοκερδείαν, όπου εκείνοι εκήρυττων; Αλλ έσύ εισαι γεμέτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισώς η εγκράτεια και η χαλιναγωγή των παθών; Αλλ εις ποίον μεγάλο ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατεύει δυό και τρεις αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και

σχεδόν φανερά; Και σε υποσημείωση «Ο νύν αρχιερέας των Ιωαννίνων είναι μοίχος και αρσενοκοίτης χωρίς την παραμικράν συστολήν».

Το Βυζάντιο ήταν ένα καθαρά Θεοκρατικό καθεστώς. Ένα καθεστώς που δεν αρκέστηκε στο :«Πάς Μή Ορθόδοξος Μή Έλληνας», αλλά διαμόρφωσε και όλες εκείνες τις δομές που έχουν τα Θεοκρατικά καθεστώτα.

Ανέκαθεν η αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία κινείται και λειτουργεί σαν παράλληλο κράτος. Όπως η Καθολική, έτσι και η Ορθοδοξία κινούμενη στον μεταφυσικό χώρο, προσπαθεί να πείσει ότι αυτό που λέει και κάνει, δεν το κάνει γιατί το θέλει αυτή, αλλά ό,τι κάνει γίνεται με τη Θεία φώτιση και ότι αυτοί είναι τα εκτελεστικά της όργανα. Έτσι είτε μας αρέσει είτε όχι στην Ελλάδα από την Παλιγεννησία και μετά έχουμε ένα ημιθεοκρατικό-κρατικό καθεστώς. Ένα κομματικό θρησκευτικό κράτος. Μια κρατική εξουσία με ένα ποσοστό 98% βαπτισθέντων Ορθόδοξων Χριστιανών, άσχετα αν αυτό έγινε σε νηπιακή ηλικία και όχι στη ηλικία που βαφτίστηκε ο Χριστός στα (33) χρόνια είναι ένα ποσοστό που μόνο τα Θεοκρατικά καθεστώτα διαθέτουν. Η βάφτιση του Χριστού στα 33 του χρόνια θα έπρεπε να αποτελέσει το πρότυπο του Χριστιανού.

Η Ελλάδα δεν έχει δική της Θρησκεία. Η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας είναι μια αυτοκέφαλη Εκκλησία, που ανήκει δογματικά στην Ανατολική Εκκλησία του Χριστού. Η Εκκλησία του Χριστού είναι οικουμενική: Ανήκει σε όλους τους λαούς της γης. Στο βαθμό που η Ορθοδοξία ταυτίζεται-όπως η δική μας-με ένα Έθνος, γίνεται αίρεση. Η γνωστή αίρεση του εθνοφυλετισμού και αυτόματα αποσπάται από τον κορμό της Εκκλησίας, όπως γίνεται με όλες τις Αιρέσεις αυτοανερείται, αυτοαπομονώνεται. Και σαν αίρεση που είναι, όχι μόνο υιοθέτησε αλλά είναι αυτή η Εκκλησία, που υπαγόρευσε στον Μεταξά «τον Γ! ελληνικό πολιτισμό», και την 21η Απριλίου 1967 επιβάλε το περιβόητο χουντικό σύνθημα : «Ελλάς Ελλήνων Χριστινών», με τον Ιερόνυμο. Είναι αυτή που έσωσε τα κεφάλια των χουντικών και απάλλαξε τους υπόλοιπους από τις όποιες ευθύνες και λίγο πριν από τη χούντα οδήγησε τον τότε πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή να ξεστομήσει εκείνο το «Ποιός επιτέλους κυβερνάει αυτόν τον τόπο».

Όπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας, έτσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης στάθηκε και αυτή αντάξια του αμαρτωλού περελθόντος της. Του παρελθόντος που όπως η Εκκλησία ευλογούσε κάθε συντηριστικό και αναρχονιστικό μέτρο, αφορίζε όποιον δεν συμμορφώνονταν με τις επιταγές της και έκαιγε βιβλία, έτσι και αυτή προσυπόγραφε και εκτελούσε χωρίς φειδώ τις αποφάσεις της «Ειδικής Ασφάλειας» και των «Επιτροπών Ασφαλείας». Έκανε εκτεταμένη χρήση του Ιδιωνύμου. Και γέμισαν τα νησιά και οι φυλακές από αθώους πολίτες και έστειλε και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα, μόνο με την υπόδειξη ενός στρατευμένου και καλοπληρωμένου καταδότη-χαφιά. Με κατηγορητήριο ότι κατά την κρίση του δεν ζητώ-κράυγαζε υπέρ της επάρατης 4ης Αυγ/του ή επειδή δεν του άρεσε η φάτσα του. Αφησε ένα λαό ολόκληρο στη διάθεση του

παρανοηκού Μεταξά. Του Μεταξά που σκύλευε στο σώμα της Ελλάδας και δολοφονούσε την ψυχή των Ελλήνων.

Αυτού του θανάσιμου αμαρτωλού παρελθόντος, αντάξια στάθηκε με φωτεινές εξαιρέσεις και η μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, όταν κλήθηκε να κρίνει ποιοί Έλληνες υπερασπίστηκαν την πατρίδα στη διάρκεια της 4χρονης τριπλής κατοχής και ποιοί όχι μόνο της γύσισαν την πλάτη, την πρόδοσαν αλλά και πολέμησαν στο πλευρό των κακητών αυτών, που με όσες και όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν την υπερασπίστηκαν.

Όπως σε κάθε οργανωμένη κοινωνία υπάρχουν διαφορές, όσον αφορά τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και τον τρόπο ζωής. Ετσι και στην ελληνική κοινωνία υπήρχαν άνθρωποι, που δεν συμφωνούσαν ούτε με τον τρόπο της διακυβέρνησης, μα ούτε με το είδος και την ποιότητα της ζωής. Η διαφορά αυτή έγινε πίο μεγάλη με την επιβολή της Μεταξική δικτατορίας το 1936. Εντάθηκε στον αλβανικό πόλεμο ανάμεσα στην ηγεσία πολιτική και στρατιωτική, που ήθελαν να «πέσουν μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» και τον στρατό, τους εφεδρους αξιωματικούς και τους διοικητές των μικρών μονάδων, που ήθελαν να πετάξουν τον εισβολέα στη θάλασσα. Και όταν η λαίλαπα των Ούνων μόλυνε «το Άγιο της χώρας» δίπλα στις δύο διαφορές που είχαν οι Έλληνες, όσον αφορά τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής, προστέθηκαν και δύο ακόμα μεγαλύτερες. Οι διαφορές τη φορά αυτή, δεν αφορούσαν πλέον τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής. Και δεν αφορούσαν γιατί τη διακυβέρνηση την ασκούσαν πλέον τα ανρδείκελα για λογαριασμό των κατακτητών και τη θέση της ποιότητα την είχε πάρει η επιβίωση και τη ζωή ο θάνατος. Οι διαφορές αυτές αφορούσαν α): Την ύπαρξη αυτής καθ'εαυτής της ΕΛΛΑΔΑΣ και κυρίως ποιοί και πόσοι θα παραμείνουμε ΕΛΛΗΝΕΣ. και β): Αν μετά την απελευθέρωση σαν λαός θα αρπάξουμε την ευκαιρία, να συνταχούμε σε μία ελεύθερη και ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την ΕΛΛΑΔΑ για μας τους ΕΛΛΗΝΕΣ ή θα γυρίσουμε πίσω στο καθεστώς της μεταξικής φασιστικής δικτατορίας για να ολοκληρώσουμε τον «Γ! Ελληνονο-χριστινικό πολιτισμό» που την ολοκλήρωσή του διέκοψε ο ιταλοελληνικός πόλεμος.

Η κήρυξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, το ΟΧΙ του ελληνικού λαού και το ΕΠΟΣ του 40, φάνηκε να γεφυρώνουν την πολιτική ρίξη που είχε συγκλονίσει τον τόπο για 10ετίες. Η γερμανική κατοχή όμως που ακολούθησε την άνοιξη του 1941, μέχρι τις αρχές του Οκτώμβρη του 1944, έμελλε να είναι καθοριστική για την κορύφωση του ελληνικού δράματος. Ασφαλώς για τη διάρκεια της κατοχής δεν μπορεί να μιλήσει κανείς για τάξη δικαίου στηριγμένη στο Σύνταγμα, που προϋποθέτει Εθνική Ανεξαρτησία και Λαϊκή Κυριαρχία. Πάντως στην περίοδο αυτή, καθοριστική για ό,τι επακολούθησε είχαν διαμορφωθεί τρία διαφορετικά καθεστώτα, που στην πραγματικότητα διαπλέκονται-με χωρίς σαφή τα όρια-και αποτελούν τον καμβά πάνω στον οποίο εξελίχθηκε η μεγαλύτερη τραγωδία του ελληνικού έθνους, ο εμφύλιος-ανταρσία κατά του επισήμου κράτους, όπως διακηρύσσονταν. Τα τρία αυτά καθεστώτα ήταν:

οι κατοχικές κυβερνήσεις (τρεις τον αριθμό), που η κάθε μία ανάλογα τον χρόνο και τον ρόλο που ενέλαβε να παίξει έχει ξεχωριστό πολιτικό ενδιαφέρον.

β) Οι εξόριστες ελληνικές (που η κάθε μια είχε να παίξει κάποιον ξεχωριστό ρόλο) κυβερνήσεις που μαζί με το βασιλιά, «εκπροσωπούσαν» τυπικά το ελληνικό κράτος, και με το στανιό προβάλλονταν σαν «νόμιμες» και που μέχρι τη Συμφωνία του Λιβάνου αναγνωρίζονταν μόνο απ τους συμμάχους-Αγγλία σαν τέτοιες. Τώρα το πόσο νόμιμες ήταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά-με τον πραξικοπηματικό τρόπο που έγινε η παλινόρθωση απ την Αλβιώνα-είναι ένα μεγάλο θέμα που δεν μπορεί να αναλυθεί εδώ, θα πρέπει όμως να τονιστεί ότι όχι μόνο έχει άμεση σχέση με την τροπή που πήραν τα πράγματα αλλά και με ό,τι επακολούθησε μετακατοχικά.

γ) Το τρίτο είναι το θέμα της Εθνικής Αντίστασης, των δυνάμεων που κατά γενική ομολογία και αναγνώριση και απ την πλευρά των συμμάχων πρόσφεραν τεράστιες υπηρεσίες, τόσο για την θετική έκβαση του πολέμου κατά του φασισμού, αλλο τόσο και για την απελευθέρωση της χώρας. Ολοι το αναγνωρίζουν και ας μήν το ομολογούν ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εκτός του ότι σήκωσε το κύριο βάρος του ενθικό-απελευθερωτικού αγώνα, διαμόρφωσε και αρκετές απαραίτητες δομές και θεσμούς για ένα Λαϊκό-Δημοκρατικό κράτος. Ένα κράτος δομημένο απ τον ίδιο το λαό: α) στρατό ξηράς και θάλασσας οργανωμένο στα προπολεμικά πρότυπα β) Σώμα Ασφαλείας(Ε.Π). γ) Τοπική Αυτοδιοίκησης, Λαϊκή Δικαιοσύνη, Υγεία, πολιτισμός, προσάρμοσε το φορολογικό σύστημα, σεβάστηκε την ατομική ιδιοκτησία υποχρεώνοντας τους όποιους ευκαιριακούς καταπατητές να κατάβάλουν το αντίστοιχο ενοίκιο στους ιδιοκτήτες χωραφιών, σπιτιών κλπ, ξέδωσε και κυκλοφόρησε τραπεζογραμμάτια-χαρτονόμισμα κλπ.

Βέβαια, μετά την απελευθέρωση η διαλποκή περιορίστηκε ανάμεσα στα δύο καθεστώτα, α) των κυβερνήσεων του εξωτερικού και β) των δυνάμεων της Εθνικής Αντίστασης, ιδίως του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και στο παιχνίδι που έπαιξαν οι τρεις μεγάλες δυνάμεις Αγγλοαμερικάνοι και κυρίως οι Αγγλοι αλλά και η τότε Σοβιετική Ένωση. Αυτά όμως είναι θέματα που κάποιοι άλλοι θα τα αναλύσουν.

Την αντίθεση δικτατορίας και λαού την έλυσε ο αλβανικός πόλεμος και την αντίθεση ηγεσία και στρατού την έλυσε η κατοχή της χώρας απ τους τρεις κατακτητές. Οι ήρωες των παλατιών και των καταφυγίων της «Γκράν Μπρετάνιας» είχαν φύγει πέρνοντας μαζί τους το κρατικό θησαυρό και ό,τι άλλο πολύτιμο έπρεπε να «διασωθεί».

Η κατοχή ήταν μιά απ τις πιο δύσκολες ιστορικές στιγμές του Ελληνικού Έθνους. Η χώρα είχε διαμελιστεί στα τρία. Χώρα και λαός διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο: Η μεν χώρα να γίνει παράρτημα του Γ! Ράιχ και λαός στο στόχαστρο να αφελληνιστεί.

Όπως ήταν φυσικό η κατοχή εκτός απ την αντίθεση με τους κατακτητές, βάθυνε και το χάσμα ανάμεσα στο λαό. Ένα χάσμα που χώρισε το λαό α) Σε αυτούς που συνέβαλαν στην καταχή, σε αυτούς που τη δέχτηκαν

αδιαμαρτήρητα και σε που αυτούς ήθελαν να συνεργαστούν και συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Όλοι αυτοί κοινή αφετήρια και επιδίωξη είχαν μετά τη λήξη του πολέμου να επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του και β) Σε αυτούς που όχι μόνο δεν συνέβαλαν, στο να κατακτηθεί η χώρα, δεν δέχθηκαν την κατοχή αλλά και εγκατάλειψαν τα πάντα και έβαλαν και τη ζωή ακόμα σε κίνδυνο και οργάνωσαν Αντίσταση, συγκρότησαν στρατό και πολεμήσαν τους κατακτητές.

Για αυτούς που θα συνεργάζονταν, τα κίνητρα και οι υποδομές υπήρχαν-πέμπτη φάλαγγα, η ΕΟΝ, η Ειδική Ασφάλεια κλπ-για να εκφραστεί αυτό το χάσμα-διαφορά οι λόγοι υπήρχαν. Και η ευκαιρία να διατηρήσουν και υπο κατοχή τα προνόμια τους δόθηκε. Τα πάντα ήταν οργανωμένα από πριν. Η 4η Αυγ/του ήταν συμπαγής και η νίκη του άξονα σίγουρη. Όλα συνειγορούσαν ότι η επαναφορά της 4ης Αυγ/του, δεν αμφισβητούνταν εκτός απ αυτούς που απαφάσισαν να αγωνιστούν.

Ο αδούλωτος λαός μας δεν νικήθηκε. Προδόθηκε απ τους πεμτοφαλαγγίτες στρατηγούς και τους ιεράρχες της Εκκλησία όπως ο Ιωννίνων, Σερρών, Καστοριάς, Φθιώτιδος κλπ, που παραδόσανε λαό και πατρίδα και 2,000 κομμουνιστές και αντιφασίστες αλυσοδεμένους στους φασίστες ομογάλακτους επιδρομείς, εξαργυρώνοντας την προδοσία με αντάλλαγμα του Υπουργικούς, Πρωθυπουργικούς και Αρχιεπισκοπικούς θώκους. Η ιστορία έχει καταγράψει και η ζωή έχει επιβεβαιώσει ότι κάθε φορά που θα παρουσιαστεί κάποιο κενό εξουσίας είναι οι Δεσποτάδες και οι Αρχιεπίσκοποι που αναλαμβάνουν να καλύψουν το όποιο κενό εξουσίας.

Γι αυτούς όμως που θα αντιστέκονταν, θα έπρεπε να αρχίσουν απ το μηδέν. Με υποδομή τη ζωή τους και κίνητρα ενα μαντίλι όνειρα, την ελπίδα και την αγάπη του λαού για μιά Ελλάδα, που να του ανήκει και μια καλύτερη ζωή. Εκατόν είκοσι χρόνια ονειρεύονταν και αγωνίζονταν ο ελληνικός λαός, τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση και τη Λαϊκή Δικαιοσύνη, που αποτελούν τα βήθρα της Λαϊκής Δημοκρατίας. Τη Λαϊκή Δημοκρατία, ο λαός τη διεκδίκησε το 1821. Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε το 1843, 1861 και το 1909. Την διεκδίκησε ο Ρόκος Χοϊδάς και άλλα πολλά ανοιχτά μυαλά και παλικάρισμα δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα.

Το 1924 νόμισε ότι την άγγιξε. με την υποκριτική εκείνη «Δημοκρατία», που τα φύτρα-λίκνο της βάφτηκε με το αίμα ενός σκοτωμένου εργάτη και ο εκπρόσωπός της και τότε Πρωθυπουργός Παπαναστάσης πέθανε στην εξορία-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας της. Σ όλο το διάβα των 120 είκοσι χρόνων, πάλεψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε, χαροπάλεψε με το όνειρο μιας Ελλάδας, που να ανήκει στους Έλληνες και μιά ζωή που να έχει το Ανθρώπινο άρωμα και να την εποπτεύει ο ίδιος.

Μια Δημοκρατία που αιώνες τώρα φωλιάζει στα σπλάχνα του λαού, έβρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την Αγία Τριάδα, το παλάτι και τον βασικό τώρα πλέον μέτοχο, την αστική πλουτοκρατική ολιγαρχία, που άπληστη και κυνική, ξεπουλημένη στο διάβολο και τους ξένους παραδοκούσε πάντα άπληστη και αχόταγη. Με ψέματα ή με τα όπλα ο λαός

έμεινε μακριά απ το ονειρό του. Για να του ανήκει η Ελλάδα και για να έχει Ανθρώπινο άρωμα η ζωή του, η πρωτοπορία του αγώνα διαμορφώθηκε σε ένα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό συναγερμό: Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που ακολούθησε η μεγάλη πλειοψηφία του έθνους.

Οχι !Οχι! Δεν θα υπάρξει συμβιβασμός και μοιρολατρική αποδοχή της σκλαβιάς βροντωφώναξε ο λαός. Ενας και μόνο δρόμος υπήρχε, ο δρόμος της ενεργητικής Αντίστασης, ο δρόμος του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Παλαιϊκός αγώνας για την κατάκτηση και οριστική κατοχύρωση της εθνικής λευτεριάς. Αυτή ήταν η απάντηση του λαού στην ξένη τυραννία και στη ντόπια συνεργασία και προδοσιά. Να αγωνιστεί, να παλέψει, να νικήσει, να λυτρωθεί οριστικά απ την ξένη κηδεμονία και τη ντόπια σκλαβιά. Αυτές ήταν η διακηρύξεις της πρωτοπορίας. Δεν αρκέστηκε όμως μόνο στις διακηρύξεις. Πήρε όλα εκείνα τα πρακτικά μέτρα όπως: α) Δημιούργησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) με οργανώσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. β) Συγκρότησε τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ). γ) Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π). δ) Την Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ). Την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). ε) Καθιέρωσε σαν τα πιο βασικά κύτταρα της κοινωνικό- οικονομικής ζωής την Λαϊκή Αυτοδιοίκηση (Λ.Α) και την Λαϊκή Δικαιοσύνη (Λ.Δ) και όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου συγκρότησε την Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ).

Η εισηγητική έκθεση για την ιδρυτική πράξη την ΠΕΕΑ, έλεγε: Εχοντας υπόψη : 1) Τις υπέρτατες εθνικές ανάγκες και την επιτακτική απαίτηση του ελληνικού λαού, για τη δημιουργία μέσα στη χώρα ενός κεντρικού πολιτικού οργάνου, που να συντονίζει τις προσπάθειες και τον αγώνα για την εθνική απολύτωση και να αναλάβει την υπεύθυνη διοίκηση των ελευθέρων και ελευθερουμένων περιοχών της χώρας και

2) Την από 15 Δεκεμβρίου 1943, πρόσκληση της κεντρικής Επιτροπής του Εθνικοαπελευθερωτικού μετώπου σε όλα τα κάμματα και τις οργανώσεις καθώς και την κυβέρνηση Τσουδερού, για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.

ΣΥΓΚΡΟΤΟΥΜΕ

Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης που αποτελείται προσωρινά από τα υπογράφοντα μέλη.

Κύριος και προταρχικός σκοπός της Επιτροπής είναι : Να συντονίζει και να διεξάγει με όλα τα μέσα και με όλες τις δυνάμεις μέσα στην Ελλάδα και στο πλευρό των συμμάχων μας, τον αγώνα κατά των κατακτητών.

Να αγωνιστεί για το διώξιμο από τη χώρα και τη συντριβή των γερμανικών και βουλγάρων εισβολέων, για την ολοκληρωτική εθνική απελευθέρωση και για την κατοχύρωση της ανεξαρτησίας και ακεραιότητας της χώρας.

Να επιδιώξει την εθνική μας αποκατάσταση με βάση την αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών σύμφωνα με τον χάρτι του Ατλαντικού και τη συμφωνία της Τεχεράνης και τη στρατηγική διαρρύθμιση των συνόρων μας.

Να αγωνιστεί για την εξόντωση του εσωτερικού φασισμού και των ενόπλων προδοτικών σωμάτων.

Παράλληλα η επιτροπή θα αναλάβει τα πιο κάτω καθήκοντα:

1) την υπεύθυνη διοίκηση των ανταρτικών μονάδων που θα αποδεχθούν τη σύσταση της Επιτροπής με σκοπό την ενοποίηση, την αναδιοργάνωσή τους και τη συγκρότηση ενιαίου εθνικού στρατού.

2) Την υπεύθυνη ανώτερη διοίκηση των ελευθέρων περιοχών σε όλους τους τομείς, με σεβασμό των θεσμών της τοπικής αυτοδιοίκησης και το συντονισμό, έλεγχο και κατεύθυνση των οργάνων της.

3) Την εξασφάλιση των ελευθεριών του λαού στις ελεύθερες περιοχές, το σεβασμό της Ατομικής ιδιοκτησίας καθώς και την εξασφάλιση της ελευθερίας της Θρησκευτικής συνείδησης.

4) Την ικανοποίηση των βασικών αναγκών του λαού και την περίλθαψη και προστασία των θυμάτων του πολέμου και της βίας των κατακτητών.

5) Την προπαρασκευαστική εργασία για την είσοδο της χώρας, μετά την απελευθέρωση, σε ομαλό πολιτικό βίο με κατεύθυνση την εξασφάλιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων του ελληνικού λαού και την καταπολέμηση κάθε προσπάθειας για λύσεις πραξικοματικές ή δικτατορικές και αντίθετες προς την ελεύθερη θέληση του λαού, από οποιονδήποτε και αν προέρχονται. Η Επιτροπή, ξεκινώντας από την αντίληψη πως για να πραγματοποιηθούν ικανοποιητικά οι πιο πάνω εθνικοί σκοποί, επιβάλλεται να συμμετάσχουν στο έργο αυτό όλες οι εθνικές δυνάμεις. Θεωρεί πρωταρχικό της καθήκον να εξακολουθήσει δραστήρια τις ενέργειες για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.

Παράλληλα, δε θα πάψει να επιδιώκει την πραγματοποίηση των πιο πάνω σκοπών με τα μέσα που σήμερα διαθέτει και με όλους εκείνους που θα δεχθούν στο μέλλον να συμμετάσχουν στο έργο της.

Η επιτροπή θα κατανείμει τις αρμοδιότητές σε Γραμματείες. Επικεφαλής των υπηρεσιών κάθε Γραμματείας θα είναι ένα μέλος της Επιτροπής και θα έχει τον τίτλο του Γραμματέα. Η σύνθεση της Επιτροπής μπορεί να αλλάξει με απόφασή της. Για την πραγματοποίηση των σκοπών της η Επιτροπή θα εκδίδει πράξεις και αποφάσεις.

Οι πράξεις και οι αποφάσεις έχουν περιεχόμενο και ισχύ κανόνος δικαίου, αποφασίζονται και εκδίδονται από τον αρμόδιο Γραμματέα. Οι πράξεις και οι αποφάσεις δημοσιεύονται και ισχύουν αμέσως μετά τη δημοσίευση. Η Επιτροπή, πιστεύοντας πως η δύναμη της πηγάζει από το λαό και από το λαό αντλούνται όλες οι εξουσίες, θα συγκαλέσει στο πιο σύντομο χρονικό διάστημα Εθνικό Συμβούλιο, που θα αποτελεστεί από αντιπροσώπους του λαού εκλεγμένους ελεύθερα. Όλες οι ενέργειες της

Επιτροπής, καθώς και η ίδια η σύστασή της, θα τεθούν κάτω από την κρίση του Εθνικού Συμβουλίου που θάνε το μόνο αρμόδιο ν αποφασίσει για τη σύνθεση και για τον παρά πέρα τρόπο της λειτουργίας και της δράσης της.

Ο τρόπος της σύγκλησης του Εθνικού Συμβουλίου και της εκλογής των αντιπροσώπων θα οριστεί με ειδική πράξη της Επιτροπής. Η Επιτροπή αποφασίζει να απευθυνθεί με διάγγελμα στον ελληνικό λαό για να αναγγείλει τη σύστασή της και τους σκοπούς της. Και αφού προσδιορίζει έδρα, σφραγίδα και συντάσει πρακτικό ορκομωσίας στις 12 Μαρτίου 1944 έδωσαν μπροστά στον ιεροργούντα κανονικόν εφημέριο και τους α) Αιδεσιμότατο αρχιερατικό επίτροπο της περιφέρειας σαν εκπρόσωπο του κλήρου, β) στο Στρατηγό Στέφανο Σαράφη, σαν εκπρόσωπος των ανταρτικών δυνάμεων και γ) τον προεδρο της κοινότητας της έδρας της Επιτροπής τον ακόλουθο όρκο:

«Ορκίζομαι οτι θα εκτελέσω πιστά τα καθήκοντά μου σαν μέλος της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης έχοντας σαν γνώμονα το συμφέρον της πατρίδας μου και του ελληνικού λαού, οτι θα αγωνιστώ με αυτοθυσία για την απελευθέρωση της χώρας μου από το ζυγό των κατακτητών, οτι θα υπερασπίζω παντού και πάντοτε τις λαϊκές ελευθερίες και θα ειμαι προστάτης και οδηγός του λαού στον αγώνα για τη λευτεριά του και τα κυριαρχικά του δικαιώματα».

Τα Μέλη της Επιτροπής 1) Ευριπίδης Μπακιρτζής 2) Εμμανουήλ Μάντακας 3) Γεώργιος Σάντος 4) Ηλίας Τσιριμόκος και 5) Κώστας Γαβριηλίδης.

Αμέσως μετά τη λήξη η συγκροτηθείσα Επιτροπή έστειλε τηλεγράφημα προς τον Πρόεδρο της Ελληνικής κυβέρνησης Καϊρου.

Κύριε Πρόεδρε, έχομεν να Σας ανακοινώσουμεν το σχηματισμό εις την ελευθερην ελλάδα της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθερώσεως, της οποίας σκοπός είναι η ένωσις των εθνικών δυνάμεων προς συντονισμόν του εθνικού απελευθερωτικού αγώνος παρά το πλευρό των συμμάχων, η διοίκησις των ήδη ελευθέρων περιοχών εν ελλάδι, η εξασφάλισις μετά την απελευθέρωσιν ομαλής και ελευθέρας πολιτικής ζωής καθ όλην τη χώρα. Η Επιτροπή αποβλέπει πρωτίστως εις τον σχηματισμόν κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας. Διερμηνεύοντες έκδηλον επιθυμίαν του Λαού και των ενόπλων δυνάμεών του απευθυνόμεθα εις την Εξοχότητά σας με την πεποίθησιν οτι θα αντιληφθήτε τας επιτακτικάς εθνικάς ανάγκας και θα προσφέρητε αποτελεσματικήν συμβολήν εις τον σχηματισμόν Κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας

Προσωρινά Μέλη Πολιτικής Επιτροπής ακολουθούν οι υπογραφές.

Στη διάρκεια της κατοχής, όπως τα θαύματα της Εκκλησίας, με φωτεινές εξαιρέσεις βρίσκονταν καθημερινά στο προσκήνιο, έτσι και της μεταδεκεμβριανής δικαιοσύνης τα θαύματά της δεν πρόφτεναν να διαδεχθούν το ένα το άλλο. Λέγεται πως η Δικαιοσύνη είναι τυφλή. Τόσο

«τυφλή» που όταν θέλει-λειτουργώντας ταξικά, να μην μπορεί να διακρίνει το δίκαιο απ το άδικο και την αλήθεια απ το ψέμα. Όπως οι άλλες κοινωνικές δομές λειτουργούν ταξικά, έτσι και η Δικαιοσύνη δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση του κανόνα. Κάθε ταξική δομή έχει και τα καθορισμένα πλαίσια μέσα στα οποία υποχρεούται να λειτουργήσει και τους αντίστοιχους ποινικούς κανόνες για τα «παρανομούνται» μέλη του, (δυσμένεια, μετάθεση, ποινική δίωξη, απόλυση, καταδίκη κλπ).

Γι αυτό και ο λαός δεν περιμένει να λειτουργήσουν όπως λειτούργησε ο δίκαιος Αριστίδης, όταν τον εξοστράκισαν οι Αθηναίοι. Στο δημοψήφισμα για τον εξοστρακισμό του, ένας αγράμματος και τυφλός από άγνοια, παρακάλεσε τον Αριστίδη, που περνούσε εκείνη την ώρα δίπλα του, να γράψει το όνομά του Αριστίδη στο όστρακο που θα τον εξοστράτιζε. Και όταν ο Αριστίδης τον ρώτησε «τί σου έκανε; τον ξέρεις;». Η απάντηση ήταν: «Δεν τον ξέρω, Βαρέθηκα όμως να ακούω να τον λένε όλοι δίκαιο». Τότε ο Αριστίδης, έγραψε ατάραχος το όνομά του στο όστρακο της καταδίκης του.

Βέβαια κανένας δεν περίμενε απ την διορισμένη και στρατευμένη ταξικά δικαιοσύνη, να σκεφτεί και να λειτουργήσει σαν τον Αριστίδη. Όμως σε μία ιστορική και κρίσιμη για το Έθνος στιγμή, όπως ήταν η καταχική και μεταπλευθερωτική περίοδο, που τα πράγματα είχαν τη σαφήνεια και τη φωτεινότητα του ήλιου, έπρεπε πριν αναλάβει και αυτή τον εθνοκτώνο ρόλο, να σκεφθεί εστω για μια φορά :Ελληνικά, Εθνικά. Τα πράγματα ήταν ξεκάθαρα. Η τεράστια πλειοψηφία του λαού, αγωνιζόταν με νύχια και με δόντια να διώξει τους τρεις κατακτητές συνεργαζόμενος με τους συμμάχους για μία Ελλάδα, που να ανήκει στους Έλληνες και μια μικρή (ευτυχώς) μειοψηφία, όχι μόνο συνεργάστηκε κατ εντολή και για λογαριασμό των ξένων και των εγχώριων λακέδων τους, αλλά και πολέμησαν με λύσσα αυτούς που πολεμούσαν τους κατακτητές. Τα πράγματα ήταν τόσο ξεκάθαρα, που δεν υπήρχε θέμα να προκείψει δικαστική πλάνη πολύ περισσότερο δεν έμπαινε θέμα συνείδησης.

Μετά την ήττα του άξονα, ένα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ήταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

Α) Δοσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ αριθ 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 είναι α) : Αυτοί που κατά τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την προεδρία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. β) Όσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων. γ) Όσοι, ενώ είχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική ή άλλη, έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να διευκολύνουν το έργο της κατοχής. δ) Όσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Όσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του. ζ) Όσοι

κατέδωσαν στον εχθρό Έλληνες ή ξένους υπήκοους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα. η) Όσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών. θ) Όσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα. ι) Όσοι εμπόδισαν με οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. ια) όσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία είχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητας της χώρας. ιβ) Όσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό η αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα. ιγ) Όσοι κατά τη διάρκεια της εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν η ζημείωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Έλληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ήταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περιουσίας του δοσιλόγου.

Β) Όσοι συνεργάστηκαν με όποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μόνον ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ένα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ήταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συλληφθέντων. Των συλληφθέντων κατ' υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συλληφθέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων. γ) Ήταν αυτοί που διαλλαλούσαν και υπόσχονταν ότι έχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συλληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοί για ομήρους, αυτούς που θα παίρνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που είχαν καταδικαστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη.

Η αστική ιστοριογραφία δεν μπορεί να αποφύγει, όσο και αν θα το ήθελε την αντικειμενική πραγματικότητα. Τα επίσημα αρχεία δεν είναι βέβαια η πανάκεια του ιστορικού προβληματισμού και της ιστορικής αναζήτησης-παραμένουν όμως έγγραφα αστικής αντίληψης και διακυβέρνησης. Είναι όμως ο μόνος τρόπος για να καταλάβουμε την κατεύθυνση της επίσημης πολιτικής και αν χρησιμοποιηθούν σαν εργαλεία και αποδεικτικά στοιχεία και όχι σαν η «τελική αλήθεια» θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε πολλά. Αυτό θα είναι το πρώτο θετικό βήμα στην πλήρη ιστορική δικαίωση του αγώνα του ελληνικού λαού και του ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή

η έρευνα μπορεί να μην γίνει ποτέ απ τους περισσότερους ιστορικούς, που ήδη έγραψαν την τετράχρονη «ιστορία» της κατοχής με αντικομμουνιστικά πλαίσια-κριτήρια σιγά-σιγά, όμως θα βλέπουν να απομονώνονται και η πλάστιγγα μέρα τη μέρα, θα βαραίνει όλο και πιο πολύ προς τη μεριά της πραγματικής ιστορίας. Σε αυτό θα βοηθήσουν πολύ και τα αρχεία ντόπια και ξένα που θα έρθουν στο μεταξύ στο φώς.

Η μεταπελευθερωτική εποχή ήταν κατ εξοχή η εποχή, που θα έπρεπε αναγκαστικά να διεξαχθεί χωρίς φοβίες, υστεροβουλίες και υπερβολές μιά σε βάθος έρευνα στην κοινωνία, αλλά και μέσα στο κράτος και στην ανάγκη μιά ιδεολογική και πολιτική σύγκρουση. Απ την έρευνα αυτή και την ιδεολογική σύγκρουση, θα είχαμε ανάγλυφη την εικόνα για το πως συμπεριφερθήκαμε σαν λαός τόσο την διάρκεια της Μικρασιατικής καταστροφής, της Μεταξικής δικτατορίας, τον αλβανικό πόλεμο και κυρίως στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο. Η έρευνα αυτή κοινωνική και δικαστική, θα αποτελούσε τον άξονα της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ό,τι στηρίζει και νομιμοποιεί ένα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος. Θα εξαρτιόταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Πολύ περισσότερο αν ο διάλογος αυτός είχε προηγηθεί. Αυτή η δημόσια διαμάχη θα είχε μέσα της το στοιχείο του επικοδομητικού διαλόγου και μόνο με αυτόν και μέσω αυτού θα φτάναμε στη λύση των προβλημάτων. Ο διάλογος ανάμεσα στα κόμματα και οι δημόσιες συζητήσεις, εστω και αν προκαλούσαν διαξιφισμούς, φιλονικίες, ταραχές και κρίσεις. Υπήρχε η ελπίδα μέσα απ τον διάλογο να βρεθούν οι πιο ενδεδειγμένες λύσεις. Θα κάναμε τις πιο σωστές και συμφέρουσες για το λαό και την Ελλάδα επιλογές και κυρίως αν αποφασίζαμε να επενδύσουμε πάνω στο μεγαλύτερο και στέρεο κοίτασμα: Την Εσαεί Προσφορά των Ελλήνων.

Αντί όμως γι αυτό συνέβει το παράδοξο : Η νεκραναστηνένη τότε φασιστική Δεξιά, στηριγμένη στον αγγλικό στρατό και όπλα, μετέτρεψε τους ιδεολογικούς αντιπάλους της σε «εχθρούς της πατρίδας» και τους αγωνιστές του Επους της Εθνικής Αντίστασης σε «δοσιλόγους» και η δικαιοσύνη κλήθηκε να παίξει αυτόν το άχαρο ρόλο να καταδικάσει σαν «εχθρούς της πατρίδας» τους αγωνιστές της Αντίστασης και να μεταμορφώσει-μετουσιώσει σε συνέχεια τους δοσίλογους και τους παρακρατικούς σε «αγωνιστές» και «ήρωες». «Αγωνιστές» και «ήρωες» τους ανθρώπους, που έκαναν τους «αγώνες» και τις «θυσίες» για την «λευτεριά» της πατρίδας και συνέβαλαν στην εδραίωση της μεταπολεμικής «δημοκρατίας».

Μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος είχε ονομάσει το μεταδεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αίσχος είχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ήταν μόνο χάος και αίσχος. Ήταν ένα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο.

Οι Αγγλοι σατανικοί και δολοπρόκοι, με μεγάλη αποικιακή πείρα, αλλά και απόλυτα ενήμεροι για τις πραγματικές δυνατότητες της ΕΑΜικής ηγεσίας και του μικρού αναστήματος της ηγεσίας του ΚΚΕ, εκπόνησαν απ το 1943 ακόμα το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Ενα σχέδιο, που περιεχόμενό του είχε την «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και απ την πρώτη μέρα που πάτησαν το πόδι τους στο ελληνικό έδαφος μεθόδευσαν, και χωρίς καμιά καθυστέρηση βάλανε σε εφαρμογή το σατανικό αυτό σχέδιό αρχίζοντας το δολοφονικό όργιο απ την επόμενη μέρα του ερχομού τους.

Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές, γεμάτες από αίμα και δάκρυα. Από πόνο, πίκρα και βάσανα. Από στερήσεις, αθλιότητα και φρίκη. Επρεπε να βγεί απ τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να ξεχαστεί-θαφτεί σαν ενα αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Να γυρίσει η Ελλάδα στις 27/10/ 1940. Να επανέλθει στην εξουσία η 4η Αυγ/του. Να επαναληφθεί και με την Εθνική Αντίσταση ο ανήκουστος και άδικος διωγμός των ηρώων του 21, όπως στα αισχρά χρόνια της Βαβαροκρατίας. Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει φαίνεται και τότε η τρομοκρατία, που υποχρεώθηκε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, να πεί εκείνο το αμίμητο : «Ολοι οι ήρωες του Εθνικού αγώνα, έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες οι καταφερτζήδες της αντιβασιλείας του Οθωνα». Και τώρα του αντιβασιλέα Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού!

Παρά το γεγονός οτι το δίκαιο διατρέχει πάντα στην κόψη του ξυραφιού και την ακίδα του ζυγού, ο νικητής έχει πάντα «δίκαιο» με όποιον τρόπο και αν τα κατάφερε να νικήσει. Αν ο σκοπός άγιασε τα μέσα που χρησιμοποίησε για να νικήσει, αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Το ίδιο δεν έχει σημασία αν η νίκη ήταν «Πύρρειος νίκη» για το λαό και τη χώρα. Για όλα έφταιγε ο νικημένος αντίπαλος. Αυτός θα πληρώσει το όποιο κόστος σε μέγεθος και ποιότητα. Στα χέρια των νικητών όλα τα πράγματα είναι πολύτιμα και η νίκη το πολυτιμότερο. Ο Τσιώρτσιλ, που τόσο επίμονα και επιτακτικά την απαιτούσε αυτή τη νίκη, πρώτα στην Αθήνα και ύστερα σε όλη την Ελλάδα, έπρεπε οι αποδέκτες των εντολών του να του δώσουν τη χαρά της νίκης. Ανεξάρτητα αν για τη Νίκη αυτή, έδινε εκείνες τις δολοφονικές εντολές «οχι ειρήνη χωρίς νίκη». Οι φονικές αυτές εντολές του Τσιώρτσιλ, απέκλειαν κάθε διαπραγμάτευση, πολύ περισσότερο δεν ήθελε τη συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση, δεν ήθελε ούτε και την αφομοίωση. Τα συμφέροντα του Τσιώρτσιλ, του παλατιού και της ολιγαρχίας μόνο με την εξόντωση μπορούσαν να διασφαλισθούν και δεν δύστασε να αποσπάσει σαράντα και πλέον χιλιάδες στρατό απ το συμμαχικό μέτωπο για να την επιβάλει.

Είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο οτι η πολιτική των Αγγλων, δεν πρόβλεπε έστω και σαν ίστατη λύση να συνεννοηθούν με ΕΑΜ, αλλά να μας κτυπήσουν όποια πολιτική και αν ακολουθούσε το ΕΑΜ. Γι αυτό άλλωστε απ τις πρώτες ακόμα μέρες φόρτωσαν τις ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τα όποια κακά και άσχημα έγιναν στη διάρκεια της κατοχής με αποκορύφωμα το αίσχος της πτωματολογίας. Την μεταβαρκιζιανή περίοδο

ενορχήστρωσαν την αντιεαμική προπαγάνδα, καπιλεύτηκαν τον πόνο των όποιων καταστροφών και θυμάτων. Προπαγάνδα που δηλητηρίαζε τις ψυχές των πονεμένων και έστρεψαν την δικαιολογημένη οργή τους για τις χιλιάδες των νεκρών απ τους αδιάκριτους βομβαρδισμούς των αεροπλάνων, των караβιών και των τάνκς από αδυναμία λόγο μέσων και τρομοκρατίας να προσδιορίσουν τους πραγματικούς δολοφόνους κατά των Αντιστασιακών και όχι κατά των πραγματικών ενόχων. Μια προπαγάνδα και μέσα που μετέτρεψε τους αγωνιστές σε ενόχους και τους ενόχους σε «αγωνιστές».

Αυτός άλλωστε ήταν και ο στόχος της τέτοιας προπαγάνδας. Μια προπαγάνδα ισάξια των μεγάλων τέκνων της Αγγλίας, που δεν δύστασαν απ τον 16ο, αιώνα μέχρι και τα μέσα του 20ου με τα ίδια μέσα : ένοπλη βία και απανθρωπη μεταχείρηση των λαών του κόσμου δημιούργησαν και διατήρησαν την πιο μεγάλη αποικιακή αυτοκρατορία. Η αυτοκρατορία αυτή ήταν τόσο μεγάλη που δεν έδωε ο ήλιος όλο το 24ωρό. Και για να εξυπηρετηθούν οι αγγλικές γεωργικές και οι μεταλλευτικές εκμεταλλεύσεις στην Αμερική, με την δημιουργία των διαφόρων δουλεμπποτικών εταιρειών, όπως αυτή των «Ανατολικών Ινδιών» κλπ, διέυρναν το δουλεμππόριο σε βαθμό που αποδυνάμωσε σημαντικά την Αφρική. Υπολογιζόγίζεται οτι απ το 16ο μέχρι το 19ο αιώνα η Αφρική έχασε εκατό περίπου εκατομμύρια ανθρώπους με το δουλεμππόριο.

Εκτός απ τις γενικόλογες κατηγορίες, κατηγορούσαν τον ΕΛΑΣ οτι σκότωνε τους Γερμανούς αιχμαλώτους και τους Έλληνες ακόμα. Ο ΕΛΑΣ δεν ήταν κράτος-δημιουργούσε προϋποθέσεις-ούτε φυλακές είχε, πολύ περισσότερο δεν μπορούσε να έχει στρατόπεδα, ώστε να φυλάγει με ασφάλειας τους αιχμαλώτους και κρατούμενους μέχρις ότου περάσουν από τ ανταρτοδικείο. Οι εκαθαριστικές επιχειρήσεις και πιέσεις διαδέχονταν μιά την άλλη και σε όλη την επικράτεια. Η αριθμητική αντιπαράθεση τεράστια, η δύναμη πυρός εξ ίσου μεγάλη και ο χρόνος διασφάλισης και μετακίνηση του αιχμαλώτου ή κρατούμενου ελάχιστος. Είχε ελεύθερες μεγάλες περιοχές. Οι αποστάσεις όμως πολλές φορές προϋπόθεταν μέρες για τις φτάσει κανείς. Ήταν επόμενο κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων, δεν ήταν λίγες οι φορές που γίνονταν προσπάθεια απόδρασης και με το δίκαιό τους, αφού δεν ήξερα τι τους περίμενε. Μα και η συμπεριφορά μερικών αγωνιστών προς τους αιχμαλώτους να μην ήταν η ενδεδιγμένη του αγωνιστή. Ποιός όμως θα μπορούσε να συγκρατήσει την ιερή αγανάκτηση, ενός ή μιας αγωνίστριας, όταν αντίκριζε το ξεθεμελιωμένο σπιτικό του, τον κρεμασμένο συγγενή, το βιασμένο θυλικό του όταν βρίσκονταν αντίκρι με το θύτη, εστω και αν ήταν ο κρατούμενος που οδήγησε τους Γερμανούς ή τους ΠΑΟτζήδες στο λιμέρι αιχμάλωτο. Αυτόν, που έβαζε φωτιά σε φούρνο που προηγούμενα είχε γεμίσει με Μωρά στον Χορτιάτη την Κατράνιτσα, στα Καλάβρυτα, το Δίστομό κλπ.κλπ ;

Στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα ξεχνούν οτι ο χρόνος της Αντίστασης ήταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσοι

πολλοί και τόσο ισχυροί και οι συγκρούσεις τόσες πολλές, τρομακτικές και άνισες, που δεν προλάβαινες να σκεφθείς, να σχεδιάσει και να δράσεις ανάλογα. Όλα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Βέβαια κανένας δεν θα ενέκρινε τέτοιες πράξεις. Απαράδεκτες και κατακριτέες. Όμως ανάμεσα σε ποιούς θα κατατάσαμε τον Κολοκοτρώνη, που πάνω στην έξαρση του τουρκολατρικού προσκυνήματος, από οργή και αγανάκτηση φορτησμένος, διέταξε τον ανασκολοπισμό του Σταμούλου, φανατικού λάτρη και πρωπαγαδνιστή του Ραγιαδισμού; Στους αιμοδιψείς; Βέβαια η διαταγή ανεκλήθει απ τον ίδιο. Ίσως είχε το χρόνο να το κάνει και οι συνθήκες να του το επέτρεπαν. Αν τα μεταπολεμικά πράγματα εξελίσσονταν ομαλά, αυτά τα ζοφερά περιστατικά θα προσεγγίζονταν και θα ερμηνεύονταν με τις τότε επικρατούσες συνθήκες, λαμβανουμένου υπ όψη και του ατομικού παρελθόντος κάθε κρατουμένου και αγωνιστή.

Για να μὴν υπάρξουν παρόμοια φαινόμενα, έπρεπε οι Γερμανοί να μην είχαν κατακτήσει τη χώρα μας και για τους ελάχιστους έλληνες που «σφαγιάστηκαν» δεν έπρεπε να συνεργαστούν με τους κατακτητές. Γιατί συνεργαζόμενοι όχι μόνο συμβάλανε και να εδραιωθεί η κατοχή και να παραταθεί η διάρκειά της, αλλά και συμμετείχανε σε πράξεις εγκληματικές και καταστροφικές για τη χώρα. Εκτός απ αυτό το έγκλημα που διέπραταν εις βάρος της χώρας, πολεμούσαν και αυτούς που αγωνίζονταν για την ύπαρξη και την απελευθέρωσή της. Η Ελλάδα και οι Έλληνες αγωνίζονταν «υπέρ βωμών και εστιών» ενώ αυτοί προσπαθούσαν να σπάσουν τους αρμούς και να αποσυνθέσουν τον κοινωνικό ιστό της Ελλάδας. Οι αδυναμίες αυτές όμως και τα λάθη, που έγιναν σε έναν τέτοιο τιτάνιο αγώνα ύπαρξης και λευτεριάς, αν δεν υπήρχε η μεταπελευθερωτική αντιεαμική προπαγάνδα και η λευκή τρομοκρατία, δεν θα αποτελούσαν αφορμή να δηλητηριάσουν την ψυχή των Ελλήνων. Και ούτε μπόρεσαν παρά την απηνή και αχαλίνωτη προπαγάνδα και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν να θαμπόσουν τη λάμψη και το μεγαλείο της Αντίστασης.

Και δεν θα μπορέσουν οση προσπάθεια διαστρεύλωσης και αν έχει γίνει, γιατί οι όροι, τα γεγονότα και οι πράξεις ως προς τους σκοπούς και το περιεχόμενο δεν είναι συγκρίσιμα. Οι Γερμανοί και οι συνεργαζόμενοι αιχμάλωτοι, που σκοτώθηκαν χωρίς να περάσουν από δίκη, πριν τη σύλληψη σκορπούσαν το θάνατο και την καταστροφή για να διατηρηθεί η σκλαβιά, ενώ η Αντίσταση που σκότωσε τον Γερμανό και τον συνεργαζόμενο αιχμάλωτο, χωρίς δίκη αγωνίζονταν για ζωή, λευτεριά και ανάσταση. Η παραδοχή αυτής της άποψης που όχι μόνο ταυτίζει τον αγωνιστή με τον συνεργάτη και δοσίλογο, αλλά τον τοποθετεί και στη θέση του κατηγορημένου είναι πολύ επικίνδυνη. Μπορεί αν δεν καταπολεμηθεί σε μια παρόμοια περίπτωση θα είναι όχι απλώς καταστροφική αλλά και εθνοκτόνα.

Και συνέβει το ιστορικό παράδοξο-οχι βέβαια για πρώτη φορά στην Ελλάδα, σε σχέση με την καταγραφή της ιστορίας-για 150 χρόνια απ το 21 και μισό αιώνα μετά την Αντίσταση και τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, να καταγράψαμε την ιστορία του Νεοελληνικού Έθνους, χωρίς να αξιολογηθούν ιστορικά τα γεγονότα. Χωρίς να κατανεμηθούν ευθύνες για συγκεκριμένες στάσεις, αποφάσεις και πράξεις και οπως το 21 ετσι και τώρα, όλα τα «δίκαια» πέρασαν με το μέρος των δοσιλόγων και όλα τα άδικα τα ειχε και για μερικούς εξακολουθούν να τα εχουν ακόμα οι Αντιστασιακοί και σε συνέχεια ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας (ΔΣΕ).

Η Εθνική Αντίσταση ηταν και παραμένει ενα πρωτόγνωρο καμμάτι της ζωντανής Νεοελληνικής ιστορίας. Και ιστορία ειναι η καταγραφή των γεγονότων. Τα γεγονότα οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια εξωραϊσμού, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ειναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και τα ιστορικά γεγονότα ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι ετσι οπως καταγράφονται έγιναν και οχι οπως θέλαμε να ειχαν γίνει. Ολοι εχουν δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα τραγικά χρόνια στη χώρα μας. Ολοι εχουν οχι μόνο το δικαίωμα αλλα και την απαίτηση να μάθουν : Ποιός οταν η σάλπιγγα σήμανε εθνικό εγερτήριο φώναξε ΠΑΡΩΝ και ποιός την άκουσε και γύρισε την πλάτη. Ποιός πολέμησε και θυσιάστηκε για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά, ποιός συνεργάστηκε και ποιός πρόδοσε. Ποιός καταστράφηκε από αφορμή τη συμμετοχή του στην Αντίσταση και ποιός εκμεταλλευόμενος τη δυστυχία του λαού πλούτισε. Δεν ειναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν ειναι. Ούτε ειναι αυτή που σπέρνει τα μίση, τα πάθη, το διχασμό και τη συμφορά. Ειναι αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα «ιστορικά» ψέματα. Ειναι τα εγκλήματα, μικρά ή μαγάλα καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν ή και επέβαλαν να γίνουν αυτά. Οποια και αν ειναι αυτά δεν πρέπει να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό θα-έδιναν-δώσουν τη δυνατότητα στον καθένα να καταλάβει τι έγινε, πώς έγινε και γιατί έγινε ετσι και οχι αλλιώς πάντα με σκοπό να μήν ξαναγίνουν τα ίδια. Και μην ξεχνάμε οτι παραποίηση και η μυστικότητα ειναι η καλύτερη φίλη της διαπλοκής, της διαφθοράς και της παρανομίας.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαό μας μια τέτοια δοκιμασία. Παλιότερα, οι προηγούμενες γενιές έζησαν τους «διχασμούς», λιγότερο βέβαια αιματηρούς, που ομως οδήγησαν σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το Νεοελληνικό κράτος, στην περίοδο του μεγάλου αγώνα της ανεξαρτησίας, τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη που παρ

ολίγον- αν δεν ειχαν μεσολαβήσει διάφορα «ευτυχή συγκυριακά γεγονότα- θα ειχε οδηγήσει τον απελευθερωτικό αγώνα σε αποτυχία» Εχουμε συνεπώς εμεις σήμερα κάθε λόγο να σκύψουμε με προσοχή στην κατοχική περίοδο.

Χωρίς να καταγραφεί ο ειρμός των γεγονότων, η αξιολόγηση τί σήμαινε κατοχή, τις συνέπειες που αυτή μπορούσε να εχει για το λαό και τη χώρα, αν τα γεγονότα δεν εξελίσσονταν οπως εξελίχθηκαν και όποια διαμόρφωση-κατάληξη μπορούσε να εχει η ζωή του λαού, πέρα απ τα ταξικά συμφέροντα και τις επιφανειακές αφορμές και αφορισμούς. Χωρίς να εξακριβωθούν τα πραγματικά αίτια των όσων έγιναν και γιατί έγινε το καθένα απ αυτά ετσι και οχι αλλιώς αποφάνθηκαν οι νικητές, ξένοι και ντόπιοι οτι για ό,τι έγινε κατά τη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής την ευθύνη την εχει το ΕΑΜ και οι συμμετέχοντες σε αυτην. Με βάσει αυτό το σκεπτικό έγραψαν «ιστορία» καταλόγησαν ευθύνες. Αναζήτησαν και συνέλλαβαν τους «εγκληματίες» επιδίκασαν ευθύνες και επέβαλαν ποινές σκληρές. Ποινές αντίστοιχες με το «έγκλημα».

Όσον αφορά τους φόνους και τα εγκλήματα που βαρύνουν την Αντίσταση κατά την διάρκεια της κατοχής, το ΕΑΜ, κατ επανάληψη εξέφρασε ειλικρινά συλληπητήρια και τη λύπη του. Τα αποδοκίμασε από καρδιάς, αν και πολλά ηταν απόβλεπτα και αναπόφευκτα και αρκετά εκ των πραγμάτων επιβεβλεμένα. Αφορούσαν τους Νενέκους του 1941-44. Και οι Νενέκοι παλιοί και σύγχρονοι δεν εχουν θέση στην ιστορία πολύ περισσότερο στην Ελλάδα.

Η παράταξη του ΕΑΜ, πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μικρά παραπτώματα ή και τα όποια εγκλήματα διέπραξε κάτω απ τις τότε γνωστές συνθήκες. Και οχι μόνο αυτοί που ηταν συγκυριακά «ένοχοι», αλλά και αθώοι, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους ακόμα για πάρα πολλά χρόνια. Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι συλληφθέντες και βασανισθέντες και σε δεκάδες χιλιάδες οι εξόριστοι, Το ίδιο και οι καταδικασμένοι σε βαριές ποινές και σε αρκετές εκατοντάδες αυτοί που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν. Και το πιο τραγικό πολλοί απ αυτούς που εκτελέστηκαν για «φόνους» συγκεκριμένων ανθρώπων, οι «δολοφονηθέντες» ζούσαν ή και ζούν ακόμα και σήμερα.

Η Αριστερά, οπως γράφω και πιο πάνω δεν ηταν ποτέ κράτος. Ενώ η Δεξιά και κατά τη διάρκεια της κατοχής και κατά τον εμφύλιο πόλεμο, αλλα και μετά ειχε και ηταν κράτος και εγκλημάτισε παντιοτρόπως: νομίμως και παρανόμως. Ειχε όργανα απονομής δικαιοσύνης, Εισαγγελείς, Δικαστές, Αστυνομία, Χωροφυλακή, στρατό και σκότωνα. Πόσοι δεν πήγαν στο απόσπασμα για ενα κουπόνι εράνου ή σαν σρτατολόγοι ή τους βρήκαν κάποιο αιχμιρό αντικείμενο ή κάποιο πιστόλι. Πόσοι δεν σκοτώθηκαν με το πρόσχημα «αποπειραθέντες να δραπετεύσουν εφονεύθησαν»...

Υστερα απ τη νίκη του Τσιώρτσιλ, την συμπαράταξη και το σφυχταγκάλιασμα όλων των εθνοϊσμών που πολέμησαν με εμπάθεια,

μίσος και εκδικητική μανία, με όλα τα μέσα και με πρωτοφανή αγριότητα και απανθρωπιά τους μαχητές και τις μαχήτριες της ΕΑΜικής Αντίστασης. Και όταν τελείωσαν οι μάχες, ήρθε η σειρά όσων δεν έπεσαν από έχθρικό και «συμμαχικό» αγγλοβόλι, να πληρώσουν το κόστος της «αποκοτιάς» ή την «απρονοησία» να πάρουν μέρος στην Αντίσταση. Ωραία έκανε τη μιά απρονοησία, γιατί έκανε και τη δεύτερη να μήν είναι στο σπίτι την ώρα που πήγαν να τον συλλάβουν... για να λογοδοτήσει για τα όποια «εγκλήματα» διέπραξε.

Βέβαια, το φαινόμενο αυτό δεν εμφανίστηκε μόνο στη δική μας περίπτωση. Η παγκόσμια ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα που διδάσκουν, πως κάθε σύγκρουση που τελειώνει με ήττα ο ηττημένος δέχεται τα ομαδικά πυρά όχι μόνο απ τον νικητή- αντίπαλό του, αλλά και πολλών από εκείνους που με εθνουσιασμό αλλά χωρίς πραγματική πίστη στον αγώνα ή και για λόγους υποκειμενικούς συμμετείχαν ή τον στήριζαν. Ολοι αυτοί εχθροί και φίλοι, έριξαν στη νικημένη Αντίσταση ολοκληρωτικά τις ευθύνες για ό,τι κακό και άσχημο συνέβει στον τόπο. Βρίσκουν τα πάντα στραβά και ανάποδα. Καταδικάζουν την κάθε της πράξη. Αυτοί που βάζοντας τα ταξικά και προσωπικά συμφέροντα πάνω απ τα εθνικά, δεν δυστάζουν να μειώσουν την προσφορά του λαού. Να την παρουσιάζουν μικρότερη απ ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. Να ρίχνουν λάσπη σε ένα μεγαλούργημα του λαού, τη στιγμή που γνωρίζουν πως, αλλά κράτη που δεν κάνανε ή είχαν μικρή Αντίσταση, λένε και υπερβολές ακόμα προκειμένου να διευρύνουν το μέγεθος της προσφοράς, μια και η Αντίσταση ήταν το βασικό μέτρο για την απελευθέρωση της χώρας και η συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα για την ήττα του άξονα.

Τη στιγμή λοιπόν, που οι άλλοι λαοί την επικαλούνται και την πρόβαλαν στεντόρια τη φωνή, η δοσίλογη δεξιά στην Ελλάδα, όχι μόνο δεν αξιοποίησε όπως έπρεπε σαν Εθνικό Κεφάλαιο, αλλά μετά την εξόντωση των πρωτεργατών αποσιωπήθηκε διώχθηκε και εξοντώθηκε σαν ιδέα και Εθνική Πράξη και σε συνέχεια αλλοιώθηκε, παραποιήθηκε, διαστρευλώθηκε. Μηδένισε το περιεχόμενό και την αρνήθηκε. Δεν λείπουν και αυτοί που της αποδίδουν πρόθεση...και στον αγώνα αυτόν καθ' εαυτόν αλλά και τα κίνητρα που οδήγησαν τους αγωνιστές να πάρουν μέρος στην Αντίσταση. Μάλιστα πολλοί λένε ότι πήραν μέρος για να λύσουν προσωπικά άμεσα και μελλοντικά τους προβλήματα.

Ο υπαινιγμός αυτός έχει πολλούς αποδέκτες και αρκετές μεταφράσεις. Οι άνθρωποι αυτοί που παραβλέποντας ή αμφισβητώντας τους όποιους αγώνες και θυσίες που χρειάστηκε να κάνουν, ξεχνούν ή κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν ότι αγώνες χωρίς όνειρα, ιδανικά και οράματα, μα και φιλοδοξίες ακόμα δεν γίνονται. Έπειτα ξεχνούν ή παραγνωρίζουν ότι η τεράστια πλειοψηφία αν όχι το σύνολο των ανθρώπων, που πήραν μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, δεν ήταν άνθρωποι που δεν είχαν στον ήλιο μοίρα. Συμμετείχαν στην Αντίσταση από περίσευμα συνείδησης για να ηττηθεί ο φασισμός γενικά και ο ντόπιος ειδικά. Να αλλάξει ο τρόπος

διακυβέρνησης της χώρας, να αποκατασταθεί η κοινωνική δικαιοσύνη και η ισηγορία που τόσο είχε παραβιαστεί. Να απαλλαγεί η χώρα απ την εξάρτηση και την κοινωνική εξαθλίωση και όχι για προσωπικούς, οικονομικούς ή άλλους λόγους που πολλοί προσάπτουν στους αγωνιστές. Και το βασικότερο ξεχνούν ποιός ήταν ο εχθρός.

Το ίδιο ισχύει και για τις κατηγορίες που μερικοί καταλογίζουν στους Αντιστασιακούς ότι υπερβάλουν στα γραπτά τους, οσον αφορά τις πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας γενικά και προσωπικά. Θα ήταν ευχής έργο να μπορούσε ο κάθε αγωνιστής που συμμετείχε σε κάποια ηρωϊκή πράξη να την περιγράψει σε όλο της το μεγαλείο. Δυστυχώς και αν ακόμα μπορούσε από σεμνότητα δεν το έκανε. Ετσι δεν έχουμε πολλές προσωπικές μαρτυρίες. Ίσως όμως δεν είναι μόνο η σεμνότητα αλλά και το γεγονός, ότι παρά τον μεγάλο εκφραστικό πλούτο που διαθέτει η γλώσσα μας, ποτέ δεν θα μπορούσε όχι μόνο ο ίδιος αλλά και ο πιο αξιόλογος λογοτέχνης, να συλλάβει πρώτα και περιγράψει μετά τη μάχη, τις χαρακτηριστικές εκείνες τις ανά πάσα στιγμή εναλλασσόμενες φάσεις αυταπάρησης που απαιτούσε κάθε φορά η μάχη. Εκείνες τις ξεχωριστές λεπτομέρειες, που συνθέτουν αλλά και προσδιορίζουν μια πράξη ηρωϊκή. Και δεν θα μπορέσει όσο και αν προσπαθησει ο λογοτέχνης να δώσει αυτούσια εκείνα τα επί μέρους χαρακτηριστικά στοιχεία, εκείνες τις στιγμαίες εναλλαγές κινδύνου, ζωής και θανάτου. Δεν θα μπορέσει να δώσει εκείνο το πύρωμα της καρδιάς, την ψυχική ανάταση και τη συστράτευση ολοκλήρου του Είναι του στην επιτυχία του στόχου. Να δοθεί ετσι ώστε να συλλάβει ο αναγνώστης του κειμένου τί σημαίνει αυτοθυσία και ηρωϊσμός.

Ενα άλλο στοιχείο που δυσκολεύει την ακριβή περιγραφή είναι και το γεγονός ότι ο εθελοντής αγωνιστής, δεν εντέλεται ούτε ενεργεί πάντα βάση διαταγής. Αυτός προσφέρεται και αυτοσχεδιάζει. Η διαταγή πριν δοθεί, έχει ήδη περιγράψει σε χοντρές γραμμές τα ηρωϊκά στοιχεία, δεν μένει παρά να προστεθούν και οι τυχόν λεπτομέρειες.

Η διαταγή θέτει όρους στην εκτέλεση μιάς ηρωϊκής πράξης. Η παραβίαση αυτών των όρων προϋποθέτει συνέπειες, γι αυτόν που παραβιάζει τη διαταγή ή παραλείπει κάποιον όρο κατά την εκτέλεσή. Ακόμα και την μετά θάνατο καταδίκη αν συμβεί να σκοτωθεί γιατί παραβίασε τη διαταγή. Ενώ ο εθελοντής εκτός απ την προσφορά έχει και την πρωτοβουλία να αυτοσχεδιάζει. Δεν λειτουργεί μόνο με βάση διαταγών και όρων. Μπορεί και να αυτοσχεδιάσει. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο δεν μπορούν να περιγραφούν σε ολη την έκταση στις πραγματικές τους διαστάσεις οι ηρωϊκές και οι πράξεις αυτοθυσίας. Και δεν θα έχουμε αυτή τη χαρά, γιατί οι ηρωϊκές πράξεις και οι αυτοθυσίες είναι δύο ειδών. Οι αυθόρμητες-πρωτόβουλες και οι οργανωμένες. Οι πρώτες είναι προσωπικές και σαν τέτοιες, αποτελούν μέν παράδειγμα προς μίμηση στον μικρόκοσμο της ομάδας ή του λόχου, δεν έχουν όμως την γενικότερη προβολή και καταγραφή σαν ξεχωριστές πράξεις. Για τις οργανωμένες χρειάζονται οπωσδήποτε δύο. Αυτός που θα σχεδιάσει και αυτός που θα

εκτελέση την πράξη. Η αυτοθυσία και οι ηρωϊκές πράξεις ενέχουν κατά κύριο λόγο το στοιχείο της υπέρβασης.

Εκεί που υπάχρει κίνδυνος μεγαλώνει η ελπίδα. Το γεγονός αυτό και μόνο, δεν θα μας δώσει τη δυνατότητα να έχουμε την γραπτή αντικειμενική αναπαράσταση αυτών των πράξεων αυτοθυσίας και ηρωϊμού. Η εφευρετικότητα, η ψυχική και διανοητική δύναμη, που αναγκάζεται να επιστρατεύσει ο αδύνατος προκειμένου να αντιμετωπισεί έναν ισχυρό αντίπαλο. Η συνύπαρξη και ο συντονισμός της θέλησης, της εφευρετικότητας και της επιδεξιότητας σε συνδιασμό με την παλικάριά αποτελούσαν τα συστατικά του αγώνα.

Μακάρι να είχαν τη δυνατότητα οι συμμετέχοντες σε αυτές τις πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας να τις αποδώσουν στην πραγματική τους διάσταση. Τότε και μόνο τότε θα είχαμε και πάλι ως ενα βαθμό θα απεικόνιζαν την πραγματικότητα. Το γεγονός και μόνο ότι οι κατήγοροι στην κρίση τους, δεν πήραν υπόψη τους ότι τόσο οι πολιτικές οργανώσεις, αλλο τόσο και ο ΕΛΑΣ, είχαν να αντιπαραταχθούν με ενα στρατό-εχθρό εξοπλισμένο με τα πιο σύγχρονα μέσα, με ενα στρατό που θεωρούνταν αήττητος, που είχε σαρώσει τους στρατούς ολόκληρης της ευρωπαϊκής υπείρου. Με ενα στρατό που διέθετει τους πιο σύγχρονους μηχανισμούς παρακολούθησης, καθώς και το γεγονός ότι ο στρατός αυτός, εκτός απ όλα αυτά είχε και το πλεονέκτημα να έχει στο πλευρό του και τους ντόπιους συνεργάτες, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα καθώς και τη γεωγραφική μορφολογία του χώρου, πρόθυμους να τους οδηγήσουν και στα πιο απόκρυφα σημεία που μπορούσε να κρυφτεί κάποιος αντάρτης η καταδιωκόμενος.

Και το βασικότερο ότι ο στρατός αυτός, για να περιορίσει τη συμμετοχή και τη δράση του λαού στο αγώνα, δεν αναζητούσε τον πραγματικό δράστη, αλλά εφάρμοζε την αλληλέγγυα ευθύνης (έφτεγε ο χωριανός έκαιγε το χωριό κλπ), ότι εφάρμοζε εκτεταμένα και σκληρά-απάνθρωπα αντίποινα ένα προς πενήντα (1χ 50) στην αρχή και ενα προς εκατό (1χ100) όταν δυσκόλεψαν περισσότερο για αυτούς τα πράγματα. Με ενα εχθρό που δεν δύσταζε να καταστρέφει τα πάντα προκειμένου να πετύχει το σκοπό του. Με ενα εχθρό που δεν δύστασε να κάνει 57 ολοκαυτώματα ολόκληρων χωριών, που δεν δύσταζε να ανάβει τους χωριάτικους φούρνους και να πετάει μέσα ακόμα και τα βρέφη.

Το γεγονός και μόνο ότι οι επικριτές των αγωνιστών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πήραν υπόψη τους, εστω και μερικά απ αυτά τα δεδομένα, δείχνει αν όχι πρόθεση να μειώσουν το μεγαλείο του τετράχρονου κατοχικού αγώνα, τουλάχιστον ότι αγνοούν και σήμερα ακόμα τους όρους κάτω απ τους οποίους έγινε αυτός ο 4χρονος αγώνας. Αν πριν καταλογίσουν πρόθεση υπερβολής και κυρίως ευθύνη, έκαναν εστω μια μικρή αντιπαραβολή των όρων θα είχαν πεισθεί-πιστοί, ότι σε αυτήν την τεράστια πολεμική μηχανή και σε αυτόν τον εξ ίσου τεράστιο μηχανισμό παρακολούθησης και την

ολόψυχη αρωγή των ντόπιων συνεργατών τους. Οτι στην αντιπαράθεση αυτή το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ελλείπει όλων των άλλων αντίστοιχων πολεμικών μέσων, το μόνο που είχε να αντιπατάξει ήταν η αγάπη για την πατρίδα. Και όταν αγαπάς και πολεμάς για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας χωρίς να έχεις τα αντίστοιχα πολεμικά μέσα, αυτές ακριβώς τις ηρωϊκές πράξεις αυτοθυσίας έχεις να αντιπαρατάξεις στην αριθμητική δύναμη και τη βαβραρότητα. Αυτή ακριβώς η υπεροχή σε δύναμη πυρός και η βαβραρότητα, ήταν που δημιούργησαν την ανάγκη αυτών των πράξεων αυτοθυσίας και ηρωϊσμού. Αυτή τεράστια διαφορά μέσων και δύναμης, είναι που αναπαρήγαγε σε μικρογραφία τις πολλές ελληνικές Γκουέρνικες.

Μόνο ο μύθος του Δαβίδ με τον Γολιάθ και αυτός εν μέρει, θα μπορούσε να αποδώσει τη σχέση που υπήρχε ανάμεσα στους δυό αντιμαχόμενους άσπονδους εχθρούς. Πάντως ανεξάρτητα απ τον τρόπο που ο καθένας περιγράφει αυτές τις γενικές ή προσωπικές ηρωϊκές πράξεις ενα είναι γεγονός : Οτι μόνο με τέτοιες παράτολμες, παράλογες και εξωπραγματικές πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας, ήταν δυνατόν να αντιπαραταχθεί το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με τους Γερμανούς στα μαρμαρένια αλώνια. Μόνο χορεύονταν αγκαλιά με το χάρο υπήρχε ελπίδα να τους διώξουμε απ τη χώρα μας.

Μερικοί δεν ακρούνται να κατακρίνουν μόνο την υπερβολή των αγωνιστών στην περιγραφεί των άθλων, του ηρωϊσμού και της αυτοθυσίας που χρειάστηκαν για να διεξαχθεί αυτός ο αγώνας, αλλά οτι με αυτά που γράφουν, όχι μόνο υπερβάλουν με σκοπό να εγγράψουν υποθήκες, αλλά με τα γραφόμενά τους αναμοχλεύουν πάθη και στιγμές φρίκης. Και αναρωτιέται κανείς. Δεν πρέπει ο αγώνας αυτός και οι πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού σαν σύνολο, μα και οι προσωπικές ακόμα να αποτελέσουν εθνικό κεφάλαιο και εθνικές υποθήκες για τις μελλοντικές γενιές; Επειδη δεν συμμετείχαν αυτοί πρέπει να τις διαγράψουμε; Μα αν τις διαγράψουμε θα μας λείπει η 4χρονη ιστορία ή μήπως πρέπει να αρκεστούμε σε αυτήν που έγραψαν οι πολέμιοι και οι απόντες, όπως αυτή του Γκατζογιάννη κλπ.

Μα όταν ξεκίνησε η Αντίσταση ποιός ήξερε εκ των προτέρων οτι θα ηττηθεί ο άξονας. Η Αντίσταση άρχισε όταν ο άξονας βρίκονταν στον κολοφώνα της δόξας. Εκτός απ την Αγγλία, που και αυτή δέχονταν τεράστια αεροπορική πίεση, η Ευρώπη ολόκληρη είχε κατακτηθεί. Η Αμερική δεν είχε βγεί ακόμα στον πόλεμο. Η Πέμπτη φάλαγγα σε ολόκληρο τον κόσμο ενθαρυμένη απ την προέλεση και το αήττητο του άξονα, είχε απορθασυνθεί σε προδοσιές και συνεργασία διαμόρφωνε τους μηχανισμούς της «νέας τάξης πραγμάτων». Μετά δε την κήρυξη του πολέμου στην Σοβιετική Ένωση οργίαζε, σε πράξεις εγκληματικές σε βάρους του λαού και της χώρας. Στην Αφρική η προέλαση του Ρόμελ, σάρωνε την μιά αντίσταση μετά την άλλη και στη Σοβιετική Ένωση, όταν ιδρύθηκε το ΕΑΜ, τα πράγματα δεν πήγαιναν καλύτερα. Η Μόσχα απειλούνταν, το Λονδίνο βομβαρδίζονταν με τους πυραύλους Υ2. Παντού επικρατούσε σιγή τάφου. Κανένα φώς και οι πληγές των αναπήρων του αλβανικού πολέμου δεν είχαν ακόμα υπουλωθεί. Οι νεκροί του πολέμου

ηταν ακόμα άταφοι και τα δάκρυα για το χαμό των αγαπημένων προσώπων δεν ειχαν στεγνώσει ακόμα.

Επειτα στη χώρα μας, δεν υπήρχε κάποιο προηγούμενο. Μια παράδοση αναγνώρισης και ανταμοιβής στους αγωνιστές για την προσφορά στους εθνικούς αγώνες, στην οποία προσφορά και αναγνώρισει μπορούσε να υπολογίζει ο μέλλον αγωνιστής. Η τύχη των αγωνιστών του 21, ηταν γνωστή. Οσους δεν δολοφόνησαν Ανδρούτσο κλπ, τους καταδίκασαν σε θάνατο Κολοκοτρώνης κλπ, και οσους δεν φυλάκισαν τους πέταξαν ζητιάνους στο δρόμο, οπως τον Ματρόζο. Και όταν τους αγωνιστές που διαμόρφωσαν και στέριωσαν την ελεύθερη κρατική οντότητα η νεοσχηματισθείσα εξουσία συμπεριφέρθηκε με αυτόν τον τρόπο. Σε ποιά ηθικά και υλικά οφέλη μπορούσε να ελπίζει ο αγωνιστής της κατοχικής Αντίστασης;

Οπως ειναι γνωστό η Αντίστασης στη χώρα μας, άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής, ήταν η πρώτη στον κόσμο και δεν εχει προηγούμενο σε άθλους, πρωτιές και ηρωϊσμούς. Αμέσως μετά την κατάρρευση του μετώπου και πριν ακόμα κλείσουν οι πληγές του πολέμου, ο λαός ανασκουμπόθηκε και έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτες μαχητικές ομάδες και στις 15-5-41 η ιδρύθηκε η πρώτη ενιαία εθνικοαπελευθερωτική οργάνωση «Ελευθερία» στη Θεσσαλονίκη και τον Αύγουστο στη Βέροια. Ολα τα πιό πάνω δεν αποτελούν απόδειξη οτι η οργάνωση της Αντίστασης άρχισε πριν απ την κήρυξη του πολέμου απ την Γερμανία προς τη Σοβιετική Ένωσης. Η ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, μόνο απο περίσευμα συνείδησης και ευθύνης για το λαό και τη χώρα μπορούσε να γίνει και με αυτό το σκεπτικό έγινε.

Η παγκόσμια ιστορία εχει καταγράψει την έναρξη του Β! παγκοσμίου πολέμου. Την πορεία που αυτός διέγραψε. Ποιές χώρες δέχθηκαν επίθεση και από πιά χώρα. Ποιές χώρες κατακτήθηκαν απ τον άξονα, καθώς και πως αντέδρασε κάθε λαός στην κατοχή της χώρας του. Αν οργάνωσε ένοπλη Αντίσταση. Αν και πόσο συνέβαλε στην απελευθέρωση της χώρας του. Και αν και πόσο βοήθησε τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα.

Η χώρα μας συμμετείχε σε όλες τις φάσεις του Β! παγκοσμίου πολέμου: Δέχθηκε εισβολή, κατακτήθηκε, Οργάνωσε ένοπλη Αντίσταση κατά του άξονα, συνέβαλε τα μέγιστα στον συμμαχικό αγώνα, την ήττα του άξονα και απελευθέρωσε τη χώρα με τις δικές της ένοπλες δυνάμεις. Ολα αυτά προϋποθέτουν Αγώνα, προσφορά, και θυσίες. Πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού, άρα ήρωες και μύθους. Είναι οι Ανθρωποι, που έγγραφαν αυτήν την τετράχρονη ιστορία. Την κατοχική ιστορία. Την ιστορία που δεν μπορεί να την αμφισβητήσει κανείς. Είναι αναγνωρισμένη διεθνώς. Εχει τις πιό πλούσιες σε δράση περγαμηνές παγκόσμια αναγνωρισμένες.

Ενώ ολόκληρη η ανθρωπότητα οπου Γής, ειχε στραμένα τα βλέματά της στην Ελλάδα, ενώ ολοι παρακολουθούσαν με κομένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματιζονταν στην Ελλάδα και

καταγράφουν ένα προς ένα τα γεγονότα. Γεγονότα που διαδραματίζονταν σε αυτήν τη μικρή γωνιά του πλανήτη, σε αυτόν τον ξερό βράχο με τις αλλεπάλληλες νίκες στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση το 1941-44. Την εποχή εκείνη δεν υπήρχε άνθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν θαύμαζε, που δεν αναγνώριζε και δεν εμπνεύστηκε απ' το θαυμάσιο λαό μας. Το λαό, που δεν δίστασε κάτω απ' τις πιο τραγικές συνθήκες να πάρει στα στιβαρά του χέρια τις τύχες της χώρας τόσο τον αλβανικό πόλεμο, άλλο τόσο και την Εθνική Αντίσταση. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που έχουν τα γεγονότα αυτά για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων. Τα παρακολουθούσαν, γιατί γνώριζαν, πως οι αγώνες των Ελλήνων στο διάβα των αιώνων δεν αφορούσαν μόνο τους Έλληνες. Ήξεραν πως και ο αγώνας αυτός, όπως και οι προηγούμενοι αγώνες των Ελλήνων, έχουν μια οικουμενικότητα. Ήξεραν πως εδώ ο άνθρωπος, με τον αγώνα για τον άνθρωπο, ο άνθρωπος πήρε την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση.

Μια τέτοια πολιτική Αντιστασιακή οργάνωση και ένοπλη δράση και ένα τέτοιο αποτέλεσμα δεν μπορεί να γίνει χωρίς πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού. Αυτούς ακριβώς τους ήρωες που λένε, ότι προσπαθούν να κατασκευάσουν οι Αντιστασιακοί με τα γραφτά τους, θα τους κατασκευάσει η άρχουσα τάξη. Και αν ακόμα δεν υπήρχε Αντίσταση και ήρωες, θα έπρεπε να φανταστεί την Αντίσταση και τους ήρωες. Να την κατασκευάσει και να την κατασκευάσει μεγαλύτερη απ' αυτήν που ήταν στην πραγματικότητα, όπως έκαναν πολλές Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, που δεν είχαν αντίστοιχη με τον πληθυσμό και την έκταση Αντίσταση. Θα τους κατασκευάσει όπως κατασκεύασε και τους ήρωες του 21, η Αγία τριάδα.

Όπως οι Φαναριώτες και οι καλαμαράδες των κοτζαμπάσηδων δεν μπορούσαν να αναγνωρίσουν το στρατό των ακτημόνων, των Ραγιάδων, που έδωσαν τον νικηφόρο αγώνα ζητώντας Δικαιοσύνη, Γή και δικαιώματα ισοπολιτείας. Τους κλέφτες που μας απελευθέρωσαν να τους ανεχθούν σαν ηγέτες και ήρωες του αγώνα, έτσι και τώρα η άρχουσα τάξη δεν μπορούσε και να διανοηθεί ακόμα πόσο μάλλον να δεχθεί ηγέτες και ήρωες απ' τους κόλπους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που χωρίς τη δική της συγκατάθεση οργάνωσε Αντίσταση και πολέμησε κατακτητές και συνεργάτες...

Πολλά είναι τα ξεχωριστά γνωρίσματα αυτού του πολέμου, σε σχέση με όλους τους άλλους και απ' αυτόν ακόμα τον Α' παγκόσμιο πόλεμο. Τρία δεδομένα όμως τον διαφοροποιούν εντελώς από κάθε προηγούμενο. α) Ο Β' παγκόσμιος πόλεμος ήταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτους που έπεσε πάνω στην ανθρωπότητα. Είχε διεξαχθεί με τα πιο σύγχρονα, ταχυκίνητα, ταχύβολα και ευθύβολα φονικά όπλα. Ο εύκολος και γρήγορος συνδιασμός της χρήσης αυτών των όπλων τα έκανε αν όχι αήτητα, πολύ δύσκολα στην αντιμετώπιση και κάθε σύγκρουση προκαλούσε τεράστιες απώλειες. β) στον πόλεμο αυτό, δεν υπήρχαν μετώπισθεν. Εκτός απ' το μεγάλο χωροταξικό εύρος των αεροπορικών

επιθέσεων, το μεγάλο βελενικές όλων των όπλων και η πυκνότητα βολής τα όπλα αυτά ήταν ταχυκίνητα, ήταν ικανά να κάνουν τους πιο απίθανους συνδυασμούς πυρός και ελιγμούς στους πιο δύσβατους και απρόσιτους δρόμους και χώρους και γ) Υστερα από τόσους πολέμους που είχαν προηγηθεί και μόλις εικοσιπέντε χρόνια μας χώριζαν απ τον Α! παγκόσμιο πόλεμο και η πολεμική πείρα που είχε συσσωρευθεί ήταν τεράστια, γι αυτό και οι απώλειες ήταν τεράστιες σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές. Πουθενά δεν μπορούσες να νοιώσεις ασφαλής. Η ύπαρξη των Αντιστασιακών κινημάτων, μπορούσε αναπάσα στιγμή μια ήσυχη μέχρι προ ολίγου περιοχή, να μετατραπεί σε πρώτη γραμμή του πυρός.

Αν τα όπλα αυτά έκαναν δύσκολο και πολυαίμακτο τον πόλεμο, ο καθένας αντιλαμβάνεται την τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι Αντιστασιακές οργανώσεις, στην διεξαγωγή μιας μάχης με τον όποιο κατακτητή. Μια μάχη που έπρεπε να αντιμετωπίσει αυτήν την πληθώρα των όπλων και την καταιγίδα πυρός με το περίστροφο, το απλό μονόκανο και τη χειροβομβίδα, όταν υπήρχε και αυτή. Ένα άλλο χαρακτηριστικό που υπήρχε ανάμεσα σε μια μάχη στο κύριο μέτωπο και την Αντίσταση ήταν η ταχύτητα με την οποία διεξάγονταν οι μάχες. Ο χρόνος μιας Αντιστασιακής μάχης ήταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσο πολυάριθμοι και ισχυροί, και οι συγκρούσεις τόσο πυκνές, τρομακτικές και άνισες που δεν προλάβαινες να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσης ανάλογα. Στις μάχες αυτές και όταν ακόμα τις προκαλούσαμε εμείς ή μας επιβάλλονταν εκ των πραγμάτων όλα έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές, τις περισσότερες φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου. Οι μάχες που κατά κύριο λόγο ήταν ενέδρες και αιφνιδιασμοί ήταν φονικές. Ήταν μάχες του ποιός ποιόν. Δεν άφηναν το χρόνο να τη βιώσεις, να την αφομοιώσεις και όταν ακόμα είσουν ο πρωτεργάτης και σε πλεονεκτική θέση. Ένα άλλο γεγονός που συντόμευε τον χρόνο διεξαγωγής μιας μάχης, ήταν η ταχύτητα με την όποια οι κατακτητές μπορούσαν να μετακινήσουν και να συνδιάσουν δυνάμεις πυρός απρόβλεπτες απ την μιά στιγμή στη άλλη και απ τη μιά θέση σε άλλη.

Το γεγονός αυτό ότι μπορεί, όπως γράφω και σε άλλο σημείο, να υπάρχει στα γραφτά κάποιων αγωνιστών κάποια υπερβολή στην προσπάθεια τους να καταγράψουν και να μεταφέρουν τις τραγικές και δύσκολες συνθήκες κάτω απ τις οποίες έγινε αυτός ο αξιοθαύμαστος αγώνας. Σε καμιά όμως περίπτωση, δεν πρέπει να αποδωθεί σε πρόθεση να προβάλει ή να αποδώσει στον εαυτό του υπέρμετρη προσφορά πέρα απ την πραγματική. Πολύ περισσότερο σε πρόθεση να ξύσει πληγές. Αν υπάρχει κάτι σε σχέση με την προσπάθεια καταγραφής, αυτή οφείλεται στην αδυναμία, λόγω του τρόπου, των μέσων και κυρίως του χρόνου να μεταφέρει στο χαρτί αυτούσια την πραγματική εικόνα του αγώνα. Στη διάρκεια αυτού του αγώνα, έχουν μεσολαβήσει σε τέτοια έκταση και μορφή δεδομένα σε αγριότητα, πείσμα, θέληση, αυτοθυσία και ηρωϊσμούς και απ τις δύο πλευρές, που είναι αδύνατο αν δεν τα έζησε να τα συλλάβει

ανθρώπινος νούς πόσο μάλλον να τα παραδεχθεί σα γενόμενα στην πράξη.

Ναι στη διάρκεια του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα, υπήρξαν και ήρωες και πράξεις ηρωϊκές που μπορούν και πρέπει να μυθοποιηθούν. Ο αγώνας αυτός ήταν πρωτόγνωρος και αποτελεί εθνικό κεφάλαιο και σαν τέτοιος θα περάσει στην Νεοελληνική ιστορία. Το τραγικό είναι ότι έτσι όπως εξελίχθηκαν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα μας με την επέμβαση των Αγγλων, το συφχαταγκάλιασμά τους με την νεκραναστημένη δοσίλογη τότε Δεξιά, τα πράγματα οδηγήθηκαν όπως είχαν προαποφασιστεί απ τους Αγγλους και τη δοσίλογη Δεξιά στον εμφύλιο σπαραγμό. Σε αυτό βοήθησαν και οι άστοχες, αδέξιες και πολλές φορές κινήσεις του ίδιου του ΕΑΜ και του ΚΚΕ, με αποτέλεσμα να ενοχοποιηθεί η Αντίσταση, να τεθεί σε απηνή διωγμό, να εξοντωθεί ένας τεράστιος αριθμός πρωταγωνιστών, να καταστραφούν οι ζωντανές και γραπτές μνήμες: όπως τα ημερολόγια σε όλη την κλίμακα των ένοπλων μανάδων και αυτού ακόμα του Γενικού στρατηγείου του ΕΛΑΣ και των πολιτικών οργανώσεων.

Η καταστροφή της ζωντανής και γραπτής μνήμης, ήταν ο δεύτερος βασικός στόχος και μετά τον εμφύλιο πόλεμο. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, εξαπέλισαν μια χωρίς προηγούμενο λευκή τρομοκρατία. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που πλήρωσαν με τη ζωή τους που συνέβει, να έχουν στην κατοχή τους ένα κομμάτι χαρτί με αναφορά στην Αντίσταση, μια προκήρυξη και με παρερμηνεία ακόμα ενός απλού κειμένου. Και αν ένα μέρος των αγωνιστών δεν έφευγαν στις ανατολικές χώρες να γράψουν λίγα πράγματα, η μνήμη οσον αφορά την τετράχρονη Αντίσταση θα ήταν όχι μόνο ελλειπής αλλά και σε μεγαλύτερο βαθμό παραποιημένη.

Σε κάθε πόλεμο χρειάζονται ήρωες γενικά και μερικές-εστω μια-προσωπικότητα που θα της αποδώσουν τη Νίκη ή την ήττα. Κλασικό παράδειγμα η περίπτωση του Δαβάκη που του απέδωσαν τη νίκη του 40 και στον Παπάγο του εμφυλίου.

Στο ελληνοϊταλικό πόλεμο, η ιταλική μεραρχία «Τζούλια» έσπασε τις γραμμές του Δαβάκη απ την πρώτη ακόμα μέρα, γι αυτό και του αφαιρέθηκε η διοίκηση την οποία ανέθεσαν στο στρατηγό Βραχνό. Ο Δαβάκης δεν σκοτώθηκε στο αλβανικό πόλεμο. Πολέμισε 6 μέρες, τραυματίστηκε, συνελλήφθει και μεταφερώμενος αιχμάλωτος στην Ιταλία πνίγηκε. Τα «οστά» του όμως τα μεταφέρανε, ενώ του Φριζή, είναι ακόμα εκεί στο πεδίο της μάχης που οι συμπολεμιστές του τον έθαψαν.

Ο κίνδυνος της κατάρευσης ήταν μεγάλος. Η στρατιωτική ηγεσία προκειμένου να αποτρέψει τον κίνδυνο, έστειλε εσπευσμένα στο μέτωπο τον συνταγματάρχη Μορδοχαίο Φριζή, για να ανακόψει την προέλαση των Ιταλών, ο οποίος όχι μόνο σταμάτησε τους Ιταλούς αλλά και ανέτρεψε τα δεδομένα με την προέλαση των ελληνικών δυνάμεων. «Κατά τας πρώτας ημέρας του πολέμου, ο Φριζής εφήρμοσε τον αμυντικό του ελιγμόν και

κατόπιν την τρομεράν επίθεσή του, άνευ των οποίων η νίκη του 40 δεν θα πραγματοποιείτο». Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, σελ 202, γράφει ο Αγ Ανεστόπουλος. «Η τιμή της λαμπρότερης νίκης, που έβαλε ουσιαστικό τέλος όχι μόνο στη μάχη της Πίδου και του Σμόλικα αλλά και ολοκλήρου του μετώπου, ανήκει στην έμπνευση και το στρατήγημα του συνταγματάρχη Φριζή» γράφει ο Στ Σιμόπουλος. Και ο Κοντογιάννης επιτελής 8ης Μεραρχίας λέει ότι ο Φριζής είναι αυτός που έβαλε τα θεμέλια της νίκης «Αν η Ελλάς χάρισε την πρώτη νίκη στους συμμάχους, ο Φριζής χάρισε την πρώτη νίκη στα ελληνικά όπλα».

Ο Συνταγματάρχης Φριζής, με ένα μεγαλειώδη επιθετικό ελιγμό για να ανακόψει την υποχώρηση των Ιταλών απ το φαράγγι, που ήταν η μόνη οδός διαφυγής σκοτώθηκε απ την αεροπορία που έστειλαν εσπευσμένα οι Ιταλοί προκειμένου να σώσουν τις μονάδες αυτές απ την αιχμαλωσία. «Η απώλεια του Φριζή ήταν ένα πραγματικό πλήγμα για την μεραρχία» γράφει ο υπαρχηγός του ΓΕΣ Α Εδιπίδης, στο βιβλίο του ιστορία του ελληνοϊταλικού πολέμου σελ 373. Και ο καθηγητής της ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Γ. Μαυροκορδάτος γράφει στην «Καθημερινή» της 28ης Οκτωμβρίου 1987 «Η περίπτωση του Φριζή προσφέρονταν κατ εξοχήν ως μυθική παράσταση με τις πραγματικές συνθήκες κάτω απ τις οποίες σκοτώθηκε, καβάλα στο άλογό του σε άμεση και άνιση αναμέτρηση με το ιταλικό αεροπλάνο και τη φονική βόμβα». Στην περίπτωση του Φριζή η ανισότητα της αναμέτρησης όχι μόνο ανταποκρίνεται τέλεια στις τυπικές προδιαγραφές του μύθου, αλλά και προσφέρει την πιο κατάλληλη συμβολικά συμπύκνωση της γενικότερης ανισότητας του ελληνοϊταλικού πολέμου.

Κι όμως, αντί για τον Φριζή τιμήθηκε, ηρωποιήθηκε και μονοπώλησε τη νίκη ο Δαβάκης. Για πιο όμως λόγο έγινε η υπέρμετρη αυτή ιστορική αδικία; Γιατί ο Δαβάκης που ο τραυματισμός και η αιχμαλωσία του έτυχε σφοδρότατης αμφισβήτησης και όχι ο Φριζής στην επιλογή του ήρωα; Αυτή η μεγάλη και κατάφωρη αδικία έγινε γιατί ο Φριζής ήταν Εβραίος στο Θρήσκευμα! Ετσι αντί για του Φριζή «τ άξια παλλικάρια» λέμε του Δαβάκη. Η περίπτωση του συνταγματάρχη Φριζή πείθει πως η άρχουσα τάξη παραποιεί την ιστορική αλήθεια και πώς κατασκευάζει επιλεκτικά-ταξικά τους ήρωες. Το ίδιο έγινε και στη Γαλλία με τον Τρέϊφους.

Τους ήρωες συνεπώς και τους μύθους της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, θα τους κατασκευάσει και θα τους πλασάρει αργότερα η άρχουσα τάξη, σαν ήρωες απ τη δική της τάξη και παράταξη. Η πείρα υπάρχει. Όχι μόνο του 12, αλλά και του αλβανικού πολέμου. Και θα τους κατασκευάσει στα δικά της μέτρα. Είναι υποχρεωμένα να το κάνει, γιατί σαν τάξη εξουσίας, δεν μπορεί να μείνει χωρίς ήρωες και μύθους. Δεν μπορεί να μην αναγνωρίσει τη θυσία και τον ηρωϊσμό του λαού που έκανε την Αντίσταση και δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου, με τις τόσες πρωτιές, τους ανεπανάλυπτους άθλους και ηρωϊσμούς. Θα κατασκευάσει ήρωες και θα πλάσει μύθους. Αν δεν υπάρξουν οι μνήμες και αναγνωρισμένοι οι

πραγματικοί ήρωες, όταν έρθει η κατάλληλη ώρα θα τους κατασκευάσει στα δικά της μέτρα και απόψεις. Οι «ήρωες» αυτοί θα είναι οι «αρχηγοί» των «Ταγμάτων Ασφαλείας» τα «πρωτοπαλικάρα» απ τις τάξεις των υμετέρων και οι απλοί «μαχητές» απ τις τάξεις του «λαού» απ τους διάφορους εθνοϊσμούς που πρωτοστατούσαν στα μπλόκα, τις συλλήψεις, το κάψιμο των χωριών και τις κρεμάλες.

Θα είναι οι πολέμιοι της Αντίστασης. Αυτοί που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Αυτοί που χρυσομισθοδοτούνταν απ τον Τσιώρτσιλ και το Χίτλερ ταυτόχρονα, για να πολεμήσουν στο πλευρό των κατακτητών τους αντάρτες-αγωνιστές και αργότερα στο πλευρό των Αγγλων. Θα είναι οι καταδότες, οι δήμιοι του λαού και οι εμπριστές της υπαίθρου. Οι ήρωες αυτοί δεν θα έχουν καμιά σχέση με αυτούς της ΕΑΜικής Αθηνικής Αντίστασης. Θα τους έχει αφαιρεθεί το κοινωνικό περιεχόμενο του «αγώνα» τους. Ο «αγώνας» αυτών των ηρώων που θα κατασκευάσει η άρχουσα τάξη, θα έχει μόνο «απελευθερωτικό» περιεχόμενο όπως έγινε και το 21. «Αγώνας» μόνο για την «Ελλάδα» και η συνεργασία με τους κατακτητές θα υποκατασταθεί με τη θέση της «συμμετοχής» στο συμμαχικό αντιφασιστικό «αγώνα». Δεν θα έχουν αγωνιστεί, όπως έγινε με αυτούς της Αντίστασης και για τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απ το 1821, και μετά έχουν μείνει άλυτα. Προβλήματα που οι διάφορες δικτατορίες στρατιωτικές και κοινοβουλευτικές με αποκορύφωμα τη βασιλο-Μεταξική φασιστική δικτατορία τα επιδύνωσε στο έπακρο.

Υπήρξαν και υπάρχουν «ιστορικοί», που έχουν διαστρευλώσει παραποιήσει και αλλοιώσει αδιάψευστα γεγονότα. Γεγονότα που δεν επιδέχονται αμφισβήτηση: Εναρξη Αντίστασης, εμφάνιση αντάρτικων ομάδων και πολιτικών οργανώσεων. Οργάνωση συλλαλητηρίων για κάθοδο Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, επιστράτευση κλπ, κλπ, οτι δεν έγιναν απ τα ΕΑΜ. Συμμετείχαμε στις προσπάθειες αυτές, είμαστε ακόμα στη ζωή και γράφτηκαν αυτά τα παράδοξα. Και αναρωτιέται κανείς, όταν και εμείς θα έχουμε πεθάνει, τι θα γράψουν οι «ιστορικοί» του μέλλοντος.

Αν δεν υπάρχουν γραφτά απ αυτούς που έζησαν τα γεγονότα: οι ήρωες, οι μύθοι και το κοινωνικό περιεχόμενο που ο κατοχικός Εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας του λαού περιείχε, εύκολα θα προσαρμοσθεί ο αξιοθαύμαστος αυτός λαϊκό-κοινωνικός αγώνας στα δικά της ταξικά και προσωπικά συμφέροντα. Βέβαια όταν έρθει η ώρα να ηρωποιηθούν και να γίνουν μύθοι ο Παπαδόγνωνας, ο Βουρλάκης, ο Σούρλας, ο Μιχάλ Αγάς, ο Πούλιος που μόνο στη Βέροια δολοφόνησε εκατόν τόσα άτομα, ο Δάγκολας κλπ, που αποτελούσαν τη δικής τους «αντίσταση» θα φαντασθούν και θα επινοήσουν τρόπους και ό,τι άλλο θα χρειασθεί για να εξαπατήσουν το λαό, όπως το 21 εξαπάτησαν τους Ραγάδες.

Όπως το 1821, οι μοσχοαναθρεμένοι της Κωνσταντινούπολης και τα Λάντρα, έκαναν ήρωα και Υπουργό τον Κουντουριώτη και πολλούς άλλους

και ζητιάνο τον Μπουρλουτέρη και πρωτοπαλικάρο της Ναβαρχίδας Ματρόζο, έτσι και η τωρινή άρχουσα τάξη, αφού σε αυτούς στηρίχθηκαν, αυτός ήταν ο στρατός τους. Με αυτούς πολέμησαν την Αντίσταση, πρώτα στο πλευρό των κατακτητών, μετά στο πλευρό των Αγγλων Νεοκατακτητών για την προετοιμασία του εμφυλίου πολέμου και στο πλευρό των Αμερικανών στον εμφύλιο. Τους το οφείλουν. Εκτός του ότι τους το οφείλουν, είναι και αλληλοδέσμιοι μαζί, έτσι ώστε να μην μπορούν να κάνουν διαφορετικά. Όπως τους αποκατέστησαν οικονομικά και τους καταξίωσαν κοινωνικά, έτσι θα υποχρεωθούν και να τους ηρωποιήσουν.

Οι «ήρωες» και τους μύθους που θα κατασκευάσει η άρχουσα τάξη εκμεταλλευόμενη τον τετράχρονο κατοχικό αγώνα του λαού μας, θα έχουν όλα τα λιλιά, που θα το απαιτεί η θέση στην κλίμακα που θα τοποθετηθεί ο καθένας. Όλα τα πλουμπίδια θα τα έχουν και στους κεντρικούς δρόμους θα φιγουράρουν τα όνομά τους και τις κεντρικές πλατείες θα στηθούν οι προτομές τους με πλούσια αναφορά στο «εθνοσωτήριο» έργο του καθένα προς την πατρίδα. Εκείνο που θα τους λύπει θα είναι το μίσος κατά των κατακτητών, που εκδηλώνονταν από μικρούς και μεγάλους. Θα λείπει απ το βλέμα τους η φλόγα και ο βαθύς πόθος για τη λευτεριά. Θα τους λύπει ο αυθόρμητος και ασυγκράτητος ενθουσιασμός του ανταρτο-ΕΠΟΝίτη, τα ερωτηματικά και αετίσια μάτια του Γαβριά- Αετόπουλο της Αντίστασης. Απ τη Γρηά, το Γέρο-Παππού που ξαπλωμένος στο αγνάντιο έλεγχε τα περάσματα, του αγωγιάτη, τον ξυλοκόπο, το βοσκό και τη βοσκοπούλα. Θα τους λείπει η αγωνία για την τύχη της μάχης, που όταν ένας απ αυτούς, μόλις άκουγε τον παραμικρό θόρυβο ή κίνηση μηχανής, έμπαινε πίσω από ένα θάμνο και αφού μετρούσε πόσα αυτοκίνητα, τάνκς και περίπου τη στρατιωτική δύναμη, και απ τον πιο κοντινό δρόμο έτρεχε ασμαίνοντας να φέρει την πολύτιμη είδηση. Αυτή η φλόγα, αυτό το πάθος και η αγάπη προς την πατρίδα όσο και αν τους ρετουσάρουν θα λύπει.

Η ζωή διδάσκει και η ιστορία επιβαιώνει ότι σκέψεις, πράξεις και εγκλήματα σαν αυτό που διάπραξε το μεταπολεμικό κατεστημένο, να απαρνηθεί έναν λαϊκό και αξιοθαύμαστο αγώνα και να μετατρέψει ως δια μαγείας τους μέν συνεργάτες των κατακτητών, φανερούς και κρυφούς σε μεγάλους «πατριώτες». Σε «ήρωες» τους :Λάμπου, Παρθενίου, Κουρεμπανά, Μπουραντά κλπ, τους οποίους κατά τον συνήγορο τους κ Κουλουμβάκη «Η πατρίς (πρέπει) να τους ευγνωμονεί » και τους πατριώτες, τους αγωνιστές της λευτεριάς, και του αντιφασιστικού αγώνα. Αυτούς που αγωνίζονταν, μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και που αποτελούσαν το μεγαλύτερο ποσοστό του ελληνικού λαού, σε «απάτριδες» και «προδότες» δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο. Βέβαια, το αίσθημα κατωτερότητας και της εκδίκησης, οδηγεί σε πράξεις σκοπιμότητας όχι όμως στο βαθμό να απαρνηθεί την προσφορά των αγωνιστών και να τους καταδικάζει συλίσβην σε ποινές που μόνο τυφλωμένη από μίσος και εμπάθεια ταξική θα μπορούσαν να τις δικαιολογήσουν.

Το μετακατοχικό κατεστημένο, αφού δεν είχε αυτό την πρωτοβουλία της Αντίστασης, όπως στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες και συνεπώς δεν έγραψε αυτό το ίδιο την τετράχρονη αξιοθαύμαστη κατοχική ιστορία, ενήργησε με το σκεπτικό αφού δεν «ειμαι εγώ δεν μπορεί να είναι κανένας άλλος». Εξαπέλυσε πογκρόμ, επίβαλε σιωπή τάφου και δεν άφησε ούτε ένα κερι να φωτίσει τον όλεθρο, τον πόνο, τα δάκρυα και το σκοτάδι που άφηναν πίσω τους τα ανεξέλεκτα φουσάτα των συμμοριών, το ανεύθυνο και άρτια οργανωμένο παρακράτος με στηρίγμα τα αγγλικά και αμερικάνικα όπλα και την αρωγή όλων των ιδεολογικών και κατασταλτικών μηχανισμών του επίσημου κράτους.

Δεν σκέφτηκε πέρα απ τα άμεσα προσωπικά και ταξικά συμφέροντα τα μελλοντικά εθνικά συμφέροντα. Π.χ δε σκέφτηκε ότι αυτόν το λαό που αγνόησε και που όχι μόνο διέγραψε τους πατριωτικούς του αγώνες, αλλά και τον κακοποίησε με τον πιο βάνανσο και απάνθρωπο τρόπο. Δεν σκέφτηκε, ότι σαν χώρα μπορεί κάποτε να διατρέξει τον ίδιο ή κάποιον άλλο κίνδυνο και να χρειασθεί να κληθεί ξανά να πολεμήσει, όπως συνέβει το 1974 στον Εβρο και την Κύπρο τον Εισβολέα ή να αγωνιστεί για την πτώση της χούντας του 1967.

Σε μια τέτοια περίπτωση τί να θυμίζει ο αγωνιστής λαός της κατοχής; Όταν του έχουν αμφισβήτηση, απόρριψη, διαστρέυλωση, διαγραφεί και ληστέψει την προσφοράς και την εν γένει συμπεριφορά του κράτους απέναντι στους αγωνιστές της Αντίστασης στα χρόνια της μεταπελευθερωτικής περιόδου; Ποιό εστω ηθικό κίνητρο τους αναγνωρίστηκε για εκείνον τον σκληρό, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα, ώστε να ξανασηκωθεί με τον ίδιο ενθουσιασμό και αυτοθυσία να αγωνιστεί; Πώς έζησαν οι οικογένειες που σκοτώθηκε ο προστάτης στην Αντίσταση; Πώς πέρασαν τη ζωή τους 40 και πλέον χρόνια οι ανάπηροι του ΕΛΑΣ; και οι οικογένειες των κρατουμένων; Αυτά για το κατεστημένο είναι ψίλα γράμματα. Εκείνο που κάθε φορά προέχει σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι τα προσωπικά και ταξικά συμφέροντα. Για να διασφαλισθούν αυτά, έπρεπε να μην γίνει γνωστή στο λαό η γύμνια του, η συνεργασία με τους κατακτητές και ο προδοτικός ρόλος των ανθρώπων της τάξης.

Είναι βέβαια κοινοτοπία αλλά πρέπει να ειπωθεί. Η συκοφαντία και το ψέμα, ενώ έχουν λέει ο λαός κοντά ποδάρια, είναι τα βασικά όπλα στα οποία καταφεύγει αυτός που δεν έχει το δίκαιο με το μέρος και κυρίως αυτός που νοιώθει ότι βρίσκεται σε μειονεκτική θέση. Η Αντίσταση κατασυκοφαντήθηκε από πολλούς και με πολλούς τρόπους και μέσα. Κάθε νίκη έχει και τους «ήρωες», αυτούς που «θυσιάστηκαν» αυτοί και οι οικογένειές τους για την «πατρίδα». Έπρεπε λοιπόν οι «νικητές» παράλληλα με τους διωγμούς, την τρομοκρατία και τη συκοφαντία να κατασκευάσει και τους αντίστοιχους με το μέγεθος της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης σε προσφορά και θυσίες δικούς τους «ήρωες».

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, σαν δημιούργημα του ίδιου του λαού, ήταν και παραμένει για το λαό δεδομένη και αναμφισβήτητη και στο εξωτερικό την παραδέχονταν, ότι ήταν ανάμεσα στις Αντιστάσεις η πιο μαζική, καθολική και απ τις μαχητικότερες. Ενω λοιπόν, αυτή ήταν η πραγματικότητα, η δοσίλογη Δεξιά, μή θέλοντας να αναγνωρίσει ότι σε αυτό το εθνικό μεγαλείο και την ανά τον κόσμο δόξα πρωτοστάτησαν οι κομμουνιστές, οι σοσιαλιστές, οι πατριώτες δημοκράτες, όχι μόνο την αρνήθηκε με το επιχείρημα ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση, αλλά και προκειμένου να την εξοντώσει την δυσφήμιζε και την οδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο.

Αν προς στιγμή δεχθούμε ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε Αντίσταση όπως ισχυρίζεται και σήμερα ακόμα η Δεξιά, τότε αναρωτιέται ο καθένας, ποιός την έκανε αυτήν την μεγαλειώδη Αντίσταση, που την θαύμασαν στα πέρατα του κόσμου και της εδαψίλευσαν τους πιο αξιθαύμαστους επαίνους όλοι οι Αρχηγοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί των κρατών του αντιφασιστικού αγώνα; Και κυρίως για πιο λόγο οι κατακτητές είχαν εγκλωβήσει 10-13 εμπυροπόλεμες μεραρχίες στην Ελλάδα;

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος είναι συστατικά μέρη της λειτουργίας του καθεστώ και του υποταγμένου στο καθεστώς κράτος. Σαν συστατικά μέρη του αστικού καθεστώτος-κράτους οι δύο αυτοί μηχανισμοί, λειτουργούν αθόρυβα και εκ του αφανούς. Υπάρχουν όμως λόγοι και περιπτώσεις όπως α) η ανάπτυξη του λαϊκού διεκδικητικού κινήματος και ειδικά η εμφάνιση, οργάνωση και ανάπτυξη κινήματος και κόμματος αμφισβήτησης και ανατροπής του καθεστώτος όπως το Κομμουνιστικό Κόμμα, β) η συμμετοχή τους που εκ των πραγμάτων είναι υποχρεωμένοι οι μηχανισμοί αυτοί να συμβάλουν στην προετοιμασία πραξικοπήματος ή δικτατορίας για λόγους «εθνικούς», την διατήρησή της δικτατορίας μέχρις ότου περάσει ο «κίνδυνος» που διατρέχει η «χώρα» και το καθεστώς απ τις ανατρεπτικές δυνάμεις «Αριστερές-Δημοκρατικές», σε περίπτωση κατοχής της χώρας κλπ. Καταστάσεις σαν αυτή με τα «Ιουλιανά του 1965, που ο διάχυτος φόβος των κυρίαρχων τάξεων τις έκανε αντικειμενικά πρόθυμες να δεχθούν την αντικατάσταση έστω αυτού του κοινοβουλευτικού καθεστώτος από ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης»

Ενα καθεστώς που θα επιβεβαιώσει για άλλη μια φορά φορά όχι μόνο το μέγεθος της εξάρτησης και την υποταγή της άρχουσας τάξης στους ξένους επικυρίαρχους αφέντες, αλλά ότι έχασε και αυτόν το ρόλο του διαχειριστή και έχει μετατραπεί πλέον σε υπάλληλο, αφού και τη φορά αυτή το πράσινο φως για την εφτάρχονη δικτατορία το έδωσε η Ουάσιγκτον στα μέσα του Φλεβάρη του 1967 (N,Y, times, 15/5/1967).

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στην Ελλάδα, δεν είναι κατοχικό φαινόμενο. Αρχίζει απ το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό, και σε συνέχεια προσχωρεί στην κομμουνιστική διεθνή. Την ίδια περίοδο και το ελληνικό κατεστημένο γίνεται ενεργό μέλος της

διεθνούς του κεφαλαίου. Μέχρι το κίνημα του 1935, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος λειτουργεί και εκφράζεται ανάμεσα στα αστικά κόμματα (διχασμός, Μικρασιατική καταστροφή) κλπ. Επιβεβαιώνεται και λειτουργεί ταξικά με την μεταξική δικτατορία και κορυφώνεται στην κατοχή με την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά με την μυστικές υπηρεσίες και τη Γκεστάπο, τους μεταπελευθερωτικούς κατακτητές: Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ ο δοσιλογισμός υπήρχε και ήταν εμφανής στα ανώτερα κλιμάκια του κρατικού μηχανισμού, τους ιδεολογικό-κοινωνικό-οικονομικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς, και η χώρα σφάδαζε εγκλωβισμένη και υποταγμένη στους υπερ-τροφικούς δοσιλογικούς μηχανισμούς και το διογκωμένο παρακράτος. Αντί την επομένη της απελευθέρωσης να απαλλαγεί απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού και το άρτια οργανωμένο και επικυρίαρχο παρακράτος, η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, του 1944, που υπήρξε η πιό ωμή, η πιό ξετσίπωτη ιμπεριαλιστική επέμβαση και την ανάληψη της εξουσίας απ τους ίδιους τους Αγγλους (ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαυαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους υπαλλήλους μέχρι και κλητήρες και καθοδηγούσαν τις πολυάριθμες παρακρατικές οργανώσεις) μέχρις τον Μάρτη του 1947, που παρέδωσε την Ελλάδα στους Νεοαποικιοκράτες Αμερικανούς.

Αντί λοιπόν, να γίνει η πολυπόθητη κάθαρση σε όλους τους μηχανισμούς, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στρατιωτικό και πολιτικό, όχι μόνο διογκώθηκαν, αλλά μέσω των «δικών» οπερέτες απαλλάχθηκαν των παρελθόντων ευθυνών, αναβαπτισμένοι και περιβεβλημένοι με την «ελέω θεού εθνικοφροσύνη» σε πούρους «πατριώτες» ανέλαβαν και άμεσα πλέον την διακυβέρνηση της χώρας μέχρι τον Ιούλιο του 1974, ο οποίος δυστυχώς και τη φορά αυτή με την εφεύρεση του «στιγμαίου» έμεινε και πάλι στο απυρόβλητο και άθικτος.

Δοσίλογος είναι εκείνος που είναι υποχρεωμένος να δώσει λόγο των πράξεών του, υπεύθυνος και υπόλογος εκείνος που κατά τη διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου, είχε σε κατεχόμενη χώρα στρατιωτική, πολιτική ή οικονομική συνεργασία με τον εχθρό. Αυτοί λοιπόν, που με οποιονδήποτε τρόπο συνεργάστηκαν με τους κατακτητές, ήταν υπόλογοι απέναντι στον ελληνικό λαό και έπρεπε να λογοδοτήσουν για τις όποιες πράξεις τους.

Ενα απ τα βασικά αιτήματα της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και γενικότερα του λαού, ανεξάρτητα απ τα πολιτικά του φρονήματα, ήταν η κάθαρση απ τον δοσιλογισμό και το παρακράτος όλων των κρατικών και πολιτειακών μηχανισμών : στρατός, σώματα ασφαλείας, δημόσιοι υπάλληλοι, «ειδική ασφάλεια» κλπ. Το αίτημα αυτό δεν ήταν μόνο αίτημα του ΕΑΜ. Αίτημα ελληνικό. Ήταν απόφαση του πάρθηκε ομόφωνα στη Διάσκεψη της Κριμαίας στις 4-12 Φλεβάρη του 1945. Η συμφωνία της Κριμαίας ήταν ένας θρίαμβος για τη δημοκρατική και αντιφασιστική Ευρώπη και η διακήρυξη της Κριμαίας για την απελευθερωμένη Ευρώπη,

θα έμενε ανεφάρμοστη στην πράξη αν δεν ήταν απόλυτα κατηγορηματική και σε ό,τι έχει σχέση με την εξολόθρευση του φασισμού και του δοσιλογισμού, που αποτελούσαν τον μεγαλύτερο κίνδυνο ιδίως του κρυφού, των φασιστικών υπολειμμάτων, της «έκτης φάλαγγας», που χάρη στην κατοχή (και σε αρκετές χώρες χάρη ακόμα και τις προηγηθείσες δικτατορίες όπως στη δική μας) έχουν κερδίσει και ο φασισμός και ο δοσιλογισμός σοβαρότατες θέσει κλειδιά στους κρατικούς μηχανισμούς, στην κοινωνικό-οικονομική, στρατιωτική και πολιτική ζωή της Ευρώπης. Η διακήρυξη ήταν ρητή:

«Η εγκαθίδρυση της τάξης στην Ευρώπη και η αναδιοργάνωση της εθνικής οικονομικής ζωής, πρέπει να επιτευχθούν με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορέσουν οι απελευθερωμένοι λαοί να εκμηδενίσουν και τα τελευταία ίχνη του χιτλερισμού και του φασισμού και να δημιουργήσουν δημοκρατικούς θεσμούς, σύμφωνα με τη θέλησή τους και σύμφωνα με τις αρχές του χάρτου του Ατλαντικού».

Μέχρι την ιδρυτική πράξη και τη συγκρότηση της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης στις 12 Μαρτίου του 1944. Και τη συμφωνία του Λιβάνου το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ήταν μεν ενταγμένο στο συμμαχικό στρατηγείο της Μ. Ανατολής, δεν συμμετείχε όμως στην κυβέρνηση του Καΐρου. Μετά όμως το Λίβανο, το ΕΑΜ συμμετείχε και στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Το σύμφωνο του Λιβάνου διαλάμβανε τους όρους για την αποκατάσταση της «Εθνικής Ενότητας». Πρόβλεπε για την καταλληλότερη κινητοποίηση των «ενωμένων εθνικών δυνάμεων», για την απελευθέρωση της χώρας και την «κατοχύρωση των Δημοκρατικών θεσμών». Οι όροι για την υλοποίηση των πιο πάνω σκοπών είναι.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ ΠΡΟΒΛΕΠΕ,

Κεφάλαιον πρώτον: Η ανασύνταξις και πειθέρχησις των ενόπλων Ελληνικών δυνάμεων της Μέσης Ανατολής υπο τη σημαία της Ελληνικής Πατρίδος...

Κεφάλαιον δεύτερον: Η ενοποίησης και η πειθάρχησις υπο τας διαταγάς της ενιαίας Κυβερνήσεως, όλων των ανταρτικών σωμάτων της Ελεύθερης Ελλάδας, καθώς και η κινητοποίησης όλων των μαχητικών δυνάμεων του Εθνους εναντίον των κατακτητών...

Κεφάλαιον τρίτον: Η κατάργησις της τρομοκρατίας εις την ελληνικήν ύπαιθρον και η παγίωσις της προσωπικής ασφάλειας και της πολιτικής ελευθερίας του λαού, όταν και όπου ο κατακτητής αποσύρεται...

Κεφάλαιον τέταρτον: Η συνεχής μέριμνα δια την επαρκή αποστολήν τροφίμων και φαρμάκων εις την υπόδουλον Ελλάδα, επίσης και την ορεινήν.

Κεφάλαιον πέμπτον: Η εξασφάλισις, κατά την προσεχή από κοινού μετά των συμμαχικών δυνάμεων απελευθέρωσιν της Πατρίδος, της τάξεως και της ελευθερίας του Ελληνικού λαού, εις τρόπον ώστε, απηλλαγμένος και υλικής και ψυχολογικής βίας, να αποφασίσει κυρίαρχως και δια το πολίτευμα και το κοινωνικό καθεστώς και δια την κυβέρνησιν της αρεσκείας του.

Κεφάλαιον έκτον : Η επιβολή σκληρών κυρώσεων κατά των προδοτών της πατρίδος και κατά των εκμεταλλευτών της δυστυχίας του λαού μας. Είμεθα σύμφωνοι και επι του θέματος αυτού...

Κεφάλαιον έβδομον: Η πρόνοια δια την άμεσον ικανοποίησιν μετά την απελευθέρωσιν των υλικών αναγκών του Ελληνικού Λαού... Ελέχθη οτι πρέπει να εργασθώμεν δια την προετοιμασίαν του σχεδίου μεταπολεμικής μας οικονομικής ανορθώσεως. Απόλυτος ομοφωνία... Η Ελλάς δια του Αλβανικού έπους ή έσωσεν τον πόλεμον ή τον συντόμευσε κατά ενα έτος τουλάχιστον. Εαν έναντι της υπηρεσίας αυτής εζήτει ως αντάλλαγμα τας συμμαχικάς πολεμικάς δαπάνας έστω και μιάς ημέρας δια την ανοικοδόμησιν των ερειπίων της θα ήτο υπερβολή;

Κεφάλαιον όγδοον: Η πλήρης ικανοποίησις των Εθνικών μας δικαίων. Αι μεγάλοι υπηρεσίαι και αι μεγάλοι θυσίαι μας, τα ολοκευτώματα της Πατρίδος δεν ημπορούν να εχουν αλλην δικαίωσιν ειμή την δημιουργίαν μιας νέας ελευθέρας και μεγάλης Ελλάδος... Θα είναι δυνατόν επομένως να θεωρηθεί απο όλους ως συγκεκριμένη διατύπωσις των εθνικών αιτημάτων. Η πλήρης εθνική μας κατάστασις και η πλήρης ασφάλεια των νέων μας συνόρων αποτελεί Πανελλήνιον αίτημα. Αποκομίζω την εντύπωσιν οτι επίλθε πλήρης σύμπτωσις απόψεων επι του Εθνικού προγράμματος της μελούσις να σχηματιστεί κυβερνήσεως Εθνικής ενότητας. Το κείμενο θεωρείται ως Εθνικόν συμβόλαιον και υπεγράφη υπο πάντων των αντιπροσώπων.

Και στις 26 Σεπτεμβρίου 1944, εν όψη της απελευθέρωσης έγινε η συμφωνία της Καζέρτας το κείμενο της οποίας περιείχε : α) Όλοι οι ανταρτικοί ομάδες οι δρόσοι εν Ελλάδι τίθενται υπο τας διαταγάς της Ελληνικής Κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητος. β) Η Ελληνική κυβέρνηση θέτει τας δυνάμεις ταύτας υπο του Στρατηγού Σκόμπυ, όστις ομονάσθη υπό του ανωτάτου Συμμαχικού Στρατηγείου, ως Στρατηγός Διοικών τας Δυνάμεις εν Ελλάδι. Και στη συμφωνία αυτή, στην παράγραφο 5 τα «Τάγματα Ασφαλείας» θεωρούνται όργανα του εχθρού. Θα χαρακτηρισθούν ως εχθρικοί σχηματισμοί, εκτός εαν παραδοθούν συμφώνως προς τας διαταγάς εκδοθησομένης παρά του Στρατηγού Διοικούντος τας εν Ελλάδι δυνάμεις».

Οι πολέμιοι, οι απόντες και οι διαστρεβλωτές της αλήθειας, προκειμένου να δικαιολογήσουν τον από μακρού προσχεδιασμένο εμφύλιο πόλεμο, ισχυρίζονται ότι το ΕΑΜ, ήθελε να καταλάβει την εξουσία που ήδη κατείχε και με την συμφωνία του Λιβάνου πρώτα και της Καζέρτας μετά την παρέδωσε. Με τη συμφωνία της Καζέρτας, η ηγεσία της Εθνικής Αντίστασης, προκειμένου να εξελεχθούν ομαλά, ειρηνικά και δημοκρατικά τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα δέχθηκε : α) Να προσκληθούν βρετανικές δυνάμεις στην Ελλάδα, όταν είχαν πιά αρχίσει να αποχωρούν οι Γερμανοί απ τη χώρα μας, γιατί πιέζονταν άμεσα απ τη νικηφόρα προέλαση του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια και τον ΕΛΑΣ, είχε αρχίσει με εντατικό ρυθμό την ολοκληρωτική απελευθέρωση της πατρίδας. β) Να μπουν οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ, κάτω από τις διαταγές του άγγλου στρατηγού Σκόμπυ. γ) Να παραχωρηθούν οι πιο νευραργικές περιοχές της χώρας, ολόκληρη η Αττική στη διοίκηση και δικαιοδοσία της ελληνικής αντίδρασης και δ) Να απαγορευθεί η είσοδος του ΕΛΑΣ στην Αθήνα. Τη συμφωνία της Καζέρτας από μέρους των Αγγλων υπογράφουν ο στρατηγός Ουίλσον κι ο Μακ Μίλλαν. Σε αντάλλαγμα οι Βρετανοί κι η ελληνική κυβέρνηση αποφασίζουν επί τέλους, να διακηρύξουν επίσημα και απερίφραστα ότι τα Τάγματα Αφαλείας θα αντιμετωπισθούν σαν εχθροί σχηματισμοί.

Αυτοί που έχουν κατά Νού, εστω και ένα της εκατό(1%), να πάρουν την εξουσία με τη βία και τα όπλα δεν κάνουν το σίγουρο, αμφίβολο, πολύ περισσότερο δεν κάνουν - υπογράφουν τέτοιες παραχωρήσεις-δεσμεύσεις έναντι του υποτιθέμενου αντιπάλου. Όταν ελέγχεις και ασκείς εξουσία στο σύνολο της χώρας, εκτός απ την πλατεία Συντάγματος, και στοχεύεις στην κατάληψη και της πλατείας Συντάγματος, δεν υπογράφεις συμφωνίες πολύ περισσότερο δεν περιμένεις να έρθουν οι Βρετανικές δυνάμεις στην Ελλάδα, και ούτε καλείς το λαό να τις δεχθεί με ζητωκραυγές. Δίνεις τη μάχη με συντεταγμένες τις δυνάμεις που έχεις, υπο την ηγεσία σου και αν χάσεις τη μάχη για την κατάληψη και της πλατείας Συντάγματος την έχασες. Όμως θα χάσει από συσχετισμό δυνάμεων και πυρός, δεν θα τη χάσεις από συνειδητές παραχωρήσεις. Πολύ περισσότερο δεν διεκδικείς την εξουσία όταν την έχει παραδόσει όπως χρεώνουν τα Δεκεμβριανά στο ΕΑΜ ότι «έκανε» το Δεκέμβρη, για να πάρει την εξουσία.

Τα Δεκεμβριανά είτε το δέχονται είτε δεν το δέχονται-η ιστορία δεν ειπε ακόμα τον τελευταίο λόγο-ηταν προσχεδιασμένα για να αποτελέσουν την απαρχή του εμφυλίου πολέμου, γεγονός που θα έδινε τη δυνατότητα να «κονιοτροποήσουν» το ΕΑΜ-που για τον Τσιώρτσιλ και τη Βρετανική πολιτική, ηταν ο υπ αριθμόν ένα (1) εχθρός στην Ελλάδα και κατά τον Μάκ Μίλλαν «Οπότε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν το ΕΑΜ θα τις κερδίσει»...

Υστερα απ αυτήν τη διαπίστωση, σαν ρεαλιστές και έμπειροι πολιτικοί έκαναν δύο κινήσεις, που θα τους εξασφάλιζαν τις απαραίτητες δυνάμεις να προκαλέσουν και να πραγματοποιήσουν τα γεγονότα του Δεκέμβρη. α) Ανακλήθηκε η απόφαση να γυρίσει θριαμβευτικά ο βασιλιάς στην «χώρα του» επικεφαλής των βρετανικών στρατευμάτων και της «ταξιαρχίας του». Η ορεινή αυτή ταξιαρχία αποτελούνταν απ ό,τι ειχε απομείνει απ τις δύο ελληνικές μεραρχίες της Μ Ανατολής, ύστερα απ τις τερατώδεις εκκαθαρίσεις που επακολούθησαν την «εξέγερση». Εξέγερση με περιεχόμενο, ο ελληνικός στρατός της Μέσης Ανατολής, αντί να πολεμούν στην Αφρικανική έρημο, να σταλεί στην Ελλάδα, να πολεμήσουν μαζί με τα άλλα ένοπλα Αντιστασιακά τμήματα τους κατακτητές. Γι αυτό και μόνο το αίτημα έγιναν οι εκκαθαρήσεις, το κλείσιμο στα σύρματα, την εξαφάνιση και τη δολοφονία αρκετών παιδιών, που φεύγοντας για τη Μέση Ανατολή πίστευαν, πως πήγαιναν να πολεμήσουν για την πατρίδα. Την πατρίδα που και μόνο που την επικαλέστηκαν βρέθηκαν στα σύρματα και πολλοί απ αυτούς στο αλλο κόσμο.

Στις τάξεις της ορεινής ταξιαρχία, δεν υπήρχαν παρά μόνο βασιλικοί αξιωματικοί και στρατιώτες. Ειχε μετατραπεί σε σώμα πραιτωριανών. β) ενώ ο ΕΛΑΣ κτυπά ανελέητα τους Γερμανούς, εφαρμόζοντας με μόνο τα δικά του μέσα το σχέδιο «Κιβωτός», οι Αγγλοι οχι μόνο δεν τους ενοχλούν κατά την υποχώρηση έστω εκτός Αθηνών, αλλα έχοντας την έγνοια να κάνουν οικονομία στις διαθέσιμες στρατιωτικές δυνάμεις, για να διαφυλαχθούν σαν εφεδρεία για την αποφασιστική αναμέτρηση οχι πλέον με τους Γερμανούς, που ηταν ο προορισμός τους, αλλα με την ίδια την ελληνική Εθνική Αντίσταση. Προτίμησαν να διαπραγματεύθούν με τους Γερμανούς, προκειμένου να εξασφαλίσουν χωρίς απώλειες αμοιβαία την «πολιτική αλλαγή βάρδιας» και την «μεταβίβαση εξουσίας» με αντάλλαγμα την ελεύθερη και ανενόλητη αποχώρηση απ την Ελλάδα.

Η συμφωνία τηρήθηκε, και η μαζική αποχώρηση απ την Ελλάδα δεν διαταράχθηκε με κανένα τρόπο από οποιαδήποτε βρετανική στρατιωτική ή αεροπορική επέμβαση. Οπως σημειώνει ο ίδιος ο Χάμπε που έκλεισε τη συμφωνία, σχετικά με την τεράστια οδική συμφώρηση, που δημιουργήθηκε απ τα γερμανικά μηχανοκίνητα στρατεύματα, στην έξοδό τους από την Αθήνα: «Και ενα μόνο συμμαχικό αεροπλάνο θα ειχε μπορέσει να μεταβάλει αυτό το σύμφυρμα σε όλεθρο. Αλλα κανένα δεν φάνηκε στον ουρανό». Πάντα κατά τον Χάμπε, η υποχώρηση τους προς τα βόρεια, οι μηχανοκίνητες φάλαγγες βλέπουν συχνά να πετούν από πάνω τους

βρετανικά αεροπλάνα, αλλά ποτέ δεν δέχονται επίθεση», ήταν σαν να τους προφύλαγαν από τυχόν επιθέσεις του ΕΛΑΣ ή ότι χαρτογραφούσαν τις θέσεις του ΕΛΑΣ. Στους ίδιους δρόμους, τους συμβαίνει να διασταυρωθούν, με τη μεγαλύτερη φιλοφροσύνη του κόσμου, με σημαντικές δυνάμεις του ΕΔΕΣ, πλαισιωμένες από Αγγλους, που κατευθύνονται, αυτές προς τα νότια, χωρίς να συμβεί η παραμικρή εμπλοκή. Αρα η «συμφωνία κυριών» που διέπει αυτήν την ανταλλαγή αβροτήτων, δεν παραβιάστηκε απ τους συμβαλόμενους. Η μόνη παραβίαση που έγινε συνίσταται στο γεγονός, ότι οι βρετανοί έκαναν παρά τη συμφωνία ρίψη αλεξιπτιστών στα Μέγαγα προκειμένου να είναι κοντά στην Αθήνα. Σε αντίποινα οι Γερμανοί, στις 12 του Οκτώβρη, μέρα που τα τελευταία γερμανικά στρατεύματα εκκενώνουν την Αθήνα, μονάδα οπιστοφυλακής σε αντίποινα ανατινάζει τις λιμενικές εγκαταστάσεις του Πειραιά και επιχειρεί να καταστρέψει το εργοστάσιο του ηλεκτρισμού και τη γύρο βιομηχανική περιοχή.

Κατά τον Χάμπε, «τις καταστροφές αυτές τις ανέλαβαν τα Ες Ες, σε αντίποινα για την πτώση άγγλων αλεξιστωπιστών στο αεροδρόμιο των Μεγάρων». Με κίνδυνο να καταστραφούν, ο ηλεκτρικός σταθμός και άλλες αξιόλογες λιμενικές κλπ εγκαταστάσεις παραβίασαν την συμφωνία, προκειμένου να είναι κοντά στην Αθήνα, για να μην υπάρξει κενό εξουσίας τις λίγες ώρες απ την αποχώρηση. Αυτή η τελευταία επιχείρηση χάρις στην επαγρύπνηση του ΕΛΑΣ Πειραιά, που κατέλαβε τη νύχτα το εργοστάσιο και αντιστάθηκε στεναρά δίνοντας έτσι το χρόνο στους τρεις ΕΠΟΝίτες, Χρ. Αγαλιώτη, Φραγκόπουλο και Σ, Καλαμπόκα, που με αξιοθαύμαστο θάρρος να βγάλουν τα καπούλια απ τις περισσότερες γομώσεις, σώζονται έτσι από βέβαιη καταστροφή και πολλά εργοστάσια του Πειραιά. Το πρωί όταν έχουν τελειώσει το έργο, οι τρεις Νέοι φεύγοντας έπεσαν πάνω στην τελευταία γερμανική περίπολο. Τους αφόπλισε και τους εκτέλεσε επί τόπου.

Ενώ οι άνθρωποι των δύο εχθρικών μυστικών υπηρεσιών ψιλοκεντούσαν τις συμφωνίες για το πώς: οι Γερμανοί θα φύγουν ανενόχλητοι απ την Αθήνα-Ελλάδα και οι Αγγλοι, πως θα διασφαλίσουν την «αλλαγή φλουράς» και τη «μεταβίβαση της εξουσίας» χωρίς να διακινδυνεύσουν τη ζωή έστω και ενός στρατιώτη, δεν ζήτησαν όμως απ τους Γερμανούς να κηρύξουν μια οποιαδήποτε εκχειρία μέσα στην ίδια την Αθήνα. Δεν σκέφτηκαν ούτε αυτούς της οδού Μέρλιν να απαλάξουν απ τα μαρτύρια. Έτσι μέσα στο απαίσιο άντρο της οδού Μέρλιν, τα Ες-Ες προετοίμαζαν την ανενόχλητη αναχώρησή τους τουφεκίζουν τους Έλληνες διερμενείς ή τους «αυτοκτονούν» πετώντας τους απ τα παράθυρα. Ο Χάμπε σημειώνει «Όλοι έχουν στο μυαλό τους : αυτοί ξέρουν πολλά». Στις 2 του Οκτώβρη, λίγες μέρες πριν απ την εκκένωση της Αθήνας, εκτελούν ακόμα «εν ψυχρώ», 25 πατριώτες (κι ανάμεσά τους τη Λέλα Καραγιάννη!) κοντά στον Υμητό και άλλους 9 στο Κατσιπόδι.

Δεν είναι συνεπώς η Αντίσταση εκείνη που πλήρωσε υπερβολικό τίμημα για να κηρυχθεί η Αθήνα «ανοχύρωτη πόλη». Είναι οι Βρετανοί, που υπέγραψαν με τον Χίτλερ στη Λισαβόνα, εκείνη την επαίσχυντη συμφωνία να «φύγουν ανενόχλητοι οι Γερμανοί» απ την Ελλάδα με αντάλλαγμα την μεταβίβαση της εξουσίας τόσο στην Αθήνα αλλο τόσο και στη Θεσσαλονίκη σε αυτούς, με την προϋπόθεση να εμποδίσουν με κάθε τρόπο τον ΕΛΑΣ, να προσεγγίσει αυτές τις δύο πόλεις κλειδιά. Έτσι η Βέρμαχτ έμεινε ανενόχλητη απ τους άγγλοσάξονες στην υποχώρησή της ακριβώς για να εξασφαλίσει την «πολιτική αλλαγή βάρδιας» έτσι ώστε οι Βρετανοί να έχουν ήδη καταλάβει τη χώρας αντικαθεστώντας σαν νεοκατακτητές τους Γερμανούς.

Δεν είχε ακόμα ολοκληρωθεί η αποχώρηση των Γερμανών απ την Αθήνα, και σκηνές απερίγραπτης λαϊκής αγαλίαςσης ξετυλίγονται στην πρωτεύουσα.

«...Τα γερμανικά καμιόνια άνοιγαν αργά το δρόμο ανάμεσα απ το πλήθος που τα γιουχαΐζε, (λέει ο Χάμππε). Ανθρωποι κατατσακισμένοι, που τους κατείχε κιόλας ο φόβος μιας πολυήμερης υποχώρησης μέσα απ το αντάρτικο ανα την Ελλάδα και τη Γιουγκοσλαβία, στοιβάζοντας στις καρότσες τους, μαζί με τις προμήθειες, τους σάκους, τα μικρά ζώα που είχαν αρπάξει για σφάξιμο αναλογίζονταν τη τους περιμένει. Πολλοί απ αυτούς τους στρατιώτες είχαν τα μάτια αποτραβηγμένα στο όνειρο. Τάχα να θυμόταν άραγε, τη θριαμβετική τους είσοδο στη φωτολουσμένη πόλη, πλούσια από αρχαία μάρμαρα που έμοιαζαν να περιμένους τους βαρβάρους. Στην πόλη, που είχε στολίδι τον Παρθενώνα, σαν στέμα που υπόσχονταν στο νικητή; Συλλογιζόταν άραγε, τα ερείπια που είχαν προκαλέσει και άφηναν πίσω τους παντού στην Ευρώπη, και που τώρα θα τα ξανάβρισκαν στην ίδια τους τη χώρα, τους τάφους και τους νεκρούς;

«Είχαν υγρά τα μάτια, ανήσυχα, όπως τα πρόβατα και οι κόττες που βρίσκονταν με τα πόδια δεμένα μπροστά τους...

Ο λαός γιουχαΐζε αυτή την αξιοθρήνητη φευγάλα, Εδειχναν τις γροθιές, τραγουδούσαν τους ύμνους τους ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και τη διεθνή. Στις συνοικίες, στον Πειραιά, όπου οι Γερμανοί (με το αιτιολογικό της μη τήρησης της συμφωνίας απ την πλευρά των βρετανών) ανατίναζαν τις εγκαταστάσεις του λιμανιού, γίνονταν μάχες με ολοκαύτωμα τις νεαρές ζωές των ΕΠΟΝιτών, για να σώσουν τις εγκαταστάσεις της Σέλ και Στάνταρντ Οίλ. Να σωσουν τα εργοστάσια που οι ιδιοκτήτες τους δεν ήταν αλλοι παρά οι φυγάδες και πολλοί συνεργάτες. Οι κρότοι απ τις χειρομβοβίδες και τους δυναμίτες που έσκιζαν τις προκυμαίες, ανέβαιναν υπόκουφοι ως το κέντρο της πόλης. Και σε αυτούς τους κρότους, σε αυτή την τελευταία βοή μάχης, ο λαός αποκρίνονταν με ενα παραρήλημα χαράς, με μιά απέραντη ιαχή θριάβμου. ο σιχαμερός εχθρός νκήθηκε-έφευγε...

Παντού, όλο και πίο πολλοί αντρες, γυναίκες και παιδιά προσέρχονται στις πλατείες, αναμαλλιασμένοι απ τον αέρα, γελώντας και κλαίοντας

αγκαλιασμένοι. Εκατοντάδες σημαίες, γαλανόλευκες ή κόκκινες, ξεπετάχθηκαν μέσα απ το πλήθος και, μονομιάς, αυτός ο απέραντος όγκος αρθρώθηκε και σείστηκε σε μιά κίνηση. Ετσι άρχισε η ατελείωτη παρέλαση. Μια παρέλαση, που ποτέ δεν είχε ξαναδεί ο κόσμος, μα και ο Μάκ Μίλλαν, που βλέπονταν τον πρωτοφανή σε όγκο ορμή και θέληση έβγαλε από μέσα του και είπε εμπιστευτικά στο Σκόμπυ και τον Λύπερ, εκείνον τον φοβερό λόγο «οτι το ΕΑΜ θα νικήσει όποτε και αν γίνουν οι εκλογές», εφιστώντας έτσι την προσοχή στους υφυσταμένους του, για τα πρόσθετα μέτρα που πρέπει να ληφθούν προκειμένου να εφαρμοστεί με επιτυχία το προαποφασισμένο σχέδιο «ΜΑΝΑ που πρόβλεπε την κονιορτοποίησης του ΕΑΜ.

«Τρείς μέρες και τρείς νύχτες ο λαό της Αθήνας, τσακισμενος από τα δεινά τόσων μαύρων ατελείωτων χρόνων, από τόσα πένθη και τόση μιζέρια, ο πεινασμένος λαό, που έφτυνε αίμα, ξετυλίχθηκε κάτω απ τον ήλο και με το φώς των πυρσών, χωρίς να κοιμηθεί, χωρίς να πειεί και χωρίς να φάει, κρατημένος απ το ομαδικό παραλήρημα, απ την απέραντη χαρά της λευτεριάς, που είχε ξαναβρεθεί».

Ο Ρόλαντ Χάμπε, εκφράζει αυτές τις εντυπώσεις με τον πιο λιτό και σύντομο τρόπο, αλλα-καθώς προέρχονται από ένα Γερμανό-έχουν περισσότερο βάρος. «...Βρήκαμε λέει ο Χάμπε, τους δρόμους σκεπεσμένους από μια ανθρώπινη πλημμύρα, ετσι που το αυτοκίνητο μας δεν μπορούσε να ανοίγει με δυσκολία το δρόμο του. Ποτέ μου δεν είδα ανθρώπους κυριαρχημένους από τέτοια χαρά και τέτοιο ενθουσιασμό».

Ο Γερμανός Χάμπε ενοούσε Βλάχους εκείνους που από κάποι κορηφογραμή, Βίγλα η μετερίζι έδιναν τον νοητό Κώδικα Μόρς για τη δύναμη και την απόσταση του Εχρθού και πολλές φορές την αριθμητική δύναμη και τον οπλισμό

ΟΙ ΔΙΓΛΩΣΣΟΙ ΕΛΛΗΝΟ-ΕΛΛΗΝΕΣ - ΟΙ ΑΠΟΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙ ΒΛΑΧΟΙ. ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ.

Για τη καταγωγή και την προέλευση των Βλάχων, έχουν κατά καιρούς γραφτεί αρκετές Θεωρίες και απόψεις: Βαλκανικές και εθνικιστικές και τώρα Ευρω-αμερικάνικες εξάρσεις και με πολιτικές σκοπιμότητες και πολλές από αυτές, συνδεδεμένες πάντα με τη Ρουμανική προπαγάνδα. Την αδυναμία, την αδιαφορία ή και την σκόπιμότητα ακόμα του κράτους να βάλει τέρμα στον όποιο διασυρμό εις βάρος των δίγλωσσων Ελλήνων, οδήγησαν όχι μόνο να διατυπωθούν αλλά και να επικρατήσουν θεωρίες και απόψεις λανθασμένες, πράγμα που δείχνει παντελή άγνοια ή μερική μόνο γνώση γύρω από το «ποιοί είναι» οι βλάχοι.

Οι θεωρίες αυτές έχουν δημιουργήσει την εντύπωση λόγω άγνοιας να θεωρούνται οι δίγλωσσοι Έλληνες Βλάχοι «μειονότητα» στη χώρα των προγόνων. Αν σε αυτό προστεθεί και η αδυναμία των ιδίων των Βλάχων, λόγω των συνθηκών που επικρατούσαν πριν απ τους Βαλκανικούς πολέμους, κατά την διάρκειά τους, αλλά και μετά τη λήξη τους να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, οι θεωρίες αυτές έτειναν να γίνουν αποδεκτές: Οτι πράγματι οι Βλάχοι αποτελούν μειονότητα

Οι Βλάχοι δεν είναι μειονότητα, πολύ περισσότερο δεν αποτελούν μια εξελληνισμένη ομάδα, αλλά ήταν και είναι πιο η γνήσια έκφραση της Ρωμιοσύνης. Μετά την πτώση της Κωνσταντινούπολης το 1453, οι δίγλωσσοι Έλληνες-Βλάχοι, ήταν ο μόνος συμπαγής κοινωνικό-οικονομικός όγκος, που όχι μόνο ζούσε με τις αξίες, τα ήθη, τα έθιμα του ελληνο-χριστιανικού πολιτισμού και τις παρακαταθήκες των προγόνων, αλλά είναι και το αυθεντικότερο κομμάτι της Ρωμιοσύνης. Οι δίγλωσσοι λόγω του χώρου και της επαγγελματικής ενασχόλησης, συνήθως ζούσαν στις βουνοκορφές και του τρόπου της ζωής τους, δεν είχαν ή είχαν τις λιγότερες επιμειξίες με τις όποιες κατοχικές δυνάμεις που κατά καιρούς πέρασαν απ τον ελλαδικό χώρο. Είναι αυτοί που κρατούν αείποτε στους Ντούρους ώμους τους, την Κιβωτό της Ρωμιοσύνης και αποτελούσαν τον τηλαυγή φάρος του Ελληνισμού και των ελληνικών γραμμάτων.

Βλάχοι ονομάζονταν οι οροσίβοι, αλλά και εξ αρχής αστοί δίγλωσσοι πληθυσμοί της Βαλκανικής. Έτσι τους ονόμασαν όμως οι τρίτοι. Αυτοί ακριβώς, που απήχαν πολλούς αιώνες απ την άλωση της Βασιλίδας των πόλεων, ονόμασαν Βυζαντινή τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία της καθ ημάς Ανατολής και τους οροσίβιους Έλληνες Βλάχους.

Οι Βλάχοι αρματολοί απ τα μέσα του 14ου και πιο έντονα, συστηματικά και οργανωμένα στις αρχές του 15ου αιώνα, κριαρχούσαν σε ολοκληρο τον Ηπειρωτικό χώρο της Ελλάδας. Η Μασχόπολη μετά την άλωση επι εξακόσια και πλέον χρόνια με πληθυσμό 30-45,000 και αργότερα 70,000-80,000 χιλιάδες κατοίκους υπήρξε η Μητρόπολη του βλαχόφωνου ελληνισμού, το εμπορικό και πολιτιστικό κέντρο της Βαλκανικής. Το ίδιο τα Μπιτόλια-Μοναστήρι, οι Πρέσπες και τα εκατοντάδες βλαχόφωνες κώμοπολεις και χωριά. Στα χωριά των αντρωμένων, ιδιαίτερα τα ορεινά

της Μακεδονίας και της Ηπείρου ως το Πήλιο και την Αρκαδία, ήταν Λίκνα του Ελληνισμού, Λίκνα του πολιτισμού.

Σε αυτούς τους χώρους διαμορφώνονται και αποκορυφώνονται οι μεγάλες, βαθιές, πνευματικές και ηθικές αξίες και ζυμώσεις, που γεμίζουν τους τρεις επόμενους αναγεννητικούς αιώνες. Σε αυτούς τους χώρους η λέξη έθνος, παίρνει για πρώτη φορά, στη γλώσσα των Ελλήνων την πλατειά έννοια που έχει σήμερα. Εχοντας κεφάλαιο αυτές τις πνευματικές και ηθικές και ανθρώπινες αξίες η ιδέα του εθνούς αργότερα με το ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ θα πάρει καθαρά πνευματικό και ηθικό περιεχόμενο, απόλυτα σύμφωνο με τη βαθύτερη ιστορική φυσιογνωμία του Ελληνισμού που πάντα στο πνευματικό πεδίο υπηρέτησε περισσότερο την τάση της ζωής για την ενότητα.

Αναφερόμαστε στον Ελληνικό πολιτισμό σαν το Λίκνο του πολιτισμού. Τι είναι όμως αυτός ο πολιτισμός ή μάλλον τι είναι ο Ελληνικός πολιτισμός και σε τι διαφέρει απ άλλους πολιτισμούς; Ο Ελληνικός πολιτισμός, είναι ένας τρόπος Ζωής και μια θεωρία του Βίου, όχι απλώς μια ιστορία, (όπως μερικοί που και αυτήν δεν την έχουν όπως οι ΗΠΑ) Και όλα αυτά σε πλήρη αρμονία και χωρίς καμιά διαταραχή στη συνέχεια. Είναι η Ελληνική γλώσσα που στα χωριά των αντρωμένων διατηρήθηκε ζωντανή, που σαν την κατάχλωρη και ολάνθιστη φυλλωσιά ξεπετιέται πάνω απ τον παλιό κορμό, σημαδεμένο με τα αχνάρια που άφησαν οι τριανταπέντε αιώνες πνευματική καλλιέργεια.

Πόσοι άλλοι λαοί έχουν τέτοια παράδοση, τέτοια συνέχεια και τέτοια συμβολή στο παγκόσμιο γίνεσθαι του πολιτισμού;

Μια συνέχεια που στα χωριά των αντρωμένων, ενυπήρχε ακόμα και όταν δεν υπήρχαν Ανθρωποι ζωντανό το φρόνημα και η γλώσσα γάργαρα. Είναι αυτοί οι αντρωμένοι που την διατήρησαν άχραντη και αμόλυντη μέχρι την ημέρα που την παρέδωσαν στους άξιους διαδόχους του Δημοτισμού. Στο Δημοτικισμό- όχι με τη στενή του έννοια του γλωσσικού μόνο αγώνα- αλλά σαν κίνημα Πνευματικό και Ηθικό που την υπερασπίστηκε και αγωνιζόμενος, αρνήθηκε στους Φαιοφορούντες τον στατικό βυζαντινισμό και στους Καθερευουσιάνους μέσω των γραφειοκρατικών μηχανισμών να την μασκαρέψουν, να την διαστρέψουν σε βαθμό που ο λαός που την παράγει να μην την καταλαβαίνει.

Η Μοσχόπολη, είναι γεννέτηρα μεγάλων ευεργετών και μεγάλων Δασκάλων του γένους. Λόγω του ιστορικού ρόλου που έπαιζε στη διαμόρφωση των κάθε φορά δεδωμένων στη Βαλκανική και ειδικά στο σχεδιασμό του αγώνα στον ελλαδικό χώρο, καταστράφηκε τρεις φορές απ τους Τούρκαλβανούς, προκειμένου να ανακόψουν την πορεία της όσο το δυνατόν πιο πρώιμη οργάνωσης του αγώνα για λευτεριά.

Επειδή συμβαίνει να είμαι Βλάχος και απ τα δυό γενεολογικά δέντρα και Μακεδόνας, πολλές φορές αναρωτήθηκα ποιοί είναι οι Βλάχοι αλλά και Μακεδόνες. Στην αναζήση λοιπόν, ποιοί είναι οι Βλάχοι, μια πρώτη διαπίστωση που προέκυψε ήταν ότι : δεν υπάρχει βιβλίο ιστορίας, εθνολογίας, γλωσσολογίας και λαογραφίας στη Βαλκανική και γενικότερα

στην Ευρώπη και τον κόσμο που όχι μόνο να μην αναφέρεται στους Βλάχους, αλλά και με αδιάψευστα στοιχεία, που να μὴν τους καθιστά πρωταγωνιστές στη διαμόρφωση όλων αυτών των ελληνικών δεδομένων και πρωταγωνιστές στους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες.

Με τους Βλάχους συμβαίνει ό,τι συνέβει με την Ευρώπη και γενικότερα τον κόσμο όσον αφορά τον δυτικό πολιτισμό. Ο δυτικός πολιτισμός, δεν είναι αλλο παρά οι Ελληνικές ανθρώπινες αξίες. Η μελέτη του δυτικού πολιτισμού υποχρέωσε τον Ser xenri Samner Maihny να πεί: «Σ έναν μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ήταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα στο σύμπαν που να μὴν έχει ελληνική καταγωγή». Όπως λοιπόν, ο δυτικός πολιτισμός βγαίνει από την ελληνική κληρονομιά έτσι και όλα τα σπέρματα για την ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ βγαίνει απ τους δίγλωσσους Έλληνες.

Τεράστια είναι η βιβλιογραφία, που αναφέρεται στους Βλάχους και την ελληνικότητά της καταγωγή τους. Αυτή είναι η δεύτερη διαπίστωση ότι οι Βλάχοι, αποτελούν τον κύριο και κυρίαρχο κορμό τη Ρωμιοσύνης. Είναι οι αυθεντικότεροι Έλληνες και οι πιό κοντά στις ρίζες των Ελλήνων Έλληνες. «...Όλοι υπήρξαμε Βλάχοι, γιατί είμαστε Έλληνες» γράφει ο Καθηγητής Μουτσόπουλος, που δεν είναι Βλάχος. Το ίδιο λέει και ο ανθρωπολόγος Αρης Πουλιανός. Το ίδιο ισχύει και για τους μακρόχρονους για τη συγκρότηση του έθνους των Ελλήνων αγώνες και τη δημιουργία της ελεύθερης κρατικής οντότητας.

Με τους Βλάχους συμβαίνει ό,τι συνέβει με την Ευρώπη και γενικότερα τον κόσμο όσον αφορά τον δυτικό πολιτισμό. Ο δυτικός πολιτισμός, δεν είναι αλλο παρά οι Ελληνικές ανθρώπινες αξίες. Η μελέτη του δυτικού πολιτισμού υποχρέωσε τον Ser xenri Samner Maihny να πεί: «Σ έναν μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ήταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα στο σύμπαν που να μὴν έχει ελληνική καταγωγή». Όπως λοιπόν, ο δυτικός πολιτισμός βγαίνει από την ελληνική κληρονομιά έτσι και όλα τα σπέρματα για την ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ βγαίνει απ τους δίγλωσσους Έλληνες.

Τεράστια είναι η βιβλιογραφία, που αναφέρεται στους Βλάχους και την ελληνικότητά της καταγωγή τους. Αυτή είναι η δεύτερη διαπίστωση ότι οι Βλάχοι, αποτελούν τον κύριο και κυρίαρχο κορμό τη Ρωμιοσύνης. Είναι οι αυθεντικότεροι Έλληνες και οι πιό κοντά στις ρίζες των Ελλήνων Έλληνες. «...Όλοι υπήρξαμε Βλάχοι, γιατί είμαστε Έλληνες» γράφει ο Καθηγητής Μουτσόπουλος, που δεν είναι Βλάχος. Το ίδιο λέει και ο ανθρωπολόγος Αρης Πουλιανός. Το ίδιο ισχύει και για τους μακρόχρονους για τη συγκρότηση του έθνους των Ελλήνων αγώνες και τη δημιουργία της ελεύθερης κρατικής οντότητας. Με τους Βλάχους συμβαίνει ό,τι συνέβει με την Ευρώπη και γενικότερα τον κόσμο όσον αφορά τον δυτικό πολιτισμό. Ο δυτικός πολιτισμός, δεν είναι αλλο παρά οι Ελληνικές ανθρώπινες αξίες. Η μελέτη του δυτικού πολιτισμού υποχρέωσε τον Ser xenri Samner Maihny να πεί: «Σ έναν μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ήταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης,

τίποτε δεν κινείται μέσα στο σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή». Οπως λοιπόν, ο δυτικός πολιτισμός βγαίνει από την ελληνική κληρονομιά ετσι και όλα τα σπέρματα για την ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ βγαίνει απ τους δίγλωσσους Ελληνες.

Τεράστια είναι η βιβλιογραφία, που αναφέρεται στους Βλάχους και την ελληνικότατη της καταγωγή τους. Αυτή είναι η δεύτερη διαπίστωση ότι οι Βλάχοι, αποτελούν τον κύριο και κυρίαρχο κορμό τη Ρωμιοσύνης. Είναι οι αυθεντικότεροι Ελληνες και οι πιο κοντά στις ρίζες των Ελλήνων Ελληνες. «...Ολοι υπήρξαμε Βλάχοι, γιατί είμαστε Ελληνες» γράφει ο Καθηγητής Μουτσόπουλος, που δεν είναι Βλάχος. Το ίδιο λέει και ο ανθρωπολόγος Αρης Πουλιανός. Το ίδιο ισχύει και για τους μακρόχρονους για τη συγκρότηση του έθνους των Ελλήνων αγώνες και τη δημιουργία της ελεύθερης κρατικής οντότητας. Με τους Βλάχους συμβαίνει ό,τι συνέβει με την Ευρώπη και γενικότερα τον κόσμο οσον αφορά τον δυτικό πολιτισμό. Ο δυτικός πολιτισμός, δεν είναι αλλο παρά οι Ελληνικές ανθρώπινες αξίες. Η μελέτη του δυτικού πολιτισμού υποχρέωσε τον Ser xenri Samner Maihny να πεί: «Σ έναν μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ήταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα στο σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή». Οπως λοιπόν, ο δυτικός πολιτισμός βγαίνει από την ελληνική κληρονομιά ετσι και όλα τα σπέρματα για την ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ βγαίνει απ τους δίγλωσσους Ελληνες.

Τεράστια είναι η βιβλιογραφία, που αναφέρεται στους Βλάχους και την ελληνικότατη της καταγωγή τους. Αυτή είναι η δεύτερη διαπίστωση ότι οι Βλάχοι, αποτελούν τον κύριο και κυρίαρχο κορμό τη Ρωμιοσύνης. Είναι οι αυθεντικότεροι Ελληνες και οι πιο κοντά στις ρίζες των Ελλήνων Ελληνες. «...Ολοι υπήρξαμε Βλάχοι, γιατί είμαστε Ελληνες» γράφει ο Καθηγητής Μουτσόπουλος, που δεν είναι Βλάχος. Το ίδιο λέει και ο ανθρωπολόγος Αρης Πουλιανός. Το ίδιο ισχύει και για τους μακρόχρονους για τη συγκρότηση του έθνους των Ελλήνων αγώνες και τη δημιουργία της ελεύθερης κρατικής οντότητας. Ο Ρήγας δεν αρκέστηκε μόνο στην διαπίστωση, του πόσο αναγκαίος ήταν ο αγώνας στην θεωρητική του μόνο διάσταση, αλλά διατύπωσε και το οργανωτικό σχήμα για την υλοποίηση του οράματος για λευτεριά και δίκαιο. Το 1796 ρίχνει την ιδέα να ιδρυθεί μια μυστική επαναστατική εταιρεία, την οποία στο μεταξύ εφοδιάσε με τα αντίστοιχα θεωρητικά εργαλεία: «Δικαιώματα του Ανθρώπου», το «Θούριο» και τη «Νέα Πολιτική Διοίκηση» κλπ, που αποτέλεσε τον βασικό καταστατικό χάρτη για το κράτος που αυτός επιθυμούσε-οραματίζονταν να διαδεχθεί στο σύνολό της την Οθωμανική αυτοκρατορία.

Σαν λαμπρή καλοκαιριάτικη αστροβολίδα έσκισε και φώτισε το στερέωμα της Οθωμανικής αυτοκρατορία το κήρυγμα του Ρήγα. Με τα κηρύγματα του Ρήγα, η ιστορική αίγλη της αυτοκρατορίας αρχίζει να φαίνεται κιόλα ξεθωριασμένη. Τότε ο εθνικός μας ορίζοντας απόχτησε την ποθητή ξαστεριά και τους δεσμούς του με την ανθρωπότητα. Μια καινούρια ιστορική περίοδο ανοίγεται μπροστά στους Ελληνες και τη Νεοελληνική

ιστορία. Ο Ρήγας κατάλαβε στο βάθος την ελληνική ζωή και είδε το μέλλον που την περιμένει και με τον δυνατό του ΝΟΥ και την μεγάλη ψυχή του αγκάλιασε ολο το έθνος και έγινε ο πρώτος θεμελιωτής της Νέας Ελλάδας.

Το πρώτο σύνθημα του εθνομάρτυρα ήταν το «Στοχάσου, και Αρκεί», ακολουθεί το «όποιος στοχάζεται ελεύθερα στοχάζεται σωστά», συνεχίζει με το «Ως τότε παλικάρια, θα ζούμε στα στενά...» και ολοκληρώνει με το «Καλύτερα μιας ώρας Ελεύθερη ζωή παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή». Με αυτά και πολλά άλλα συνθήματα, προτροπές και υποδείξεις, κάλεσε τους λαούς της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, της Μικράς Ασίας, της Αιγύπτου και γενικότερα τους υπόδουλους λαούς του κόσμου : χωρίς γλωσσικές, φυλετικές, εθνικές και θρησκευτικές διακρίσεις να ξεσηκωθούν για την αποτίναξη του Οθωμανικού και όποιου άλλου ζυγού. Με το κάλεσμα αυτό αρχίζει η ανάσταση του γένους των Ελλήνων και ο σπόρος της «μεγάλης ιδέας». Λόγος βαθύτατος, θεμέλιος λίθος για την Νέα Ελλάδα.

Αν ο Ρήγας, ο μεγάλος αυτός πρόδρομος της λευτεριάς των Ελλήνων, δεν έπεσε σαν ήρωας σε μάχη, με το σπαθί στο χέρι, όπως το είχε ονειρευτεί, όμως φόρεσε για την πατρίδα τον βρόχο-στεφάνι του πρωτομάρτυρα. Και αν το κουφάρι το πήρε και το αφάνισε το ρεύμα του Δούναβη, το έργο του όμως έζησε και θα ζεί στους αιώνες.

Και τότε παρουσιάζονται στη σκηνή ο Σκουφάς, ο Τσακάλωφ και ο Ξάνθος. Αυτοί που θα κάνουν πράξη το όραμα. Τότε στο Νού και την ψυχή των Ελλήνων φυτρώνουν «τα φτερά τα ιρωτινά τους τα μεγάλα» και παίρνουν το αψηλό τους το πέταγμα. Τότε ο Ραγιάς τραγουδάει τη λευτεριά και τον έρωτα και μαζί του οι ήρωες και οι Θεμελιωτές που θα δώσουν σάρκα και οστά στο όραμα και την ιδέα.

Δίγλωσσος ήταν και ο πρώτος Συνταγματικός Πρωθυπουργός του Νεαρού τότε κράτους της Ελλάδας. Αυτός θεμελίωσε και καθιέρωσε μετά τη Δολοφονία του Καποδίστρια, την ελεύθερη κρατική οντότητα. Ο Γιάννης Κωλέτης, ήταν Βλάχος (αλήθεια πόσοι ξέρουν ότι ο Κωλέτης ήταν Βλάχος;) Ο Κωλέτης ήταν αυτό που όχι μόνο αναζήτησε τα φύτρα της «μεγάλης ιδέας» για την αναβίωση για τη λύτρωση των Ελλήνων που εξακολουθούσαν να ζούν υπο τον Οθωμανικό ή όποιον άλλο ζυγό, αλλά και διατύπωσε το πλαίσιο πάνω στο οποίο έπρεπε να κινηθεί ο μηχανισμός για την υλοποίηση αυτής της ιδέας. Την ιέα της Λύτρωσης.

Και ανεξάρτητα απ τα μετέπειτα φληναλήματα της φραγκοπαπικής επίπεδης «διανόησης», γεγονός αποτελεί ότι η μεγάλη ιδέα εξέφραζε τα αυτοφυή πρότυπα του ελληνισμού. Πρότυπα τελείως άσχετα προς κάθε μορφή ιμπεριαλισμού (Δυτικού άλλωστε) και γι αυτό βλάστησε στην κοινή συνείδηση του ελληνισμού και την συνέχισε προς τους ανοιχτούς, προς τους ψηλούς ορίζοντες που χάραξε ο Ρήγας, εμπνευσμένος απ την αρχαιοελληνική ιστορία. Με σύνθημα και πρακτικό εργαλείο την Μεγάλη Ιδέα, τα επόμενα εκατό χρόνια οι Έλληνες τριπλασίασαν την γεωγραφική έκταση της Ελλάδας. Την υπερασπίστηκαν, την έκαναν ισχυρή και ας

εξακολουθεί να μένει άγνωστο σε ένα μεγάλο μέρος των Ελλήνων το πραγματικό 21.

Αυτή είναι η Τρίτη αναμφισβήτητη διαπίστωση. Άλλη μια ακόμα αναμφισβήτητη διαπίστωση είναι ότι οι δίγλωσσοι Έλληνες-Βλάχοι ήταν πρώτοι Στ Αρματα, Στ Τάματα, Στ Γρόσια και τα Γράμματα και ότι τα έργα τους μιλούν για την προσφορά προς την πατρίδα και το έθνος. Σε χιλιάδες ανέρχονται οι σελίδες της ιστορίας που μιλούν για τα έργα, τον πολιτισμό, τη ζωή τους, την κοινωνικό-οικονομική συμβολή στο κοινωνικό - οικονομικό γίγνεσθαι της Ελλάδας. Την άγρυπτη συνείδηση και του χρέους ταυτισμένο με το αίμα της καρδιάς τους. Το γεγονός και μόνο ότι έχουν γραφτεί τόσα πολλά για τόσο «λίγους», που οι τρίτοι χαρακτήρισαν Βλάχους με την έννοια, που δυστυχώς εξακολουθούμε να αντιλαμβανόμαστε και να χαρακτηρίζουμε και σήμερα ακόμα τους δίγλωσσους Έλληνες Βλάχους, σημαίνει ότι αυτοί οι «λίγοι» ήταν και παραμένουν πολύ σημαντικοί και αξιόλογοι για τους πολλούς. Το γεγονός αυτό και μόνο πείθει για του λόγου το αληθές.

Θα έλεγε κανείς χωρίς υπερβολή ότι για ό,τι μεγάλο, σοβαρό και αξιόλογο οικοδομήθηκε στην προεπαναστατική και την μεταεπαναστατική Ελλάδα σε ένα ιδιαίτερα μεγάλο βαθμό το οφείλουμε στην ουσιαστική αρωγή και συμμετοχή των δίγλωσσων-Βλάχων. Αυτό ήταν και παραμένει μια ιστορική πραγματικότητα. Σαν κάτοικοι των ορεινών όγκων και κλεφτοαρματοωλοί οι Βλάχοι αστοί, με την απέραντη χωροταξική οργάνωση και την ιδιόμορφη σύνδεση της οικονομίας τους, με την τότε διεθνή οικονομία, που αποτελούσε τον ζωτικό τους χώρο στάθηκαν οι μπροστάριδες για την ανάσταση της Ελλάδας.

Από αρχή και ιδιοσυγκρασία οι Έλληνες, είναι λαός πολιτισμού, εμπορίου, Ναυτιλίας και διεθνούς επικοινωνίας. Τα δεδομένα αυτά κοινά γνωρίσματα των δίγλωσσων Ελλήνων, αποτελούσαν τον βασικό κορμό πάνω στο οποίο στηρίχθηκε ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας το 1821.

Και αποτελούσαν τον βασικό κορμό του 21, γιατί αυτοί αποτελούσαν τις τάξεις των Τραπεζιτών, εμπόρων, κυρατζίδων και караβοκύριδων, των μεγαλοκτηνοτρόφων και των πραματευτάδων, μα και της επικοινωνίας του ελλαδικού χώρου με τους υπόλοιπους λαούς του κόσμου λόγω των χερσαίων και θαλάσσιων μεταφορών.

Ζώντας ένα μεγάλο κομμάτι στην Ευρώπη, αλλά και με τους εμπορικούς πρόκτορες και υπαλλήλους, που είχαν στις διάφορες πρωτεύουσες και τα λιμάνια, διακινούσαν τις επαναστατικές ιδέες και τις κοσμοϊστορικές αλλαγές που συντελούνταν στο χώρο της Βαλκανικής Χερσονήσου και την Ευρώπη. Με κεφάλαιο τη γνώση, την πληροφορία και τα ανθηρά οικονομικά όχι μόνο ύφαιναν μέρα τη μέρα τον καμβά της Επανάστασης, αλλά και πρωτοστάτησαν για την έναρξη και συμμετείχαν ενεργά στον αγώνα.

Και ενώ ήταν οι πρώτοι Στ Αρματα, Στ Τάματα, Στ Γρόσια και Στ Γράμματα και πρωτοστάτες στην εθνεγερσία και τους Βαλκανικούς πολέμους μετά τη λήξη των βαλκανικών πολέμων, στη διάρκεια των

οποίων λόγω ακριβώς του δίγλωσσου αποτέλεσαν το μήλο της Εριδος! Αυτό ακριβώς το γεγονός, τους υποχρέωνε να διεξάγουν ένα σκληρό αιματηρό αγώνα όχι μόνο με τον δυνάστη, αλλά και με τούς δίγλωσσους Ρουμανίζοντες Έλληνες, που η απουσία και η αδιαφορία της κρατικής συμπαράστασης για άγνωστους ακόμα λόγους άφησε ανυπεράσπιστους στη φρενίρη Ρουμάνικη προπαγάνδα. Στο διμέτωπο αυτό αγώνα είχαν υποστεί τα πάντα, αλλά και έδωσαν τα πάντα, αν δεν ήταν στο σύνολο πρωτεργάτες για την απελευθέρωση της Μακεδονίας.

Ενώ έδωσαν τα πάντα την επόμενη της απελευθέρωσης της Μακεδονίας, βρέθηκαν όχι μόνο λιδωρούμενοι, αλλά και αμφισβητούμενοι, από τους «Μέτρ του Νότου και τους «φαρδομάνικους» ως προς την καταγωγή και τη σχέση τους με την Ελλάδα.

Σαν να μην έφτανε η αδυναμία και η αδιαφορία του κράτους να προσφέρει κάποια βοήθεια, ασφάλεια και εκπαίδευση ο Μέγας Βενιζέλος το 1913, στην ομώνυμη διάσκεψη του Βουκουρεστίου, που καθόρισε και διεθνώς τα σημερινά σύνορα της ελληνικής Μακεδονίας, προκειμένου να διασφαλίσει την απαραίτητη υποστήριξη της Ρουμανίας, στη διεθνή κατοχύρωση των εθνικών δικαιών, (ποιά;) πρόσφερε στο Ρουμάνο Πρωθυπουργό Μαγιαρέσκου, και σε αντάλλαγμα για τη «στήριξη», όχι μόνο χαρακτήρισε, αλλά και «αναγνώρισε» ότι οι δίγλωσσοι Έλληνες αποτελούν «μειονότητα» στην Ελλάδα πάρα την έντονη και έμπρακτη αντίθεσή τους.

Το γεγονός αυτό, εκτός από τις τεράστιες κοινωνικό-οικονομικές επιπτώσεις που είχε για την Ελλάδα γενικά και τους γεωγραφικούς χώρους που ζούσαν οι δίγλωσσοι ειδικά, δίπλα στα τόσα άλλα προβλήματα που ζητούσαν μετά την απελευθέρωση της Μακεδονίας άμεση λύση, η ενέργεια αυτή του Βενιζέλου, δημιούργησε και εθνο-φυλετικές προστριβές όχι μόνο ανάμεσα στους ίδιους τούς δίγλωσσους αλλά και ανάμεσα σε δίγλωσσους και Πρόσφυγες και κυρίως των Ποντίων. Ενώ πριν την αναγνώριση οι ίδιοι οι δίγλωσσοι όχι μόνο καταπολεμούσαν την Ρουμάνικη προπαγάνδα, αλλά και περιφρονούσαν ή και πολέμούσαν ακόμα αυτούς που την αποδέχονταν. Μετά όμως την αναγνώριση τα πράγματα πήραν Νομική υπόσταση. Θεσπίστηκαν κανόνες δικαίου ανάμεσα στις δύο χώρες και κανόνες δικαίου που ρύθμιζαν ορισμένες ενέργειες και εκδηλώσεις. Τώρα πιά οι ασπαζόμενοι (για λόγους που δεν είναι του παρόντος) την ρουμάνικη προπαγάνδα, αν δεν λειτούργησαν όπως θα το ήθελε η Ρουμανία, με ορισμένες όμως ενέργειες δίπλα στο τραγικό λάθος του Βενιζέλου, ευτυχώς μια μικρή ελάχιστη μειοψηφία, αντί να την καταδικάσουν, αποδεχόμενοι την συμφωνία που υπέγραψε ο Βενιζέλος, ότι οι Βλάχοι αποτελούν μειονότητα στην Ελλάδα διέπραξαν και αυτοί το ίδιο λάθος που διέπραξε ο Βενιζέλος.

Ξεχνώντας ή και αγνοώντας, ότι μετά την προσάρτηση του μεκεδονικού βασιλείου, η Μακεδονία μεταβάλεται σε Ρωμαϊκή επαρχία και σε λίγο ολόκληρη η Ελλάδα, και ότι στο εξής οι δύο αυτοί κόσμοι θα συμβιώνουν, αν και λόγω παιδείας θα αγνοεί ο ένας την ύπαρξη του άλλου, και ωστόσο θα είναι υποχρεωμένοι να ζήσουν για αιώνες ο ένας δίπλα στον άλλο.

Ακόμα φαίνεται πως ο μέγας Βενιζέλος, όταν έβαζε αυτήν την κατάπτυστη υπογραφή, δεν γνώριζε ότι η λατινική για τη μεσαιωνική Δύση ήταν η μοναδική γλώσσα της διοίκησης και τη διανοήσης και ότι το ίδιο φαινόμενο ίσχυε και για την μεσαιωνική ελληνόγλωσση γραμματεία και της καθ ημάς Ανατολή και κυρίως ότι για δέκα τρείς και πλέον αιώνες οι δύο αυτοί κόσμοι αν και διαφορετικοί έζησαν μαζί;

Παραβλέποντας ο Βενιζέλος ή και παραγνωρίζοντας ακόμα και το γεγονός, ότι οι Βλάχοι ήταν ίσως οι μόνοι που αντέδρασαν στεναρά στην προσπάθεια αφομοίωσης και ότι το ίδιο δεν δέχθηκαν, μα ούτε και πειθάρχησαν ποτέ στην Οθωμανική κατοχή, και πολύ περισσότερο δεν έμειναν με σταυρωμένα τα χέρια.

Στην αρχή ίσως όχι ενσυνείδητα. Με την πάροδο του χρόνου όμως ήταν και ο ίδιος ο τρόπος της ζωής, που τους το επέβαλε να ανοίξουν μέτωπο με τους όποιους κατακτητές. Οτι ήταν αυτοί ακριβώς οι δίγλωσσοι Έλληνες, που είχαν προσφέρει ήδη τα μέγιστα στην εθνεγερσία και τη δημιουργία του πρώτου ελεύθερου ελληνικού κράτους και στόλισαν με ό,τι εκλεκτό έχει τότε και σήμερα ακόμα η Αθήνα, τα ελληνικά γράμματα και σε κάθε άλλο τόμεα του εθνικού βίου των Ελλήνων. Μα και στον χώρο της Μακεδονίας απ τον 17ο ακόμα αιώνα έκαναν τεράστιες προσπάθειες για τη διαμόρφωση και ανάπτυξη της εθνικής συνείδησης και την καλλιέργεια της συνείδησης ότι η Μακεδονία είναι ελληνική. Και όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου του Μακεδονικού αγώνα, ήταν οι πρώτοι που πρωτοστάτησαν στη συγκρότηση του ελληνικού Κομιτάτου που συντόνιζε και κατήφθυνε τον αγώνα και έδωσαν τα πάντα στον αγώνα.

Και πρωτοστάσαν γιατί ήταν αυτοί, που δέχονταν το κύριο βάρος των εκβιασμών και τη ζοφερή κατάσταση που επικρατούσε στην ύπαιθρο. Αυτών τα περιουσιακά στοιχεία και κυρίως τα κινητά-ζώ-άρπαζαν τα διάφορα αντάρτικα σώματα. Αυτοί οι δίγλωσσοι Έλληνες, ήταν που δέχονταν ολων των ειδών τις πιέσεις και εκβιασμούς απ τα Βουλγάρικα αντάρτικα σώματα, συνεπώς και οι πρώτοι που έννοισαν την ανάγκη να αναληφθεί επιτέλους κάποια πρωτοβουλία να απελευθερωθεί η Μακεδονία. Ο πόλεμος αυτός μέχρι και την ημέρα ακόμη που απελευθερώθηκε η Μακεδονία, δεν είχε τα χαρακτηριστικά ενός συμβατικού πολέμου. Ήταν ένας κλεφτοπόλεμος πιο σκληρός και πιο δύσκολος και από αυτόν του 21. Αυτή τη φορά Μακεδονικά και αργότερα Ελλαδικά σώματα, δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο τους Τούρκους αλλά και τους Βουργάρους, που με προτροπή της Εξαρχίας δρούσαν οργανωμένα σε αντάρτικα σώματα με την ανοχή των Τούρκων.

Λένε πως η γνώση, η φήμη και η πληροφορία αποτελούν κεφάλαιο. Το κεφάλαιο αυτό μόνο οι δίγλωσσοι Έλληνες, που ζούσαν στο ύπαιθρο και τις στρούγκες, μπορούσαν όχι μόνο να το αποκτήσουν αλλά και να το διακινήσουν. Αυτοί οι δίγλωσσοι, έτρεφαν, στέγαζαν, περιφρορούσαν και πληροφορούσαν το Μακεδονικά σώματα και το κεντρικό Κομητάτο στη Βέροια, για τη αριθμητική δύναμη και δύναμη πυρός, τις κινήσεις και τον

προορισμό ακόμα του Βουλγαρικού σώματος, μια και κάτω από την αδήρητη ανάγκη υποχρεώνταν πολλές φορές να τα φιλοξενήσουν.

Στην Ελλάδα η πιό ξακουστή και πλούσια σελίδα της ιστορίας αγάπης προς την πατρίδα γενικά και τον λαό ειδικά είναι η σελίδα των εθνικών ευεργετών και των αγωνιστών. Εκεί όμως που περισσότερο συγκεντρώνεται η μέριμνα και η στοργή των μεγάλων ευεργετών και αγωνιστών είναι η Παιδεία: «Η πατρίς πρέπει να κάμει Σχολεία σε όλα τα χωριά. Εκ των γραμμάτων γεννάται η προκοπή, με την οποία λάμπουν τα ελεύθερα έθνη», διακήρυττε ο δίγλωσσος εθνεγέρτης και λυράρης της λευτεριάς Ρήγας Φεραίος και σε συνέχεια ο εξ ίσου δίγλωσσος Αδαμάντιος Κοραής με τον εθναπόστολο Πατροκοσμά βροντοφώναζαν: «Κάμετε Σχολεία! Παντού Σχολεία».

Τριπλός ήταν ο κίνδυνος που αντιμετώπιζε το Κομιτάτο: Τούρκοι, Βούλγαροι και ορισμένοι Ρουμανίζοντες αποτελούσαν την αντίπαλη πλευρά καθώς ο καθένας προσπαθούσε : οι Τούρκοι να την κρατήσουν, οι Βούργαροι να την προσετεριστούν και οι Ρουμανίζοντες να δημιουργήσουν μια «εστία τριβής» για τις μελλοντικές διαπραγματεύσεις όταν ο δυνάστης αργά ή γρήγορα θα εγκατάλειπε την Μακεδονία.

Φαίνεται πως για τον Βενιζέλο, δεν έφτανε το γεγονός ότι τους θυσίασαν σαν ιερό σφάγιο στο βωμό της απελευθέρωσης της Μακεδονίας και η κάθε είδους συμμετοχή και προσφορά, έπρεπε οι δίγλωσσοι Έλληνες, να γίνουν και το ζωντανό σύμβολο της ελληνικής ελεύθερης Μακεδονίας. Και όχι μόνο αλλά και να υποστούν την χειρότερη ταπείνωση ότι δεν είναι Έλληνες. Να αμαυρώσει-κηλιδώσει την μακρόχρονη ιστορία και να τους αγνοηθεί η προσφορά. Και το ακόμα πιό τραγικό-εγκληματικό και απάνθρωπο προκειμένου η φιλελεύθερη παράταξη και κυρίως η κεντροδεξιά πτέριγα για να εξασφαλίσει τους ψήφους των Πρόσφυγων γενικά και των Ποντίων ειδικά, δεν δύστασε να καλλιεργήσει τη διχώνια συνθηματολογώντας ότι οι Βλάχοι δεν είναι Έλληνες. Δεν δύστασε να εκμεταλλευτεί την αντίθεση συμφερόντων στον επαγγελματικό χώρο για κομματικούς και μόνο σκοπούς ένα τέτοιο εθνικό θέμα..

Και η αντίθεση συνίστατο στο γεγονός ότι οι Βλάχοι σαν κτηνοτρόφοι ήθελαν η μή καλλιεργούμενη Γή να παραμείνει βοσκοτόπια. Οι Πόντιοι που στην πλειοψηφία τους ήταν γεωργοί, σαν γεωργοί και πρόσφυγες ήθελαν να μετατραπεί σε καλλιεργήσιμη και να μοιραστεί στους ίδιους. Στο όνομα λοιπόν, του κομματικού και μόνου συμφέροντος εκτός του ότι απαλωτρίωσαν τα ιδιώκτητα μεγάλα Βλάχικα κτήματα σε εξευτελιστικές τιμές, δεν δύστασαν να διαμορφώσουν εκείνα τα επαίσχυντα και εθνοκτόνα συνθήματα : «Εσείς δεν είστε Έλληνες. Ειστε Ρουμάνοι και σαν Ρουμάνοι να πάτε στη Ρουμανία» κλπ και οι δίγλωσσοι-Βλάχοι υπερασπιζόμενοι τον εαυτό τους, απαντούσαν «ανάθεμα το καράβι που σας έφερε».

Ο Βενιζέλος όμως, ενώ γνώριζε ότι αυτά θα οδηγούσαν, με μαθηματική ακρίβεια σε αυτές τις τραγικές για τη χώρα συνέπειες και οι επιπτώσεις για τη χώρα θα ήταν οδυνηρές, δεν δύστασε να προσφέρει ιερό σφάγιο αυτούς, στους οποίους ο ελληνισμός όπως γράφω και πιό πάνω, οφείλει

τα πάντα. Και όχι μόνο αλλά για να μὴν φανεί το μέγεθος του εγκλήματος που διαπράχθηκε, κατασκευάστηκε αντίστοιχα και η Νεοελληνική ιστορία στα μέτρα τους και ειδικά το κομμάτι που αφορά τον εθνικό αγώνα που έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές για την εθνική παλιγεννησία το 21 και τον αγώνα του 1912.

Ετσι λοιπόν, όπως γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία και ο τρόπος που διδάχθηκε και αυτό ακόμα το 21, δείχνει ότι παρά την προσπάθεια δεν κατορθώσαμε να συνδέσουμε γόνιμα και δημιουργικά την αρχαία με τη σύγχρονη ιστορία. Γιατί αν την είχαμε συνδέσει θα ξέραμε ότι ο αχανής ελληνορωμαϊκός κόσμος, που αρχίζει με τη γέννηση του Χριστού ήταν δίγλωσσος

Προκειμένου να προσεταιριστούν λοιπόν ψηφοθηρικά τους πρόσφυγες γενικά και τους Πόντιους ειδικά, δεν δύστασαν να καταφύγουν και στα πιό βρώμικα και ταπεινά μέσα : να θεωρείται ντροπή του να είναι κάποιος δίγλωσσος και εν πολλοίς να χαρακτηρίσουν παρία ανθρώπους στους οποίους ο ελλαδικός πολιτισμός οφείλει αν όχι ΟΛΑ, οφείλει ΠΟΛΛΑ στους δίγλωσσους Έλληνες.

Με βάση αυτήν την τακτική και κατάπτυστη υποδομή η Βασιλομεταξική δικτατορία απογόρευσε και τη γλώσσα και έστειλε πολλούς στην εξορία με το στίγμα...Το ίδιο συνέβαινε, μα και συμβαίνει με τον εξελληνισμό των Μακεδόνων, όσον αφορά στους δίγλωσσους Μακεδόνες, αλλά και την ελληνικότητα της Μακεδονίας. Και σε αυτό το κατ'εξοχή εθνικό θέμα οι «ταγοί μας» χωρισμένοι.

Χτισμένες οι Νέες γενιές μέσω της σχολικής παιδείας και όλων των άλλων ιδεολογικό-πολιτικών μηχανισμών, με μια απόλυτα εθνικιστική και ταξική ιστορική παιδεία, δεν δύστασαν να θυσιάσουν τα πάντα στο βωμό του όποιου ταπεινού όφελους...Χωρίς καμιά αντικειμενική και νηφάλεια προσέγγιση, μελετή και ανάλυση του θέματος διγλωσσία και γαλουχημένοι με την αργή οργή απόρριψη του «διαφορετικού» συνεπικορούμενοι και απ'τα ιδιαίτερα τοπικά συμφέροντα του Νότου, το θέμα της διγλωσσίας στην Ελλάδα σκόνταψε όπως και τόσα άλλα πάνω στο κατασκευασμένο είδωλο ενός αρχαίου Έλληνα, με τον κλασικό χιτώνα που χρησιμοποιεί την Αττική διάλεκτο της εποχής του Δημοσθένη και την σκόπιμα κατασκευασμένη απ'τους λόγιους και το Φανάρι καθαρεύουσα αργότερα.

Με αυτό ακριβώς το είδωλο διαμορφώθηκε που μέσω της σχολικής και της γενικότερης παιδείας, οδήγησε με βεβαιότητα σε λαθεμένες εκτιμήσεις όσον αφορά τους αυθεντικούς προγόνους του γένους των Ελλήνων. Ετσι διαποτισμένες οι Νέες γενιές μέχρι το μεδούλι ότι εμείς οι Νότιοι είμαστε Έλληνες και όλοι οι άλλοι και ειδικά οι «δίγλωσσοι είναι έξεστοι, χωριάτες και βάρβαροι». Οι Σλαβομακεδόνες Βούλγαροι, οι Βλάχοι Ρουμάνοι και όσοι Τούρκοι έμειναν άπιστοι και εχθροί, φτάσαμε στο σημείο πολλοί να αγνοούν ότι το κυρίαρχο κομμάτι της χιλιотραγουδισμένης Ρωμιοσύνης και κυρίως να αγνοούν ότι οι Βλάχοι και οι Σαρκατσάνοι, είναι οι πιό αυτούσιοι και αυθεντικοί Έλληνες και οι πιό κοντά στις ρίζες του γένους των Ελλήνων Έλληνες. Με αποκορύφωμα αμέσως μετά την απελευθέρωση το 1944, να

θεωρούνται Βούλγαροι οι εκατοντάδες χιλιάδες Αντιστασιακοί Αριστεροί, με εκείνο το εμετικό : «αγωνιστικό τραγούδι των εθνικοφρόνων». Οποιος δεν θέλει Βασιλιά, πατρίδα και Θρησκεία του κάνουμε τα έξοδα να πάει στη Βουλγαρία, τη Ρουμανία κλπ.

Αντί η ιστορία καθώς είναι ο Δάσκολος να αποτελέσει το βασικό όργανο και ο συνεκτικό κρίκο, να καταγράψει σωστά τα γεγονότα την ώρα που αυτά διαδραματίζονται και έχουν τη φλόγα της αμεσότητας ώστε να αποτελούν κομμάτι της ζωντανής ιστορίας, έτσι όπως έγιναν και όχι όπως θέλαμε να είχαν γίνει είτε μας αρέσει είτε όχι για να εξυπηρετηθούν τοπικές και προσωπικές ακόμα σκοπιμότητες.

Και σαν να μην έφτανε αγοροπωλησία των απόντων και των άκαπνων απ τους εθνικό-κοινωνικούς αγώνες, διαποτισμένοι καθώς ήταν και παραμένουν και σήμερα μέχρι το μεδούλι μέσω της σχολικής παιδείας και την ιστορία που έγραψαν στα δικά τους μέτρα και σταθμά, προκειμένου να εξυπηρετηθούν τοπικές και προσωπικές ακόμα σκοπιμότητες, δε αρκέστηκαν στα προηγούμενα συνθήματα. Τώρα προκειμένου να είναι αυτοί οι πρώτοι και οι μόνοι πολιτισμένοι διαμόρφωσαν τη σύγχρονη και τραγική για τη χώρα αντίληψη που οδήγησε σε ένα γενικότερο διαχωρισμό με το ακόμα πιο ευρύ και κατάπτυστο σύνθημα-Σλόγκαν Εμείς είμαστε «Ελληνες» και αυτοί οι άξεστοι, χωριάτες «βάρβαροι Βλάχοι».

Μιά λοιπόν, που οι Βλάχοι ήταν Ρουμάνοι και οι Σλαβομακεδόνες Βούλγαροι ήταν επιβεβλημένο «οι Νέες χώρες» λές και δεν επρόκειτο για την Ελλάδα έπρεπε ο επεκταθής κρατικός μηχανισμός να επανδρωθεί με ανθρώπους... Και αφού οι Βλάχοι ήταν Ρουμάνοι, οι Σλαβομακεδόνες Βούλγαροι και οι τουρκόφωνοι εχθροί, δεν έπρεπε να καταλάβουν θέσεις κλειδιά στους όποιους μηχανισμούς του κράτους, αλλά και να μπει σε κίνηση η πατροπαράδοτη ελληνική διχονία. Έπρεπε αυτοί που θα επάνδρωναν τον κρατικό και όποιον άλλο μηχανισμό να είναι «γνήσιοι» Ελληνες. Έτσι την επομένη της απελευθέρωσης της Μακεδονίας μια εκτεταμένη παρουσία που θα παγιωθεί κυρίως με τη μετάθεση στη Μακεδονία, όχι μόνο διοικητικών υπαλλήλων, στρατιωτικών και Σωμάτων Ασφαλείας, αλλά και Ιερείς, αγροφύλακες και τα όποια άλλα αξιώματα ανατέθηκαν κατά κανόνα στους Νοτιοελλαδίτες, του κέντρου και Κρητικούς. Και ο συγγενής έφερνε το συγγενή και φίλος το φίλο και γνωστός το γνωστό. Με το πέρασμα του χρόνου διαμορφώθηκε μια τοπική αριστοκρατία που καθόριζαν και ρύθμιζαν τα πάντα.

Και οι Μακεδόνες αγωνιστές! Αυτοί μπορούσαν να περίμεναν. Το καθήκον τους το έκαναν. Τώρα μπορούσαν να γυρίσουν στις δουλειές τους, που τις άφησαν για να συμμετάσχουν στον αγώνα. Έπειτα είναι και η πείρα που έλλειπε... Μα και το σαράκι της «αμφιβολίας» αν οι ίδιοι οι Μακεδόνες ήταν ικανοί να διαχειριστούν τα εθνικά θέματα και να προστατεύσουν την ελληνικότητα της Μακεδονίας!

Ομως υπάρχει η ιστορία και η ζωή που πείθει μα και διαψεύδει. Και για του λόγου το αληθές ότι οι δίγλωσσοι Ελληνες=Βλάχοι βάρβαροι θα

αναφερθώ σε μιά απ τις πολλές αξιοθαύμαστες πόλεις που ζούσαν αυτοί οι άξεστοι και βάρβαροι Βλάχοι την Μοσχόπολη.

Η Μοσχόπολη γράφει ο Θεόφραστος Γεωργιάδης : «...κτισθείσης τον 14ο αιώνα αποκαλύπτει εις ημάς ολόκληρον ιστορίαν της εμπορικής , βιομηχανικής και πνευματικής αναγεννήσεως των Ελλήνων της προηγηθείσης των αγώνων υπέρ της απελευθερώσεως αυτών». και σε άλλο σημείο λέει «... ητο σπουδαίο πολιτικό και θρησκευτικό κέντρο. Λόγω της υψηλής μορφώσεως των κατοίκων της, την οποίαν ούτοι ελάμβαναν εις την Ακαδημίαν της παρά των λογίων Καθηγητών της και τον λόγιον Κλήρον της την άρτια οργανωμένη παιδεία με τις βιβλιοθήκες και τα τυπογραφεία της, διαφώτιζε ολόκληρη την Χερσόνηδο του Αίμου και ολόκληρο τον υπόδουλο ελληνισμό...» Και αλλού «...η ακμής της ωφείλετο κυρίως εις την ανάπτυξιν του εμπορίου, το οποίον διεξήγον οι κάτοικοί της με τας πόλεις της Ευρώπης, και προ πάντων της Αυστρίας και Ουγγαρίας. Φύσει έξυπνοι ηγάπησαν το εμπόριον, την βιομηχανίαν και τας τέχνας και προόδευσαν τόσον, ωστε τον 14ο αιώνα η πατρίς των να αποτελεί μίαν από τας πλέον ανθούσας πόλεις του ελληνισμού...» Ακριβώς επειδή έπαιζε αυτόν τον πρωτεύοντα πατριωτικό ρόλο και πολύ επικίνδυνο κάθε φορά για τον δυνάστη κήκε-καταστράφηκε τρείς φορές. Αυτό ήταν το μεγαλείο των απογόνων της Ρωμιοσύνης : Πριν ακόμα κρυόσουν οι στάχτες Νάτος ο Αντριωμένος Δίγλωσσος Σταυραετός. Αντρίκιος όπως πάντα να ξαναβάλει σε δράση την ανοικοδόμηση της πόλης και τον μηχανισμό παραγωγής πλούτου και γνώσης. Πλούτου και γνώση που αποτελούσε τη βασική-κύρια υποδομή και προϋπόθεση για την παλιγγενεσία του εθνους των Ελλήνων.

Κυριολεκτικά στην κλίνη του προκρούστη δεινοπάθησε η ζωντανή αλλά και η ιστορική πραγματικότητα, για να επικρατήσει και να καταλήξει τελικά στο κεντρικό Αξίωμα : Η Ελλάδα παλιά ήταν ο Μοριάς και τώρα η Αθήνα. Η Αθηνα λοιπόν και οι υπόλοιποι ! Αυτό το υπέρ κεντρό-Νότια-αθηναϊκό κατασκεύασμα, δεν αποτελεί παρά ένα φανταχτερό περίβλημα που προβάλλει τα ήδη γνωστά στερεότυπα που απ το 21 ακόμα κατατρέχουν και ταλανίζουν την Ελλάδα.

Εκείνο που αξίζει στη ζωή είναι να δίνεις τον αγώνα και μετά, να κερδίζεις στη μάχη. Οι Ελληνες και ειδικά οι οροσίβιοι που είναι και οι αυθεντικότεροι Ελληνες, γνωρίζουν να προχωρούν στις στοχαστικές προσαρμογές των πραγμάτων.

Γι αυτό οι δίγλωσσοι Ελληνες, παρά την έντεχνα και για συγκεκριμένους λόγους κατασκευασμένη συκοφαντία και την ακατανόητη ταπείνωση συνέχισαν, συνεχίζουν και θα συνεχίσουν εσαεί να υπηρετούν το έθνος και την πατρίδα κατά τρόπο απαράμιλλο και κυρίως θα εξακολουθούν να είναι όπως πάντα οι Πρώτοι Στ Αρματα, Στ Τάματα, Στα Γρόσια και τα Γράμματα.

Προσωπικά πιστεύω πως αν οι δίγλωσσοι Ελληνες Βλάχοι της Βέροιας, δεν έχαναν τα όποια κινητά περιουσιακά τους στοιχεία στον πόλεμο της Αλβανίας, την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο και με το νόμο του Μεταξά

δεν υποχρεώνονταν να σφάξουν τα γίδια, αλλη θα σήμερα από κάθε άποψη η Βέροια και ο Νομός γενικότερα.

ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΡΧΟΥΣΑΣ ΤΑΞΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ Που ΟΠΟΙΟΥ ΓΙΝΓΕΣΘΑΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ 1936 ΜΕΧΡΙ ΧΘΕΣ

Το βασικό ζητούμενο της άρχουσας τάξης από την αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας της 4^η Αυγούστου και μετά ήταν: η στρατηγική του μίσους, της εκδίκησης του φθόνου και κυρίως του φόβου. Η εξόντωση, η ταπείνωση, ο συμβιβασμός, η υποταγή, η συνεργασία και η ένταξη-αφομοίωση. Και κυρίως η κατασκευή του «εχθρού» σε «φίλο» και χρήση του πρώην εχθρού εναντίον του εαυτού τους. Τα μέσα και τα μέτρα ήταν φοβερά και απάνθρωπα. Ο σκοπός Αγιάζε τα μέσα. Τα πάντα επιτρέπονταν.

Οι Αντιστασιακοί καταχωνιάστηκαν μέσα στη δίνη του εμφυλίου πολέμου που ακολούθησε. Βέβαια η «λησμοσύνη» σε ολό τον κόσμο αποτελεί τα χειρότερο αναισθητικό για τις μεταπολεμικές δοτές κυβερνήσεις γενιές, ενώ αποτελεί το βασικό όπλο που χρησιμοποιούν οι σύγχρονες εκφάνσεις του Λαϊκισμού σε συνδυασμό με τον φασισμό παλιό και σύγχρονο. Πράγματι, ιστορικά προκύπτει ότι ο φασισμός παλιός και νέος, σαν τρομοκρατικό δίκτυο ή μαζικό κίνημα και ως αυταρχικό σύστημα που ενδιαφέρεται να ενισχύσει την ενότητα (όπως ο Ματαξάς δια τους βασιλέως), την ενέργεια και την καθαρότητα μιας κοινότητας έναντι όλων αξιοποιεί το ψέμα και τη διόγκωση των λαϊκών αισθημάτων.

Συνθηματολογεί για την υπεροχή της φυλής και του παρελθόντος της, για τους εσωτερικούς κινδύνους από εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς, για την υπονόμευση από την γενικότερη παρακμή και την κοσμοπολίτικη αριστερά. Χρησιμοποιεί με κατάλληλη αναπροσαρμογή τους λαϊκούς μύθους, διατείνεται ότι η ισχύς είναι το δίκαιο, ότι η βία και η θέληση αναμορφώνουν τον κόσμο προς όφελος της εθνικής κοιτίδας. Συνδυάζει το εσύ δεν είσαι τίποτε ο λαός είναι το παν το μόνο, που αυτό είναι πλαστό και κατασκευασμένο ψέμα είναι η θέληση για κατάκτηση της εξουσίας. Προσπαθεί να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμού ιδιαίτερα της Νέας γενιάς.

Η εκπαιδευτική διαδικασία εκπορεύεται πάντα από τις μυστικές κρατικές υπηρεσίες σε αгаστή συνεργασία με τον ανώτατο κλήρο, όπως παλιά επί Μανιαδάκη. Αν κάτι άλλαξε από την εποχή του Δεληγιάννη είναι ότι στην προσπάθεια αυτή παίρνουν πλέον μέρος οι σύγχρονοι Δεληγιάννηδες του βρίσκονται στις τηλεοράσεις και από εκεί μέσω του πάλοι ποτέ λόγου και της εικόνας ασκούν πιέσεις και υποταγή της κοινής γνώμης. Η βία και η παθητικότητα σε συνδυασμό με το απολίτικο είναι μηχανισμοί διάβρωσης και πολτοποίησης της συνείδησης των πολιτών.

αντιεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστικό-φαγίας... Η κατοχική περίοδο, είχε αρκετά κοινά χαρακτηριστικά γνωρίσματα με αυτά του 1821. Η χώρα ήταν κατακτημένη.

Ο Ραγιάς τότε και ο λαός στην κατοχή, χωρίς να υπολογίσουν το κόστος σε αίμα και θυσίες ξεσηκώθηκε το 21, όχι μόνο να απελευθερωθεί απ τον δυνάστη αλλά να συγκροτήσει και να εδραιώσει την κρατική οντότητα και σε συνέχεια να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες κοινωνικό-οικονομικές δομές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν στο νεοσύστατο κράτος, να αντιμετωπίσει τα όποια προβλήματα που κατά καιρούς θα προέκυπταν

Ιδιαίτερα ο Βιασμός σαν πολεμικό όπλο σημαίνει, ότι γίνεται προ μελετημένα και σχεδιασμένα, με αίσθηση εκ μέρους των βιαστών που έχει αυτή η πράξη στις ίδιες τις γυναίκες και ιδιαίτερα στην κοινωνία του ζουν. Και ειδικά όταν γίνεται δημόσια στη θέα συγγενών και μη-είναι πλέον ειδεχθής μορφής όχι μόνο σεξουαλικής βίας, πολεμικό έγκλημα και σαδιστική μορφή εκδίκησης. Το ίδιο και το κούρεμα των Κοριτσιών,

Όπως λοιπόν, το 21 οι αστοί κάλεσαν το Ραγιά, σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του, με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν τον λαό σε μάχη και αγώνα. Η ιδεολογική υποχώρηση όμως των αστών που ήταν φύσει και θέση ο ιστορικό φορέας της Επανάστασης του 21, για λόγους που δεν είναι του παρόντος, οδήγησε την Επανάσταση στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγγλους, με αποτέλεσμα να μην γίνουν οι επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη δομές και μεταρρυθμίσεις και ο Ραγιάς, που πολεμούσε να γίνει νοικοκύρης στον τόπο τους και οικοδεσπότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει δουλοπάρικος και «κοπέλι των αρχόντων».

Την ίδια περίπου ιστορική πορεία διέγραψε και μετά την απελευθέρωση του 1944 η αστική τάξη της χώρας και οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα. Αντί αμέσως μετά την απελευθέρωση να προσεταιριστεί τον Ραγιά τότε-λαό τώρα και αξιοποιώντας αυτό το ανεκτίμητο Εθνικό κεφάλαιο: Αλβανικό, Αντίσταση και συμμετοχή στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, δεδομένα που θα έδιναν τη δυνατότητα στη χώρα να ανοίξει διάπλατα τα «φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα», προτίμησε να συμμετάσχει ξανά στη συγκρότηση της μεταπολεμικής Αγίας τριάδας. Την Αγία τριάδα που είχε αναλάβει την ευθύνη ανεξάρτητα απ το κόστος να ξανά οδηγηθεί η χώρα στην εξάρτηση.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή η αστική τάξη συμπαρατασσόμενη με την δωσίλογη Δεξιά διέπραξε το ίδιο λάθος-έγκλημα που διέπραξε το 21 και το 1944. Πανικόβλητη απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του τούτος ο λαός, είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως είχε δει τους Γερμανούς στην κατοχή. Τους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ήταν άλλος απ τον ανήχυχο και ανυπότακτο λαό. Το λαό που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερώσει τη χώρα, έδωσε πρόσβαρη και αγόγγιστα όσο αίμα και θυσίες χρειάστηκαν.

Είναι γεγονός ότι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωση όρων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ήταν και η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δοσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική

τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγω τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν είχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό όμως δεν σήμαινε ότι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και τα ερώτημα που μπαίνει είναι:

Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, ότι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα η επικράτησή τους ήταν άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένα με την κατάληψη της χώρας από τον κόκκινο στρατό, όπως έγινε και στις άλλες βαλκανικές χώρες;. Και στην Ελλάδα ήταν δεδομένο ότι θα ερχόταν οι Αγγλοι και όχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει ότι μπορούσε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα. Η χώρα είχε απελευθερωθεί και τα όπλα είχαν παραδοθεί. Συνεπώς δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Και αναρωτιέται ο καθένας. Για ποιόν ακριβώς λόγο η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για άλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικό κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά, προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον. Γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη; Και μετά το Δεκέμβρη δεν είχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν είχαν χαθεί γιατί έτσι όπως εξελίχθηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η εθνική αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαράτασσονταν με το λαό, έστω και μετά τη Βάκριζα, πολλά από τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα είχαν την ίδια εξέλεξη.

Και δεν θα είχαν γιατί ο αγώνας του λαού στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και της Αντίστασης με τις τόσες πρωτιές και Νίκες και την χώρα απελευθερωμένη απ τον ίδιο το λαό, η Ελλάδα έγραψε σελίδες δόξας, που αποτελούσαν εκτός από μελλοντικές παρακαταθήκες και ένα τεράστιο ανεκτίμητο αγωνιστικό ιστορικό κεφάλαιο. Ένα διαπραγματευτικό κεφάλαιο, που καμιά κατεκτημένη Ευρωπαϊκή χώρα δεν είχε να παρουσιάσει.

Δίπλα σ αυτά τα τραγικά για τη χώρα λάθη της εθνικής αστικής τάξης προστέθηκαν και τα άθελα και τα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένα λάθη της ΕΑΜικής ηγεσίας. Έτσι λοιπόν, ανεξάρτητα από το τί έκαναν οι ξένοι με τους συνεργάτες η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες. Σύρθηκε στον στραβό δρόμο στο Λίβανο και την Καζέρτα και σε συνέχεια στην Βάρκιζα με όλες τις γνωστές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.

Παρ όλο που η ανεξάρτητη μετά Δεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τραγελαφικά πράγματα, έστειλε μήνυμα προς όλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η επιστημονική τους κατάρτιση, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και του εισαγγελέα Τράμπα που τον διαπόμπευαν τους δρόμους αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να «μείνουν πιστοί στο καθήκον τους»..

Η μετά απελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελάχιστων φωτεινών εξεραίσεων, ενώ ζούσε αυτά τα τραγικά γεγονότα, όχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημα της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιορίζε λίγο την έκταση και την τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Όταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τί γίνεται όμως όταν μπαίνουν σε αυτόν τον πειρασμό οι δικαστές απ τους οποίους ο λαός περιμένει πιο σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρηση με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατά βάθος όμως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ήταν ανύπαρτοι! Και ήταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ήταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις ανάγκες των αφεντικών. Όλοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» είχαν διαγραμματισμένη στο πέτο τους την υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επληρμένοι, ακατάδεκτοι, αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λήγκα που είχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγ/στου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσώρτσιλ μετά), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποίησε σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα και μέλλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαρχος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπού τους κατόντησε από ανθρώπινες υπάρξεις με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που είχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανυζόμενοι προσπαθούσαν να προσθεσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάσταση πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίηση της ζωής και της

πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρηση του κίβδηλου, του κάλπικου και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων, και κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ένας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα δικαστηρίου με πέντε Βαμβακάδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ένα δεκά ωκτάχρονο (18) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μετά απελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμηνεύοντας την εξουσία της, όταν θεώρησε ότι έχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγο, αρκεί να συμμετείχε εστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρι του ΕΑΜίτη. Εντολή τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να είχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες είχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...

Και επειδή ο λόγος για την εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, θα δώσω το λόγο στον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς λειτουργεί η εξουσία, σε διάλογο που είχε με κάποιον συνομιλητή που τον ρωτάει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να την μεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστ ουδ εις αυτόν τον Σωκράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, φοβούμενος εάν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς είναι το έργο, κυρίαρχο έργο της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία να οδηγηθεί στην τυραννία.

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιο πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ήταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν είχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ήταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη manía εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστροφής.Τα θύματά της είναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της

καταστροφής,λοιπόν...Αίτια απερισκεπτών πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, είχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ήταν το περιεχόμενό τους.

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος είχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που είχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Άλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημοκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ήταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να έχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Όπως είναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το «μαρτύρα»!...Ο συλληφθής-τι να μαρτυρήσω;-Αυτά που ξέρεις! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα από το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, μονάδα κλπ ή αν είναι άσχετος αναρωτιέται γιατί τον συνέλλαβαν; Η απάντηση είναι -δεν ξέρω τίποτε. Και όταν τον αρπάζουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσομένοι και κόποιος του πει... -Αν δεν μας τα πεις εσύ με το καλό, σε λίγο θα τα «μάθεις» και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι αυτό μαρτύρα για το καλό σου!

Τότε ο χώρος μικραίνει, το σάλιο στεγνώνει και ο κόμπος στο λαιμό δυσκολεύει την ανάσα.-Τι να πώ; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης, η φάλαγγα και τα τυφλά χτυπήματα και αν δεν μιλήσει, τότε σε πετάνε σε ενα κελί το κουφάρι του. Υστερα από λίγο κρυώνει και τότε το κεφάλι μεγαλώνει. Μέσα του λες και είναι γεμάτο κορτώνες, χαλίκια και άμμο και κάποια στιγμή

νομίζει πως κουτρουβάλα και ο ίδιος. Τινάζει τα χέρια του να πιαστεί από κάπου και λιποθυμάς. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκκαλα και νεύρα...μαζεύει τα κομμάτια του...

Και αφού συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρεις δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας, οπότε παύει να υπάρχει το όποιο «έγκλημα», εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και όταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα, και κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενος δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά τα κομμάτια του και κρατά σφυχτά ο,τι έχει πάρει μαζί του: γυναίκα, παιδιά και γονείς, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο και την Ελλάδα και συζητά νοερά μαζί τους. Ζεί τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Η φυλακή και η εξορία σε σχέση με τους χώρους ανάκρισης φάνταζε όαση. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους. Μια παλιά παράδοση...

Το επόμενο βήμα είναι η οργανωμένη μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία, την υγεία και τον πολιτισμό.

«Ξέρουμε τώρα ότι υπάρχει μια νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη. Ξέρουμε τη σημαίνει: Την δολοφονία των αδυνάτων, την χρήση των πιο ποταπών μορφών ψευτιάς για τη διάπραξη αυτών των φόνων την συστηματική εξόντωση των μικρών Εθνών».

Είναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης όπου όλες πνευματικές αξίες κατορφώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνους και με κόπους, πάνε και αυτές να καταποντισθούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά. Δεν θα μου ήταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε λογαριάζουν πάρα πολύ για ορισμένους ανθρώπους. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.

Όλοι πιά το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, όμως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνειδητά όπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.

Μολαταύθα, μήνες τώρα, αισθάνομαι μέσα μου και γύρω μου, ολοένα πιο επιτακτικά το χρέος να πω ένα λόγο για τη σημερινή κατάστασή μας. Με όλη τη δυνατή συντομία, να τί θα έλεγα.

Κλείνουν δυο χρόνια που μας έχει επιβληθεί ένα καθεστώς όλως διόλου αντίθετο με τα ιδεώδη, για τα οποία πολέμησε ο κόσμος μας και τόσο περίλαμπρα ο λαός μας στον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Είμαι ένας άνθρωπος χωρίς κανένα απολύτως πολιτικό δεσμό, και μπορώ να το πώ, μιλώ χωρίς φόβο και χωρίς πάθος. Βλέπω μπροστά μου τον γκεμό όπου μας οδηγεί η καταπίεση που κάλυψε τον τόπο. Αυτή η ανωμαλία πρέπει να σταματήσει. Είναι εθνική επιταγή. Τώρα ξαναγυρίζω

στη σιωπή μου. Παρακαλώ το θεό να μή βρεθώ αλλη φορά σε παρόμοια ανάγκη να ξανά μιλήσω». 28 Μαρτίου 1969.

Ο ποιητής Σεφέρης μ αυτό το λιτό στην έκφραση, αλλα πολύ καθαρό στους σκοπούς του κείμενο έρχεται από το δρόμο της αναζήτησης του γνήσιου ποιητικού λόγου στο πεδίο του πολιτικού αγώνα. Κλίμακα της φωνής του πιάνει από τη γεμάτη πόνο διαπίστωση για το κακό που βρήκε τη χώρα, μέχρι τη φοβερή πρόγνωση της μελλοντικής συμφοράς για να προαναγγείλει τα πιο μεγάλα καθήκοντα, την πιο μεγάλη επιταγή.

Απλά τα λόγια του αλλα τα διαποτίζουν οι μακριές και βαθιές παραδόσεις του λαού μας για την εθνική του απελευθέρωση και την πολιτική του ολοκλήρωση. Δονούν το χρέος για μια πατρίδα δικαιο, ελεύθερη και προοδευτική. Ο πόθος για ενα φωτεινό αύριο πόθος που υπάρχει πιο δυνατός σήμερα για τη δημιουργία μιας βάσης (εθνικής, κοινωνικής, πολιτικής) που θα επιτρέψει να γίνει προχώρημα, αυτό το αύριο, πιο ισοροπομένο και πιο αποτελεσματικό. Ακι κλείσαμε από ό,τι θυμάμαι με το: Λίγο ακόμα...

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιο πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δινανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν ειχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστρφή.Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...». «Θεά της καταστροφής,λοιπόν...Αίτια απερίσκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοφυχία, ειχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ηταν το περιεχόμενό τους.

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος ειχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που ειχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν

ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Άλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημοκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ήταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να έχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Όπως είναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το «μαρτύρα»!...Ο συλληφθής-τι να μαρτυρήσω;-Αυτά που ξέρεις! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα από το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, μονάδα κλπ ή αν είναι άσχετος αναρωτιέται γιατί τον συνέλλαβαν; Η απάντηση είναι -δεν ξέρω τίποτε. Και όταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσομένοι και κόποιος του πεί... -Αν δεν μας τα πείς εσύ με το καλό, σε λίγο θα τα «μάθεις» και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι αυτό μαρτύρα για το καλό σου!

Τότε ο χώρος μικραίνει, το σάλιο στεγνώνει και ο κόμπος στο λαιμό δυσκολεύει την ανάσα.-Τι να πώ; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης, η φάλαγγα και τα τυφλά χτυπήματα και αν δεν μιλήσει, τότε πετάνε σε ενα κελί το κουφάρι του. Υστερα από λίγο κρύνει και τότε το κεφάλι μεγαλώνει. Μέσα του λες και είναι γεμάτο κορτώνες, χαλίκια και άμμο και κάποια στιγμή νομίζει πως κουτρουβάλα και ο ίδιος. Τινάζει τα χέρια του να πιαστεί από κάπου και λιποθυμάς. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκκαλα και νεύρα...μαζεύει τα κομμάτια του...

Και αφού συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρεις δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας, οπότε παύει να υπάρχει το όποιο «έγκλημα», εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και όταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα, και κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενος δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά τα κομμάτια του και κρατά σφυχτά ο,τι έχει πάρει μαζί του: γυναίκα, παιδιά και γονείς, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο και την Ελλάδα και συζητά νοερά μαζί τους. Ζεί τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Η φυλακή και η εξορία σε σχέση με τους χώρους ανάκρισης φάνταζε όαση. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή

του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατούμενους. Μια παλιά παράδοση των κομμουνιστών

Το επόμενο βήμα είναι η οργανωμένη συντροφική ζωή, η μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τις οικογένειες που αφήσαμε πίσω και τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία, την υγεία και τον πολιτισμό.

«Ξέρουμε τώρα ότι υπάρχει μια νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη. Ξέρουμε τη σημαίνει: Την δολοφονία των αδυνάτων, την χρήση των πιο ποταπών μορφών ψευτιάς για τη διάπραξη αυτών των φόνων την συστηματική εξόντωση των μικρών Εθνών».

Είναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης όπου οσες πνευματικές αξίες κατορθώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνο, κόπο και θυσίες σαν λαός και άτομα, πάνε και αυτές να καταποντιστούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά. Δεν θα μου ήταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε τις λογαριάζουν και πάρα πολύ από τις ηγεσίες. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.

Ολοι πιά το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, όμως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνείδητα όπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.

Κλείνουν δυο χρόνια που μας έχει επιβληθεί ένα καθεστώς όλως διόλου αντίθετο με τα ιδεώδη, για τα οποία πολέμησε ο κόσμος μας και τόσο περίλαμπρα ο λαός μας στον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο ποιητής Σεφέρης μ αυτό το λιτό στην έκφραση, αλλά πολύ καθαρό στους σκοπούς του κείμενο έρχεται από το δρόμο της αναζήτησης του γνήσιου ποιητικού λόγου στο πεδίο του πολιτικού αγώνα. Κλίμακα της φωνής του πιάνει από τη γεμάτη πόνο διαπίστωση για το κακό που βρήκε τη χώρα, μέχρι τη φοβερή πρόγνωση της μελλοντικής συμφοράς για να προαναγγείλει τα πιο μεγάλα καθήκοντα, την πιο μεγάλη επιταγή.

Απλά τα λόγια του αλλά τα διαποτίζουν οι μακριές και βαθιές παραδόσεις του λαού μας για την εθνική του απελευθέρωση και την πολιτική του ολοκλήρωση. Δονούν το χρέος για μια πατρίδα δίκαιη, ελεύθερη και προοδευτική. Ο πόθος για ένα φωτεινό αύριο πόθος που υπάρχει πιο δυνατός σήμερα για τη δημιουργία μιας βάσης (εθνικής, κοινωνικής, πολιτικής) που θα επιτρέψει να γίνει προχώρημα, αυτό το αύριο, πιο ισοροπομένο και πιο αποτελεσματικό. Ακι κλείσαμε από ό,τι θυμάμαι με το: Λίγο ακόμα...

Όπως η Επανάσταση του 21, ήταν ένα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ένα γεγονός από εκείνα που προκαλούν **ΔΕΟΣ** σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το

δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του ότι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιο ένδοξη και πιο ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική πράξη.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ήταν ένα τυχαίο και τυχάρπαστο γεγονός. Ήταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τις αγωνίες και τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως τώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιο απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: **ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ**. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα στα **ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ**. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτητη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε **ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ**, χωρίς καμιά **ΞΕΝΗ** επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξευτελισμών, ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψωροκώσταينا» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ήταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους άλλους ένοπλους και μη συνεργαζόμενους: «Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ήταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που όχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μην αποδεχθεί την κατοχή, αλλά και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρεις κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, ότι εμείς οι Έλληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει ότι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και έναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Έχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλη και Αξιοπρέπεια. Έχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, ότι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenny Samner mairny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ήταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλαΐσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστα. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Είναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το έργο της Αντίστασης, είχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Όπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρελώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», έτσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν ότι το

ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του είχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρερμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, όχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιο τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους, δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία όχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλά ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ήταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν έχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συνπολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξη τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας έχει το δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει ότι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να έχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Είναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω είναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Πρέπει να δεχθούμε ότι η Αντίσταση ήταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Απ' την στιγμή που θα δεχτούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε ότι ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της αναγνώρισης και της επετείου στις πραγματικές ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και άσχημη και αν είναι.

Αντί λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογήσει κοινωνικό-ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης, γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής, στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορία, είχε κάτι το ασύγκριτο αν όχι το ασύληπτο. Καμιά άλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε όπως η κατοχική το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Έλληνες και την Ελλάδα. Αντί να διαλογηθεί με την γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ όλα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, σημαίνει Εθνική Καταξίωση, σημαίνει Γραμματολογική Εθνική Παιδεία. Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, τί ακριβώς είχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, πού, πώς, από

ποιους και γιατί. Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσείο εθνικό και τοπικά. Σημαίνει Αξιοποίηση της Αντιστασιακής Λογοτεχνίας, της Ποίησης και του Θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της εθνικής Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά και στις πραγματικές της διαστάσεις. Σημαίνει Πράξη Εθνικής Απελευθέρωσης.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, ότι η Εθνική Αντίσταση ήταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και ότι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ήταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες και επιμεληθείς αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυο μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης της Ελλάδας.

Η Εθνική Αντίσταση και η ΕΑΜική ειδικά, τουτίστηκε με τον αγώνα του Λαού για Ελευθερία, Εθνική Ανεξαρτησία, για μια καλύτερη ζωή. Και πριν απ όλα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία, υπήρχε απόλυτη αδιαλλαξία απέναντι στους κατακτητές. Με λίγα λόγια υπήρχαν όλα οσα συνθέτους την Ελλάδα. Μια γενικευμένη Εθνική πανστρατιά. Ενοιες συναισθηματικά, θετικά ή αρνητικά φοτρισμένες που απ τον Αύγουστο του 1943, το περιεχόμενό τους πολεμήθηκε με φωτιά και σίδηρο, για μισό σχεδόν αιώνα ήταν υπό απηνή διωγμών και με την «αναγνώριση» με στόχο την ένταξη του στο σύστημα: γίνεται προσπάθεια μετάλλαξης. Αμφισβητείται, επαναπλάθεται και συχνά χρησιμοποιείται καιροσκοπικά. Ενα φιλόδοξο εγχείρημα, αν πάρουμε υπόψη μας ότι ο όρος Αντίσταση είναι πολύσημος και δεν εξαντλείται σε σύντομες περιγραφές και επιφανειακές ερμηνείες. Η Αντίσταση είναι η τετράρχονη ένδοξη ιστορία της Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλείδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώση», να την ξεθυμάνει-αδιάσει από το κοινωνικό της περιεχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ήταν και θα παραμείνει σύμβολο Αντίστασης και Σημείο Αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Όπως δεν μπορεί να καναλιζάρει-ξεθυμάνει και η φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακούει και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, είναι όμως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, όσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις,

μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην βία και την παγκοσμιοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιο μεγάλοι, οι πιο όμορφοι και η πιο κρίσιμοι αγώνες, είναι οι αγώνες που έρχονται.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε παρά πέρα. Και για να πάμε παραπέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε τη ζωή τα φαντάσματα του παρελθόντος και ο μόνος τρόπος να πάμε παραπέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και αν είναι, αλλά να δώσουμε και τα του Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό. Και πρέπει να την πούμε γιατί: «Οι μή κολάζοντες τους κακούς βούλονται αδικείσθαι τους αγαθούς».

Σήμερα ακούγονται φωνές, ότι πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως όμως να αρθούν οι οροθετικές γραμμές, όταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής ουσία και περιεχόμενο «αναγνώριση»; Όταν η ιστορία σταματά στις 28η Οκτωβρίου το 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Όταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; Όταν δεν καθιερώνεται η 12 Οκτωβρίου, που Απελευθερώθηκε η χώρα σαν μέρα εθνικής επετείου; Για οποίον ακριβώς λόγω εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που είχε το τραγικό επακόλουθο την τριπλή τετράχρονη κατοχή και όχι την απελευθέρωση της χώρας, που ήταν και η νίκη αυτού του πολέμου, που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξε την 12η Οκτωβρίου το 1944;

Υστερα από έναν άνισο, αιματηρό τετράχρονο σχεδόν αγώνα, η Ελλάδα στις 12 του Οκτώβρη 1944 Απελευθερώθηκε. Το κατεστημένο όμως, επειδή δεν ήταν αυτό ο συντελεστής του αγώνα και της νίκης, ποτέ δεν συγχώρησε στο λαό την πρωτοβουλία αυτή να οργανώσει Αντίσταση, χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Με τα πιο βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, επέβαλε σιγή τάφου γύρω απ την τετράχρονη Αντίσταση. Και για να καταχωνιάσει στη λήθη, να μην γίνει κορυφαία, συμβολική και επετειακή ημέρα, η 12 Οκτωβρίου 1944, και κυρίως για να μην κόψει τον ομφάλιο λώρο απ το Βασιλό-Μεταξικό καθεστώς και την ξένη εξάρτηση, το μεταπολεμικό κατεστημένο, επέβαλε και μετά την απελευθέρωση σαν εθνική επέτειο την 28η Οκτωβρίου.

Η 28η Οκτωβρίου του 40 είναι μια μεγάλη μέρα. Ήταν μια μεγαλιώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός ότι ενσάρκωσε και συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για την διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα. Το Έπος της Αλβανίας, θα ήταν αδύνατο και ακατανόητο ακόμα, αν ο ελληνικός λαός δεν ήταν βαθύτατα δημοκρατικός και «αθεράπευτα» εχθρός του φασισμού. Την επομένη της κήρυξής του, ο πόλεμος πέρασε στα χέρια του ίδιου του λαού και των φαντάρων. Πέρασε

στους έφεδρους αξιωματικούς και στους διοικητές των μικρών μονάδων, που αριστοτεχνικά χρησιμοποίησαν την θέληση και την ορμή του φαντάρου. Πέρασε στις γυναίκες της Πίνδου, που με τη «ζαλικά» της ράχης κάλυψε τις όποιες ελλείψεις σε μεταφορικά. Πέρασε σε όλο το λαό των μετώπισθεν. Έτσι αντί για μερικές ντουφεκές έγινε πραγματικό πόλεμος. Έγινε κάτι αξιοθαύμαστο. Το Έπος του 40 σε συνδιασμό με το Έπος της Εθνικής Αντίστασης στις 12 Οκτωβρίου του 1944 απελευθερώθηκε η χώρα απ την τριπλή κατοχή.

Η 28η Οκτωβρίου είναι μια μέρα βαθειά ριζωμένη στην ψυχή του λαού. Κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, ο λαός τη γιόρταζε με πείσμα και με αίμα. Αψηφώντας τάνκς και πολυβόλα. Σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, ο λαος τη μέρα αυτή, όχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθετα στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Στη Βέροια, την Νάουσα και σε όλα τα κεφαλοχώρια, οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ, την 28η Οκτωβρίου και την 25η Μαρτίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεσης στεφανιών κατά συνοικίες. Μα και τώρα η Αντίσταση, μετά την «αναγνώριση» καταθέτει στεφάνι την 28η Οκτωβρίου, πάντα με την βεβαιότητα οτι η Πολιτεία θα αντιληφθεί κάποτε, οτι η επιμονή της αυτή είναι και οξύμωρη και ανιστόρητη σαν εθνική πράξη και οτι κάποια μέρα θα βρεί το θάρρος, να βάλλει τα πράγματα στις πραγματικές-ιστορικές τους διαστάσεις.

Ο επίσημος γιορτασμός της 28η Οκτωβρίου, όπου το κατεστημένο θεωρεί τον εαυτό του, συντελεστή της κήρυξης του πολέμου, γι αυτό και την διατηρεί επέτειο. Όμως αναρωτιέται ο καθένας, πώς μπορούσε να πεί το «ΟΧΙ» ο Μεταξάς, που ψυχή του ήταν διαποτισμένη με Πρωσισμό, και βαθειά ριζωμένη γερμανοφιλία; Αυτός που ειχε χιλιούς δεσμούς με το χιτλερισμό, που ειχε μακρόχρονα θητεύσει και αποδεχθεί τα πιστεύω του Ράιχ, που ειχε ανοίξει τη χώρα διάπλατα στους πράκτορες του Γαίμπελς; Αυτός που έφτασε μέχρι του σημείου να ζητήσει απ τον Γεώργιο, που βρίσκονταν στο Λονδίνο τον Οκτώβρη του 1938 επιστρέφοντας για την Ελλάδα, να περάσει απ το Βερολίνο για να επισκευθεί τον Χίτλερ; Αυτός που καλούσε στην Ελλάδα διάφορους παράγοντες του Γ! Ράιχ και αυτόν τον Γκαίμπελς. Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» μαζί με αυτούς που έκαναν ό,τι περνούσε απ το χέρι τους για να παραδώσουν δεμένο χεροπόδαρα τον ελληνικό λαό στον ξένο φασισμό, όπως τον ειχαν παραδώσει και στον εγχώριο; Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» που δεν επέτρεψε όχι μόνο να επιστρατευθούν, αλλά και να πλησιάσει στο στρατώνα κανένας δημοκρατικός αξιωματικός και ειδικά τους απότακτους του 1935 ούτε και οταν κηρύχθηκε ο πόλεμος;

Αλήθεια τι είναι άραγε αυτό, που σαν λαό και χώρα, μας υποχρεώνει να διαγράψουμε την αξιοθαύμαστη τετράχρονη Αντιστασιακή ιστορία και να γιορτάζουμε την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι τη λήξη-απελευθέρωση ; Προκειμένου να εξηγήσει κανείς αυτό το οξύμωρο σχήμα,

μόνο μια απάντηση μπορεί να δώσει: Οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές, οι δομές εκείνες, που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Να ξεχαστεί Αντιστασιακή προσφορά του λαού, που έβαλε το αίμα και να διαιωνίζεται ο Μεταξάς και το δικτατορικό «λαοπρόβληπτο» δικτατορικό πνεύμα. Να λειτουργήσει σαν συνισταμένη στην μνήμη του λαού η δικτατορία, ετσι ώστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιοτράζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Είναι και αυτό ένα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα πράγματα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι έχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου, της κατοχικής και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλά και γι αυτό καθ'εαυτό το 21. Και είναι οξύμωρο και τραγικό συνάμα γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ήταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ώστε να θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επιτειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Ιστορικά καμιά Επανάσταση και κανένας πόλεμος, όσο σύντομος και είναι δεν τελειώνει την ίδια μέρα που αρχίζει. Μπορεί π.χ η Γερμανία, να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Α! ή τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Η Αντίσταση, δεν ήταν ένα κίνημα που λειτουργούσε στο Κενό, σε μια αποστειρωμένη ατμόσφαιρα. Ήταν μέρος μιας πολύπλοκης ιστορίας με πολλαπλές πτυχές ανόμοιας ποιότητας, προσέλευσης και καθοριστικής σημασίας σκοπών. Δεν ήταν ένα παραμύθι που ξετυλίγονταν γραμμικά και φυσιολογικά με τις καλές Νεράιδες, να παρεμβαίνουν κάθε φορά που ο ορίζοντας σκοτεινιάζε. Τίποτε από όλα αυτά δεν ήταν. Η Αντίσταση, ήταν αντίθετα ένας διαρκής, πεισματικός και αιματηρός αγώνας ενάντια στους κατακτητές, αλλά και εναντίον σε καταστάσεις που ξεπήδησαν μέσα απ το λαό: Όπως οι παντως είδους συνεργάτες και πολέμιοι της Αντίστασης.

Οι κεραίες των παντογράφων δεν έπιασαν τους λόγους για τους οποίους η Ελλάδα οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο. Δεν έπεσε στην αντίηψή τους ο αμοιβώμενος χαφιεδισμός, η λειτουργία της μακροννήσου, τα έκτακτα μέτρα, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, που κάθε πρωί δεκάδες αγωνιστές στον Αγιο Πέτρο. Δεν είχαν το χρόνο να διαπιστώσουν πως οι Ελληνες, για μισό και πλέον αιώνα, ενώ τους αποσχολούσαν τόσα πολλά και καυτά προβλήματα, για τα μόνο που μπορούσαν επιτρέπονταν να συζητούν όταν συναντιόνταν ήταν : για τον καιρό, το ποδόσφαιρο και ήταν άρρωστο το παιδί, η γιαγιά και ο παππούς.

Αυτοί, που προσπερνούσαν όλα αυτά σαν να μη συνέβαινε τίποτε στον ελλαδικό χώρο, όταν άκουγαν εστω και το παραμικρό για το Στάλην, τη Σιβηρία και τις περιβόητες «Ομολογίες» (λεχν'ντας πως για την απόσπαση αυτών ακριβώς των ομολογιών ταπείνωσαν χιλιάδες Ελληνες), έχυναν

τόνους μελάνη και μουντζούρωναν χιλιάδες σελίδες χαρτί προκειμένου όχι μόνο να το δώσουν πρόσβαρο σαν γεγονός αλλά και να προκύψει και κάποιο ιδεολογικό-πολιτικό κέρδος. Αυτή λοιπόν, η δουλόφρονη ελίτ, που σε όλη τη διάρκεια που λειτουργούσε η Μακρόννησος, δεν βρήκε πέντε αράδες να πεί για την κόλαση της Μακροννήσου και το κάτεργο της Γυούρας, που πρόσβαλε και εξακολουθεί να προσβάλλει την Αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, τον πολιτισμό και τη χώρα διεθνώς. Τη Μακρόννησο που οι «μεγάλοι πατέρες του έθνους», ενώ είχαν παραδώσει λαό, στρατό και χώρας στους ξένους, ανακληρυξαν τη Μακρόννησο «Νέο Παρθενώνα».

Το κατεστημένο είναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από ποιο κόμμα κυβερνά. Όταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για άλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι αυτήν ακόμη την τυπική «αναγνώριση», να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, ενστάσεις και φωνές διαμαρτυρίας: Για αποχώρηση απ το ενα σκέλος του, τη Ν. Δημοκρατία απ τη Βουλή και απειλές, ότι όταν έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει και πράγματι τον κράτησε το λόγο. Μπορεί το 1990, όταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ, να μην κατέργησε το Νόμο 1543/85 όπως «απειλούσε», αντί όμως να εφαρμόσει το Νόμο, ψήφισε ένα νέο Νόμο τον 1976 /1991, με αποτέλεσμα και αυτές οι αιτήσεις των αναπήρων που εκκρεμούσαν απ το 1985, να ανασταλεί οι εξετάσής τους. Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου, δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των Πρωτοβάθμιων Νοσοκομειακών Υγειονομικών Επιτροπών, παρ' ολο που τις πρόβλεπε ο εστω κολοβωμένος νόμος 1543/85.

Συγκρότησε «ειδικές» Περιφερειακές Υγειονομικές Επιτροπές και παράπεμψε τους αιτούντες αναπήρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ήταν... Το ωραίο δε είναι, ότι και το 1993 που ξαναπήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, δεν τον κατέργησε αυτόν το Νόμο και προχθές, φαίνεται σε ανταπόδοση του Π. Δ του 1981 διάβασα στην (ΦΕΚ Α.48/ 12/2/04) με το Νόμο 3232. αρθ 15 παρ 2 καταργείται με το Ν. Δ 172/74 η αναγνώριση απ τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης αρμοδιότητας του Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ως συντάξιμου του χρόνου δίωξης, κράτησης, φυλάκισης και εκτόπισης!

Διπλός λοιπόν, ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μην ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μην υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και όχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα άλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Επείδη η παγκόσμια κοινή γνώμη γνωρίζει, ότι η Ελλάδα ήταν η πρώτη χώρα στην οποία άρχισε η Αντίσταση κατά του άξονα. Ξέρει ακόμα

οτι η Ελληνική Αντίσταση υπήρξε απ τις ενδοξότερες Αντιστάσεις που ενέπτυξαν οι Ευρωπαϊκοί λαοί κατά των βαρβάρων Χιτλερικών επιδρομέων, οτι οι ένοπλοι και οι άοπλοι μαχητές της Ελληνικής Αντίστασης και κυρίως (το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ) με την συνεχή, επίμονη και σκληρή Αντίσταση καθήλωσαν στον Ελλαδικό χώρο και σε ολο τα διάστημα του πολέμου, σοβαρές δυνάμεις του εχθρού που οχι μόνο δεν του επέτρεπαν να αποσύρει εστω μέρος από αυτές για ενίσχυση των των αναγκών του στα κύρια μέτωπα, αλλα αντίθετα τον υποχρέωσαν να ενισχύει τις δυνάμεις στην Ελλάδα για να αντιμετωπίζει την συνεχώς αναπτυσσόμενη Αντίσταση του Ελληνικού λαού εναντίον του.

Γνωρίζει πολύ καλά οτι η Ελληνική Αντίσταση ηταν η πιο πολυάριθμη, η πιο μαχητική και οτι ειχε αναλογικά τους περισσότερους νεκρούς και τραυματίες στην αναμέτρηση με τον άξονα και 300,000 και πλέον νεκρούς απ την πείνα και τις στερήσεις. Ξέρει ακόμα οτι το εκάστοτε κατεστημένο δεν αξιοποίησε εθνικά την Εθνική Αντίσταση, της ειναι ομως απαραίτητη μια αντιστασιακή «γιορτή» για να καθησυχάσει τη συνείδησή της και την παγκόσμια κοινή γνώση για την τέτοια μεταχείριση της Αντίστασης «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και μεταξύ τους την απελευθέρωση της χώρας απ τον Χιτλερικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και μετά από 16 μέρες αντί για την απελευθέρωση της χώρας γιορτάζουμε «επίσημα» την 28η Οκτωβρίου την κήρυξη του πολέμου.

Χρονολογικά γιορτάζουμε πρώτα την Απελευθέρωση της χώρας και μετά την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μην εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συγκεκριμένη ημερομηνία, αλλα την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη, να γιορτάσουν σαν κρατική γιορτή την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Ετσι για να μην εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης απ την τριπλή κατοχή.

????????????????Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, ειναι ως πότε εμεις οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθεί να προσποριστεί το κατεστημένο την Αντιστασιακή ιστορία και παράλληλα να ενταφιάσει με την «αναγνώριση» οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του λαού και του κάθε ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα τους.

Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους και να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα: Να τραβήξουμε προς

τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφόπετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νού, την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκοφαντική σιωπή. Να δώσουμε Φώς σε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματήσει το κατεστημένο τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, τις ρητορίες και τον αυτισμός του.

Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτό συνεπάγεται. Και δικαιότερη κατανομή σημαίνει αναλογική κατανομή του πλούτου και συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων και την δημοκρατική επιτέλους ουσία και περιεχόμενο διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα, και τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και με τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει όχι μόνο να κλείσει τις τόσες πληγές, αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.

Το κατεστημένο ήταν και παραμένει ισχυρό, είτε με τη Δεξιά, είτε με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι έχει σχέση με την τετράχρονη κατοχική ιστορία και τον εμφύλιο, όπως σε όλες τις άλλες κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες και συναλλαγές, έτσι και στην καθιέρωση των εθνικών επετείων και ό,τι άλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο, τις ίδιες συναλλαγές, δοσοληψίες και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτή την προσφορά, όπως κράτησε το 21, την τετράχρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου, προκειμένου να μην βγούν στον ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάλειψαν λαό και χώρα για να σώσουν το τομάρι τους, τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που τις γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, οι μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές-δοσίλογοι

Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών οικονομικών και πνευματικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που είχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους ανθρώπους που είχαν υπηρετήσει τους Γερμανούς, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, όχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του, στον τότε αήτητο άξονα,

αλλα και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατάλειψε ντροπιασμένος τη μικρή μας Ελλαδίτσα. Καταχώνιασε τις Αξίες και τα Οράματα της Εθνική Αντίστασης. Τον μόνο πλούτο και θυσαυρό που έχει κάθε λαός, να αντιτάξει σε κάθε εισβολέα και στον κατακτητή, οταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, όσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενεές τις σύγχρονες Αντιστάσεις μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην ομογενοποιημένη παγκοσμιοποίηση που επιδιώκει η αμερικάνικη ηγεσία. Οι αξίες, οι ιδέες και τα οράματα δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Εμπνευσμένες απ τις αξίες και τα οράματα της Αντίστασης θα κάνουν και οι Νέες γενεές, αυτό που έκαναν οι πρόγονοι και οι γενιές της Αντίστασης. Πήραν τις Αξίες και τα οράματα με τα οποία και για τα οποία πολέμησαν οι πρόγονοι και τα έκαναν πράξη. Με αυτά απέκρουσαν τον εισβολέα και απελευθέρωσαν τη χώρα. Αλλωστε οι πιο μεγάλοι, οι πιο όμορφοι και οι κρίσιμοι αγώνες, είναι οι αγώνες που έρχονται.

Αν σήμερα γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνούς και την Επανάσταση του 21, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου την Εποποιία της Εθνικής Αντίστασης, σαν Ορόσημο και Σημείο Αναφοράς την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» του Εθνους των Ελλήνων.

Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμησαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, είναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης και αν δεν προσέξει της παρακμής.

και διαστρευλώνεται, παραποιείται και αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας, την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Ξέρει ακόμα απ το 21, πως μέσα απ την ατέρμονη γκρίνια, τις μικροαλλοιώσεις και διαστρεβλώσεις, την ισοπέδωση και την μείωση των πάντων, πνίγηκε το πραγματικό περιεχόμενο της ίδιας της Επανάστασης, πόσο μάλλον το περιεχόμενο της Αντίστασης σαν ιστορικό γεγονός, σαν τομή, σαν δημιουργία και αφετηρία του Νέου, ακυρώνεται μέσα στην απόλυτη αναίρεση και τη δυσφήμιση κάθε θετικής παραμέτρου. Ακόμα ξέρει πως η ιστορία, δεν παραποιείται μόνο με αυτό το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία. Την ιστορία, που γράφτηκε με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμένους και ακριβοπληρωμένους «ιστορικούς» για ταξικούς σκοπούς και στόχους.

Παραποιείται και με την χωρίς ουσιαστικό Αντιστασιακό περιεχόμενο «αναγνώριση». Την «αγωνιστική Σούπα» που οδήγησε ο Ν 1543/85 και το προεδρικό Διάταγμα 1285/81 του κ Εβερτ Υπουργού των οικονομικών λίγους μήνες πριν την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Ενα Π.Δ που

περιορίζει στο ελάχιστο το ποσοστό αναπηρίας, καθώς και τον αριθμό των παθήσεων που θα δικαίωνε αγωνιστικά τους παθόντες ανήκεστο βλάβη στα πρόσω του μετώπου, ενώ παράλληλα με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου, διατηρείται η μνήμη του Μεταξά σαν τον κύριο συντελεστή της. Παραποιείται με την υπέρμετρη προσπάθεια να υποθέσει ο απληροφόρητος, ότι τα χρόνια αυτά της Αντίστασης, ήταν τα πλέον θλιβερά και σκοτοδιστικά της ιστορίας των Νεοελλήνων, έτσι ώστε με τη βία να λειτουργήσει το σύνδρομο της πληθυντικής σφραγισμένης γλώσσας και τις πολλαπλές σιωπές που ακολούθησαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτές τις σιωπές τις βίωσε για μισό σχεδόν αιώνα, ένας ολοκληρος κόσμος, όχι μόνο σαν απαγόρευση του δημόσιου διαλόγου αλλά και σαν απουσία κάθε κουβέντας ιδιωτικής, κάθε αφήγησης. Ακόμα και στη φυλακή η αναφορά στην εθνική Αντίσταση, τιμωρούνταν με στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηριού, ακόμα και με πειθαρχείο, αφού θεωρούνταν παραβίαση του «νόμου», που απαγόρευε τη λέξη Αντίσταση.

Με τον συνεχή υπέρ τονισμό των όποιων άστοχων ενεργειών και την προσθήκη ανυπάρκτων. Με την κατασκευή μιας ιδιόμορφης εικόνα για τη ζωή και το ήθος των ηγετών της Αντίστασης, που όχι μόνο να μην τραβά την προσοχή και το ενδιαφέρον, αλλά να απωθεί, σε όλες τις πτυχές και εκφάνσεις. Με την ισοπέδωση και την απομυθοποίηση των πρωταγωνιστών και το έργο τους και σε συνέχεια για να ηττηθεί και ιδεολογικά η Αριστερά, με τη σύλληψη, την καταδίκη χωρίς δίκη, με την πολύχρονο απομόνωση στην εξορία και τον εγκλεισμό στη φυλακή και το απόσπασμα ακόμα, αν είναι απ τους πρωτεργάτες, αλλά και με τον διπλό γιορτασμό, της Αντίστασης, που και οι ελάχιστοι συμμετέχοντες δεν γνωρίζουν τί ακριβώς γιορτάζουμε και ποιούς και για ποιο λόγο τους τιμούμε. Παραποιείται και με τον γενικό όρο: «πόλεμος ήταν, κατοχή ήταν, τί να τα ψάχνουμε τώρα. Γιατί ύστερα από τόσα χρόνια να ξύνουμε πληγές. Ας τα αφήσουμε για το καλό της χώρας και των Ελλήνων όπως είναι και πολλά άλλα παρόμοια». Έτσι όλα σταματημένα, όλα ήσυχα, παντού σιγή, σιωπή και ερημιά!

Η προσπάθεια αυτή, δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ούτε να μιλήσουμε για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη» αλλά για να πάμε παραπέρα. Για την ακρίβεια, να ανιχνεύσουμε πίο ήταν το πνεύμα και το περιεχόμενο της Αντίστασης σαν διαχρονική έννοια και ποιά χρήσιμα διδάγματα μπορούμε να βγάλουμε απ αυτόν τον πρωτόγνωρο αγώνα. Η ζωής διδάσκει και η ιστορία επιβεβαιώνει, ότι το δίκαιο και τις εμφύλιες σιωπές, όσο βαθιά και αν είναι θαμένες, αυτοσυντηρούνται μέσα στη συλλογική μνήμη, ανοίγουν καινούριους λογαριασμούς με την καθησυχαστική λήθη. Αντιτίθενται σε μια ιστορία που εκλογικεύει τα πάντα και δεν χωράει-κλείνει κανέναν μέσα της, ούτε και αυτού τους πρωτεργάτες, σε μια ιστορία που ξεχνά τον κόσμο που την έγραψε. Αυτή η ιστορία είναι μια ιστορία που δεν ακουμπά πουθενά. Μια ιστορία που το κατεστημένο την αγνοεί, την υποσκάπτει, την συνθλίβει με τη σιωπή του φόβου, την

θεωρεί χαμένη κληρονομιά που δεν αφορά κανένα. Και κυρίως καταπολέμησε όποιον τόλμησε να ενώσει τα νέα ήθη και τις πολιτιστικές μορφές που οργανώνουν τη ζωή των Νέων, με το έργο και πνεύμα της Αντίστασης, που χαρακτηρίζει την συλλογική ευθύνη και την ιστορική μνήμη.

Μήπως δεν έγινε το ίδιο και με το 21, που αναγνωρίστηκε μόνο το απελευθερωτικό σκέλος του αγώνα και πέταξαν στο καλάθι των αχρήστων το κοινωνικό της περιεχόμενο και τους Ραγιάδες μαζί και, ας ήταν οι Ραγιάδες αυτοί που έβαλαν το αίμα ή μήπως δεν γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα της Θεοτόκου, αντί για την ημέρα που γεννήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα; Βέβαια, όλοι λίγο πολύ δεχόμαστε, ότι και η Νοελληνική κοινωνία απ τον τρόπο συγκρότησης είναι συγκρουσιακή. Απόδειξη οι πολλοί και πολύχρονοι διχασμοί, τα πραξικοπήματα, οι δικτατορίες και οι τόσοι εμφύλιοι πόλεμοι.

Το 1821, όταν συγκροτούνταν η Νεοελληνική κοινωνία, συνέβαινε αυτό περίπου, που συνέβει απ το 1920 και μετά στην νεότερη Ελλάδα και ειδικά αμέσως μετά την κατοχή. Η Ιερά συμμαχία και τα ανακτοβούλια της Ευρώπης το 21, και η Βρετανική αυτοκρατορία στη διάκρεια της κατοχής, βρίσκονταν στον αστερισμό της παλινόρθωσης και της γενικής επίθεσης των συντηρητικών δυνάμεων-τάξεις, καθεστώτα, οράματα και ιδέες-ενάντια σε ό,τι καλλιεργούσε η Γαλλική επανάσταση στην Ευρώπη και ο Ρήγας για την Ελλάδα. Η εξαθλίωση των πολλών ήταν ο κανόνας στην ύπαιθρο και τις πόλεις. Ο μόνος θεσμός που παρουσίαζε κάποια πρόοδο σε σχέση με τα όσα επικρατούσαν στο «Παλαιό Καθεστώς» ήταν ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός, βαρύς και ασήκωτος στα χρόνια της Ιερής Συμμαχίας το 21, την κατοχική και την μετά κατοχική Ελλάδα. Στην κατοχική και μετά κατοχική Ελλάδα, που δίπλα στο μεταξικό παρακράτος προστέθηκε το κατοχικό και αυτόν που οι Αγγλοι οργάνωσαν μέσω της συνεργασία με τους κατακτητές.

Μια Επανάσταση, Λαϊκή σαν την Ελληνική, που σβήνοντας το παλιό, έφερε στο προσκήνιο ένα λευκό χαρτί στο οποίο οποιονδήποτε μπορεί να γραφτεί και για του οποίου προκύπτουν νέες ισορροπίες. Ισορροπίες, στις οποίες ο καθένας αγωνίζεται να βρεί και να πάρει τη θέση του, όχι βέβαια τη θέση που του αξίζει, η ανάλογη με την προσφορά στο κοινωνικό γίνεσθαι, αλλά τη θέση που θέλει και μπορεί με τη δύναμη και το όπλο ακόμα ή όποιο άλλο μέσο να επιβάλλει σαν τάξη, ομάδα και άτομο.

Μια λοιπόν, που οι αντιδραστικές δυνάμεις το 1821 και το 1920-1974, βρίσκονταν στον αστερισμό της γενικής επίθεσης, ενάντια σε ό,τι καινούριο και προοδευτικό, οι δυνάμεις αυτές έγραψαν και την αντίστοιχη στα μέτρα και στα συμφέροντά τους ιστορία. Μια ιστορία που άφησε εκτός ιστορίας στις περισσότερες περιπτώσεις τους πρωταγωνιστές και βασιικούς συνταλαεστές της ΓΕΝΝΗΣΗΣ, της επέκτασης και την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Ενω η Εκκλησία αφόρεσε τον Ρήγα και την Επανάσταση, προκειμένου να φέρει στα μέτρα την επέτειο έναρξης, κατόρθωσε με το βασιλικό διάταγμα το 1833, να μεταθέσει την ημέρα της επετείου. Φαίνεται πως με κεφάλαιο τη Θεοτόκο και το σύνθημα για του «Χριστού την πίστη την Αγία...» συμμετείχε ο Κλήρος στον αγώνα του 21, όλα τα άλλα έγιναν από μόνα τους. Το ίδιο λένε και οι πανηγυρικοί για τον Αλβανικό πόλεμο. Για τη συμμετοχή του Ραγιά το 21, και του λαού το 40, εξάρεται μόνο η αυθόρμητη συμμετοχή και προσέλευση στα στρατολογικά κέντρα και την λέξη ΑΕΡΑ ΑΕΡΑ που φώναζαν οι Έλληνες φαντάροι.

Όταν έχουμε αυτού του είδους, μεγέθους και σημασίας παραποιήσεις, στα λίγο πολύ γνωστά εθνικά θέματα, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει στην υπόλοιπη ιστορία. Όλοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν, με κάποιες βέβαια υπερβολές και παραλείψεις την ιστορία τους. Μόνο εμείς την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξία. Και την άγνοια αυτή την χρωστάμε στο «εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής», που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοί, μεγαλόσχημοι λογάδες, που έλεγε και ο Σκαρίμπας

. Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «Ερευνάτε τας Γραφάς ήν Σοφία εις αυτάς». Αυτή η Εξουσιαστική, Συντηρητική και Οκνηρή Πνευματικά «ΕλίΤ», που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρος του λαού και της χώρας, παρουσιάζοντας την Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο «για του Χριστού την πίστη την Αγία...» και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αυτή τη σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», σαν έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών»-συνεργατών. Αυτοί που με ελάχιστες εξαιρέσεις δέχθηκαν αδιαμαρτύρητα ή και μετά πολλών επαίνων την Αγγλο-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και μετά την κατάρρευση του μετώπου, πολλοί δέχθηκαν ζητώ κραυγάζοντας τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους σε όλα τα επίπεδα. Είναι αυτοί που δέχθηκαν τον Παπαδόπουλο στην Ακαδημία υπό τους ήχους της Ωδής της Χαράς.

ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΡΧΟΥΣΑΣ ΤΑΞΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ Που ΟΠΟΙΟΥ ΓΙΝΓΕΣΘΑΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ 1936 ΜΕΧΡΙ ΧΘΕΣ

Το βασικό ζητούμενο της άρχουσας τάξης από την αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας της 4^η Αυγούστου και μετά ήταν: η στρατηγική του μίσους, της εκδίκησης του φθόνου και κυρίως του φόνου. Η εξόντωση, η ταπείνωση, ο συμβιβασμός, η υποταγή, η συνεργασία και η ένταξη-αφομοίωση. Και κυρίως η κατασκευή του «εχθρού» σε «φίλο» και χρήση του πρώην εχθρού εναντίον του εαυτού τους Τα μέσα και τα μέτρα ήταν φοβερά και απάνθρωπα. Ο σκοπός Αγιάζε τα μέσα. Τα πάντα επιτρέπονταν

Οι Αντιστασιακοί καταχωνιάστηκαν μέσα στη δίνη του εμφυλίου πολέμου που ακολούθησε. Βέβαια η «λησμοσύνη» σε ολό τον κόσμο αποτελεί το χειρότερο αναισθητικό για τις μεταπολεμικές δοτές κυβερνήσεις γενιές, ενώ αποτελεί το βασικό όπλο που χρησιμοποιούν οι σύγχρονες εκφάνσεις του Λαϊκισμού σε συνδυασμό με τον φασισμό παλιό και σύγχρονο. Πράγματι, ιστορικά προκύπτει ότι ο φασισμός παλιός και νέος, σαν τρομοκρατικό δίκτυο ή μαζικό κίνημα και ως αυταρχικό σύστημα που ενδιαφέρεται να ενισχύσει την ενότητα (όπως ο Ματαξάς δια τους βασιλέως), την ενέργεια και την καθαρότητα μιας κοινότητας έναντι όλων αξιοποιεί το ψέμα και τη διόγκωση των λαϊκών αισθημάτων.

Συνθηματολογεί για την υπεροχή της φυλής και του παρελθόντος της, για τους εσωτερικούς κινδύνους από εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς, για την υπονόμευση από την γενικότερη παρακμή και την κοσμοπολίτικη αριστερά. Χρησιμοποιεί με κατάλληλη αναπροσαρμογή τους λαϊκούς μύθους, διατείνεται ότι η ισχύς είναι το δίκαιο, ότι η βία και η θέληση αναμορφώνουν τον κόσμο προς όφελος της εθνικής κοινότητας. Συνδυάζει το εσύ δεν είσαι τίποτε ο λαός είναι το παν το μόνο, που αυτό είναι πλαστό και κατασκευασμένο ψέμα είναι η θέληση για κατάκτηση της εξουσίας. Προσπαθεί να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς.

Η εκπαιδευτική διαδικασία εκπορεύεται πάντα από τις μυστικές κρατικές υπηρεσίες σε αγαστή συνεργασία με τον ανώτατο κλήρο, όπως παλιά επί Μανιαδάκη. Αν κάτι άλλαξε από την εποχή του Δεληγιάννη είναι ότι στην προσπάθεια αυτή παίρνουν πλέον μέρος οι σύγχρονοι Δεληγιάννηδες του βρίσκονται στις τηλεοράσεις και από εκεί μέσω του πάλαι ποτέ λόγου και της εικόνας ασκούν πιέσεις και υποταγή της κοινής γνώμης. Η βία και η παθητικότητα σε συνδυασμό με το απολίτικο είναι μηχανισμοί διάβρωσης και πολτοποίησης της συνείδησης των πολιτών.

αντιεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστικό-φαγίας... Η κατοχική περίοδο, είχε αρκετά κοινά χαρακτηριστικά γνωρίσματα με αυτά του 1821. Η χώρα ήταν κατακτημένη. Ο Ραγιάς τότε και ο λαός στην κατοχή, χωρίς να υπολογίσουν το κόστος σε αίμα και θυσίες ξεσηκώθηκε το 21, όχι μόνο να απελευθερωθεί απ τον δυνάστη αλλά να συγκροτήσει και να εδραιώσει την κρατική οντότητα και σε συνέχεια να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες κοινωνικό-οικονομικές δομές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν στο νεοσύστατο κράτος, να αντιμετωπίσει τα όποια προβλήματα που κατά καιρούς θα προέκυπταν.

Ιδιαίτερα ο Βιασμός σαν πολεμικό όπλο σημαίνει, ότι γίνεται προ μελετημένα και σχεδιασμένα, με αίσθηση εκ μέρους των βιαστών που έχει αυτή η πράξη στις ίδιες τις γυναίκες και ιδιαίτερα στην κοινωνία του ζουν. Και ειδικά όταν γίνεται δημόσια στη θέα συγγενών και μη-είναι πλέον ειδεχθής μορφής όχι μόνο σεξουαλικής βίας, πολεμικό έγκλημα και σαδιστική μορφή εκδίκησης. Το ίδιο και το κούρεμα των Κοριτσιών,

Όπως λοιπόν, το 21 οι αστοί κάλεσαν το Ραγιά, σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του, με το ίδιο ακριβώς

περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν τον λαό σε μάχη και αγώνα. Η ιδεολογική υποχώρηση όμως των αστών που ήταν φύσει και θέση ο ιστορικό φορέας της Επανάστασης του 21, για λόγους που δεν είναι του παρόντος, οδήγησε την Επανάσταση στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγγλους, με αποτέλεσμα να μην γίνουν οι επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη δομές και μεταρρυθμίσεις και ο Ραγιάς, που πολεμούσε να γίνει νοικοκύρης στον τόπο τους και οικοδεσπότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει δουλοπάριος και «κοπέλι των αρχόντων».

Την ίδια περίπου ιστορική πορεία διέγραψε και μετά την απελευθέρωση του 1944 η αστική τάξη της χώρας και οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα. Αντί αμέσως μετά την απελευθέρωση να προσεταιριστεί τον Ραγιά τότε-λαό τώρα και αξιοποιώντας αυτό το ανεκτίμητο Εθνικό κεφάλαιο: Αλβανικό, Αντίσταση και συμμετοχή στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, δεδομένα που θα έδιναν τη δυνατότητα στη χώρα να ανοίξει διάπλατα τα «φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα», προτίμησε να συμμετάσχει ξανά στη συγκρότηση της μεταπολεμικής Αγίας τριάδας. Την Αγία τριάδα που είχε αναλάβει την ευθύνη ανεξάρτητα απ το κόστος να ξανά οδηγηθεί η χώρα στην εξάρτηση.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή η αστική τάξη συμπαράτασσόμενη με την δωσίλογη Δεξιά διέπραξε το ίδιο λάθος-έγκλημα που διέπραξε το 21 και το 1944. Πανικόβλητη απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του τούτος ο λαός, είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως είχε δει τους Γερμανούς στην κατοχή. Τους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ήταν άλλος απ τον ανήχυχο και ανυπότακτο λαό. Το λαό που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερώσει τη χώρα, έδωσε πρόσβαρη και αγόγγιστα όσο αίμα και θυσίες χρειάστηκαν.

Είναι γεγονός ότι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωση όρων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ήταν και η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δωσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγω τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν είχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό όμως δεν σήμαινε ότι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και τα ερώτημα που μπαίνει είναι:

Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, ότι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα η επικράτησή τους ήταν άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένα με την κατάληψη της χώρας από τον κόκκινο στρατό, όπως έγινε και στις άλλες βαλκανικές χώρες;. Και στην Ελλάδα ήταν δεδομένο ότι θα ερχόταν οι Αγγλοι και όχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει ότι μπορούσε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα. Η χώρα είχε απελευθερωθεί και τα όπλα είχαν παραδοθεί Συνεπώς δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Και αναρωτιέται ο καθένας. Για ποιόν ακριβώς λόγο η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικό κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά, προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον. Γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη; Και μετά το Δεκέμβρη δεν είχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν είχαν χαθεί γιατί έτσι οπώς εξελίχθηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η εθνική αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαρατάσσονταν με το λαό, έστω και μετά τη Βάρκιζα, πολλά από τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα είχαν την ίδια εξέλεξη.

Και δεν θα είχαν γιατί ο αγώνας του λαού στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και της Αντίστασης με τις τόσες πρωτιές και Νίκες και την χώρα απελευθερωμένη απ τον ίδιο το λαό, η Ελλάδα έγραψε σελίδες δόξας, που αποτελούσαν εκτός από μελλοντικές παρακαταθήκες και ένα τεράστιο ανεκτίμητο αγωνιστικό ιστορικό κεφάλαιο. Ένα διαπραγματευτικό κεφάλαιο, που καμιά κατεκτημένη Ευρωπαϊκή χώρα δεν είχε να παρουσιάσει.

Δίπλα σ αυτά τα τραγικά για τη χώρα λάθη της εθνικής αστικής τάξης προστέθηκαν και τα άθελα και τα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένα λάθη της ΕΑΜικής ηγεσίας. Έτσι λοιπόν, ανεξάρτητα από το τί έκαναν οι ξένοι με τους συνεργάτες η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες. Σύρθηκε στον στραβό δρόμο στο Λίβανο και την Καζέρτα και σε συνέχεια στην Βάρκιζα με όλες τις γνωστές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.

Παρ όλο που η ανεξάρτητη μετά Δεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τραγελαφικά πράγματα, έστειλε μήνυμα προς όλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η επιστημονική τους κατάρτιση, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και του εισαγγελέα Τράμπα που τον διαπόμευαν τους δρόμους αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να «μείνουν πιστοί στο καθήκον τους»..

Η μετά απελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελάχιστων φωτεινών εξεραίσεων, ενώ ζούσε αυτά τα τραγικά γεγονότα, όχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημά της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιορίζε λίγο την έκταση και την τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επιεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Όταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τί γίνεται όμως όταν μπαίνουν σε αυτόν τον

πειρασμό οι δικαστές απ τους οποίους ο λαός περιμένει πιο σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρηση με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατά βάθος όμως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ήταν ανύπαρκοι! Και ήταν για το λαό ανύπαρκοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ήταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις ανάγκες των αφεντικών. Ολοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» είχαν διαγραμμισμένη στο πέτο τους την υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επηρεσμένοι, ακατάδεκτοι, αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίσκα που είχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγ/στου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσώρτσιλ μετά), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποιεί σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα και μέλλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαρχος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπού τους κατάντησε από ανθρώπινες υπάρξεις με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που είχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανυζόμενοι προσπαθούσαν να προσθεσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάσταση πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίηση της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρηση του κίβδηλου, του κάλπικου και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων, και κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα δικαστηρίου με πέντε Βαμβακάδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ένα δεκά ωκτάχρονο (18) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μετά απελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμηνεύοντας την εξουσία της, όταν θεώρησε ότι έχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε.

Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγο, αρκεί να συμμετείχε εστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρι του ΕΑΜίτη. Εντολή τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να είχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες είχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...

Και επειδή ο λόγος για την εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, θα δώσω το λόγο στον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς λειτουργεί η εξουσία, σε διάλογο που είχε με κάποιον συνομιλητή που τον ρωτάει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να την μεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστ ουδ εις αυτόν τον Σωκράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, φοβούμενος κάν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς είναι το έργο, κυρίαρχο εργο της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία να οδηγηθεί στην τυραννία.

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιο πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ήταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν είχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ήταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη manία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστρής.Τα θύματά της είναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...». «Θεά της καταστροφής,λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, είχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ήταν το περιεχόμενό τους.

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος είχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που είχαν αρχίσει να αναστήνουν το

νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Άλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημοκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ήταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να έχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Όπως είναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το «μαρτύρα»!...Ο συλληφθής-τι να μαρτυρήσω;-Αυτά που ξέρεις! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα από το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, μονάδα κλπ ή αν είναι άσχετος αναρωτιέται γιατί τον συνέλλαβαν; Η απάντηση είναι -δεν ξέρω τίποτε. Και όταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσομένοι και κόποιοι του πει... -Αν δεν μας τα πεις εσύ με το καλό, σε λίγο θα τα «μάθεις» και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι αυτό μαρτύρα για το καλό σου!

Τότε ο χώρος μικραίνει, το σάλιο στεγνώνει και ο κόμπος στο λαιμό δυσκολεύει την ανάσα.-Τι να πώ; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης, η φάλαγγα και τα τυφλά χτυπήματα και αν δεν μιλήσει, τότε σε πετάνε σε ενα κελί το κουφάρι του. Υστερα από λίγο κρυώνει και τότε το κεφάλι μεγαλώνει. Μέσα του λες και είναι γεμάτο κορτώνες, χαλίκια και άμμο και κάποια στιγμή νομίζει πως κουτρουβάλα και ο ίδιος. Τινάζει τα χέρια του να πιαστεί από κάπου και λιποθυμάς. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκκαλα και νεύρα...μαζεύει τα κομμάτια του...

Και αφού συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρείς δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας, οπότε παύει να υπάρχει το όποιο «έγκλημα», εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και όταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα, και κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενος δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά τα κομμάτια του και κρατά σφυχτά ο,τι έχει πάρει μαζί του: γυναίκα, παιδιά και γονείς, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο και την Ελλάδα και συζητά νοερά μαζί τους. Ζεί τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Η φυλακή και η εξορία σε σχέση με

τους χώρους ανάκρισης φάνταζε όαση. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους. Μια παλιά παράδοση...

Το επόμενο βήμα είναι η οργανωμένη μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία, την υγεία και τον πολιτισμό.

«Ξέρουμε τώρα ότι υπάρχει μια νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη. Ξέρουμε τη σημαίνει: Την δολοφονία των αδυνάτων, την χρήση των πιο ποταπών μορφών ψευτιάς για τη διάπραξη αυτών των φόνων την συστηματική εξόντωση των μικρών Εθνών».

Είναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης όπου όλες πνευματικές αξίες κατορφώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνους και με κόπους, πάνε και αυτές να καταποντισθούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά. Δεν θα μου ήταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε λογαριάζουν πάρα πολύ για ορισμένους ανθρώπους. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.

Όλοι πιά το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, όμως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνείδητα όπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Όσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.

Μολαταύθα, μήνες τώρα, αισθάνομαι μέσα μου και γύρω μου, ολοένα πιο επιτακτικά το χρέος να πω ένα λόγο για τη σημερινή κατάστασή μας. Με όλη τη δυνατή συντομία, να τί θα έλεγα.

Κλείνουν δυο χρόνια που μας έχει επιβληθεί ένα καθεστώς όλως διόλου αντίθετο με τα ιδεώδη, για τα οποία πολέμησε ο κόσμος μας και τόσο περίλαμπρα ο λαός μας στον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Είμαι ένας άνθρωπος χωρίς κανένα απολύτως πολιτικό δεσμό, και μπορώ να το πώ, μιλώ χωρίς φόβο και χωρίς πάθος. Βλέπω μπροστά μου τον γκεμό όπου μας οδηγεί η καταπίεση που κάλυψε τον τόπο. Αυτή η ανωμαλία πρέπει να σταματήσει. Είναι εθνική επιταγή. Τώρα ξαναγυρίζω στη σιωπή μου. Παρακαλώ το θεό να μή βρεθώ αλλη φορά σε παρόμοια ανάγκη να ξανά μιλήσω». 28 Μαρτίου 1969.

Ο ποιητής Σεφέρης μ αυτό το λιτό στην έκφραση, αλλά πολύ καθαρό στους σκοπούς του κείμενο έρχεται από το δρόμο της αναζήτησης του γνήσιου ποιητικού λόγου στο πεδίο του πολιτικού αγώνα. Κλίμακα της φωνής του πιάνει από τη γεμάτη πόνο διαπίστωση για το κακό που βρήκε τη χώρα, μέχρι τη φοβερή πρόγνωση της μελλοντικής συμφοράς για να προαναγγείλει τα πιο μεγάλα καθήκοντα, την πιο μεγάλη επιταγή.

Απλά τα λόγια του αλλά τα διαποτίζουν οι μακριές και βαθιές παραδόσεις του λαού μας για την εθνική του απελευθέρωση και την πολιτική του ολοκλήρωση. Δονούν το χρέος για μια πατρίδα δικαίη, ελεύθερη και προοδευτική. Ο πόθος για ένα φωτεινό αύριο πόθος που υπάρχει πιο δυνατός σήμερα για τη δημιουργία μιας βάσης (εθνικής,

κοινωνικής, πολιτικής) που θα επιτρέψει να γίνει προχώρημα, αυτό το αύριο, πιο ισοροπομένο και πιο αποτελεσματικό. Ακι κλείσαμε από ό,τι θυμάμαι με το: Λίγο ακόμα...

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιο πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ήταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν είχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ήταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβολομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστροφής.Τα θύματά της είναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...». «Θεά της καταστροφής,λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, είχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ήταν το περιεχόμενό τους.

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος είχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που είχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Άλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημοκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ήταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να έχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες

το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Όπως είναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το «μαρτύρα»!...Ο συλληφθής-τι να μαρτυρήσω;-Αυτά που ξέρεις! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα από το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, μονάδα κλπ ή αν είναι άσχετος αναρωτιέται γιατί τον συνέλλαβαν; Η απάντηση είναι -δεν ξέρω τίποτε. Και όταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσομένοι και κόποιοι του πεί... -Αν δεν μας τα πείς εσύ με το καλό, σε λίγο θα τα «μάθεις» και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι αυτό μαρτύρα για το καλό σου!

Τότε ο χώρος μικραίνει, το σάλιο στεγνώνει και ο κόμπος στο λαιμό δυσκολεύει την ανάσα.-Τι να πώ; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης, η φάλαγγα και τα τυφλά χτυπήματα και αν δεν μιλήσει, τότε πετάνε σε ένα κελί το κουφάρι του. Υστερα από λίγο κρυώνει και τότε το κεφάλι μεγαλώνει. Μέσα του λες και είναι γεμάτο κορτώνες, χαλίκια και άμμο και κάποια στιγμή νομίζει πως κουτροβάλα και ο ίδιος. Τινάζει τα χέρια του να πιαστεί από κάπου και λιποθυμάς. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκκαλα και νεύρα...μαζεύει τα κομμάτια του...

Και αφού συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρεις δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας, οπότε παύει να υπάρχει το όποιο «έγκλημα», εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και όταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα, και κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενος δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά τα κομμάτια του και κρατά σφυχτά ο,τι έχει πάρει μαζί του: γυναίκα, παιδιά και γονείς, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο και την Ελλάδα και συζητά νοερά μαζί τους. Ζεί τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Η φυλακή και η εξορία σε σχέση με τους χώρους ανάκρισης φάνταζε όαση. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους. Μια παλιά παράδοση των κομμουνιστών

Το επόμενο βήμα είναι η οργανωμένη συντροφική ζωή, η μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τις οικογένειες που αφήσαμε πίσω και τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία, την υγεία και τον πολιτισμό.

«Ξέρουμε τώρα ότι υπάρχει μια νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη. Ξέρουμε τη σημαίνει: Την δολοφονία των αδυνάτων, την χρήση των πιο ποταπών μορφών ψευτιάς για τη διάπραξη αυτών των φόνων την συστηματική εξόντωση των μικρών Εθνών».

Είναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης όπου οσες πνευματικές αξίες κατορθώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνο, κόπο και θυσίες

σαν λαός και άτομα, πάνε και αυτές να καταποντιστούν μέσα στα ελώδη στεκόμενα νερά. Δεν θα μου ήταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε τις λογαριάζουν και πάρα πολύ από τις ηγεσίες. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.

Ολοι πιά το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, όμως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνείδητα όπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.

Κλείνουν δυο χρόνια που μας έχει επιβληθεί ένα καθεστώς όλως διόλου αντίθετο με τα ιδεώδη, για τα οποία πολέμησε ο κόσμος μας και τόσο περίλαμπρα ο λαός μας στον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο ποιητής Σεφέρης μ αυτό το λιτό στην έκφραση, αλλά πολύ καθαρό στους σκοπούς του κείμενο έρχεται από το δρόμο της αναζήτησης του γνήσιου ποιητικού λόγου στο πεδίο του πολιτικού αγώνα. Κλίμακα της φωνής του πιάνει από τη γεμάτη πόνου διαπίστωση για το κακό που βρήκε τη χώρα, μέχρι τη φοβερή πρόγνωση της μελλοντικής συμφοράς για να προαναγγείλει τα πιο μεγάλα καθήκοντα, την πιο μεγάλη επιταγή.

Απλά τα λόγια του αλλά τα διαποτίζουν οι μακριές και βαθιές παραδόσεις του λαού μας για την εθνική του απελευθέρωση και την πολιτική του ολοκλήρωση. Δονούν το χρέος για μια πατρίδα δίκαιη, ελεύθερη και προοδευτική. Ο πόθος για ένα φωτεινό αύριο πόθος που υπάρχει πιο δυνατός σήμερα για τη δημιουργία μιας βάσης (εθνικής, κοινωνικής, πολιτικής) που θα επιτρέψει να γίνει προχώρημα, αυτό το αύριο, πιο ισοροπομένο και πιο αποτελεσματικό. Ακι κλείσαμε από ό,τι θυμάμαι με το: Λίγο ακόμα...

Όπως η Επανάσταση του 21, ήταν ένα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ένα γεγονός από εκείνα που προκαλούν **ΔΕΟΣ** σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του ότι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιο ένδοξη και πιο ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική πράξη.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ήταν ένα τυχαίο και τυχάρπαστο γεγονός. Ήταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τις αγωνίες και τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως

τώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιο απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: **ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ**. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα στα **ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ**. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτητη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε **ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ**, χωρίς καμιά **ΞΕΝΗ** επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψωροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ήταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους άλλους ένοπλους και μη συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ήταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που όχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μην αποδεχθεί την κατοχή, αλλά και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, ότι εμείς οι Έλληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει ότι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και έναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Έχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλη και Αξιοπρέπεια. Έχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, ότι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της

Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xengy Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ήταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλαΐσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Είναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το έργο της Αντίστασης, είχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Όπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», έτσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν ότι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του είχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρερμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, όχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιο τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους, δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία όχι μόνο

δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλά ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ήταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν έχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συνπολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας έχει το δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει ότι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να έχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Είναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω είναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Πρέπει να δεχθούμε ότι η Αντίσταση ήταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Απ' την στιγμή που θα δεχθούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε ότι ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της αναγνώρισης και της επετείου στις πραγματικές ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και άσχημη και αν είναι.

Αντί λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογήσει κοινωνικό-ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης, γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής, στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, είχε κάτι το ασύγκριτο αν όχι το ασύληπτο. Καμιά άλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε όπως η κατοχική το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Έλληνες και την Ελλάδα. Αντί να διαλογηθεί με την γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ όλα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, σημαίνει Εθνική Καταξίωση, σημαίνει Γραμματολογική Εθνική Παιδεία. Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, τί ακριβώς είχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, πού, πώς, από ποιους και γιατί. Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσείο εθνικό και τοπικά. Σημαίνει Αξιοποίηση της Αντιστασιακής Λογοτεχνίας, της Ποίησης και του Θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της εθνικής Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά και στις πραγματικές της διαστάσεις. Σημαίνει Πράξη Εθνικής Απελευθέρωσης.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, ότι η Εθνική Αντίσταση ήταν συνέχεια του Αλβανικού Έπους και ότι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ήταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς

όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Έπος, που τα δυο μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης Ελλάδας.

Η Εθνική Αντίσταση και η ΕΑΜική ειδικά, τουτίστηκε με τον αγώνα του Λαού για Ελευθερία, Εθνική Ανεξαρτησία, για μια καλύτερη ζωή. Και πριν απ' όλα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία, υπήρχε απόλυτη αδιαλλαξία απέναντι στους κατακτητές. Με λίγα λόγια υπήρχαν όλα όσα συνθέτουν την Ελλάδα. Μια γενικευμένη Εθνική πανστρατιά. Ενοίες συναισθηματικά, θετικά ή αρνητικά φοτισμένες που απ' τον Αύγουστο του 1943, το περιεχόμενό τους πολεμήθηκε με φωτιά και σίδερο, για μισό σχεδόν αιώνα ήταν υπό απηνή διωγμών και με την «αναγνώριση» με στόχο την ένταξή του στο σύστημα: γίνεται προσπάθεια μετάλλαξης. Αμφισβητείται, επαναπλάθεται και συχνά χρησιμοποιείται καιροσκοπικά. Ενα φιλόδοξο εγχείρημα, αν πάρουμε υπόψη μας ότι ο όρος Αντίσταση είναι πολύσημος και δεν εξαντλείται σε σύντομες περιγραφές και επιφανειακές ερμηνείες. Η Αντίσταση είναι η τετράρχονη ένδοξη ιστορία της Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλίδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώση», να την ξεθυμάνει-αδιάσει από το κοινωνικό της περιεχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ήταν και θα παραμείνει σύμβολο Αντίστασης και Σημείο Αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Όπως δεν μπορεί να καναλιζάρει-ξεθυμάνει και η φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακούει και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, είναι όμως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, όσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα απ' τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην βία και την παγκοσμιοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιο μεγάλοι, οι πιο όμορφοι και η πιο κρίσιμοι αγώνες, είναι οι αγώνες που έρχονται.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε παρά πέρα. Και για να πάμε παραπέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε τη ζωή τα φαντάσματα του παρελθόντος και ο μόνος τρόπος να πάμε παραπέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και αν είναι, αλλά να δώσουμε και τα του Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό. Και πρέπει να την

πούμε γιατί: «Οι μή κολάζοντες τους κακούς βούλονται αδικείσθαι τους αγαθούς».

Σήμερα ακούγονται φωνές, ότι πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως όμως να αρθούν οι οροθετικές γραμμές, όταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής ουσία και περιεχόμενο «αναγνώριση»; Όταν η ιστορία σταματά στις 28η Οκτωβρίου το 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Όταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; Όταν δεν καθιερώνεται η 12 Οκτωβρίου, που Απελευθερώθηκε η χώρα σαν μέρα εθνικής επετείου; Για οποιόν ακριβώς λόγω εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που είχε το τραγικό επακόλουθο την τριπλή τετράχρονη κατοχή και όχι την απελευθέρωση της χώρας, που ήταν και η νίκη αυτού του πολέμου, που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξε την 12η Οκτωβρίου το 1944;

Υστερα από έναν άνισο, αιματηρό τετράχρονο σχεδόν αγώνα, η Ελλάδα στις 12 του Οκτώβρη 1944 Απελευθερώθηκε. Το κατεστημένο όμως, επειδή δεν ήταν αυτό ο συντελεστής του αγώνα και της νίκης, ποτέ δεν συγχώρησε στο λαό την πρωτοβουλία αυτή να οργανώσει Αντίσταση, χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Με τα πιο βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, επέβαλε σιγή τάφου γύρω απ την τετράχρονη Αντίσταση. Και για να καταχωνιάσει στη λήθη, να μην γίνει κορυφαία, συμβολική και επετειακή ημέρα, η 12 Οκτωβρίου 1944, και κυρίως για να μην κόψει τον ομφάλιο λώρο απ το Βασιλό-Μεταξικό καθεστώς και την ξένη εξάρτηση, το μεταπολεμικό κατεστημένο, επέβαλε και μετά την απελευθέρωση σαν εθνική επέτειο την 28η Οκτωβρίου.

Η 28η Οκτωβρίου του 40 είναι μια μεγάλη μέρα. Ήταν μια μεγαλιώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός ότι ενσάρκωσε και συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για την διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα. Το Έπος της Αλβανίας, θα ήταν αδύνατο και ακατανόητο ακόμα, αν ο ελληνικός λαός δεν ήταν βαθύτατα δημοκρατικός και «αθεράπευτα» εχθρός του φασισμού. Την επομένη της κήρυξής του, ο πόλεμος πέρασε στα χέρια του ίδιου του λαού και των φαντάρων. Πέρασε στους έφεδρους αξιωματικούς και στους διοικητές των μικρών μονάδων, που αριστοτεχνικά χρησιμοποίησαν την θέληση και την ορμή του φαντάρου. Πέρασε στις γυναίκες της Πίνδου, που με τη «ζαλικά» της ράχης κάλυψε τις όποιες ελλείψεις σε μεταφορικά. Πέρασε σε όλο το λαό των μετώπισθεν. Έτσι αντί για μερικές ντουφεκές έγινε πραγματικό πόλεμος. Έγινε κάτι αξιοθαύμαστο. Το Έπος του 40 σε συνδιασμό με το Έπος της Εθνικής Αντίστασης στις 12 Οκτωβρίου του 1944 απελευθερώθηκε η χώρα απ την τριπλή κατοχή.

Η 28η Οκτωβρίου είναι μια μέρα βαθιά ριζωμένη στην ψυχή του λαού. Κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, ο λαός τη γιόρταζε με πείσμα και με αίμα. Αψηφώντας τάνκς και πολυβόλα. Σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, ο

λαος τη μέρα αυτή, όχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθεται στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21, σαν ένδειξη ότι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Στη Βέροια, την Νάουσα και σε όλα τα κεφαλοχώρια, οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ, την 28η Οκτωβρίου και την 25η Μαρτίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεσης στεφανιών κατά συνοικίες. Μα και τώρα η Αντίσταση, μετά την «αναγνώριση» καταθέτει στεφάνι την 28η Οκτωβρίου, πάντα με την βεβαιότητα ότι η Πολιτεία θα αντιληφθεί κάποτε, ότι η επιμονή της αυτή είναι και οξύμωρη και ανιστόρητη σαν εθνική πράξη και ότι κάποια μέρα θα βρεί το θάρρος, να βάλλει τα πράγματα στις πραγματικές-ιστορικές τους διαστάσεις.

Ο επίσημος γιορτασμός της 28η Οκτωβρίου, όπου το κατεστημένο θεωρεί τον εαυτό του, συντελεστή της κήρυξης του πολέμου, γι αυτό και την διατηρεί επέτειο. Όμως αναρωτιέται ο καθένας, πώς μπορούσε να πεί το «ΟΧΙ» ο Μεταξάς, που ψυχή του ήταν διαποτισμένη με Πρωσισμό, και βαθειά ριζωμένη γερμανοφιλία; Αυτός που είχε χιλιούς δεσμούς με το χιτλερισμό, που είχε μακρόχρονα θητεύσει και αποδεχθεί τα πιστεύω του Ράιχ, που είχε ανοίξει τη χώρα διάπλατα στους πράκτορες του Γαίμπελς; Αυτός που έφτασε μέχρι του σημείου να ζητήσει απ τον Γεώργιο, που βρίσκονταν στο Λονδίνο τον Οκτώβρη του 1938 επιστρέφοντας για την Ελλάδα, να περάσει απ το Βερολίνο για να επισκευθεί τον Χίτλερ; Αυτός που καλούσε στην Ελλάδα διάφορους παράγοντες του Γ! Ράιχ και αυτόν τον Γκαίμπελς. Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» μαζί με αυτούς που έκαναν ό,τι περνούσε απ το χέρι τους για να παραδώσουν δεμένο χεροπόδαρο τον ελληνικό λαό στον ξένο φασισμό, όπως τον είχαν παραδώσει και στον εγχώριο; Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» που δεν επέτρεψε όχι μόνο να επιστρατευθούν, αλλά και να πλησιάσει στο στρατώνά κανένας δημοκρατικός αξιωματικός και ειδικά τους απότακτους του 1935 ούτε και όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος;

Αλήθεια τι είναι άραγε αυτό, που σαν λαό και χώρα, μας υποχρεώνει να διαγράψουμε την αξιοθαύμαστη τετράχρονη Αντιστασιακή ιστορία και να γιορτάζουμε την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι τη λήξη-απελευθέρωση; Προκειμένου να εξηγήσει κανείς αυτό το οξύμωρο σχήμα, μόνο μια απάντηση μπορεί να δώσει: Οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές, οι δομές εκείνες, που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Να ξεχαστεί Αντιστασιακή προσφορά του λαού, που έβαλε το αίμα και να διαιωνίζεται ο Μεταξάς και το δικτατορικό «λαοπρόβληπτο» δικτατορικό πνεύμα. Να λειτουργήσει σαν συνισταμένη στην μνήμη του λαού η δικτατορία, έτσι ώστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιοτράζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Είναι και αυτό ένα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και

ανιστόρητα πράγματα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι έχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου, της κατοχικής και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλά και γι αυτό καθ'εαυτό το 21. Και είναι οξύμωρο και τραγικό συνάμα γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ήταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ώστε να θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επιτειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Ιστορικά καμιά Επανάσταση και κανένας πόλεμος, όσο σύντομος και είναι δεν τελειώνει την ίδια μέρα που αρχίζει. Μπορεί π.χ η Γερμανία, να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Α! ή τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Η Αντίσταση, δεν ήταν ένα κίνημα που λειτουργούσε στο Κενό, σε μια αποστειρωμένη ατμόσφαιρα. Ήταν μέρος μιας πολύπλοκης ιστορίας με πολλαπλές πτυχές ανόμοιας ποιότητας, προσέλευσης και καθοριστικής σημασίας σκοπών. Δεν ήταν ένα παραμύθι που ξετυλίγονταν γραμμικά και φυσιολογικά με τις καλές Νεράϊδες, να παρεμβαίνουν κάθε φορά που ο ορίζοντας σκοτείνιαζε. Τίποτε από όλα αυτά δεν ήταν. Η Αντίσταση, ήταν αντίθετα ένας διαρκής, πεισματικός και αιματηρός αγώνας ενάντια στους κατακτητές, αλλά και εναντίον σε καταστάσεις που ξεπήδησαν μέσα απ' το λαό. Όπως οι παντώς είδους συνεργάτες και πολέμιοι της Αντίστασης.

Οι κεραίες των παντογράφων δεν έπιασαν τους λόγους για τους οποίους η Ελλάδα οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο. Δεν έπεσε στην αντίηψή τους ο αμοιβώμενος χαφιεδισμός, η λειτουργία της μακρονήσου, τα έκτακτα μέτρα, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, που κάθε πρωί δεκάδες αγωνιστές στον Αγιο Πέτρο. Δεν είχαν το χρόνο να διαπιστώσουν πως οι Έλληνες, για μισό και πλέον αιώνα, ενώ τους αποσχολούσαν τόσα πολλά και καυτά προβλήματα, για τα μόνο που μπορούσαν επιτρέπονταν να συζητούν όταν συναντιόνταν ήταν : για τον καιρό, το ποδόσφαιρο και ήταν άρρωστο το παιδί, η γιαγιά και ο παππούς.

Αυτοί, που προσπερνούσαν όλα αυτά σαν να μη συνέβαινε τίποτε στον ελλαδικό χώρο, όταν άκουγαν εστω και το παραμικρό για το Στάλιν, τη Σιβηρία και τις περιβόητες «Ομολογίες» (λεχόντας πως για την απόσπαση αυτών ακριβώς των ομολογιών ταπείνωσαν χιλιάδες Έλληνες), έχυναν τόνους μελάνη και μουντζούρωναν χιλιάδες σελίδες χαρτί προκειμένου όχι μόνο να το δώσουν πρόσβαρο σαν γεγονός αλλά και να προκύψει και κάποιο ιδεολογικό-πολιτικό κέρδος. Αυτή λοιπόν, η δουλόφρονη ελίτ, που σε όλη τη διάρκεια που λειτουργούσε η Μακρόνησος, δεν βρήκε πέντε αράδες να πεί για την κόλαση της Μακροννήσου και το κάτεργο της Γυούρας, που πρόσβαλε και εξακολουθεί να προσβάλλει την Αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, τον πολιτισμό και τη χώρα διεθνώς. Τη Μακρόνησο που οι «μεγάλοι πατέρες του έθνους», ενώ είχαν παραδώσει λαό, στρατό και χώρα στους ξένους, ανακληρυξαν τη Μακρόνησο «Νέο Παρθενώνα».

Το κατεστημένο είναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από ποιο κόμμα κυβερνά. Όταν το 1985 το κατεστημένο

αποφάσισε να εξαπατήσει για αλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι αυτήν ακόμη την τυπική «αναγνώριση», να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, ενστάσεις και φωνές διαμαρτυρίας: Για αποχώρηση απ το ενα σκέλος του, τη Ν. Δημοκρατία απ τη Βουλή και απειλές, οτι οταν έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει και πράγματι τον κράτησε το λόγο. Μπορεί το 1990, οταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ, να μην κατέργησε το Νόμο 1543/85 όπως «απειλούσε», αντί ομως να εφαρμόσει το Νόμο, ψήφισε ενα νέο Νόμο τον 1976 /1991, με αποτέλεσμα και αυτές οι αιτήσεις των αναπήρων που εκκρεμούσαν απ το 1985, να ανασταλεί οι εξέτασή τους. Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου, δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των Πρωτοβάθμιων Νοσοκομειακών Υγειονομικών Επιτροπών, παρ' ολο που τις πρόβλεπε ο εστω κολοβωμένος νόμος 1543/85.

Συγκρότησε «ειδικές» Περιφερειακές Υγειονομικές Επιτροπές και παράπεμψε τους αιτούντες αναπήρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ηταν... Το ωραίο δε είναι, οτι και το 1993 που ξαναπήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, δεν τον κατέργησε αυτόν το Νόμο και προχθές, φαίνεται σε ανταπόδοση του Π. Δ του 1981 διάβασα στην (ΦΕΚ Α.48/ 12/2/04) με το Νόμο 3232. αρθ 15 παρ 2 καταργείται με το Ν. Δ 172/74 η αναγνώριση απ τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης αρμοδιότητας του Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ως συντάξιμου του χρόνου δίωξης, κράτησης, φυλάκισης και εκτόπισης!

Διπλός λοιπόν, ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μην ταράζουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μην υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και όχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Επειδή η παγκόσμια κοινή γνώμη γνωρίζει, οτι η Ελλάδα ηταν η πρώτη χώρα στην οποία άρχισε η Αντίσταση κατά του άξονα. Ξέρει ακόμα οτι η Ελληνική Αντίσταση υπήρξε απ τις ενδοξότερες Αντιστάσεις που ενέπτυξαν οι Ευρωπαϊκοί λαοί κατά των βαρβάρων Χιτλερικών επιδρομέων, οτι οι ένοπλοι και οι άοπλοι μαχητές της Ελληνικής Αντίστασης και κυρίως (το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ) με την συνεχή, επίμονη και σκληρή Αντίσταση καθήλωσαν στον Ελλαδικό χώρο και σε ολο τα διάστημα του πολέμου, σοβαρές δυνάμεις του εχθρού που όχι μόνο δεν του επέτρεπαν να αποσύρει εστω μέρος από αυτές για ενίσχυση των των αναγκών του στα κύρια μέτωπα, αλλα αντίθετα τον υποχρέωσαν να ενισχύει τις δυνάμεις στην Ελλάδα για να αντιμετωπίζει την συνεχώς αναπτυσσόμενη Αντίσταση του Ελληνικού λαού εναντίον του.

Γνωρίζει πολύ καλά ότι η Ελληνική Αντίσταση ήταν η πιο πολυάριθμη, η πιο μαχητική και ότι είχε αναλογικά τους περισσότερους νεκρούς και τραυματίες στην αναμέτρηση με τον άξονα και 300,000 και πλέον νεκρούς απ την πείνα και τις στερήσεις. Ξέρει ακόμα ότι το εκάστοτε κατεστημένο δεν αξιοποίησε εθνικά την Εθνική Αντίσταση, της είναι όμως απαραίτητη μια αντιστασιακή «γιορτή» για να καθησυχάσει τη συνείδησή της και την παγκόσμια κοινή γνώση για την τέτοια μεταχείριση της Αντίστασης «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και μεταξύ τους την απελευθέρωση της χώρας απ τον Χιτλερικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα που είναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και μετά από 16 μέρες αντί για την απελευθέρωση της χώρας γιορτάζουμε «επίσημα» την 28η Οκτωβρίου την κήρυξη του πολέμου.

Χρονολογικά γιορτάζουμε πρώτα την Απελευθέρωση της χώρας και μετά την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μην έχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συγκεκριμένη ημερομηνία, αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη, να γιορτάσουν σαν κρατική γιορτή την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Ετσι για να μην έχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και όχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης απ την τριπλή κατοχή.

????????????????Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, είναι ως πότε εμείς οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμη που προσπαθεί να προσποριστεί το κατεστημένο την Αντιστασιακή ιστορία και παράλληλα να ενταφιάσει με την «αναγνώριση» οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του λαού και του κάθε ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα τους.

Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους και να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα: Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφόπετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νού, την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκοφαντική σιωπή. Να δώσουμε Φώς σε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματήσει το κατεστημένο τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, τις ρητορίες και τον αυτισμός του.

Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτό συνεπάγεται. Και δικαιότερη κατανομή σημαίνει αναλογική κατανομή του πλούτου και συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων και την δημοκρατική επιτέλους ουσία και περιεχόμενο διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα, και τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και με τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επτερείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει όχι μόνο να κλείσει τις τόσες πληγές, αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.

Το κατεστημένο ήταν και παραμένει ισχυρό, είτε με τη Δεξιά, είτε με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι έχει σχέση με την τετράχρονη κατοχική ιστορία και τον εμφύλιο, όπως σε όλες τις άλλες κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες και συναλλαγές, έτσι και στην καθιέρωση των εθνικών επτετείων και ό,τι άλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο, τις ίδιες συναλλαγές, δοσοληψίες και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτή την προσφορά, όπως κράτησε το 21, την τετράχρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου, προκειμένου να μην βγούν στον ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάλειψαν λαό και χώρα για να σώσουν το τομάρι τους, τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που τις γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, οι μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές-δοσίλογοι

Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών οικονομικών και πνευματικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που είχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους ανθρώπους που είχαν υπηρετήσει τους Γερμανούς, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, όχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του, στον τότε αήττητο άξονα, αλλά και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατάλειψε ντροπιασμένος τη μικρή μας Ελλαδίτσα. Καταχώνιασε τις Αξίες και τα Οράματα της Εθνική Αντίστασης. Τον μόνο πλούτο και θυσαιρό που έχει κάθε λαός, να αντιτάξει σε κάθε εισβολέα και στον κατακτητή, όταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, όσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενεές τις σύγχρονες Αντιστάσεις μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην ομογενοποιημένη παγκοσμιοποίηση που επιδιώκει η αμερικάνικη ηγεσία. Οι αξίες, οι ιδέες και

τα οράματα δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Εμπνευσμένες απ τις αξίες και τα οράματα της Αντίστασης θα κάνουν και οι Νέες γενεές, αυτό που έκαναν οι πρόγονοι και οι γενιές της Αντίστασης. Πήραν τις Αξίες και τα οράματα με τα οποία και για τα οποία πολέμησαν οι πρόγονοι και τα έκαναν πράξη. Με αυτά απέκρουσαν τον εισβολέα και απελευθέρωσαν τη χώρα. Αλλωστε οι πιο μεγάλοι, οι πιο όμορφοι και οι κρίσιμοι αγώνες, είναι οι αγώνες που έρχονται.

Αν σήμερα γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Έθνους και την Επανάσταση του 21, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου την Εποποιία της Εθνικής Αντίστασης, σαν Ορόσημο και Σημείο Αναφοράς την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» του Έθνους των Ελλήνων.

Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμησαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, είναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης και αν δεν προσέξει της παρακμής.

και διαστρευλώνεται, παραποιείται και αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας, την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Ξέρει ακόμα απ το 21, πως μέσα απ την ατέρμονη γκρίνια, τις μικροαλλοιώσεις και διαστρεβλώσεις, την ισοπέδωση και την μείωση των πάντων, πνίγηκε το πραγματικό περιεχόμενο της ίδιας της Επανάστασης, πόσο μάλλον το περιεχόμενο της Αντίστασης σαν ιστορικό γεγονός, σαν τομή, σαν δημιουργία και αφετηρία του Νέου, ακυρώνεται μέσα στην απόλυτη αναίρεση και τη δυσφήμιση κάθε θετικής παραμέτρου. Ακόμα ξέρει πως η ιστορία, δεν παραποιείται μόνο με αυτό το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία. Την ιστορία, που γράφτηκε με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμένους και ακριβοπληρωμένους «ιστορικούς» για ταξικούς σκοπούς και στόχους.

Παραποιείται και με την χωρίς ουσιαστικό Αντιστασιακό περιεχόμενο «αναγνώριση». Την «αγωνιστική Σούπα» που οδήγησε ο Ν 1543/85 και το προεδρικό Διάταγμα 1285/81 του κ Εβερτ Υπουργού των οικονομικών λίγους μήνες πριν την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Ενα Π.Δ που περιόριζε στο ελάχιστο το ποσοστό αναπηρίας, καθώς και τον αριθμό των παθήσεων που θα δικαίωνε αγωνιστικά τους παθόντες ανήκεστο βλάβη στα πρόσω του μετώπου, ενώ παράλληλα με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου, διατηρείται η μνήμη του Μεταξά σαν τον κύριο συντελεστή της. Παραποιείται με την υπέρμετρη προσπάθεια να υποθέσει ο απληροφόρητος, ότι τα χρόνια αυτά της Αντίστασης, ήταν τα πλέον θλιβερά και σκοτοδιστικά της ιστορίας των Νεοελλήνων, έτσι ώστε με τη βία να λειτουργήσει το σύνδρομο της πληθυντικής σφραγισμένης γλώσσας και τις πολλαπλές σιωπές που ακολούθησαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτές τις σιωπές τις βίωσε για μισό σχεδόν αιώνα, ένας ολοκληρος κόσμος, όχι μόνο σαν απαγόρευση του δημόσιου διαλόγου αλλά και σαν απουσία κάθε κουβέντας ιδιωτικής, κάθε αφήγησης. Ακόμα και στη φυλακή η αναφορά στην εθνική Αντίσταση, τιμωρούνταν με στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηριού, ακόμα και με πειθαρχείο, αφού θεωρούνταν παραβίαση του «νόμου», που απαγόρευε τη λέξη Αντίσταση.

Με τον συνεχή υπέρ τονισμό των όποιων άστοχων ενεργειών και την προσθήκη ανυπάρκτων. Με την κατασκευή μιας ιδιόμορφης εικόνα για τη ζωή και το ήθος των ηγετών της Αντίστασης, που όχι μόνο να μην τραβά την προσοχή και το ενδιαφέρον, αλλά να απωθεί, σε όλες τις πτυχές και εκφάνσεις. Με την ισοπέδωση και την απομυθοποίηση των πρωταγωνιστών και το έργο τους και σε συνέχεια για να ηττηθεί και ιδεολογικά η Αριστερά, με τη σύλληψη, την καταδίκη χωρίς δίκη, με την πολύχρονο απομόνωση στην εξορία και τον εγκλεισμό στη φυλακή και το απόσπασμα ακόμα, αν είναι απ' τους πρωτεργάτες, αλλά και με τον διπλό γιορτασμό, της Αντίστασης, που και οι ελάχιστοι συμμετέχοντες δεν γνωρίζουν τί ακριβώς γιορτάζουμε και ποιούς και για ποιο λόγο τους τιμούμε. Παραποιείται και με τον γενικό όρο: «πόλεμος ήταν, κατοχή ήταν, τί να τα ψάχνουμε τώρα. Γιατί ύστερα από τόσα χρόνια να ξύνουμε πληγές. Ας τα αφήσουμε για το καλό της χώρας και των Ελλήνων όπως είναι και πολλά άλλα παρόμοια». Ετσι όλα σταματημένα, όλα ήσυχα, παντού σιγή, σιωπή και ερημιά!

Η προσπάθεια αυτή, δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ούτε να μιλήσουμε για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη» αλλά για να πάμε παραπέρα. Για την ακρίβεια, να ανιχνεύσουμε πού ήταν το πνεύμα και το περιεχόμενο της Αντίστασης σαν διαχρονική έννοια και ποιά χρήσιμα διδάγματα μπορούμε να βγάλουμε απ' αυτόν τον πρωτόγνωρο αγώνα. Η ζωή διδάσκει και η ιστορία επιβεβαιώνει, ότι το δίκαιο και τις εμφύλιες σιωπές, όσο βαθιά και αν είναι θαμένες, αυτοσυντηρούνται μέσα στη συλλογική μνήμη, ανοίγουν καινούριους λογαριασμούς με την καθησυχαστική λήθη. Αντιτίθενται σε μια ιστορία που εκλογικεύει τα πάντα και δεν χωράει-κλείνει κανέναν μέσα της, ούτε και αυτού τους πρωτεργάτες, σε μια ιστορία που ξεχνά τον κόσμο που την έγραψε. Αυτή η ιστορία είναι μια ιστορία που δεν ακουμπά πουθενά. Μια ιστορία που το κατεστημένο την αγνοεί, την υποσκάπτει, την συνθλίβει με τη σιωπή του φόβου, την θεωρεί χαμένη κληρονομιά που δεν αφορά κανένα. Και κυρίως καταπολέμησε όποιον τόλμησε να ενώσει τα νέα ήθη και τις πολιτιστικές μορφές που οργανώνουν τη ζωή των Νέων, με το έργο και πνεύμα της Αντίστασης, που χαρακτηρίζει την συλλογική ευθύνη και την ιστορική μνήμη.

Μήπως δεν έγινε το ίδιο και με το 21, που αναγνωρίστηκε μόνο το απελευθερωτικό σκέλος του αγώνα και πέταξαν στο καλάθι των αχρήστων το κοινωνικό της περιεχόμενο και τους Ραγιάδες μαζί και, ας ήταν οι Ραγιάδες αυτοί που έβαλαν το αίμα ή μήπως δεν γιορτάζουμε σαν εθνική

επέτειο την ημέρα της Θεοτόκου, αντί για την ημέρα που γεννήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα; Βέβαια, όλοι λίγο πολύ δεχόμαστε, ότι και η Νοελληνική κοινωνία απ τον τρόπο συγκρότησης είναι συγκρουσιακή. Απόδειξη οι πολλοί και πολύχρονοι διχασμοί, τα πραξικοπήματα, οι δικτατορίες και οι τόσοι εμφύλιοι πόλεμοι.

Το 1821, όταν συγκροτούνταν η Νεοελληνική κοινωνία, συνέβαινε αυτό περίπου, που συνέβει απ το 1920 και μετά στην νεότερη Ελλάδα και ειδικά αμέσως μετά την κατοχή. Η Ιερά συμμαχία και τα ανακτοβούλια της Ευρώπης το 21, και η Βρετανική αυτοκρατορία στη διάκρεια της κατοχής, βρίσκονταν στον αστερισμό της παλινόρθωσης και της γενικής επίθεσης των συντηρητικών δυνάμεων-τάξεις, καθεστώτα, οράματα και ιδέες-ενάντια σε ό,τι καλλιεργούσε η Γαλλική επανάσταση στην Ευρώπη και ο Ρήγας για την Ελλάδα. Η εξαθλίωση των πολλών ήταν ο κανόνας στην ύπαιθρο και τις πόλεις. Ο μόνος θεσμός που παρουσίαζε κάποια πρόοδο σε σχέση με τα όσα επικρατούσαν στο «Παλαιό Καθεστώς» ήταν ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός, βαρύς και ασήκωτος στα χρόνια της Ιερής Συμμαχίας το 21, την κατοχική και την μετά κατοχική Ελλάδα. Στην κατοχική και μετά κατοχική Ελλάδα, που δίπλα στο μεταξικό παρακράτος προστέθηκε το κατοχικό και αυτόν που οι Αγγλοι οργάνωσαν μέσω της συνεργασία με τους κατακτητές.

Μια Επανάσταση, Λαϊκή σαν την Ελληνική, που σβήνοντας το παλιό, έφερε στο προσκήνιο ένα λευκό χαρτί στο οποίο οποιονδήποτε μπορεί να γραφτεί και για του οποίου προκύπτουν νέες ισορροπίες. Ισορροπίες, στις οποίες ο καθένας αγωνίζεται να βρεί και να πάρει τη θέση του, όχι βέβαια τη θέση που του αξίζει, η ανάλογη με την προσφορά στο κοινωνικό γίνεσθαι, αλλά τη θέση που θέλει και μπορεί με τη δύναμη και το όπλο ακόμα ή όποιο άλλο μέσο να επιβάλλει σαν τάξη, ομάδα και άτομο.

Μια λοιπόν, που οι αντιδραστικές δυνάμεις το 1821 και το 1920-1974, βρίσκονταν στον αστερισμό της γενικής επίθεσης, ενάντια σε ο,τι καινούριο και προοδευτικό, οι δυνάμεις αυτές έγραψαν και την αντίστοιχη στα μέτρα και στα συμφέροντά τους ιστορία. Μια ιστορία που άφησε εκτός ιστορίας στις περισσότερες περιπτώσεις τους πρωταγωνιστές και βασικούς συνταλεστές της ΓΕΝΝΗΣΗΣ, της επέκτασης και την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Ενω η Εκκλησία αφόρεσε τον Ρήγα και την Επανάσταση, προκειμένου να φέρει στα μέτρα την επέτειο έναρξης, κατόρθωσε με το βασιλικό διάταγμα το 1833, να μεταθέσει την ημέρα της επετείου. Φαίνεται πως με κεφάλαιο τη Θεοτόκο και το σύνθημα για του «Χριστού την πίστη την Αγία...» συμμετείχε ο Κλήρος στον αγώνα του 21, όλα τα άλλα έγιναν από μόνα τους. Το ίδιο λένε και οι πανηγυρικοί για τον Αλβανικό πόλεμο. Για τη συμμετοχή του Ραγιά το 21, και του λαού το 40, εξάρεται μόνο η αυθόρμητη συμμετοχή και προσέλευση στα στρατολογικά κέντρα και την λέξη ΑΕΡΑ ΑΕΡΑ που φώναζαν οι Έλληνες φαντάροι.

Όταν έχουμε αυτού του είδους, μεγέθους και σημασίας παραποιήσεις, στα λίγο πολύ γνωστά εθνικά θέματα, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει στην υπόλοιπη ιστορία. Όλοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν, με κάποιες βέβαια υπερβολές και παραλείψεις την ιστορία τους. Μόνο εμείς την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξία. Και την άγνοια αυτή την χρωστάμε στο «εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής», που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοί, μεγαλόσχημοι λογάδες, που έλεγε και ο Σκαρίμπας

. Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «Ερευνάτε τας Γραφάς ήν Σοφία εις αυτάς». Αυτή η Εξουσιαστική, Συντηρητική και Οκνηρή Πνευματικά «ΕλίΤ», που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρος του λαού και της χώρας, παρουσιάζοντας την Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο «για του Χριστού την πίστη την Αγία...» και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αυτή τη σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», σαν έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών»-συνεργατών. Αυτοί που με ελάχιστες εξαιρέσεις δέχθηκαν αδιαμαρτύρητα ή και μετά πολλών επαίνων την Αγγλο-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και μετά την κατάρρευση του μετώπου, πολλοί δέχθηκαν ζητώ κραυγάζοντας τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους σε όλα τα επίπεδα. Είναι αυτοί που δέχθηκαν τον Παπαδόπουλο στην Ακαδημία υπό τους ήχους της Ωδής της Χαράς.

ΜΙΑ ΚΑΤ ΑΝΑΓΚΗ ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ.

Αξιότιμε κύριε Διευθυντά κατά καιρούς και συχνά πυκνά διαστήματα μετά την «νίκη» του Γράμμου υπό την υπόδειξη και καθοδήγηση του συντηρητικού Κέντρου και της άκρας δεξιάς, αυτοί που κατά κύριο λόγω ευθύνονται γιατί δεν οργανώσαμε σαν λαός όπως έκαναν οι ολοι Ευρωπαϊκοί λαοί ενιαίο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. ή και αν δεν ήταν την Πέμπτη 16/12/03, δημοσιεύσατε ένα κείμενο του κ Ιωάννη Καρατσιώλη με τίτλο «Το Μακελειό της Φυτειάς». Ένα κείμενο που κάνει αναφορά στο παρελθόν γι αυτό και χρήζει κάποιας εστω περιληπτικής απάντησης. Με την βεβαιότητα ότι θα δημοσιεύσετε και το δικό μας Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων.

Αξιότιμε κ Καρατσιώλης, διάβασα και διαβάζω με ενδιαφέρον τα γραφτά σας, και ειδικά αυτά που αφορούν τα διαδραματιζόμενα στη διάρκεια της κατοχής γενικά και το Νομό Ημαθίας ειδικά, καθώς και το από 16/12/03 στην εφημερίδα «Βέροια» δικό σας με τον βαρύγδουπο πάλι τίτλο «Το Μακελειό Της Φυτειάς».

Το ίδιο με προσοχή διάβασα και το ψυχοχάρτι του Μητροπολίτη Βεροίας και Ναούσης Αλέξανδρο Δηλανά, από το οποίο ψυχοχάρτι πήρε τα στοιχεία ο κ Θεόφιλος Νικία και έγραψε το 1953 το βιβλίο του. Στο οποίο βιβλίο συμπερίλαβε και τα κατοχικά τεκτενόμενα στο Νομό Ημαθίας. Αυτό το ψυχοχάρτι, κάποιος ανώνυμος στις 23/10/03 το δημοσίευσε στην Εφημερίδα «Βέροια».

Η ιστορία κ Καρατσιώλη σημαίνει γεγονότα. Και μόνο τα γεγονότα που καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται είναι ιστορικά. Τότε μόνο περιέχουν την φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες θα ήταν-είναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και τα γεγονότα είναι πεισματάρικα είτε μας αρέσει είτε όχι και κάποτε θα τα βρούμε μπροστά μας, έτσι όπως έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει.

Θεωρώ, όπως και Εσείς, ότι όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τί ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια της τετράχρονης κατοχικής νύχτας.

Τη νύχτα, που έγινε ακόμα πιο σκοτεινή όταν, πριν κατακτηθεί χώρα, που η Βασιλό-Μεταξική «εξουσία» πολιτειακή, πολιτική και μέρος της στρατιωτικής εγκατάλλειψαν χώρα και λαό, και ειδικά το λαό, που είναι η βασική δομή ύπαρξης και κινητήρια δύναμη κάθε κρατικής οντότητας. Έτσι λοιπόν, παρ' όλο που γνώριζαν ότι χωρίς το λαό καταλίεται η κρατική οντότητα, την οποία αυτοί υποτίθεται ότι εκπροσωπούσαν, αλλά εγκατάλλειψαν για να «αγωνιστούν» από τα εκτός Ελλάδας στα απάνεμα λιμάνια.

Εκεί χωρίς λαό και έδαφος το μόνο πράγμα που μπορούσαν να κάνουν και αυτό έκαναν, ήταν να συνεργαστούν και με το διάβολο ακόμα για να είναι έτοιμοι όταν κάποια μέρα με τον εθελοντικό αγώνα του λαού απελευθερωθεί η χώρα, να επανέλθουν Σόοι και αβλαβείς στην Απελευθερωμένη χώρα νικητές και τροπαιούχοι στην εξουσία.

Στην εξουσία που αμαχητί παρέδωσαν στους τρεις κατακτητές. Μα και οι παραμένοντες στη χώρα φωτοσβέστες, με την πεποίθηση ότι η νίκη του άξονα ήταν αναμφισβήτητη, και με την βεβαιότητα, ότι ο φασισμός είναι όχι μόνο το καλύτερο, αλλά και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης για την ευρωπαϊκή Ηπειρο και ειδικά στη χώρα μας που είχε ήδη την υποδομή. Έτσι σκεπτόμενοι επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα, οικονομικά, πολιτικά και ένοπλα και με συνθήματα όπως : «εμείς πολεμήσαμε, τώρα ας πολεμήσουν άλλοι», Ότι η «πολεμική μηχανή του άξονα είναι αήττη», συνεπώς «κάθε αγώνας κρίνεται άσκοπος και αναποτελεσματικός» και με έκδηλη την επιθυμία να υπηρετήσουν πίστα και αμοιβαία τους ομοϊδεάτες κατακτητές πλέον, ετοίμασαν όλους εκείνους τους μηχανισμούς, που μέσο της πείνας, τη βία και το έγκλημα να κάμψουν τη θέληση του λαού για

αγώνα και μέσο της «αναμόρφωσης» να μεταλλάξουν τη συνείδηση του λαού.

Την επομένη της Απελευθέρωσης όμως οι Έλληνες, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, δεν συζητούσαν το μέλλον της Ελλάδας οι ίδιοι οι Έλληνες. μεταξύ τους προκειμένου να λύσουν την όποια πολιτική διαφορά ή άποψη και γνώμη είχαν και τον τρόπο που θα λύνανε τα μεταπολεμικά προβλήματα της χώρας, αλλά με μιά Αυτοκρατορική ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ, που είχε ήδη ένοπλα καταλάβει μια απελευθερωμένη και με την βοήθεια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ σύμμαχο χώρα, να απελευθερώσει την Ελλάδα από τους Έλληνες. .

Η χώρα αυτή ήταν η παλιά, αδίστακτη αποικιοκρατική Αγγλία και η νέα να την διαδεχθεί Αμερική. Επρεπε με κάθε θυσία να κρατήσουν αυτόν τον τόπο κλειδί υπό τον έλεγχό τους. Εσωτερικά είχαν πολλά και λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. και στη διάρκεια της κατοχής μας ήρθαν και ταξίαρχος Εντυ και ο Συνταγματάρχης Κρίς και πολλοί άλλοι ειδικοί στην κατασκοπία και τις ίντριγκες και αφού με τη βοήθεια του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ ανατίναξαν στις 26-27 του Νοέμβρη του 1942 τη Γέφυρα του Γοργοπόταμου προκειμένου να σταματήσουν την δια ξηράς τροφοδοσία του Ρόμελ, που απειλούσε τα πετρέλαια της Λιβύης, συντόνισαν τους Αγγλους στρατιώτες που δεν μπόρεσαν να φύγουν όταν οι λίγοι άγγλοι που ήρθα να βοηθήσουν την Ελλάδα που πολεμούσε στο πλευρό και για λογαριασμό τους και περίθαλψε με κίνδυνο της ζωής τους όταν ήρθαν οι Τζώνιδες με τα σιδερικά τους, γνωρίζοντας πρόσωπα και πράγματα, ήταν αυτοί που καθοδηγούσαν τα αεροπλάνα, το πυροβολικό και τα καράβια τους στόχους που έπρεπε να βομβαρδίσουν. και στις εργατικές πολυάνθρωπες συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά.

Η Δεξιά και το παραδοσιακό Κέντρο που ενώ σαν κόμματα και άτομα που όχι μόνο δεν συμμετείχαν στην Αντίσταση, αλλά συγκρότησαν πλειάδα Ισμών και εθνοϊσμών και υπό την καθοδήγη τους και σε συνεργασία πουλούσαν και ειδικά η Δεξιά την ψυχή της στο διάβολο για να επιβιώσει σφυχταγκαλιάστηκε με όλο το φάσμα του δωσιλογισμού. Τον δωσιλογισμό που σαν Ηρόστρατοι γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος και με απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκκαλα έχτιζαν οι Έλληνες.

Είδαν σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως στη διάρκεια της κατοχής είχαν δει τους Γερμανούς. Το ίδιο έκανε δυστυχώς και μερίδα της εθνικής αστικής τάξης, παρ' όλο που ήξερε ότι ο κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνική σύνορα και ότι ο ΕΛΑΣ με τη συμφωνία της Καζέτρας είχε παραδώσει τα όπλα. Στην πιο κρίσιμη για τη χώρα στιγμή, για λίγα ψιχουλα εξουσίας συντάχθηκε και αυτή με τους φύση εχθρούς της, τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα στις νέες μεταπολεμικές καταστροφές και τις χιλιάδες νέους νεκρούς.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και αναρίθμητους τάφους. Μέσα

ομως από τον αγώνα της φωτιά και του σιδήρου, ο λαός μας βγήκε ατσαλωμένος. Για πρώτη φορά απέκτησε συναίσθηση της δύναμης του, και γι' αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 χρόνια διατηρούσε ανοιχτούς με τους ξένους και ντόπιους συνεργάτες. Αν δεν το προσπαθούσε θα ήταν και οι Αντιστασιακοί απόντες από τον αγώνα.

Στον αγώνα, για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά, σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη γενιά. Μια γενιά εμπνευσμένη από τα Νέα ιδανικά που είχε φτερώσει στους λαούς ο αντιφασιστικός αγώνας. Μια γενιά εξοπλισμένη με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της είχε εδραιώσει. Μια νέα γενιά που ενώ έδωσε τα πάντα, μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Μετά την εγκατάλειψη του λαού και χώρας από την Ελέω Θεού «ηγεσία» και την κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου τα πάντα είχαν διαλυθεί. Οι Έλληνες σπάραζαν κάτω απ την μπότα των κατακτητών και των συνεργατών τους. Μπροστά σε αυτό το δράμα, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ-συνασπισμός 5 κομμάτων).

Το ΕΑΜ διαμόρφωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδα, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ήταν: α) Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενοπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της χώρας από τους τρεις κατακτητές γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας δ) Εθνική Ανεξαρτησία και ε) μετά την Απελευθέρωση, Ελεύθερες Εκλογές με το σύστημα της Απλής Αναλογικής και γνήσιο Δημοψήφισμα, να αποφασίσει ο λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Με βάση αυτό το πρόγραμμα το ΕΑΜ, κάλεσε το λαό να συμμετάσχει και να αγωνιστεί ο καθένας από το δικό του μετερίζι για την Απελευθέρωση της χώρας.

Ο λαός του ΕΑΜ, αγωνιζόταν πιστεύοντας ότι μετά την Απελευθέρωση, μέσω των εκλογών, θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ήταν όνειρο και προσδοκία του Ελληνικού λαού. Οτι θα βάδιζε Ενωμένη Εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση μέσα στα Νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών. Θα Συγχρονιζόταν, η Αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά Ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της.

Και το βασικότερο: λαός που συμμετείχε στον Εθνικό-Απελευθερωτικό-Αγώνα, πίστευε ότι μετά την Απελευθέρωση, θα συνταχούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, θα κρατούσαμε την Ελλάδα μόνο για ΜΑΣ τους ΕΛΛΗΝΕΣ, θα πιάσουμε όλοι μαζί τα προβλήματα, που μας άφησε ο μεσοπόλεμος, η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, ο Αλβανικός πόλεμος και η κατοχή και κυρίως θα κρατούσαμε τις όποιες διαφορές μεταξύ μας και λύνοντάς τες μόνοι τους, ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ. Θα ανασυγκροτούσαμε τη χώρα έτσι ώστε μετά την Απελευθέρωση να μπει και η Ελλαδίτσα μας στη χορεία των αναπτυγμένων χωρών της Ευρώπης.

Ομως ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί κέρδισαν, τα συμφεροντά τους στη χώρα μας διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ήταν να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός», «μέγος», ο «απαράμιλλος ελληνικός λαός» του Τσώρτσιλ, του Ανζεχάουεϊρ, του Ντε Γκώλ και του Στρατήγου Ουίλσον για την προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη νίκη του αντιφασιστικού αγώνα. Τώρα, καλά θα κάνει να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει ο «λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μη μιλάει.

Αρωγός στην προσπάθεια αυτή το «Σχέδιο Μάρσαλ». Η αποδοχή του σχεδίου από την «ελληνική» κυβέρνηση, απεμπόλησε και το τελευταίο ήχνος της εθνική κυριαρχίας και αξιοπρέπειας. Έτσι για αλλη μια φορά ο ελληνικός λαός, όπως και το Δεκέμβρη του 1944, δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις (Κεντρο-Δεξιά), αλλά πάλι με μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Ιμπεριαλιστική υπέρ ΔΥΝΑΜΗ της Αμερικής.

Σε λίγο ακολούθησε το «Δόγμα Τρούμαν». Το «Δόγμα» αυτό σκοπό είχε να εξουδετερώθει ολος ο ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς, όπως ο λαό-στο σύνολό του-τον είχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει-εκφράσει συλλογικά στο ΕΠΟΣ των Αλβανικών βουνών και την Αντίσταση.

Με το «σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», μας έδεσαν όλους ανεξαιρέτως τους Έλληνες χειροπόδαρα και τώρα προσπαθούμε αρχίζοντας πάλι από την αρχή-και από θέσεις χειρότερες από τότε-να βγούμε από τα αδιέξοδα. Γιατί τα οσα ακολούθησαν Εμφύλιος, Εκτακτα μέτρα, Εκλογικά πραξικοπήματα, Αποστασίες, Χούντα, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, Σια, ξένοι πράκτορες και τόσα άλλα, δεν ξεπηδούσαν ξαφνικά και απρόσμενα.

Όπως και αν λέγονταν Αγγλοι, Γερμανοί και πάλι Αγγλοι ή Αμερικάνοι όλοι τον ίδιο στόχο ειχαν: Πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη στο δικό τους γαιωτρατηγικό και πολιτικό-οικονομικό του άρμα. Πως θα παραμείνει παντοτεινά η Ελλάδα «το αγκιστρωμένο ψάρι» που δεν θέλει «δόλωμα»,

Την χαριτωμένη αυτή διαπίστωση και διατύπωση, την έκανε ο Αμερικανός ειδικός για την Ελλάδα κ Αρμουρ, όταν το 1958, η ΕΔΑ έγινε Αξιωματική Αντιπολίτευση, η κυβέρνηση Κ. Καραμανλή, ζήτησε από τις ΗΠΑ οικονομική βοήθεια προκειμένου να κάνει κοινωνική πολιτική σαν τον μόνο μέσο να καταπολεμηθεί η Αριστερά. Η δε έννοια της διατύπωσης-απάντηση από τις ΗΠΑ ήταν: «Ειμείς τους δώσαμε την εξουσία, Εμείς τους διατηρούμε στην εξουσία, θα πρέπει και να τους πληρώνουμε;»

Η κοινωνική κατοχική συνοχή απειλήθηκε αμέσως μετά την Απελευθέρωση από τους ξένους και τη συμμοριακή συγκρότηση των Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών συνεργατών και τη μετατροπή τους σε παρακρατικές συμμορίες. Σε συμμορίες που τρομοκρατούσαν όχι μόνο την Ηπαιθρο αλλά και τις πόλεις, με την προτροπή και τις ευλογίες του «επίσημου κράτους» των Αγγλων... Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει η ασυδοσία που ο λαός φοβόταν πίο πολύ αυτές τις συμμορίες, παρά στην κατοχή τους Γερμανούς, όπου και όταν δεν συνοδεύονταν από τους Ταγματασφαλίτες και τους εθνοϊσμούς συνεργάτες που τους καθοδηγούσαν και υπέδειχνα τους αγωνιστές. Αυτοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα πρόδιδαν στέλνοντας αθώους και κατά κύριο λόγω του αγωνιστές στα στρατόπεδα και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Βασικοί στόχοι α) ο εμφύλιος, σαν εργαλείο εξόντωσης του εσωτερικού «εχθρού» αφού η χώρα μας ήταν η μόνη χώρα στην Αν Ευρώπη και τα Βαλκάνια που θα αποτελούσε προπύργιο του δυτικού «Ελεύθερου» τότε «κόσμου» β) να μην γίνει το ΕΑΜ αμέσως μετά την απελευθέρωση εστω Αξιωματική Αντιπολίτευση και το ΚΚΕ κοινοβουλευτικό κόμμα γ) να μην αναδειχθούν οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι κιοτίδες, οι απόντες και οι πολέμιοι-δωσίλογοι που πρωτοστατούσαν στην εξόντωση των Ελλήνων αγωνιστών. δ) να μην έρθουν στο φως τα πιο πάνω και κυρίως ο τρόπος και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να καλυφθούν και να ενταφιάσουν το Έργο και τις μνήμες της Αντίστασης.

Για να παραμείνουν ενταφιασμένες οι μνήμες αυτές, η κατοχική και η μεταπολεμική ιστορία της χώρας, αρχίζει από την Αγγλο-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, τον Αλβανικό πόλεμο τελειώνει με τη νίκη του Γράμμου και ξανά αρχίζει με την μεταπολίτευση.

Για τους πιο πάνω λόγους, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο σύνολό του μπήκε στο στρόχαστρο στην αρχή ειδικά της Ηπαιθρου. Οι Αντιστασιακοί προκειμένου να προφυλάξουν τη ζωή τους έφευγαν από τα χωριά να ζήσουν ανώνυμοι στην πόλη και τα βουνά. Η εγκατάλειψη του χωρίου για τους διοκώμενους σκοπό είχε όχι μόνο να προστατευτούν, αλλά και να γλιτώσουν τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς και τη ζωή ακόμα από τις συμμορίες. Για τις συμμορίες όμως, να θρονιαστούν στα εγκαταλλειμένα χωριά. Η ατιμωρησία για τις όποιες εγκληματικές πράξεις που διέπραξαν συνεργαζόμενοι στην κατοχή και τώρα τους είχε αποθρασύνει σε βαθμό,

που μετά το άδειασμα του χωριού το αλλοτρίωναν για λογαριασμό τους. Και σήμερα ακόμα, υπάρχουν επίδικες υποθέσεις για να πάρουν οι κάτοχοι τους πίσω τις εγκαταλλειμένες με την βία περιουσίες. Αργότερα οι διωγμοί και η τρομοκρατία επεκτάθηκε και στις πόλεις.

Η εγκατάλειψη του χωριού και της πόλης, δεν ήταν επιλογή που υπάκουε όλες τις φορές σε ιδεολογικά και πολιτικά κίνητρα, πολύ περισσότερο σε εντολή κάποιου κόμματος. Σπρώχνονταν στο βουνό από εκείνες τις δυνάμεις και με εκείνες τις διαδικασίες, που όπως στην κατοχή οι συνεργάτες, οι χαφιέδες και οι καταδότες-κουκουλοφόροι έριξαν συνηθισμένους ανθρώπου στο Ρού της ιστορίας, που τους σημάδευσε για πάντα. Και όσοι ζούν ακόμα τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής.

Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλικτη βία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «φωνής της Αμερικής» Λίραντ Στόου, μετέδωσε ότι «η Αθήνα είναι σήμερα η πιο θλιβερή Πρωτεύουσα της Ευρώπης». Και ο Αγγλος ανταποκριτής της αγγλική εφημερίδας «Μαχιστριανός Φύλαξ» γράφει ότι η «Ελλάδα βρίσκεται κάτω από την διαλυτική μανία της Δεξιάς».

Η γενιά μου γνώρισε όλες περιπέτειες της κατοχής, όλες τις αγριότητες του αγώνα με τους κατακτητές για την εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνική απελευθέρωση, αλλά και την αγριότητα της Κέντρο-Δεξιάς.

Όταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν όχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας. Όταν και οι ίδιοι έζησαν αυτές τις σκηνές φρίκης. Αυτόν το ΖΟΦΟ της λευκής τρομοκρατίας και αν ακόμα ήθελαν ήταν τόσο απάνθρωπα εξόφθαλμα και τόσο καθημερινά τα πάσης φύσεως εγκλήματα, που δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά στις χώρες τους αυτά τα τραγικά γεγονότα. Και όταν η «Αθήνα είναι η πιο θλιβερή Πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας καταλαβαίνει τι συνέβαινε στην Ηπαιθο.

Το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος της Εθνικής Αντίστασης και η ένταξής της στον κοινό αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα, τόσο στο εσωτερικό αλλο τόσο και στο εξωτερικό ήταν τεράστιο. Η οικουμένη γνώριζε πως ο υπόδουλος λαός μας, για να φτάσει να αποκτήσει αυτό το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος μετά από ένα εξάμηνο άνισο πόλεμο με τους Ιταλούς και το πέρασμα ολόκληρης της κρατικής μηχανής στα χέρια των κατακτητών. Και το βασικότερο, να κατορθώσει να οργανώσει μια τέτοια πολυάριθμη Αντίσταση από το τίποτα, χρειάστηκε να κινητοποιήσει και το ελάχιστο απόθεμα του ηθικού σθένους, τόλμης, αυτοθυσίας και πατριωτισμού. Ακόμα ήξερε ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα, η πιο δύσκολη πλευρά του αγώνα, δεν ήταν αυτή με τους στρατούς του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και τους Βουλγάους, αλλά με την εγχώρια Πέμπτη φάλαγγα πολιτική και ένοπλη. Με τους κιοτίδες του αγώνα και τους απάτριδες

συνεργάτες. Αυτούς που με μιά κίνηση του χεριού ή και ενα τους ΝΕΥΜΑ αρκούσε για να θρηνήσου εκατοντάδες οικογένειες αγαπημένα πρόσωπα και πολύτιμα περιουσιακά στοιχεία..

Οι εμφύλιοι πόλεμοι οι δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι και τα έκτακτα μέτρα με δικαίωμα ζωής και θανάτου, δεν γίνονται, για να «εμπεδώσουν» μια προσωρινή κατάσταση. Γίνονται για να καταγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση του λαού για μακρόχρονη σιωπή και παραίτηση από διεκδικήσεις και δικαιώματα. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν στο χρόνο. Τόσο που όταν αρχίσει ο λαός να διεκδικεί να γίνει το επόμενο πραξικόπημα, δικτατορία κλπ.

Αυτό ο παρακρατικός εθνο-δωσιλογισμός, στρατιωτικός και πολιτικός, λειτουργώντας όπως λειτούργησε ανεξέλεγκτα, ανεύθυνα και ατιμώρητα ενα μεγάλο μέρος έγινε η Νέα τάξη πραγμάτων μετά κατοχικά και τον εμφύλιο πόλεμο. Και το ΕΧΕΙ τους για πολλούς δεν είναι αντίστοιχο του ΕΙΝΑΙ τους.

Αναπολώντας οι επιζώντες σήμερα, το πως εξελίχθηκαν τότε τα γεγονότα, θα δουν σαν σε ανατομικό τραπέζι, το ρόλο που έπαιξε η κάθε πλευρά στην αποφασιστική για τον τόπο κρίσιμη εποχή σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου. Θα δει ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονταν στη χώρα μας για την παγκόσμια κυριαρχία. Τα βρώμικα- όπως πάντα-μέσα που χρησιμοποίησαν οι ξένοι σε συνεργασία με τους Νοπούς ριψασπίδες για να σφιχτοδέσουν Ελλάδα και λαό από τα μέσα. Να αρπάξουν, την αναδιοργανωμένη απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κρατική μηχανή. Μια πρωτόγνωρη εγκληματική προσπάθεια, να μην τους ξεφύγει κάποια εστω και παραμικρή ροδίτσα.

Θα φέρουν στη μνήμη την εναγώνια προσπάθεια των αντιδραστικών και σκοτεινών δυνάμεων της χώρας, στηριγμένες στην ένοπλη και ηθική συμπαράσταση των Αγγλων, να στελεχώσουν τον κρατικό μηχανισμό με το δικτατορικό και κατοχικό πολιτικό-στρατιωτικό παρακράτος, να καταλαμβάνουν τις θέσεις κλειδιά στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας.

Θα βιώσουν μέρα την μέρα την μετατροπή των κατοχικών συνεργατών-δωσιλόγων, που δεν εντάχθηκαν στην εθνοφυλακή και την χωροφυλακή να οργανώνονται χρηματοδοτούμενες απ τους Αγγλους σε ένοπλες συμμορίες. Τους Αγγλους που κυβερνούσαν τη χώρα, που ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαβαν και διόριζαν Υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους και κλητήρες ακόμη.

Θα φέρουν άθελα στη μνήμη, την αρμονική συνεργασία των συμμοριών αυτών με την εθνοφυλακή και τη χωροφυλακή για την εξόντωση του εσωτερικού «εχθρού», αφού η Ελλάδα θα αποτελούσε όχι μόνο το προπύργιο του «ελευθέρου κόσμου» αλλά και ορμητήριο σε περίπτωση του Γ Παγκοσμίου Πολέμου. Θα παρακολουθήσει την μεταμόρφωση των αγωνιστών σε «προδότες» και τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ήρωες».

Ο Πλούταρχος κύριοι έλεγε ότι: «δουλειά της πολιτικής είναι να μην αφήσει το μίσος να διαιωνίζεται», γεγονός που σημαίνει να εντάξει το παρελθόν στο παρόν και αξιόλογοι διανοητές όπως ο Χόρχε Σεμπρούν, επισημαίνουν ότι η «πάλη του Ανθρώπου ενάντια στην εξουσία, είναι η πάλη της μνήμης ενάντια στη λήθη...» Και αυτό γιατί εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Όταν η εξουσία δεν είναι η ίδια ο συντελεστής και φορέας της μνήμης: Αρνήται τη μνήμη, την απαξιώνει, την γκρεμίζει, τη μηδενίζει και σε συνέχεια την παραποιεί, την διαστρευλώνει και με τη πάροδο του χρόνου μέσω της λήθης, την προσαρμόζει και λίγο μετά την ιδιοποιείται σαν δική της προσφορά και τη μνήμη. Τότε προσαρμοσμένη στα δικά της ιδεώδη την καταγράφει «εις στας Δέλτους της Ιστορίας» σαν εθνική τοπική και ατομική ακόμα.

Βέβαια και ο λόγος των αγωνιστών-συντελεστών της μνήμης δεν μπορεί να είναι ευθύγραμμος, όπως ευθύγραμμη δεν ήταν και ούτε μπορούσε να είναι η πορεία και η ζωή εκατοντάδων χιλιάδων αγωνιστών του λαϊκού κινήματος, που μέσα απ τις γραμμές του πάλεψαν, μάτωσαν ή έπεσαν για ένα καλύτερο και δικαιότερο κόσμο.

Ναι αξιότιμοι κύριοι, η ιστορία να διδάσκεται και όχι να αποσιωπάτε. Αλήθεια για πια ιστορία μιλάτε; Αν η απαρίθμηση των νεκρών και τον τρόπο που «σφαγιάστηκαν-κατακρεουργήθηκαν» στο «συνήθη τόπο εκτελέσεων» από τους ΕΛΑΣίτες «ΕΑΜ-Βουλγάρους» και μετά απελευθερωτικά από τον «λεγόμενο Δημοκρατικό Στρατό» ή με το τέχνασμα της «επανόρθωσης» πρόκειται για εξιστορήσεις γεγονότων που διαδραματίστηκαν στις διάφορες περιοχές, πόλεις και χωριά κατά τη διάρκεια της 4χρονης κατοχής, Για γεγονότα που δεν έχουν σχέση με τον αντιστασιακό αγώνα τω αγνών πατριωτών.

Είχα το προνόμιο

τον που να ξανά λειτουργήσει η περίφημη «πτωματολογία» του Αγγλου Σετρίν, που μετέτρεψε τους εκατοντάδες αθώους νεκρούς που οι Αγγλοι Αεροπόροι προκάλεσαν στο λαό της Αθήνας και του Πειραιά μυδραλιοβολώντας από χαμηλό ύψος και εκ του ασφαλούς μια και ο ΕΛΑΣ δεν διέθετα αντιαεροπορικό οπλισμό, με τις οβίδες των караβιών, των τάνκς και τα όπλα καμπύλης τροχιάς (τάνκς) ήρθε και ήθελε ο κ Σετρίν να μετακυλίσει στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για να μπορούν αργότερα «δικαιολογημένα». να δολοφονούν τους άοπλους ΕΛΑΣίτες. Η μετακύληση των νεκρών αυτών στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, μέσω της «πτωματολογίας» που με τις τεραστίου μεγέθους αφίσες γέμησαν απ άκρου σ άκρου τη χώρα, την Ευρώπη και τις ΗΠΑ, και που ο Μ. Τσιώρτσιλ τον έκανε Λόρδο!

Η προσέγγιση του αξιοθαύμαστου φαινομένου της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης κ Καρατσιώλη, και τον τρόπο που το επιχειρήσατε αφορά το λιγότερο αφελείς, αδαείς και ανιστόριτους αναγνώστες. Καταπιαστήκατε με μια κουραστική επανάληψη της αντιαμικής προπαγάνδας, που σκοπό έχει όχι μόνο να μηδενίσει την προσφορά παρά την «αναγνώριση», αλλά να την

ταυτίσει με το «έγκλημα», που κατά κόρον βλέπει-οπότε το καλούν οι περιστάσεις-το φώς της δημοσιότητας. Η προσπάθεια αυτή σκοπό έχει να ξεριζώσει απ τη συνείδηση του λαού κάθε φίτρο και τυχόν αναφορά στην ΕΑΜική Εθνηκή Αντίσταση.

Αποφύγατε, σκόπιμα, βεβαίως, να προσεγγίσετε αυτήν καθ'εαυτή την ΕΑΜική Εθνηκή Αντίσταση και το περιεχόμενό της, τις συνθήκες που είχαν διαμορφωθεί πριν την κατοχή, κατά την τετράχρονη διάρκειά της, με ποιούς πολεμούς η Αντίσταση καθώς και τις μεταπελευθερωτικές συνθήκες, που διαμόρφωσε η ένοπλη, ωμή και ξετσιπωτή επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944 και τους σκοπούς που απέβλεπε την ένοπλη αυτή επέμβαση.

Η Ελλάδα εκτός απ την Γερμανική, Ιταλική και Βουλγάρικη κατοχή ήταν κατεχόμενη και απ'τους ντόπιους συνεργάτες. Αυτή η μορφή κατοχής ήταν η πιό μαυρή, πιό σκληρή και πιό δισβάσταχτη κατοχή. Αυτοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Ο Γερμανός φορούσε στολή. Είχε τόπο διαμονής. Μπορούσε να τον δείς από μακριά. Περνούσε δίπλα σου και δεν ήξερε ποιος εισαι. Που πας και τι θακάνεις εκεί που θα πας. Δεν ήξερε αν ο κουβάς που κρατούσες είχε μπογιά, με την οποία θα έγραφες συνθήματα, ούτε αν κάτω απ το παλτό είχε μια δέμα με προκηρύξεις. Δεν ήξερε οτι οι ΕΠΟΝίτες που κρατούσαν από ενα κομμάτι χαρτόνι στο χέρι μόλις νύχτωνε θα το μετέτρεπαν σε Τηλεβόα. Δεν γνώριζε οτι αυτός που ακολουθούσε λίγα βήματα πιό πίσω το Αετόπουλο, την ΕΑΜίτησα Γιαγιά ή τον ΕΑΜίτη Παππού, ήταν αντάρτης ή στέλεχος της Αντίστασης ή κάποιος που εκείνη την ώρα είχε αποχαιρετήσει τους δικούς του και έφευγε για το βουνό. Οτι οπλοφορούσε και οτι είχε μαζί έγγραφα καθοριστικής σημασίας για τον αγώνα.

Τον Γερμανό, τον Ιταλό και τον Βούλγαρο στρατιώτη, που ήταν ο φύση εχθρός τον γνώριζες. Μπορούσες να πάρεις τα μέτρα, να τον αποφύγεις. Και όχι μόνο αλλά οταν ήθελες μια και είχε τόπο διαμονής μπορούσε να τον βρεις όποια ώρα ήθελες να του στήσεις ενέδρα. Ήταν ανά πάσα στιγμή εν δυνάμει στόχος. Αυτό λοιπόν, που ήταν δύσκολο με τους κατακτητές, ήταν πολύ πιο δύσκολο με τους ντόπιους συνεργάτες. Αυτοί ήταν γείτονες, συγχωριανοί συμπολίτες. Γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Δεν μπορούσες να τον αποφύγεις. Του μεν κατακτητή μπορούσες να παρακολουθήσεις τις κινήσεις και τις πράξεις με τον συνεργάτη και τον καταδότη συνέβαινε το αντίθετο. Αυτός ήταν που παρακολουθούσε τα πάντα και τους πάντες. Αυτοί ήταν η μεγάλη πληγή. Τα καρκινώματα που αγώνα. Οι άνθρωποι που με τις υποδείξεις τροφοδοτούσαν τα στρατόπεδα, τις φυλακές και τις ομαδικές εκτελέσεις. Αυτοί δίχασαν και αιματοκύλησαν τους Έλληνες πρώτοι. Και οταν το 1943 η ανάπτυξη του ΕΑΜ ήταν γεωμετρική συνέδεσαν τις αντεθνικές αυτές πράξεις εκτός από το ιδεολογικό και με το προσωπικό τους όφελος.

Για τους κατακτητές κομμουνιστές και καταζητούμενοι ήταν μόνο αυτοί που ο κ Μανιαδάκης με ρητή εντολή του Μεταξά είχε παρέδωσε με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής, οδό και αριθμό κατοικίας. Ολους τους άλλους τους κατονόμαζαν οι κάθε μορφής καταδότες.

Βέβαια δεν αντιλέγει κανείς, πώς μέσα απ' ολη αυτή την τιτάνια προσπάθεια για την Απελευθέρωση της χώρας απ' την τετραπλή κατοχή, οτι δεν έγιναν και λάθη και μάλιστα σοβαρά πολλές φορές, Όπως κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει οτι σε περίοδο βιαίων συγκρούσεων με τους κατακτητές και τους Ντόπιους συνεργάτες, πολλοί απ' τους οποίους φορούσαν τη στολή των κατακτητών και οπλισμένοι σαν αστακοί απ' τους ίδιους, δεν θα υπάρχαν θύματα. Βαρύ για την Ελλάδα το Πλήγμα. Βαθύ το τραύμα.

Ο πρώτος στην τάξη «Φιλικός» Τακάλωφ κ Καρατσιώλη, με εντολή της «φιλικής», σκότωσε ο ίδιος με τα χέρια του τον Νικόλαο Γαλάνη, γιατί θεωρήθηκε επικίνδυνος για τον αγώνα. Και ο Κολοκοτρώνης οταν η Επανάσταση ψυχοραγούσε και ο οπλαρχηγός Νενέκος απ' την Ηλεία μαζί με 2500 οπαδούς του, πέρασε με το μέρος του Ιμπραήμ του έδωσε τιμές και οφίτσια και τον έκανε Βοεβόδα της Πελοποννήσου. Σαν αντάλλαγμα πίεζε τα χωριά να προσκηνήσουν και οσα δεν υπάκουαν τα έκαιγε και σκότωνε τους κατοίκους τους.

Αυτόν ο Κολοκοτρώνης έβαλε και τον σκότωσαν και έκαιγε οσα χωριά προσκύναγαν. «Φωτιά και Τσεκούρι» και «στήστε Φούρκα και Παλούκι ήταν τα συνθήματα του Κολοκοτρώνη. Η Επανάσταση του 21 διέτρεξε τότε θανάσιμο κίνδυνο απ' την προδοσία του Νενέκου. Ε!, λοιπόν, την ίδια δουλειά που έκανε ο Νενέκος κάνανε στη Κατοχή τα Τάγματα Ασφαλείας και οι διάφοροι εθνοϊσμοί. Καίγανε τα χωριά και σκότωναν τους ΕΑΜίτες, αλλά και αδιάκριτα τα γυναικόπαιδα. Ετσι μόλις κύκλωναν το χωριό οι Γερμανοί, εκτός από αυτούς που θα υπέδειχναν τους οργανωμένους και όποιον ήθελαν να εκδικηθούν, οι άλλοι ακροβολίζονταν έξω απ' το χωριό. Εκαναν ενα δεύτερο ευρύτερο μπλόκ. Οσοι πρόσπαθούσαν να φύγουν και αν ακόμα το κατόρθωναν να ξεφύγουν το Μπλόκ των Γερμανών, πέφτανε στα δικά τους χέρια. Και τότε αλλίμονο. Ήταν αυτοί που διακήρυτταν : «Πάς εγείρων τα όπλα κατά των Γερμανών δεν είναι Έλλην» και «εκ των ημετέρων απώλεια εις Γερμανός στρατιώτης».

Αυτούς λοιπόν, τους κάθε είδους συνεργάτες ο Αρχηγός των συμμαχικών στρατευμάτων στρατηγός Αϊζενχάουερ τους «αποκήρυξε, τους καταδίκασε και τους έδωσε προθεσμία ενός μηνός να διαλυθούν. Μετά την πάροδο της προθεσμίας αυτής έδινε εντολή στους αντάρτες να τους σκοτώνουν». Μα και οι Αγγλοι και η κυβέρνηση του Καΐρου αποκαλούσαν τον Ράλλη μαστροπό των ευγενιστέρων εθνικών παραδώσεων... Τους φοβέριζαν οτι θα πληρώσει με το αίμα του». και «τα μισθοφόρα αυτά όργανα της Γκεστάπο είναι ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων».

Όσοι υπηρετούν στα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς θα θεωρηθούν σαν εχθρικά ενεργούντες κατά των Ηνωμένων Εθνών,

Όταν όμως το ΕΑΜικό φούσκωσε σαν το προζύμι και πλησίαζε η απελευθέρωση και ο χρόνος των εκλογών, όπως πρόβλεπε η Συμφωνία του Λιβάνου, αυτοί οι Εθνικά ανάξιοι και προδότες :Τάγματα Ασφαλείας όμως και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί δεν διαλύονταν, γιατί οι γνώστες του ρόλου που είχαν ακόμα να διαδραματίσουν κρυφά τους διεμήνευαν ότι θα τους προστατεύσουν. Οι δε Αγγλοι φανερά τους καταδίκάζαν ενώ κρυφά, αυτοί ήταν που τους οργάνωσαν, του ήθελαν και τους προστάτευαν και όχι μόνο. Ήταν αυτοί που τους τροφοδοτούσαν με στοιχεία για να παίξουν σωστά τον προδοτικό ρόλο για τον οποίο δημιουργήθηκαν τα τάγματα ασφαλείας και οι εθνοϊσμοί.

Σύμφωνα με μια αυστηρά εμπιστευτική αναφορά-απάντηση του ταξιάρχου Εντυ προς το στρατηγείο Μ. Ανατολής «Χ-12 Αυγούστου 1943 αυστηρά εμπιστευτικό 85-4 Α.Σ. Σύμφωνα με την τελευταία εμπιστευτική Σας διαταγή, έδωσα οδηγίες στους Αγγλους και Έλληνες πράκτορές μας που εργάζονται κάτω από τις διαταγές μου, να υπονομεύουν τα έργα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και να έρχονται σε επαφή με τους εκπροσώπους της κυβέρνησης, δηλαδή με ανωτέρους αξ/κούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους εμψφηνώσουν την ιδέα, ότι έχουν το καθήκον και τι διακίωμα, να καταγγέλουν τους αρχηγούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, στις αρχές κατοχής και να βοηθούν στη σύλληψη των πρακτόρων τους, ώστε οτανέρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές, να μην μπορούν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα. Από αυτήν την άποψη καταγγελλήθηκε στο συνταγματάρχη Ντερτιλή και υπουργό Ταβουλάρη, πολλά ενεργά πρόσωπα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που βρίσκονται τώρα στα χέρια των Γερμανών. Υπογραφή: Ταξίαρχος Εντυ.

Αυτά όσον αφορά τα «Τάγματα Ασφαλείας και την πλειάδα των εθνοϊσμών που η Κένδρο-Δεξιά υποστήριζε και μαζί της πολλοί τους ύμνησαν ότι όχι μόνο δεν συνεργάζονταν αλλά αντίθετα έκαναν «αντίσταση». Αμέτρητες είναι βέβαια, οι μαρτυρίες και τα Ντοκουμέντα που διαψεύδουν τους ισχυρισμούς της Δεξιάς για την «αντίσταση» και την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ. Ιδιαίτερη σημασία έχουν, φυσικά, οι μαρτυρίες απ την πλευρά των «αξονικών» πολέμιων. Ο Β. Μαθιόπουλος, αναδιφώντας τα επίσημα γερμανικά αρχεία. Εκεί όχι μόνο διαψεύδονται αλλά καταρακώνονται, για πολλοστή φορά, τα φληναλήματα της Δεξιάς και όλων των άλλων που ευθυγραμίστηκαν μαζί της τόσο για την «αδράνεια» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ απέναντι στους κατακτητές, όσο και για τη «δράση» άλλων, ευνοημένων της οργανώσεων και ομάδων...

Οι 14 εκθέσεις των Γερμανικών στρατιωτικών αρμοδίων και που ενδιαφέρουν την περίοδο απ τον Απρίλη του 1943 ως τον Αυγουστο του 1944, μιλάνε ολοένα για: «Αδιάκοπες επιθέσεις των ανταρτών (ΕΛΑΣ) εναντίον κυρίως οδικών και σιδηροδρομικών αρτηριών...εντυπωσιακά σαμποτάζ, ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών...και αμαξοστοιχιών με

πολεμοφόδια...επιθέσεις κατα εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορεία...που δημιουργούν κινδύνους για τον ανεφοδιασμό των δυνάμεων μας στη Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων μας. (Σελ 383-519).

Δύο μήνες αργότερα παραδέχονται πως: «Οι δυνάμεις μας...δεν επαρκούν για αποτελεσματική αντιμετώπιση ή εκμηδένιση των ανταρτικών μονάδων» (Σελ 512). Και αναρωτιέται κανείς μήπως δεν ήταν ΕΑΜικές αυτές οι ανταρτικές μονάδες που τόσο «ταλαιπωρούσαν» τους κατακτητές; Οι ίδιοι οι Γερμανοί απαντούν- και μάλιστα για τη σπουδαιότερη, μετά το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ οργάνωση: «Συνεργασία του ΕΔΕΣ Αθηνών με τις γερμανικές υπηρεσίες...» 31/3/ 44 (Σελ 457)... Ο Ζέρβας προτιμά την να μὴν σταθεί εμπόδιο στα γερμανικά στρατεύματα, ούτε να επιτεθεί εναντίον τους 1/5/44 (Σελ 477)...«Οι δυνάμεις του ΕΔΕΣ...εξακολουθούν να τηρούν ουδέτερη στάση έναντι των γερμανικών δυνάμεων». Επρεπε οι δυνάμεις του Ζέρβα να διαφυλαχθούν στο σύνολό τους για να στραφούν αργότερα κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Οσπου-τον Αύγουστο του 44, μόλις ενάμιση μήνα πριν την απελευθέρωση- διαπιστώνεται αλλαγή τακτικής. «Οι σύμμαχοι πέτυχαν να πείσουν το Ζέρβα να εγκαταλείψει την μέχρι τώρα ουδέτερη στάση του έναντι των Γερμανών».

Το ίδιο και οι πλειάδα των εθνοϊσμών: «Μας έγιναν προτάσεις από μέρους εθνικών ομάδων ανταρτών και μικροτέρων μή οργανωμένων για «ΚΟΙΝΗ» Συνεργασία εναντίον των κομμουνιστών ή και για σύναψη ανακωχής με τις δικές μας δυνάμεις» (15/11/43) Σελ 412. «Μέλη σοβαρών εθνικιστικών κύκλων πλησίασαν τις γερμανικές δυνάμεις και ζητούν Συνεργασία μαζί τους με τη βεβαιότητα ότι με τις παρούσες συνθήκες μόνο η γερμανική κατοχική δύναμη είναι σε θέση ν αντιμετωπίσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο» και «...Αυξανόμενη έφεση των ελληνικών εθνικιστικών κύκλων να υποστηρίζουν θετικά το γερμανικό στρατό στον αγώνα του εναντίον του Μπολσεβικισμού»

Με κατακλείδα ο «Ι. Ράλλης, αφού ανέλαβε την διαορισμένη απ τους Γερμανούς Πρωθυπουργία, και αφού ήδη είχε ολοκληρωθεί το «Σχέδιο MANNA» απ το Αγγλικό στρατηγείο, έσπευσε να παρακάλεσει τον Ανώτατο στρατιωτικό Διοικητή της Ν.Α Ευρώπης, να εξοντώσει τις ελληνικές ανταρτικές μονάδες όλων των αποχρώσεων» (3-9-43) Σελ 390.????????????????????????????????/

Δεν προσπαθώ, βέβαια, σε καμιά περίπτωση να δικαιολογήσω τα θύματα της περιόδου εκείνης, αλλά αν θελήσουμε να αντιπαραβάλουμε τα θύματα της μιας και της άλλης πλευράς και κυρίως τους λόγους για τους οποίους η μια πλευρά προκάλεσε στην άλλη, σαφώς ο κάθε «αιμισταγής» ΕΑΜο-Βούλγαρος, ΕΑΜο-Σλάβος και ξενοκίνητος ΕΛΑΣίτης, μοιάζει αθώα περισσότερα μπροστά τους.

Ολοι οι λαοί του κόσμου κ Καρατσιώλη, ξέρουν με κάποιες βέβαια υπερβολές και παραλείψεις την ιστορία τους. Μόνο εμείς την αγνοούμε στις

πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξία. Την άγνοια αυτή τη χρωστάμε στο «Εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής», που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφασόροι και μεγαλοσχήμονοι λογάδες σαν αυτούς που... Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «ερευνάτε τας γραφάς...». Αυτή η εξουσιαστική, συντηρητική και οκνηρή πνευματικά ΕλίΤ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να διαπρέψει εγκληματεί εις βάρος του λαού και της χώρας παρουσιάζοντας την Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο «για του Χριστού την πίστη την αγία...» και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αυτή τη σύγχρονη «Φιλική» σαν έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και των εθνοϊσμών συνεργατών.

Την ιστορία την γράφουν επαγγελματίες ιστορικοί, επιστήμονες ιστορικοί και κάποτε θα τη γράψουν. Αλλά την τρέχουσα ιστορία, την καθημερινή ιστορία, την γράφουν οι καθημερινοί ζωντανοί άνθρωποι, που ζούν τον παλμό των γεγονότων στη πατρίδα τους μα και σε όλο τον κόσμο. Για την πατρίδας μας η ίδια η ιστορία λέει ότι:

Στη χώρα μας η ιστορία για λόγους συγκεκριμένους δεινοπαθεί και συνήθως διαστρέφεται. Και αυτό γιατί συνδέεται πάντα με τα συμφέροντα των ξένων και την απουσία της άρχουσας τάξης απ' τους αγώνες, μα αποτέλεσμα συντελεστής των αγώνων να είναι ο λαός και γιατί γράφεται απ' τους νικητές που δεν καλούνται να συνδιαλαγούν με την ιστορία.

Συνεκτιμώντας ο Μ. Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της Επανάστασης του 21. Μια Επανάσταση που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο Απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός Επανάστασης τη «Φιλική» και το Ραγιά, όταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Έθνος των Ελλήνων δεν έχει μάθει ακόμα να θεωρεί εθνικό ό,τι είναι αληθινό»

Δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει κ Καρατσιώλη, όσο δυσάρεστη και αν είναι. Ούτε είναι αυτή που σπέρνει και καλλιεργεί τα μίσση, το διχασμό και τις συμφορές. Είναι αντίθετα η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή η αθέλητη αλλοίωση, διαστεύλωση και η παραποίηση των πραγματικών γεγονότων, με σκοπό και στόχο την υποκατάσταση, την υποκλοπή και την ιδιοποίηση του αγώνα και σε συνέχεια η μεταβίβαση αυτού του πρωτόγνωρου, αυτού του υπέροχου Αντιστασιακού αγώνα των Ελλήνων στους συνεργάτες, τους κιοτίδες και τους άσχετους και κυρίως η μετακύληση των όποιων ευθυνών στους Αγωνιστές.

Είναι τα μισόλογα και το ψέμα, μέσω του οποίου μετατρέπτετε το μαύρο σε άσπρο. Είναι τα εγκλήματα μικρά ή μεγάλα καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφείλει να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο το φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό θα δώσουν την ευκαιρία στον καθένα να μάθει τί έγινε, πως έγινε και γιατί έγινε έτσι και όχι αλλιώς για να μην ξαναγίνουν τα ίδια στο μέλλον.

Βέροια 7/1/2004 Κόγιας Νίκος.

Αξιότιμε κύριε Διευθυντά.

Ο κ Καρατσιώλης Σας έστειλε και δημοσιεύσατε στην «Εφημερίδα» στις 15/1/04 ένα κείμενο με τον τίτλο: «Σελίδες απ την πρόσφατη ιστορία μας». Σας παρακαλώ κ Διευθυντά να δημοσεύσετε και το δικό μου.

Πριν προχωρήσω αξιότιμε κ Καρατσιώλη επιτρέψε μου να κάνω δυό παρατηρήσεις. Η πρώτη αφορά την άκριτη κριτική που έχετε υιοθετήσει τα οσα γράφουν οι διάφοροι στρατευμένοι ιδεολογικοί αντίπαλοι της Αριστεράς και οι καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι να καλύψουν κενά λόγω συγκυρίας επιχηρήματα αυτών που ήθελαν δικαιολογήσουν ή και να μετά κυλίσουν ευθύνες και εγκλήματα που διεπράχθηκαν σκόπιμα και προμελετημένα ή και προβοκατόρικα ακόμα προκειμένου να ενοχοποιήσουν το εθελοντικό, πατριωτικό και εθνικό έργο της αξιοθαύμαστης εθελοντικής Εθνικής Αντίστασης, Τη δόξα της Ελλάδας.

Και η δεύτερη τα γραφόμενα Σας δείχνουν, πως όχι μόνο δεν συμμετείχατε στην Αντίσταση, αλλά δεν κάνατε ούτε καν τον κόπο να μελετήσετε και συγγραφείς που έγγραψαν χωρίς να είναι στρατευμένοι, ώστε να διαμορφώσετε δικής Σας προσωπική γνώμη για τα τεκτενόμενα στην τετράχρονη μαύρη, κατασκότεινη κατοχική νύχτα, αλλά και πόσες θυσίες χρειάστηκαν να γίνουν από αυτούς που συμμετείχαν ή συμπαραστάθηκαν με τον ένα ή τον τρόπο προκειμένου ο ήλιος της Ελλάδας ξανά βγήκε από την λάσπη και να λάμψει στον ελληνικό ουρανό..

Οσον αφορά τα στρατιωτικά αρχεία, στρατιωτική ηγεσία, Εκτός από τα ασημένια πέταλα, και τα μαλαματένια καρφιά, θέλει να είναι πάντα καθαρή και στρατιωτική δράση-νίκη αυτό που θα γράψει η ιστορία και όχι οι διαπραγματεύσεις, (που ζητούσε επίμονα και κατ' επανάληψη το ΕΑΜ) που θα μπορούσαν να οδηγήσουν τον πόλεμο στη θριαμβευτική λήξη.(...)

Αυτή τη στιγμή κ Καρατσιώλη, δεν θυμάμαι ποιός Ευαγγελιστής ή Ποιητής είπε το περίφημο : «Δός Ημίν Δύναμη να μή Ξεγλάμε τους Εαυτούς μας με Αυταπάτες»

Για να μήν υπάρχουν λοιπόν, «αυταπάτες» θα μου επιτρέψετε να Σας κάνων εστω εν μέρει κοινωνό του έργου της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και πως οι διάφορες προσωπικότητες παγκοσμίου κύρους, που με αδιαμφισβήτητα στοιχεία, δηλώσεων συμμαχικών παραγόντων και άλλων που συνεργάστηκαν γι' αυτό και αναγνωρίζουν τον Εθνικό-πατριωτικό αγώνα και έργο του του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, στα τραγικά για το λαό και τη χώρα χρόνια της κατοχής, αλλά και Ελλήνων πως είδαν, έζησαν, εκτίμησαν και

αξιολόγησαν το Έργο της ελληνικής Αντίστασης, γενικά και της ΕΑΜικής ειδικά, καθώς.

ΤΟ ΕΑΜ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΡΧΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΙΜΙΩΤΕΡΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΗΤΑΝ ΤΟ ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Με αυτούς τους τίτλους δέχθηκαν, αναγνώρισαν, συνεργάστηκαν και συνεχάρηκαν για την προσφορά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) στον αντιφασιστικό αγώνα οι αρχηγοί του συμμαχικού αγώνα και την απελευθέρωση της Ελλάδας μα και οι Έλληνες.

Στις 28/10/1942 ο Πρόεδρος Ρούσβελτ ειπε : «Περισσότερο ίσως άξιο θαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, που έδωσε εις τους επιδρομείς, είναι η σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και όπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δισταγμό, με απόλυτον αδιαλαξίαν, αψηφών όλας τας θυσίας. Η στάση αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' όλα τα έθνη».

Η αντίστροφη μέτρηση του άξονα είχε προπολού αρχίσει σε όλα τα μέτωπα και ειδικά στο Ανατολικό.

Στις 3/1/1944 ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ : «Κάθε Έλλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, είναι αντάξιος των παραδόσεων που μας εκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων του».

Λίγες μέρες αργότερα στις 24/1/44 συνεχίζει ο μέγας Τσιόρτσιλ : «Η Δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα μεγαλύτερο από εκείνο της αρχαιότητας, χάρις εις την ακλότητη σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίον ο κατακτητής υποβάλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μένει εις τους αιώνας»

Και ακολουθεί ο Στρατηγός Ντε Γκώλ: «Ο αγών της Ελλάδος και τα κατορθώματά της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται».

Στις 10/10/44 ο Αντονυ Ηντεν υπουργός ελωτερικών της Αγγλίας έλεγε: «Αποκρούσατε και ενικήσατε τον επιδρομέα. Αυτό το ένδοξο κατόρθωμα μιας μικρής χώρας σε ώρα σκοτεινή αξίζει να πάρει τη θέση του στη μακρυνή και περήφανη ιστορία σας». Αυτά έλεγαν οι Δυτικοί σύμμαχοι για το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Ο Ταξίαρχος Εντυ, τότε αρχηγός της συμμαχικής αποστολής στη Ελλάδα στις 5/7/43, κοινοποίησε μήνυμα του αρχιστρατήγου Μ. Ανατολής στο οποίο στρατηγείο συμμετείχε και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ : «Οτι έλαβε υπό σημείωση μεθ' ικανοποιήσεως οτι το ΕΑΜ αγωνίζεται δια τας αρχάς ελευθερίας ως ορίζει ο χάρτης του Ατλαντικού και είναι εν γνώσει λαμπρών κατορθωμάτων μαχητικής αντιστάσεως του ΕΛΑΣ εναντίον του εισβολέως. Ο Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής παρακολουθεί την Ελλάδα, με μεγίστην

προσοχήν και θεωρεί Έλληνας αντάρτες ως μέρος δυνάμεων υπό τας διαταγάς του».

Ο Ταξίαρχος Εντυ, σε συνέχεια εκοινοποίησ της παρακάτω διαταγές του στρατηγού Σερ Μαίτλαν Ουϊλσον προς το στρατηγείο του ΕΛΑΣ στο Περτούλι της Πίνδου. : «Επιθυμώ να μεταβιβάσω εις όλους τους βαθμούς του αντάρτικου στρατού της Ελλάδας τα ειλικρινή μου ευχαριστήρια και συγχαρητήρια δια τας προσφάτους μεγάλας επιτυχίας εις ολόκληρον την Ελλάδα. Αι επιχειρήσεις των εκείνης επιμελώς προπαρασκευασθείσαι από ημας και εκτελεσθείσαι μετά μεγάλης ακριβείας από σάς συνέβαλον εις τας επιτυχίας των συμμαχικών στρατιών επί της Σικελίας. Ο άξον παρασυρθείς υπέθεσε μίαν επίθεσιν εις τα Βαλκάνια. Αι ενισχύσεις εις άνδρας και αεροπλάνα, τα οποία ησαν διατεθημένα δια την Ιταλίαν αποσχολήθησαν εις τα Βαλκάνια. Η προσοχή τους εστράφει προς την Ελλάδα και μία μεγάλη νηοπομπή επέρασε ανενόχλητη μέσα εις την Μεσόγειον.

Παραδέχομαι οτι αι επιχειρήσεις αυταί των ανταρτών δεν ήσαν ακίνδυνοι και ο άμαχος πληθυσμός υπέφερε πολύ. Παρακαλώ μεταβιβάστε εις εκείνους και εις τον πληθυσμό της Ελλάδας την εκτίμησίν μου δια την αφοσίωσίν των και εις τους συνεργάτας αυτών. Ο πόλεμος βαθμιαίως βαίνει προς το βέβαιον τέλος του. Το τέλος θα ειναι η άνευ όρων παράδοσις του άξονος.

Απαιτώ συνεχή εμπιστοσύνη και απόλυτων αφοσίωσιν εις τους στρατιωτικούς αρχηγούς των συμμαχικών στρατιών της Μεσογείου, μια των οποίων ειναι το αντάρτικο σώμα της Ελλάδος. Εύγε εις τους αντάρτας. Υπογραφή : Ουϊλσον 18/7/1943».

Ο στρατηγός Αλεξάντερ, δια του Ταξιάρχου Μπένφιλ σε απογευματινή συγκέντρωση στο σπίτι του Προέδρου της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) Αλέξανδρου Σβώλου στά Αγραφα, πρόσφερε στον τότε συνταγματάρχη Στέφανο Σαράφη στρατιωτικό αρχηγό του ΕΛΑΣ μια διόπτρα μαγάλης έντασης με πλάκα πούχε γραμμένα τα ακόλουθα λόγια:

«Δια τον συνταγματάρχην Στ. Σαράφη πιστό σύμμαχο της Μ. Βρεταννίας και στενό συνεργάτην μου εις τον κοινόν αγώνα δια την απελευθέρωσιν όλων των λαών Η.Ρ Αλεξάντερ Τζενεράλ»

Το Αρχηγείο της στρατιωτικής συμμαχικής αποστολής δια του Μ. Κ 126) 21/4/44 εγγράφου διεβίβαζε το ακόλουθο τηλεγράφημα του στρατηγού Σκόμπυ δια τον στρατηγόν Στεφ Σαράφη: «Παρακαλώ δεχθήτε τα πλέον εγκάρδια συγχαρητήρια μου επί τω προβιβασμώ σας εις τον βαθμόν του υποστρατήγου. Είμαι ευτυχής οτι αι υπηρεσίαι σας εναντίον του κοινού εχθρού έτυχον αυτής της αναγνωρίσεως».

Αυτά υπόθηκαν από τα πιό επίσημα χείλη των αρχηγών του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα σε ό,τι αφορά τη συμμετοχή και την προσφορά του ΕΑΜ.

Όμως εκτός από αυτούς που αναγνωρίζουν και συγχαίρουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν είναι λίγοι και οι Έλληνες. Τον Απρίλη του 1943 δήλωνε: «Θεωρούμε άξιους ευγνωμοσύνης όλους τους αγωνιστάς της ελευθερίας και το μέγα πλήθος των οργανωτών και ανωνύμων ηρώων και ματρώρων και τις εθνικές μας οργανώσεις ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ καθώς και ολως τας αλλας». Από τον Ιούλιο του 1944 τα ΕΑΜ συμμετέχει στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, με (5) Υπουργούς. Ο ίδιος 3/12/44: «Επαλαίσατε κατά την περίοδο της Εθνικής Αντιστάσεως εναντίον των κατακτητών και προσθέσατε ενδόξους τίτλους εις την ιστορίαν των εθνικών μας αγώνων κατά το στάδιο της δουλείας, η φωνή της οργανώσεως ήτο συγχρόνως και η φωνή της πατρίδος και οφείλετε να υπακούσετε».

Ο δε κ Π. Κανελόπουλος σαν εκπρόσωπος της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, εξαίροντας την αυτοθυσία των ηρώων του ΕΛΑΣ έλεγε: «Κλίνουμε το ΓΟΝΥ μπρός τους νωπούς τάφους. Οι άνδρες του ΕΛΑΣ έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της τιμής πρὸς το καθήλον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτρεψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούννων. Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για σας θυσιασθέντα παιδιά του Λοαύ. Η θυσία τους αποτελεί περιφανές παράδειγμα για τις νέες γενιές, για την εξασφάλιση της λευτεριάς και της νέας κοινωνίας, μέσα στους κόλπους της οποίας, ολοιθα βρούμε καλύτερη ζωή».

Ο ίδιος στις 1/10/44: «Καταρώμαι τόσο εγώ, όσον και η κυβέρνηση κάθε εναν ο οποίος πρόσφερε τας δυνάμεις του εις τας χιτλερικές ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστροφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτο τόπον». Αι οργανώσεις Αντιστάσεως και η πολυπληθέστερα τούτων ο ΕΛΑΣ, αποτέλεσαν τους απηνείς τιμωρούς τόσο των κατακτητών όσον και των συνεργατών των, δι αυτό όταν ησυχάσουμε, η πρώτη φροντίς θα είναι η αναστήλωσις των ερειπίων και η δι ηθικών αμοιβών αναγνώρισις των θυσιών και του αγώνος του απελευθερωτικού τούτου στρατού, ο οποίος αναμφισβητήτως θα αποτελέσει τον πυρήνα του ιδρυθησομένου Ελληνικού στρατού» Και συνεχίζει ο ίδιος:

«Είμαι ευτυχής που μπορώ να δηλώσω ότι, με τη βαήθεια τους στρατού του ΕΛΑΣ και την απόλυτη κατανόηση που επέδειξαν οι ηγέτες του εις τις εντολές μου, εκπληρώθηκε το χρέος της ειρηνεύσεως της Πελοποννήσου κατά τρόπο που έσωσε την Τρίπολη, το Ναύπλιο και την Κόρινθο από τον κίνδυνο πλήρους καταστροφής.

Βρήκα την Τρίπολη πολιορκημένη και εντός της πόλεως τον Παπαδόγκωνα με 2.000 άνδρες, με 24 πεδινά πυροβόλα, που του είχαν αφήσει την τελευταία στιγμή οι Γερμανοί, με πλήθος όλμων, πολυβόλα και άφθονα πυρομαχικά. Μετα δύο νυκτών και μιας ημέρας πίεση, που ήσκησα, ευρισκόμενος έξω της Τριπόλεως στο Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, ο Παπαδόγκωνας παραδώθηκε». Και στις 16/10/44 απ την Κόρινθο:

«Είναι αξιοθαύμαστη η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητα του. Αξία θαυμασμού είναι επίσης και η αυτοσυνελιδηση των μελών του ΕΑΜ. Νομίζω ότι συνέβαλα κάπως κι εγώ τις τελευταίες αυτές στιγμές για το καλό της πατρίδος. Έτσι με την συνδρομή πάντοτε και την ανώτερη πατριωτική στάση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αποφύγαμε μια αιματηρή λύση στην Τρίπολη, που με τη σειρά της επέδρασε για όμοιες λύσεις και σε άλλες πόλεις. Πηγαίνω στην Αθήνα μεταφέροντας την αισιοδοξία της Πελοποννήσου, τη θέληση του να ελευθερωθεί η πατρίδα και να κυβερνηθεί ελεύθερα και τον απέραντο θαυμασμό μου για το έργο που τρία χρόνια συντελέστηκε με τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Όπως είναι ιστορικά γνωστό δίπλα στον ένοπλο τμήμα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δημιουργήθηκε και το ΕΛΑΝ «Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό» αντάξιο της Ναυτικής των Ελλήνων παράδοσης. Το ΕΛΑΝ διέθετε 100 και πλέον μηχανοκίνητα Ιστιοφόρα συνολικού εκτοπίσματος 4,000 τόνων. Τα επιτεύγματά του υπήρξαν αντάξια των προγόνων του. Αποτελούνταν από έξη βασικούς πυρήνες 1) Στο Μαλιακό κόλπο, υπό τον Σ Μπεγνή. 2) Βόρειο Ευβοϊκό υπό τον καπετάν Ορέστη. 3) Κορινθιακό υπό τον καπετάν Ζαχαρία. Νοτιοανατολική Πελοπόννησο υπό τον σημαιοφόρο Τσύντη. 5) Δυτική Στερεά υπό τον Γεροδήμο. Πήλιο υπό τον Πηλιορείτη. Αποστολή του ΕΛΑΝ ήταν: α) η καραδομή και λαφυραγώγηση των θαλάσσιων μεταφορών του εχθρού. Β) Η επιχείρηση παρακολούθηση εχθρικών κινήσεων κατά μήκος παραλιακής περιοχής και γ) Η άκρως επικίνδυνη επιχείρηση μεταφοράς εφοδίων από τα Μικρασιατικά παράλια. Ενώ για την ιστορία ανάφερα τις πέντε βασικές μονάδες του ΕΛΑΝ, δεν θα αναφέρω την αξιοθαύμαστη προσφορά του στον Συμμαχικό αγώνα και την απελευθέρωση της Ελλάδας. Οι Γερμανοί το αποκαλούσαν συμμοριακό ναυτικό.

Γράφω όμως τα ονόματα των επικεφαλής της κάθε μονάδας μια και όπως λέτε δεν διδάσκεται η σύγχρονη ιστορία και συμφωνώ μαζί σας με την τεχνική της αποσιώπησης είναι πρόβλημα αν την τρίχρονη ύπαρξη του ΕΛΑΝ την γνωρίζουν εκτός απ τους επιζώντες μερικοί ακόμα Έλληνες και ειδικά οι Νέοι.

Και την ένοια ασμό εκτός πιά και αν ενοούσε τα Τάγματα Ασφαλείας, τους Ραλληρο-Γονατάδες, την ΠΑΟ, την ΥΒΕ, την ΕΣΕΑ, του Παπαδόπουλου στο Κιλκίς και τους διάφορους εθνοϊσμου τύπου Μιχάλ Αγά, Τιαούσ Ανών κλπ που αυτήν ακριβώς τη εποχή έκαναν μαζί με τους Γερμανούς εκκαθαριστικές επιχειρήσεις

Η χρονική απόσταση που χωρίζει τον μεσοπόλεμο, την αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία, τον ιταλό-ελληνικό πόλεμο την κατοχή και τον εμφύλιο από το σήμερα είναι αρκετά μεγάλη για να αναπολήσει κανείς με ιστορική σειρά τα περασμένα. Γι αυτό και θα υπάρχουν οπωσδήποτε κενά στην αφήγηση, ίσως κακές συνδέσεις στα επιμέρους θέματα, ασταθείς ή και άσχετες ακόμα σχέσεις μεταξύ τους, και πολλά συντακτικά ελαττώματα.

Ζητώ συγγνώμη από αυτούς που θα τύχη να τα διαβάσουν για όλες αυτές τις ατέλειες. Με πολύ δισταγμό και με γνώση των μικρών δυνατοτήτων και ατελειών που θα παρουσιάσει το το γραπτό άρχισα να γράφω. Ήδη περισσότερο από μισός αιώνας μας χωρίζει από τα γεγονότα της κατοχής και σαράντα από τη λήξη του εμφυλίου πολέμου. Ο εμφύλιος πόλεμος όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο προσκήνιο της σύγχρονης Ελλάδας για τριάντα και πλέον ακόμα χρόνια.

Το κράτος όλα αυτά τα χρόνια ήταν σε κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» και η καταδίωξη των Αντιστασιακών «ο όρος ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης» ήταν συνήθως πολύ ελαστικός και μπορούσε ανάλογα με τις ανάγκες να συμπεριελάβει σε αυτόν ο,τιδήποτε σε κάθε πεδίο δραστηριότητας και έκφρασης- βρίσκονταν συνεχώς στο προσκήνιο, ακόμα και αν δεν ίσχυε ο «στρατιωτικός νόμος». Αυτό που κρατούσε τις συνειδήσεις φυλακισμένες και τα στόματα κλειστά, ήταν το νομοθετικό πλαίσιο που μας κληροδότησε η ανύπαρκτη για το κράτος Εθνική Αντίσταση και ο ανεμνημόνευτος εμφύλιος πόλεμος, με τον περίφημο Νόμο 509/ 1947 και το Γ! ψήφισμα. που καθόριζαν τί θα πρέπει να θυμούνται και πώς θα πρέπει να τα θυμούνται οι Έλληνες τα γεγονότα της κατοχικής περιόδου, που ρύθμιζαν τα της πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας των Ελλήνων στην τετράχρονη σχζεδόν διάρκειά της.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω από την απειλή του Ν 509 και του Γ! Ψηφίσματος και της προσθήκης του νόμου «Περί αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε και τιμωρούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ήταν, πανταχού παρών, χωρίς όμως να φαίνεται πουθενά. Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ήταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας.

Εδειχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ένα φάντασμα στην κυριολεξία και ένα μολυβένιο πέπλο, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα. Μέσα σε αυτόν τον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι γενιές αυτές, χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να γνωρίσουν, τί ακριβώς συνέβει μετά την κατάληψη της χώρας από τους τρεις κατακτητές. Ποιοί ήταν και πως συμπεριφέρθηκαν οι κατακτητές, πως δέχθηκαν οι Έλληνες την κατοχή. Πιά συναισθήματα έννοιωσε ο λαός και κυρίως πως αντέδρασε η Πολιτειακή, Πολιτική και στρατιωτικής ηγεσία της χώρας και γενικότερα ο κρατικός μηχανισμός, έτσι ώστε να καταχωρήσουν το γεγονός ιστορικά στη μνήμη τους.

ΜΙΑ ΚΑΤ ΑΝΑΓΚΗ ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ.

Αξιότιμε κύριε Διευθυντά κατά καιρούς και συχνά πυκνά διαστήματα μετά την «νίκη» του Γράμμου υπό την υπόδειξη και καθοδήγηση του συντηρητικού Κέντρου και της άκρας δεξιάς, αυτοί που κατά κύριο λόγο ευθύνονται γιατί δεν οργανώσαμε σαν λαός όπως έκαναν οι ολοι Ευρωπαϊκοί λαοί ενιαίο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. ή και αν δεν ήταν την Πέμπτη 16/12/03, δημοσιεύσατε ένα κείμενο του κ Ιωάννη Καρατσιώλη με τίτλο «Το Μακελειό της Φυτειάς». Ένα κείμενο που κάνει αναφορά στο παρελθόν γι αυτό και χρήζει κάποιας εστω περιληπτικής απάντησης. Με την βεβαιότητα ότι θα δημοσιεύσετε και το δικό μας Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων.

Αξιότιμε κ Καρατσιώλης, διάβασα και διαβάζω με ενδιαφέρον τα γραφτά σας, και ειδικά αυτά που αφορούν τα διαδραματιζόμενα στη διάρκεια της κατοχής γενικά και το Νομό Ημαθίας ειδικά, καθώς και το από 16/12/03 στην εφημερίδα «Βέροια» δικό σας με τον βαρύγδουπο πάλι τίτλο «Το Μακελειό Της Φυτειάς».

Το ίδιο με προσοχή διάβασα και το ψυχοχάρτι του Μητροπολίτη Βεροίας και Ναούσης Αλέξανδρο Δηλανά, από το οποίο ψυχοχάρτι πήρε τα στοιχεία ο κ Θεόφιλος Νικία και έγραψε το 1953 το βιβλίο του. Στο οποίο βιβλίο συμπερίλαβε και τα κατοχικά τεκτενόμενα στο Νομό Ημαθίας. Αυτό το ψυχοχάρτι, κάποιος ανώνυμος στις 23/10/03 το δημοσίευσε στην Εφημερίδα «Βέροια».

Η ιστορία κ Καρατσιώλη σημαίνει γεγονότα. Και μόνο τα γεγονότα που καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται είναι ιστορικά. Τότε μόνο περιέχουν την φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες θα ήταν-είναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και τα γεγονότα είναι πεισματάρικα είτε μας αρέσει είτε όχι και κάποτε θα τα βρούμε μπροστά μας, έτσι όπως έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει.

Θεωρώ, όπως και Εσείς, ότι όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τί ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια της τετράχρονης κατοχικής νύχτας.

Τη νύχτα, που έγινε ακόμα πιο σκοτεινή όταν, πριν κατακτηθεί χώρα, που η Βασιλό-Μεταξική «εξουσία» πολιτειακή, πολιτική και μέρος της στρατιωτικής εγκατάλλειψαν χώρα και λαό, και ειδικά το λαό, που είναι η βασική δομή ύπαρξης και κινητήρια δύναμη κάθε κρατικής οντότητας. Έτσι λοιπόν, παρ' όλο που γνώριζαν ότι χωρίς το λαό καταλίεται η κρατική οντότητα, την οποία αυτοί υποτίθεται ότι εκπροσωπούσαν, αλλά

εγκατάλλειψαν για να «αγωνιστούν» από τα εκτός Ελλάδας στα απάνεμα λιμάνια.

Εκει χωρίς λαό και έδαφος το μόνο πράγμα που μπορούσαν να κάνουν και αυτό έκαναν, ήταν να συνεργαστούν και με το διάβολο ακόμα για να είναι έτοιμοι όταν κάποια μέρα με τον εθελοντικό αγώνα του λαού απελευθερωθεί η χώρα, να επανέλθουν Σόοι και αβλαβείς στην Απελευθερωμένη χώρα νικητές και τροπαιούχοι στην εξουσία.

Στην εξουσία που αμαχητί παρέδωσαν στους τρις κατακτητές. Μα και οι παραμένοντες στη χώρα φωτοσβέστες, με την πεπτοίθηση οτι η νίκη του άξονα ήταν αναμφισβήτητη, και με την βεβαιότητα, οτι ο φασισμός είναι οχι μόνο το καλύτερο, αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης για την ευρωπαϊκή Ηπειρο και ειδικά στη χώρα μας που ειχε ήδη την υποδομή. Ετσι σκεπτόμενοι επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα, οικονομικά, πολιτικά και ένοπλα και με συνθήματα οπως : «εμείς πολεμήσαμε, τώρα ας πολεμήσουν αλλοι», Οτι η «πολεμική μηχανή του άξονα είναι αήττη», συνεπώς «κάθε αγώνας κρίνεται άσκοπος και αναποτελεσματικός» και με έκδηλη την επιθυμία να υπηρετήσουν πίστα και αμοιβαία τους ομοϊδεάτες κατακτητές πλέον, ετοίμασαν όλους εκείνους τους μηχανισμούς, που μέσο της πείνας, τη βία και το έγκλημα να κάμψουν τη θέληση του λαού για αγώνα και μέσο της «αναμόρφωσης» να μεταλλάξουν τη συνείδηση του λαού.

Την επομένη της Απελευθέρωσης ομως οι Ελληνες, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, δεν συζητούσαν το μέλλον της Ελλάδας οι ίδιοι οι Ελληνες. μεταξύ τους προκειμένου να λύσουν την όποια πολιτική διαφορά ή άποψη και γνώμη ειχαν και τον τρόπο που θα λύνανε τα μεταπολεμικά προβλήματα της χώρας, αλλα με μιά Αυτοκρατορική ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ, που ειχε ήδη ένοπλα καταλάβει μια απελευθερωμένη και με την βοήθεια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ σύμμαχο χώρα, να απελευθερώσει την Ελλάδα από τους Ελληνες. .

Η χώρα αυτή ήταν η παλιά, αδίστακτη αποικιοκρατική Αγγλία και η νέα να την διαδεχθεί Αμερική. Επρεπε με κάθε θυσία να κρατήσουν αυτόν τον τόπο κλειδί υπό τον έλεγχό τους. Εσωτερικά ειχαν πολλά και λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. και στη διάρκεια της κατοχής μας ήρθαν και ταξίαρχος Εντυ και ο Συνταγματάρχης Κρίς και πολλοί αλλοι ειδικοί στην κατασκοπία και τις ίντριγκες και αφού με τη βοήθεια του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ ανατίναξαν στις 26-27 του Νοέμβρη του 1942 τη Γέφυρα του Γοργοπόταμου προκειμένου να σταματήσουν την δια ξηράς τροφοδοσία του Ρόμελ, που απειλούσε τα πετρέλαια της Λιβύης, συντόνισαν τους Αγγλους στρατιώτες που δεν μπόρεσαν να φύγουν όταν οι λίγοι άγγλοι που ήρθα να βοηθήσουν την Ελλάδα που πολεμούσε στο πλευρό και για λογαριασμό τους και περίθαλψε με κίνδυνο της ζωής τους όταν ήρθαν οι Τζώνιδες με τα σιδηρικά τους, γνωρίζοντας πρόσωπα και πράγματα, ήταν

αυτοί που καθοδηγούσαν τα αεροπλάνα, το πυροβολικό και τα καράβια τους στόχους που έπρεπε να βομβαρδίσουν. και στις εργατικές πολυάνθρωπες συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά.

Η Δεξιά και το παραδοσιακό Κέντρο που ενώ σαν κόμματα και άτομα που όχι μόνο δεν συμμετείχαν στην Αντίσταση, αλλά συγκρότησαν πλειάδα Ισμών και εθνοϊσμών και υπό την καθοδήγη τους και σε συνεργασία πουλούσαν και ειδικά η Δεξιά την ψυχή της στο διάβολο για να επιβιώσει σφυχταγκαλιάστηκε με όλο το φάσμα του δωσιλογισμού. Τον δωσιλογισμό που σαν Ηρόστρατοι γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος και με απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκκαλα έχτιζαν οι Έλληνες.

Ειδαν σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως στη διάρκεια της κατοχής είχαν δει τους Γερμανούς. Το ίδιο έκανε δυστυχώς και μερίδα της εθνικής αστικής τάξης, παρ' όλο που ήξερε ότι ο κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνική σύνορα και ότι ο ΕΛΑΣ με τη συμφωνία της Καζέτρας είχε παραδώσει τα όπλα. Στην πιο κρίσιμη για τη χώρα στιγμή, για λίγα ψιχουλά εξουσίας συντάχθηκε και αυτή με τους φύση εχθρούς της, τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα στις νέες μεταπολεμικές καταστροφές και τις χιλιάδες νέους νεκρούς.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και αναρίθμητους τάφους. Μέσα όμως από τον αγώνα της φωτιά και του σιδήρου, ο λαός μας βγήκε ατσαλωμένος. Για πρώτη φορά απέκτησε συναίσθηση της δύναμης του, και γι' αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 χρόνια διατηρούσε ανοιχτούς με τους ξένους και ντόπιους συνεργάτες. Αν δεν το προσπαθούσε θα ήταν και οι Αντιστασιακοί απόντες από τον αγώνα.

Στον αγώνα, για τη χιλιόκριβη τη Λευτεριά, σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη γενιά. Μια γενιά εμπνευσμένη από τα Νέα ιδανικά που είχε φτερώσει στους λαούς ο αντιφασιστικός αγώνας. Μια γενιά εξοπλισμένη με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της είχε εδραιώσει. Μια νέα γενιά που ενώ έδωσε τα πάντα, μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Μετά την εγκατάλειψη του λαού και χώρας από την Ελέω Θεού «ηγεσία» και την κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου τα πάντα είχαν διαλυθεί. Οι Έλληνες σπάραζαν κάτω απ την μπότα των κατακτητών και των συνεργατών τους. Μπροστά σε αυτό το δράμα, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ-συνασπισμός 5 κομμάτων).

Το ΕΑΜ διαμόρφωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδα, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ήταν: α) Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενοπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της χώρας από τους

τρεις κατακτητές γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας δ) Εθνική Ανεξαρτησία και ε) μετά την Απελευθέρωση, Ελεύθερες Εκλογές με το σύστημα της Απλής Αναλογικής και γνήσιο Δημοψήφισμα, να αποφασίσει ο λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Με βάση αυτό το πρόγραμμα το ΕΑΜ, κάλεσε το λαό να συμμετάσχει και να αγωνιστεί ο καθένας από το δικό του μετερίζι για την Απελευθέρωση της χώρας.

Ο λαός του ΕΑΜ, αγωνιζόταν πιστεύοντας ότι μετά την Απελευθέρωση, μέσω των εκλογών, θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ήταν όνειρο και προσδοκία του Ελληνικού λαού. Οτι θα βάδιζε Ενωμένη Εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση μέσα στα Νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών. Θα Συγχρονιζόταν, η Αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά Ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της.

Και το βασικότερο: λαός που συμμετείχε στον Εθνικό-Απελευθερωτικό-Αγώνα, πίστευε ότι μετά την Απελευθέρωση, θα συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, θα κρατούσαμε την Ελλάδα μόνο για ΜΑΣ τους ΕΛΛΗΝΕΣ, θα πιάσουμε όλοι μαζί τα προβλήματα, που μας άφησε ο μεσοπόλεμος, η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, ο Αλβανικός πόλεμος και η κατοχή και κυρίως θα κρατούσαμε τις όποιες διαφορές μεταξύ μας και λύνοντάς τις μόνοι τους, ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ. Θα ανασυγκροτούσαμε τη χώρα έτσι ώστε μετά την Απελευθέρωση να μπει και η Ελλαδίτσα μας στη χορεία των αναπτυγμένων χωρών της Ευρώπης.

Ομως ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί κέρδισαν, τα συμφεροντά τους στη χώρα μας διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν πλέον ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ήταν να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός», «μέγος», ο «απαράμιλλος ελληνικός λαός» του Τσώρτσιλ, του Ανζεχάουεϊρ, του Ντε Γκώλ και του Στρατήγου Ουϊλσον για την προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη νίκη του αντιφασιστικού αγώνα. Τώρα, καλά θα κάνει να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει ο «λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μη μιλάει.

Αρωγός στην προσπάθεια αυτή το «Σχέδιο Μάρσαλ». Η αποδοχή του σχεδίου από την «ελληνική» κυβέρνηση, απεμπόλησε και το τελευταίο ήχνο της εθνική κυριαρχίας και αξιοπρέπειας. Έτσι για αλλη μια φορά ο ελληνικός λαός, όπως και το Δεκέμβρη του 1944, δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις

(Κεντρο-Δεξιά), αλλά πάλι με μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Ιμπεριαλιστική υπέρ ΔΥΝΑΜΗ της Αμερικής.

Σε λίγο ακολούθησε το «Δόγμα Τρούμαν». Το «Δόγμα» αυτό σκοπό είχε να εξουδετερώθει ολος ο ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς, όπως ο λαό-στο σύνολό του-τον είχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει-εκφράσει συλλογικά στο ΕΠΟΣ των Αλβανικών βουνών και την Αντίσταση.

Με το «σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», μας έδεσαν όλους ανεξαιρέτως τους Έλληνες χειροπόδαρα και τώρα προσπαθούμε αρχίζοντας πάλι από την αρχή-και από θέσεις χειρότερες από τότε-να βγούμε από τα αδιέξοδα. Γιατί τα οσα ακολούθησαν Εμφύλιος, Εκτακτα μέτρα, Εκλογικά πραξικοπήματα, Αποστασίες, Χούντα, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, Σια, ξένοι πράκτορες και τόσα άλλα, δεν ξεπηδούσαν ξαφνικά και απρόσμενα.

Όπως και αν λέγονταν Αγγλοι, Γερμανοί και πάλι Αγγλοι ή Αμερικάνοι όλοι τον ίδιο στόχο είχαν: Πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη στο δικό τους γαιωτρατηγικό και πολιτικό-οικονομικό του άρμα. Πως θα παραμείνει παντοτεινά η Ελλάδα «το αγκιστρωμένο ψάρι» που δεν θέλει «δόλωμα»,

Την χαριτωμένη αυτή διαπίστωση και διατύπωση, την έκανε ο Αμερικανός ειδικός για την Ελλάδα κ Αρμουρ, όταν το 1958, η ΕΔΑ έγινε Αξιωματική Αντιπολίτευση, η κυβέρνηση Κ. Καραμανλή, ζήτησε από τις ΗΠΑ οικονομική βοήθεια προκειμένου να κάνει κοινωνική πολιτική σαν τον μόνο μέσο να καταπολεμηθεί η Αριστερά. Η δε έννοια της διατύπωσης-απάντηση από τις ΗΠΑ ήταν: «Ειμείς τους δώσαμε την εξουσία, Εμεις τους διατηρούμε στην εξουσία, θα πρέπει και να τους πληρώνουμε;»

Η κοινωνική κατοχική συνοχή απειλήθηκε αμέσως μετά την Απελευθέρωση από τους ξένους και τη συμμοριακή συγκρότηση των Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών συνεργατών και τη μετατροπή τους σε παρακρατικές συμμορίες. Σε συμμορίες που τρομοκρατούσαν όχι μόνο την Ηπαιθρο αλλά και τις πόλεις, με την προτροπή και τις ευλογίες του «επίσημου κράτους» των Αγγλων... Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει η ασυδοσία που ο λαός φοβόταν πιά πολύ αυτές τις συμμορίες, παρά στην κατοχή τους Γερμανούς, όπου και όταν δεν συνοδεύονταν από τους Ταγματασφαλίτες και τους εθνοϊσμούς συνεργάτες που τους καθοδηγούσαν και υπέδειχνα τους αγωνιστές. Αυτοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα πρόδιδαν στέλνοντας αθώους και κατά κύριο λόγω του αγωνιστές στα στρατόπεδα και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Βασικοί στόχοι α) ο εμφύλιος, σαν εργαλείο εξόντωσης του εσωτερικού «εχθρού» αφού η χώρα μας ήταν η μόνη χώρα στην Αν Ευρώπη και τα Βαλκάνια που θα αποτελούσε προπύργιο του δυτικού «Ελεύθερου» τότε «κόσμου» β) να μην γίνει το ΕΑΜ αμέσως μετά την απελευθέρωση εστω Αξιωματική Αντιπολίτευση και το ΚΚΕ

κοινοβουλευτικό κόμμα γ) να μην αναδειχθούν οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι κιοτίδες, οι απόντες και οι πολέμιοι-δωσίλογοι που πρωτοστατούσαν στην εξόντωση των Ελλήνων αγωνιστών. δ) να μην έρθουν στο φως τα πιο πάνω και κυρίως ο τρόπος και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να καλυφθούν και να ενταφιάσουν το Έργο και τις μνήμες της Αντίστασης.

Για να παραμείνουν ενταφιασμένες οι μνήμες αυτές, η κατοχική και η μεταπολεμική ιστορία της χώρας, αρχίζει από την Αγγλο-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, τον Αλβανικό πόλεμο τελειώνει με τη νίκη του Γράμμου και ξανά αρχίζει με την μεταπολίτευση.

Για τους πιο πάνω λόγους, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο σύνολό του μπήκε στο στρόχαστρο στην αρχή ειδικά της Ηπαιθρου. Οι Αντιστασιακοί προκειμένου να προφυλάξουν τη ζωή τους έφευγαν από τα χωριά να ζήσουν ανώνυμοι στην πόλη και τα βουνά. Η εγκατάλειψη του χωριού για τους διοκώμενους σκοπό είχε όχι μόνο να προστατευτούν, αλλά και να γλιτώσουν τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς και τη ζωή ακόμα από τις συμμορίες. Για τις συμμορίες όμως, να θρονιαστούν στα εγκαταλλειμένα χωριά. Η ατιμωρησία για τις όποιες εγκληματικές πράξεις που διέπραξαν συνεργαζόμενοι στην κατοχή και τώρα τους είχε αποθρασύνει σε βαθμό, που μετά το άδειασμα του χωριού το αλλοτρίωναν για λογαριασμό τους. Και σήμερα ακόμα, υπάρχουν επίδικες υποθέσεις για να πάρουν οι κάτοχοι τους πίσω τις εγκαταλλειμένες με την βία περιουσίες. Αργότερα οι διωγμοί και η τρομοκρατία επεκτάθηκε και στις πόλεις.

Η εγκατάλειψη του χωριού και της πόλης, δεν ήταν επιλογή που υπάκουε όλες τις φορές σε ιδεολογικά και πολιτικά κίνητρα, πολύ περισσότερο σε εντολή κάποιου κόμματος. Σπρώχνονταν στο βουνό από εκείνες τις δυνάμεις και με εκείνες τις διαδικασίες, που όπως στην κατοχή οι συνεργάτες, οι χαφιέδες και οι καταδότες-κουκουλοφόροι έριξαν συνηθισμένους ανθρώπου στο Ρού της ιστορίας, που τους σημάδευσε για πάντα. Και όσοι ζούν ακόμα τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής.

Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλικτη βία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «φωνής της Αμερικής» Λίραντ Στόου, μετέδωσε ότι «η Αθήνα είναι σήμερα η πιο θλιβερή Πρωτεύουσα της Ευρώπης». Και ο Αγγλος ανταποκριτής της αγγλικής εφημερίδας «Μαχιστριανός Φύλαξ» γράφει ότι η «Ελλάδα βρίσκεται κάτω από την διαλυτική μανία της Δεξιάς».

Η γενιά μου γνώρισε όλες περιπέτειες της κατοχής, όλες τις αγριότητες του αγώνα με τους κατακτητές για την εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνική απελευθέρωση, αλλά και την αγριότητα της Κέντρο-Δεξιάς.

Όταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν όχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας. Όταν και οι ίδιοι έζησαν αυτές

τις σκηνές φρίκης. Αυτόν το ΖΟΦΟ της λευκής τρομοκρατίας και αν ακόμα ήθελαν ήταν τόσο απάνθρωπα εξόφθαλμα και τόσο καθημερινά τα πάσης φύσεως εγκλήματα, που δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά στις χώρες τους αυτά τα τραγικά γεγονότα. Και όταν η «Αθήνα είναι η πιο θλιβερή Πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας καταλαβαίνει τι συνέβαινε στην Ηπαιθο.

Το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος της Εθνικής Αντίστασης και η ένταξής της στον κοινό αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα, τόσο στο εσωτερικό αλλο τόσο και στο εξωτερικό ήταν τεράστιο. Η οικουμένη γνώριζε πως ο υπόδουλος λαός μας, για να φτάσει να αποκτήσει αυτό το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος μετά από ένα εξάμηνο άνισο πόλεμο με τους Ιταλούς και το πέρασμα ολόκληρης της κρατικής μηχανής στα χέρια των κατακτητών. Και το βασικότερο, να κατορθώσει να οργανώσει μια τέτοια πολυάριθμη Αντίσταση από το τίποτα, χρειάστηκε να κινητοποιήσει και το ελάχιστο απόθεμα του ηθικού σθένους, τόλμης, αυτοθυσίας και πατριωτισμού. Ακόμα ήξερε ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα, η πιο δύσκολη πλευρά του αγώνα, δεν ήταν αυτή με τους στρατούς του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και τους Βουλγάους, αλλά με την εγχώρια Πέμπτη φάλαγγα πολιτική και ένοπλη. Με τους κιοτίδες του αγώνα και τους απάτριδες συνεργάτες. Αυτούς που με μιά κίνηση του χεριού ή και ένα τους ΝΕΥΜΑ αρκούσε για να θρηνησού εκατοντάδες οικογένειες αγαπημένα πρόσωπα και πολύτιμα περιουσιακά στοιχεία..

Οι εμφύλιοι πόλεμοι οι δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι και τα έκτακτα μέτρα με δικαίωμα ζωής και θανάτου, δεν γίνονται, για να «εμπεδώσουν» μια προσωρινή κατάσταση. Γίνονται για να καταγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση του λαού για μακρόχρονη σιωπή και παραίτηση από διεκδικήσεις και δικαιώματα. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν στο χρόνο. Τόσο που όταν αρχίσει ο λαός να διεκδικεί να γίνει το επόμενο πραξικόπημα, δικτατορία κλπ.

Αυτό ο παρακρατικός εθνο-δωσιλογισμός, στρατιωτικός και πολιτικός, λειτουργώντας όπως λειτούργησε ανεξέλεγκτα, ανεύθυνα και ατιμώρητα ένα μεγάλο μέρος έγινε η Νέα τάξη πραγμάτων μετά κατοχικά και τον εμφύλιο πόλεμο. Και το ΕΧΕΙ τους για πολλούς δεν είναι αντίστοιχο του ΕΙΝΑΙ τους.

Αναπολώντας οι επιζώντες σήμερα, το πως εξελίχθηκαν τότε τα γεγονότα, θα δουν σαν σε ανατομικό τραπέζι, το ρόλο που έπαιξε η κάθε πλευρά στην αποφασιστική για τον τόπο κρίσιμη εποχή σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου. Θα δει ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονταν στη χώρα μας για την παγκόσμια κυριαρχία. Τα βρώμικα- όπως πάντα-μέσα που χρησιμοποίησαν οι ξένοι σε συνεργασία με τους Νοπούς ριψασπίδες για να σφιχτοδέσουν Ελλάδα και λαό από τα μέσα. Να αρπάξουν, την αναδιοργανωμένη απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

κρατική μηχανή. Μια πρωτόγνωρη εγκληματική προσπάθεια, να μην τους ξεφύγει κάποια εστω και παραμικρή ροδίτσα.

Θα φέρουν στη μνήμη την εναγώνια προσπάθεια των αντιδραστικών και σκοτεινών δυνάμεων της χώρας, στηριγμένες στην ένοπλη και ηθική συμπαράσταση των Αγγλων, να στελεχώσουν τον κρατικό μηχανισμό με το δικτατορικό και κατοχικό πολιτικό-στρατιωτικό παρακράτος, να καταλαμβάνουν τις θέσεις κλειδιά στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας.

Θα βιώσουν μέρα την μέρα την μετατροπή των κατοχικών συνεργατών-δωσιλόγων, που δεν εντάχθηκαν στην εθνοφυλακή και την χωροφυλακή να οργανώνονται χρηματοδοτούμενες απ' τους Αγγλους σε ένοπλες συμμορίες. Τους Αγγλους που κυβερνούσαν τη χώρα, που ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαβαν και διορίζαν Υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους και κλητήρες ακόμη.

Θα φέρουν άθελα στη μνήμη, την αρμονική συνεργασία των συμμοριών αυτών με την εθνοφυλακή και τη χωροφυλακή για την εξόντωση του εσωτερικού «εχθρού», αφού η Ελλάδα θα αποτελούσε όχι μόνο το προπύργιο του «ελευθέρου κόσμου» αλλά και ορμητήριο σε περίπτωση του Γ Παγκοσμίου Πολέμου. Θα παρακολουθήσει την μεταμόρφωση των αγωνιστών σε «προδότες» και τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ήρωες».

Ο Πλούταρχος κύριοι έλεγε ότι: «δουλειά της πολιτικής είναι να μην αφήσει το μίσος να διαιωνίζεται», γεγονός που σημαίνει να εντάξει το παρελθόν στο παρόν και αξιόλογοι διανοητές όπως ο Χόρχε Σεμπρούν, επισημαίνουν ότι η «πάλη του Ανθρώπου ενάντια στην εξουσία, είναι η πάλη της μνήμης ενάντια στη λήθη...» Και αυτό γιατί εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Όταν η εξουσία δεν είναι η ίδια ο συντελεστής και φορέας της μνήμης: Αρνείται τη μνήμη, την απαξιώνει, την γκρεμίζει, τη μηδενίζει και σε συνέχεια την παραποιεί, την διαστρευλώνει και με τη πάροδο του χρόνου μέσω της λήθης, την προσαρμόζει και λίγο μετά την ιδιοποιείται σαν δική της προσφορά και τη μνήμη. Τότε προσαρμοσμένη στα δικά της ιδεώδη την καταγράφει «εις στας Δέλτους της Ιστορίας» σαν εθνική τοπική και ατομική ακόμα.

Βέβαια και ο λόγος των αγωνιστών-συντελεστών της μνήμης δεν μπορεί να είναι ευθύγραμμος, όπως ευθύγραμμη δεν ήταν και ούτε μπορούσε να είναι η πορεία και η ζωή εκατοντάδων χιλιάδων αγωνιστών του λαϊκού κινήματος, που μέσα απ' τις γραμμές του πάλεψαν, μάτωσαν ή έπεσαν για ένα καλύτερο και δικαιότερο κόσμο.

Ναι αξιότιμοι κύριοι, η ιστορία να διδάσκεται και όχι να αποσιωπάτε. Αλήθεια για πια ιστορία μιλάτε; Αν η απαρίθμηση των νεκρών και τον τρόπο που «σφαγιάστηκαν-κατακρεουργήθηκαν» στο «συνήθη τόπο εκτελέσεων» από τους ΕΛΑΣίτες «ΕΑΜ-Βουλγάρους» και μετά απελευθερωτικά από τον «λεγόμενο Δημοκρατικό Στρατό» ή με το τέχνασμα της «επανόρθωσης» πρόκειται για εξιστορήσεις γεγονότων που

διαδραματίστηκαν στις διάφορες περιοχές, πόλεις και χωριά κατά τη διάρκεια της 4χρονης κατοχής, Για γεγονότα που δεν έχουν σχέση με τον αντιστασιακό αγώνα των αγνών πατριωτών.

Είχα το προνόμιο

τον που να ξανά λειτουργήσει η περίφημη «πτωματολογία» του Αγγλου Σετρίν, που μετέτρεψε τους εκατοντάδες αθώους νεκρούς που οι Αγγλοι Αεροπόροι προκάλεσαν στο λαό της Αθήνας και του Πειραιά μυδραλιοβολώντας από χαμηλό ύψος και εκ του ασφαλούς μια και ο ΕΛΑΣ δεν διέθετε αντιαεροπορικό οπλισμό, με τις οβίδες των караβιών, των τάνκς και τα όπλα καμπύλης τροχιάς (τάνκς) ήρθε και ήθελε ο κ Σετρίν να μετακυλίσει στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για να μπορούν αργότερα «δικαιολογημένα» να δολοφονούν τους άοπλους ΕΛΑΣίτες. Η μετακύληση των νεκρών αυτών στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, μέσω της «πτωματολογίας» που με τις τεραστίου μεγέθους αφίσες γέμησαν απ άκρου σ άκρου τη χώρα, την Ευρώπη και τις ΗΠΑ, και που ο Μ. Τσιώρτσιλ τον έκανε Λόρδο!

Η προσέγγιση του αξιοθαύμαστου φαινομένου της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης κ Καρατσιώλη, και τον τρόπο που το επιχειρήσατε αφορά το λιγότερο αφελείς, αδαείς και ανιστόριτους αναγνώστες. Καταπιαστήκατε με μια κουραστική επανάληψη της αντιαμικής προπαγάνδας, που σκοπό έχει όχι μόνο να μηδενίσει την προσφορά παρά την «αναγνώριση», αλλά να την ταυτίσει με το «έγκλημα», που κατά κόρον βλέπει-οπότε το καλούν οι περιστάσεις-το φώς της δημοσιότητας. Η προσπάθεια αυτή σκοπό έχει να ξεριζώσει απ τη συνείδηση του λαού κάθε φίτρο και τυχόν αναφορά στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση.

Αποφύγατε, σκόπιμα, βεβαίως, να προσεγγίσετε αυτήν καθ εαυτή την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση και το περιεχόμενό της, τις συνθήκες που είχαν διαμορφωθεί πριν την κατοχή, κατά την τετράχρονη διάρκειά της, με ποιούς πολεμούσε η Αντίσταση καθώς και τις μεταπελευθερωτικές συνθήκες, που διαμόρφωσε η ένοπλη, ωμή και ξετσιπωτή επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944 και τους σκοπούς που απέβλεπε την ένοπλη αυτή επέμβαση.

Η Ελλάδα εκτός απ την Γερμανική, Ιταλική και Βουλγάρικη κατοχή ήταν κατεχόμενη και απ'τους ντόπιους συνεργάτες. Αυτή η μορφή κατοχής ήταν η πιό μαυρή, πιό σκληρή και πιό δισβάσταχτη κατοχή. Αυτοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Ο Γερμανός φορούσε στολή. Είχε τόπο διαμονής. Μπορούσε να τον δείς από μακριά. Περνούσε δίπλα σου και δεν ήξερε ποιος είσαι. Που πας και τι θακάνεις εκεί που θα πας. Δεν ήξερε αν ο κουβάς που κρατούσες είχε μπογιά, με την οποία θα έγραφες συνθήματα, ούτε αν κάτω απ το παλτό είχε μια δέμα με προκηρύξεις. Δεν ήξερε οτι οι ΕΠΟΝίτες που κρατούσαν από ένα κομμάτι χαρτόνι στο χέρι μόλις νύχτωνε θα το μετέτρεπαν σε Τηλεβόα. Δεν γνώριζε οτι αυτός που ακολουθούσε λίγα βήματα πιό πίσω το Αετόπουλο, την ΕΑΜίτησα Γιαγιά ή τον ΕΑΜίτη Παππού, ήταν αντάρτης η στέλεχος της Αντίστασης ή κάποιος που εκείνη

την ώρα είχε αποχαιρετήσει τους δικούς του και έφευγε για το βουνό. Οτι οπλοφορούσε και οτι είχε μαζί έγγραφα καθοριστικής σημασίας για τον αγώνα.

Τον Γερμανό, τον Ιταλό και τον Βούλγαρο στρατιώτη, που ήταν ο φύση εχθρός τον γνώριζες. Μπορούσες να πάρεις τα μέτρα, να τον αποφύγεις. Και όχι μόνο αλλά όταν ήθελες μια και είχε τόπο διαμονής μπορούσε να τον βρεις όποια ώρα ήθελες να του στήσεις ενέδρα. Ήταν ανά πάσα στιγμή εν δυνάμει στόχος. Αυτό λοιπόν, που ήταν δύσκολο με τους κατακτητές, ήταν πολύ πιο δύσκολο με τους ντόπιους συνεργάτες. Αυτοί ήταν γείτονες, συγχωριανοί συμπολίτες. Γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Δεν μπορούσες να τον αποφύγεις. Του μεν κατακτητή μπορούσες να παρακολουθήσεις τις κινήσεις και τις πράξεις με τον συνεργάτη και τον καταδότη συνέβαινε το αντίθετο. Αυτός ήταν που παρακολουθούσε τα πάντα και τους πάντες. Αυτοί ήταν η μεγάλη πληγή. Τα καρκινώματα που αγώνα. Οι άνθρωποι που με τις υποδείξεις τροφοδοτούσαν τα στρατόπεδα, τις φυλακές και τις ομαδικές εκτελέσεις. Αυτοί δίχασαν και αιματοκύλησαν τους Έλληνες πρώτοι. Και όταν το 1943 η ανάπτυξη του ΕΑΜ ήταν γεωμετρική συνέδεσαν τις αντεθνικές αυτές πράξεις εκτός από το ιδεολογικό και με το προσωπικό τους όφελος.

Για τους κατακτητές κομμουνιστές και καταζητούμενοι ήταν μόνο αυτοί που ο κ Μανιαδάκης με ρητή εντολή του Μεταξά είχε παρέδωσε με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής, οδό και αριθμό κατοικίας. Όλους τους άλλους τους κατονόμαζαν οι κάθε μορφής καταδότες.

Βέβαια δεν αντιλέγει κανείς, πώς μέσα απ' όλη αυτή την τιτάνια προσπάθεια για την Απελευθέρωση της χώρας απ' την τετραπλή κατοχή, οτι δεν έγιναν και λάθη και μάλιστα σοβαρά πολλές φορές. Όπως κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει οτι σε περίοδο βιαίων συγκρούσεων με τους κατακτητές και τους Ντόπιους συνεργάτες, πολλοί απ' τους οποίους φορούσαν τη στολή των κατακτητών και οπλισμένοι σαν αστακοί απ' τους ίδιους, δεν θα υπάρχαν θύματα. Βαρύ για την Ελλάδα το Πλήγμα. Βαθύ το τραύμα.

Ο πρώτος στην τάξη «Φιλικός» Τακάλωφ κ Καρατσιώλη, με εντολή της «φιλικής», σκότωσε ο ίδιος με τα χέρια του τον Νικόλαο Γαλάνη, γιατί θεωρήθηκε επικίνδυνος για τον αγώνα. Και ο Κολοκοτρώνης όταν η Επανάσταση ψυχораγούσε και ο οπλαρχηγός Νενέκος απ' την Ηλεία μαζί με 2500 οπαδούς του, πέρασε με το μέρος του Ιμπραήμ του έδωσε τιμές και οφίτσια και τον έκανε Βοεβόδα της Πελοποννήσου. Σαν αντάλλαγμα πίεζε τα χωριά να προσκηνήσουν και οσα δεν υπάκουαν τα έκαιγε και σκότωνε τους κατοίκους τους.

Αυτόν ο Κολοκοτρώνης έβαλε και τον σκότωσαν και έκαιγε οσα χωριά προσκύναγαν. «Φωτιά και Τσεκούρι» και «στήστε Φούρκα και Παλούκι ήταν τα συνθήματα του Κολοκοτρώνη. Η Επανάσταση του 21 διέτρεξε τότε θανάσιμο κίνδυνο απ' την προδοσία του Νενέκου. Εί, λοιπόν,

την ίδια δουλειά που έκανε ο Νενέκος κάνανε στη Κατοχή τα Τάγματα Ασφαλείας και οι διάφοροι εθνοϊσμοί. Καίγανε τα χωριά και σκότωναν τους ΕΑΜίτες, αλλά και αδιάκριτα τα γυναικόπαιδα. Ετσι μόλις κύκλωναν το χωριό οι Γερμανοί, εκτός από αυτούς που θα υπέδειχναν τους οργανωμένους και όποιον ήθελαν να εκδικηθούν, οι άλλοι ακροβολίζονταν έξω απ το χωριό. Έκαναν ενα δεύτερο ευρύτερο μπλόκ. Οσοι πρόσπαθούσαν να φύγουν και αν ακόμα το κατόρθωναν να ξεφύγουν το Μπλόκ των Γερμανών, πέφτανε στα δικά τους χέρια. Και τότε αλλίμονο. Ήταν αυτοί που διακήρυτταν : «Πάς εγείρων τα όπλα κατά των Γερμανών δεν είναι Έλληνας» και «εκ των ημετέρων απώλεια εις Γερμανός στρατιώτης».

Αυτούς λοιπόν, τους κάθε είδους συνεργάτες ο Αρχηγός των συμμαχικών στρατευμάτων στρατηγός Αϊζενχάουερ τους «αποκήρυξε, τους καταδίκασε και τους έδωσε προθεσμία ενός μηνός να διαλυθούν. Μετά την πάροδο της προθεσμίας αυτής έδινε εντολή στους αντάρτες να τους σκοτώνουν». Μα και οι Άγγλοι και η κυβέρνηση του Καΐρου αποκαλούσαν τον Ράλλη μαστρωπό των ευγενιστέρων εθνικών παραδώσεων...Τους φοβέριζαν οτι θα πληρώσει με το αίμα του».και «τα μισθοφόρα αυτά όργανα της Γκεστάπο είναι ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων». Οσοι υπηρετούν στα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς θα θεωρηθούν σαν εχθρικά ενεργούντες κατά των Ηνωμένων Εθνών,

Οταν όμως το ΕΑΜικό φούσκωσε σαν το προζύμι και πλησίαζε η απελευθέρωση και ο χρόνος των εκλογών, όπως πρόβλεπε η Συμφωνία του Λιβάνου, αυτοί οι Εθνικά ανάξιοι και προδότες :Τάγματα Ασφαλείας όμως και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί δεν διαλύονταν, γιατί οι γνώστες του ρόλου που είχαν ακόμα να διαδραματίσουν κρυφά τους διεμήνευαν οτι θα τους προστατεύσουν. Οι δε Άγγλοι φανερά τους καταδίκάζαν ενώ κρυφά, αυτοί ήταν που τους οργάνωσαν, του ήθελαν και τους προστάτευαν και όχι μόνο. Ήταν αυτοί που τους τροφοδοτούσαν με στοιχεία για να παίξουν σωστά τον προδοτικό ρόλο για τον οποίο δημιουργήθηκαν τα τάγματα ασφαλείας και οι εθνοϊσμοί.

Σύμφωνα με μια αυστηρά εμπιστευτική αναφορά-απάντηση του ταξιάρχου Εντν προς το στρατηγείο Μ. Ανατολής «Χ-12 Αυγούστου 1943 αυστηρά εμπιστευτικό 85-4 Α.Σ. Σύμφωνα με την τελευταία εμπιστευτική Σας διαταγή, έδωσα οδηγίες στους Άγγλους και Έλληνες πράκτορές μας που εργάζονται κάτω από τις διαταγές μου, να υπονομεύουν τα έργα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και να έρχονται σε επαφή με τους εκπροσώπους της κυβέρνησης, δηλαδή με ανωτέρους αξ/κούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους εμψηνώσουν την ιδέα, οτι έχουν το καθήκον και τι διακίωμα, να καταγγέλουν τους αρχηγούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, στις αρχές κατοχής και να βοηθούν στη σύλληψη των πρακτόρων τους, ώστε οτανέρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές, να μην μπορούν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα. Από αυτήν την άποψη καταγγελθήκανε στο συνταγματάρχη Ντερτιλή και

υπουργό Ταβουλάρη, πολλά ενεργά πρόσωπα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που βρίσκονται τώρα στα χέρια των Γερμανών. Υπογραφή: Ταξίαρχος Εντυ.

Αυτά οσον αφορά τα «Τάγματα Ασφαλείας και την πλειάδα των εθνοϊσμών που η Κένδρο-Δεξιά υποστήριζε και μαζί της πολλοί τους ύμνησαν ότι όχι μόνο δεν συνεργάζονταν αλλά αντίθετα έκαναν «αντίσταση». Αμέτρητες είναι βέβαια, οι μαρτυρίες και τα Ντοκουμέντα που διαψεύδουν τους ισχυρισμούς της Δεξιάς για την «αντίσταση» και την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ. Ιδιαίτερη σημασία έχουν, φυσικά, οι μαρτυρίες απ την πλευρά των «αξονικών» πολέμιων. Ο Β. Μαθιόπουλος, αναδιφώντας τα επίσημα γερμανικά αρχεία. Εκεί όχι μόνο διαψεύδονται αλλά καταρακώνονται, για πολλοστή φορά, τα φληναλήματα της Δεξιάς και όλων των άλλων που ευθυγραμίστηκαν μαζί της τόσο για την «αδράνεια» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ απέναντι στους κατακτητές, όσο και για τη «δράση» άλλων, ευνοημένων της οργάνωσης και ομάδων...

Οι 14 εκθέσεις των Γερμανικών στρατιωτικών αρμοδίων και που ενδιαφέρουν την περίοδο απ τον Απρίλη του 1943 ως τον Αυγουστο του 1944, μιλάνε ολοένα για: «Αδιάκοπες επιθέσεις των ανταρτών (ΕΛΑΣ) εναντίον κυρίως οδικών και σιδηροδρομικών αρτηριών... εντυπωσιακά σαμποτάζ, ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών... και αμαξοστοιχιών με πολεμοφόδια... επιθέσεις κατα εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορεία... που δημιουργούν κινδύνους για τον ανεφοδιασμό των δυνάμεων μας στη Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων μας. (Σελ 383-519).

Δύο μήνες αργότερα παραδέχονται πως: «Οι δυνάμεις μας... δεν επαρκούν για αποτελεσματική αντιμετώπιση ή εκμηδένιση των ανταρτικών μονάδων» (Σελ 512). Και αναρωτιέται κανείς μήπως δεν ήταν ΕΑΜικές αυτές οι ανταρτικές μονάδες που τόσο «ταλαιπωρούσαν» τους κατακτητές; Οι ίδιοι οι Γερμανοί απαντούν- και μάλιστα για τη σπουδαιότερη, μετά το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ οργάνωση: «Συνεργασία του ΕΔΕΣ Αθηνών με τις γερμανικές υπηρεσίες...» 31/3/ 44 (Σελ 457)... Ο Ζέρβας προτιμά την να μην σταθεί εμπόδιο στα γερμανικά στρατεύματα, ούτε να επιτεθεί εναντίον τους 1/5/44 (Σελ 477)... «Οι δυνάμεις του ΕΔΕΣ... εξακολουθούν να τηρούν ουδέτερη στάση έναντι των γερμανικών δυνάμεων». Επρεπε οι δυνάμεις του Ζέρβα να διαφυλαχθούν στο σύνολό τους για να στραφούν αργότερα κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Οσπου-τον Αύγουστο του 44, μόλις ενάμιση μήνα πριν την απελευθέρωση- διαπιστώνεται αλλαγή τακτικής. «Οι σύμμαχοι πέτυχαν να πείσουν το Ζέρβα να εγκαταλείψει την μέχρι τώρα ουδέτερη στάση του έναντι των Γερμανών».

Το ίδιο και οι πλειάδα των εθνοϊσμών: «Μας έγιναν προτάσεις από μέρους εθνικών ομάδων ανταρτών και μικροτέρων μη οργανωμένων για «ΚΟΙΝΗ» Συνεργασία εναντίον των κομμουνιστών ή και για σύναψη ανακωχής με τις δικές μας δυνάμεις» (15/11/43) Σελ 412. «Μέλη σοβαρών εθνικιστικών κύκλων πλησίασαν τις γερμανικές δυνάμεις και ζητούν

Συνεργασία μαζί τους με τη βεβαιότητα ότι με τις παρούσες συνθήκες μόνο η γερμανική κατοχική δύναμη είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο» και «...Αυξανόμενη έφεση των ελληνικών εθνικιστικών κύκλων να υποστηρίξουν θετικά το γερμανικό στρατό στον αγώνα του εναντίον του Μπολσεβικισμού»

Με κατακλείδα ο «Ι. Ράλλης, αφού ανέλαβε την διαορισμένη απ τους Γερμανούς Πρωθυπουργία, και αφού ήδη είχε ολοκληρωθεί το «Σχέδιο MANNA» απ το Αγγλικό στρατηγείο, έσπευσε να παρακάλεσει τον Ανώτατο στρατιωτικό Διοικητή της Ν.Α Ευρώπης, να εξοντώσει τις ελληνικές ανταρτικές μανάδες όλων των αποχρώσεων» (3-9-43) Σελ 390.????????????????????????????????/

Δεν προσπαθώ, βέβαια, σε καμιά περίπτωση να δικαιολογήσω τα θύματα της περιόδου εκείνης, αλλά αν θελήσουμε να αντιπαραβάλουμε τα θύματα της μιας και της άλλης πλευράς και κυρίως τους λόγους για τους οποίους η μια πλευρά προκάλεσε στην άλλη, σαφώς ο κάθε «αιμισταγής» ΕΑΜο-Βούλγαρος, ΕΑΜο-Σλάβος και ξενοκίνητος ΕΛΑΣίτης, μοιάζει αθώα περισσότερα μπροστά τους.

Όλοι οι λαοί του κόσμου κ Καρατσιώλη, ξέρουν με κάποιες βέβαια υπερβολές και παραλείψεις την ιστορία τους. Μόνο εμείς την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξία. Την άγνοια αυτή τη χρωστάμε στο «Εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής», που μας σερβίζουν για ιστορία οι διάφοροι προφασόροι και μεγαλοσχήμονοι λογάδες σαν αυτούς που...Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «ερευνάτε τας γραφάς...». Αυτή η εξουσιαστική, συντηρητική και σκληρή πνευματικά ΕλίΤ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να διαπρέψει εγκληματεί εις βάρος του λαού και της χώρας παρουσιάζοντας την Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο «για του Χριστού την πίστη την αγία...» και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αυτή τη σύγχρονη «Φιλική» σαν έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και των εθνοϊσμών συνεργατών.

Την ιστορία την γράφουν επαγγελματίες ιστορικοί, επιστήμονες ιστορικοί και κάποτε θα τη γράψουν. Αλλά την τρέχουσα ιστορία, την καθημερινή ιστορία, την γράφουν οι καθημερινοί ζωντανοί άνθρωποι, που ζούν τον παλμό των γεγονότων στη πατρίδα τους μα και σε όλο τον κόσμο. Για την πατρίδας μας η ίδια η ιστορία λέει ότι:

Στη χώρα μας η ιστορία για λόγους συγκεκριμένους δεινοπαθεί και συνήθως διαστρέφεται. Και αυτό γιατί συνδέεται πάντα με τα συμφέροντα των ξένων και την απουσία της άρχουσας τάξης απ τους αγώνες, μα αποτέλεσμα συντελεστής των αγώνων να είναι ο λαός και γιατί γράφεται απ τους νικήτες που δεν καλούνται να συνδιαλαγούν με την ιστορία.

Συνεκτιμώντας ο Μ. Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της Επανάστασης του 21. Μια Επανάσταση που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο Απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός

Επανάστασης τη «Φιλική» και το Ραγιά, όταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Έθνος των Ελλήνων δεν έχει μάθει ακόμα να θεωρεί εθνικό ό,τι είναι αληθινό»

Δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει κ Καρατσιώλη, όσο δυσάρεστη και αν είναι. Ούτε είναι αυτή που σπέρνει και καλλιεργεί τα μίσση, το διχασμό και τις συμφορές. Είναι αντίθετα η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή η αθέλητη αλλοίωση, διαστεύλωση και η παραποίηση των πραγματικών γεγονότων, με σκοπό και στόχο την υποκατάσταση, την υποκλοπή και την ιδιοποίηση του αγώνα και σε συνέχεια η μεταβίβαση αυτού του πρωτόγνωρου, αυτού του υπέροχου Αντιστασιακού αγώνα των Ελλήνων στους συνεργάτες, τους κιονίδες και τους άσχετους και κυρίως η μετακύληση των όποιων ευθυνών στους Αγωνιστές.

Είναι τα μισόλογα και το ψέμα, μέσω του οποίου μετατρέπτε το μαύρο σε άσπρο. Είναι τα εγκλήματα μικρά ή μεγάλα καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφείλει να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο το φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό θα δώσουν την ευκαιρία στον καθένα να μάθει τί έγινε, πως έγινε και γιατί έγινε έτσι και όχι αλλιώς για να μην ξαναγίνουν τα ίδια στο μέλλον.

Βέροια 7/1/2004 Κόγιας Νίκος.

Αξιότιμε κύριε Διευθυντά.

Ο κ Καρατσιώλης Σας έστειλε και δημοσιεύσατε στην «Εφημερίδα» στις 15/1/04 ένα κείμενο με τον τίτλο: «Σελίδες απ την πρόσφατη ιστορία μας». Σας παρακαλώ κ Διευθυντά να δημοσεύσετε και το δικό μου.

Πριν προχωρήσω αξιότιμε κ Καρατσιώλη επιτρέψτε μου να κάνω δύο παρατηρήσεις. Η πρώτη αφορά την άκριτη κριτική που έχετε υιοθετήσει τα οσα γράφουν οι διάφοροι στρατευμένοι ιδεολογικοί αντίπαλοι της Αριστεράς και οι καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι να καλύψουν κενά λόγω συκγυρίας επιχηρήματα αυτών που ήθελαν δικαιολογήσουν ή και να μετά κυλίσουν ευθύνες και εγκλήματα που διεπράχθηκαν σκόπιμα και προμελετημένα ή και προβοκατόρικα ακόμα προκειμένου να ενοχοποιήσουν το εθελοντικό, πατριωτικό και εθνικό έργο της αξιοθαύμαστης εθελοντικής Εθνικής Αντίστασης, Τη δόξα της Ελλάδας.

Και η δεύτερη τα γραφόμενα Σας δείχνουν, πως όχι μόνο δεν συμμετείχατε στην Αντίσταση, αλλά δεν κάνατε ούτε καν τον κόπο να μελετήσετε και συγγραφείς που έγγραψαν χωρίς να είναι στρατευμένοι, ώστε να διαμορφώσετε δικής Σας προσωπική γνώμη για τα τεκτενόμενα στην τετράχρονη μαύρη, κατασκότεινη κατοχική νύχτα, αλλά και πόσες

θυσίες χρειάστηκαν να γίνουν από αυτούς που συμμετείχαν ή συμπαραστάθηκαν με τον ένα ή τον τρόπο προκειμένου ο ήλιος της Ελλάδας ξανά βγήκε από την λάσπη και να λάμπει στον ελληνικό ουρανό..

Όσον αφορά τα στρατιωτικά αρχεία, στρατιωτική ηγεσία, Εκτός από τα ασημένια πέταλα, και τα μαλαματένια καρφιά, θέλει να είναι πάντα καθαρή και στρατιωτική δράση-νίκη αυτό που θα γράψει η ιστορία και όχι οι διαπραγματεύσεις, (που ζητούσε επίμονα και κατ' επανάληψη το ΕΑΜ) που θα μπορούσαν να οδηγήσουν τον πόλεμο στη θριαμβευτική λήξη.(...)

Αυτή τη στιγμή κ. Καρατσιώλη, δεν θυμάμαι ποιός Ευαγγελιστής ή Ποιητής είπε το περίφημο : «Δός Ημίν Δύναμη να μή Ξεγελάμε τους Εαυτούς μας με Αυταπάτες»

Για να μην υπάρχουν λοιπόν, «αυταπάτες» θα μου επιτρέψετε να Σας κάνω εστω εν μέρει κοινωνό του έργου της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και πως οι διάφορες προσωπικότητες παγκοσμίου κύρους, που με αδιαμφισβήτητα στοιχεία, δηλώσεων συμμαχικών παραγόντων και άλλων που συνεργάστηκαν γι' αυτό και αναγνωρίζουν τον Εθνικό-πατριωτικό αγώνα και έργο του του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, στα τραγικά για το λαό και τη χώρα χρόνια της κατοχής, αλλά και Ελλήνων πως είδαν, έζησαν, εκτίμησαν και αξιολόγησαν το Έργο της ελληνικής Αντίστασης, γενικά και της ΕΑΜικής ειδικά, καθώς.

ΤΟ ΕΑΜ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΡΧΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΙΜΙΩΤΕΡΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΗΤΑΝ ΤΟ ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Με αυτούς τους τίτλους δέχθηκαν, αναγνώρισαν, συνεργάστηκαν και συνεχάρηκαν για την προσφορά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) στον αντιφασιστικό αγώνα οι αρχηγοί του συμμαχικού αγώνα και την απελευθέρωση της Ελλάδας μα και οι Έλληνες.

Στις 28/10/1942 ο Πρόεδρος Ρούσβελτ ειπε : «Περισσότερο ίσως άξιο θαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, που έδωσε εις τους επιδρομείς, είναι η σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και όπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δισταγμό, με απόλυτον αδιαλαξίαν, αψηφών όλας τας θυσίας. Η στάση αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' όλα τα έθνη».

Η αντίστροφη μέτρηση του άξονα είχε προπολού αρχίσει σε όλα τα μέτωπα και ειδικά στο Ανατολικό.

Στις 3/1/1944 ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ : «Κάθε Έλλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, είναι αντάξιος των παραδόσεων που μας εκκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων του».

Λίγες μέρες αργότερα στις 24/1/44 συνεχίζει ο μέγας Τσιόρτσιλ : «Η Δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα μεγαλύτερο από εκείνο της αρχαιότητος, χάρις εις την ακλόνητη

σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίον ο κατακτητής υποβάλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μένει εις τους αιώνας»

Και ακολουθεί ο Στρατηγός Ντε Γκώλ: «Ο αγών της Ελλάδος και τα κατορθώματά της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται».

Στις 10/10/44 ο Αντονι Ηντεν υπουργός εσωτερικών της Αγγλίας έλεγε: «Αποκρούσατε και ενίκησατε τον επιδρομέα. Αυτό το ένδοξο κατόρθωμα μιας μικρής χώρας σε ώρα σκοτεινή αξίζει να πάρει τη θέση του στη μακρυνή και περήφανη ιστορία σας». Αυτά έλεγαν οι Δυτικοί σύμμαχοι για το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Ο Ταξίαρχος Εντυ, τότε αρχηγός της συμμαχικής αποστολής στη Ελλάδα στις 5/7/43, εκοινοποίησε μήνυμα του αρχιστρατήγου Μ. Ανατολής στο οποίο στρατηγείο συμμετείχε και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ : «Οτι έλαβε υπό σημείωση μεθ' ικανοποιήσεως οτι το ΕΑΜ αγωνίζεται δια τας αρχάς ελευθερίας ως ορίζει ο χάρτης του Ατλαντικού και είναι εν γνώσει λαμπρών κατορθωμάτων μαχητικής αντιστάσεως του ΕΛΑΣ εναντίον του εισβολέως. Ο Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής παρακολουθεί την Ελλάδα, με μεγίστην προσοχήν και θεωρεί Έλληνας αντάρτες ως μέρος δυνάμεων υπό τας διαταγάς του».

Ο Ταξίαρχος Εντυ, σε συνέχεια εκοινοποίησ της παρακάτω διαταγές του στρατηγού Σερ Μαίτλαν Ουϊλσον προς το στρατηγείο του ΕΛΑΣ στο Περτούλι της Πίνδου. : «Επιθυμώ να μεταβιβάσω εις όλους τους βαθμούς του αντάρτικου στρατού της Ελλάδας τα ειλικρινή μου ευχαριστήρια και συγχαρητήρια δια τας προσφάτους μεγάλας επιτυχίας εις ολόκληρον την Ελλάδα. Αι επιχειρήσεις των εκείνης επιμελώς προπαρασκευασθείσαι από ημας και εκτελεσθείσαι μετά μεγάλης ακριβείας από σας συνέβαλον εις τας επιτυχίας των συμμαχικών στρατιών επί της Σικελίας. Ο άξον παρασυρθείς υπέθεσε μίαν επίθεσιν εις τα Βαλκάνια. Αι ενισχύσεις εις άνδρας και αεροπλάνα, τα οποία ησαν διατεθημένα δια την Ιταλίαν αποσχολήθησαν εις τα Βαλκάνια. Η προσοχή τους εστράφει προς την Ελλάδα και μία μεγάλη νηοπομπή επέρασε ανενόχλητη μέσα εις την Μεσόγειον.

Παραδέχομαι οτι αι επιχειρήσεις αυταί των ανταρτών δεν ήσαν ακίνδυνοι και ο άμαχος πληθυσμός υπέφερε πολύ. Παρακαλώ μεταβιβάστε εις εκείνους και εις τον πληθυσμό της Ελλάδας την εκτίμησίν μου δια την αφοσίωσίν των και εις τους συνεργάτας αυτών. Ο πόλεμος βαθμιαίως βαίνει προς το βέβαιον τέλος του. Το τέλος θα είναι η άνευ όρων παράδοσις του άξονος.

Απαιτώ συνεχή εμπιστοσύνη και απόλυτων αφοσίωσιν εις τους τρατιωτικούς αρχηγούς των συμμαχικών στρατιών της Μεσογείου, μια των οποίων είναι το αντάρτικο σώμα της Ελλάδος. Εύγε εις τους αντάρτας.
Υπογραφή : Ουϊλσον 18/7/1943».

Ο στρατηγός Αλεξάντερ, δια του Ταξιάρχου Μπένφιλ σε απογευματινή συγκέντρωση στο σπίτι του Προέδρου της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) Αλέξανδρου Σβώλου στά Αγραφα, πρόσφερε στον τότε συνταγματάρχη Στέφανο Σαράφη στρατιωτικό αρχηγό του ΕΛΑΣ μια διόπτρα μαγάλης έντασης με πλάκα πούχε γραμμένα τα ακόλουθα λόγια:

«Δια τον συνταγματάρχην Στ. Σαράφη πιστό σύμμαχο της Μ. Βρεταννίας και στενό συνεργάτην μου εις τον κοινόν αγώνα δια την απελευθέρωσιν όλων των λαών Η.Ρ Αλεξάντερ Τζενεράλ»

Το Αρχηγείο της στρατιωτικής συμμαχικής αποστολής δια του Μ. Κ 126) 21/4/44 εγγράφου διεβίβαζε το ακόλουθο τηλεγράφημα του στρατηγού Σκόμπυ δια τον στρατηγόν Στεφ Σαράφη: «Παρακαλώ δεχθήτε τα πλέον εγκάρδια συγχαρητήρια μου επί τω προβιβασμώ σας εις τον βαθμόν του υποστρατήγου. Είμαι ευτυχής ότι αι υπηρεσίαι σας εναντίον του κοινού εχθρού έτυχον αυτής της αναγνωρίσεως».

Αυτά υπόθηκαν από τα πιό επίσημα χείλη των αρχηγών του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα σε ό,τι αφορά τη συμμετοχή και την προσφορά του ΕΑΜ.

Ομως εκτός από αυτούς που αναγνωρίζουν και συγχαίρουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν είναι λίγοι και οι Έλληνες. Τον Απρίλη του 1943 δήλωνε: «Θεωρούμε άξιους ευγνωμοσύνης όλους τους αγωνιστάς της ελευθερίας και το μέγα πλήθος των οργανωτών και ανωνύμων ηρώων και ματρώρων και τις εθνικές μας οργανώσεις ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ καθώς και ολας τας αλλας». Από τον Ιούλιο του 1944 τα ΕΑΜ συμμετέχει στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, με (5) Υπουργούς. Ο ίδιος 3/12/44: «Επαλαίσατε κατά την περίοδο της Εθνικής Αντιστάσεως εναντίον των κατακτητών και προσθέσατε ενδόξους τίτλους εις την ιστορίαν των εθνικών μας αγώνων κατά το στάδιο της δουλείας, η φωνή της οργανώσεως ήτο συγχρόνως και η φωνή της πατρίδος και οφείλετε να υπακούσετε».

Ο δε κ Π. Κανελόπουλος σαν εκπόσωπος της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, εξαίροντας την αυτοθυσία των ηρώων του ΕΛΑΣ έλεγε: «Κλίνουμε το ΓΟΝΥ μπρός τους νωπούς τάφους. Οι άνδρες του ΕΛΑΣ έδοσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της τιμής προς το καθήλον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτρεψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούννων. Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για σας θυσιασθέντα παιδιά του Λοαύ. Η θυσία τους αποτελεί περιφανές παράδειγμα για τις νέες γενιές, για την εξασφάλιση της λευτεριάς και της νέας κοινωνίας, μέσα στους κόλπους της οποίας, ολοιθα βρούμε καλύτερη ζωή».

Ο ίδιος στις 1/10/44: «Καταρώμαι τόσον εγώ, οσον και η κυβέρνηση κάθε εναν ο οποίος πρόσφερε τας δυνάμεις του εις τας χιτλερικός ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστροφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτο τόπον». Αι οργανώσεις Αντιστάσεως και η πολυπληθέστερα τούτων ο

ΕΛΑΣ, αποτέλεσαν τους απηνείς τιμωρούς τόσον των κατακτητών όσον και των συνεργατών των, δι αυτό όταν ησυχάσουμε, η πρώτη φροντίς θα είναι η αναστήλωση των ερειπίων και η δι ηθικών αμοιβών αναγνώρισις των θυσιών και του αγώνος του απελευθερωτικού τούτου στρατού, ο οποίος αναμφισβητήτως θα αποτελέσει τον πυρήνα του ιδρυθησομένου Ελληνικού στρατού» Και συνεχίζει ο ίδιος:

«Είμαι ευτυχής που μπορώ να δηλώσω ότι, με τη βοήθεια τους στρατού του ΕΛΑΣ και την απόλυτη κατανόηση που επέδειξαν οι ηγέτες του εις τις εντολές μου, εκπληρώθηκε το χρέος της ειρηνεύσεως της Πελοποννήσου κατά τρόπο που έσωσε την Τρίπολη, το Ναύπλιο και την Κόρινθο από τον κίνδυνο πλήρους καταστροφής.

Βρήκα την Τρίπολη πολιορκημένη και εντός της πόλεως τον Παπαδόγκωνα με 2.000 άνδρες, με 24 πεδινά πυροβόλα, που του είχαν αφήσει την τελευταία στιγμή οι Γερμανοί, με πλήθος όλμων, πολυβόλα και άφθονα πυρομαχικά. Μετά δύο νυκτών και μιας ημέρας πίεση, που ήσκησα, ευρισκόμενος έξω της Τριπόλεως στο Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, ο Παπαδόγκωνας παραδώθηκε». Και στις 16/10/44 απ την Κόρινθο:

«Είναι αξιοθαύμαστη η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητα του. Αξία θαυμασμού είναι επίσης και η αυτοσυνελίδηση των μελών του ΕΑΜ. Νομίζω ότι συνέβαλα κάπως κι εγώ τις τελευταίες αυτές στιγμές για το καλό της πατρίδος. Έτσι με την συνδρομή πάντοτε και την ανώτερη πατριωτική στάση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αποφύγαμε μια αιματηρή λύση στην Τρίπολη, που με τη σειρά της επέδρασε για όμοιες λύσεις και σε άλλες πόλεις. Πηγαίνω στην Αθήνα μεταφέροντας την αισιοδοξία της Πελοποννήσου, τη θέληση του να ελευθερωθεί η πατρίδα και να κυβερνηθεί ελεύθερα και τον απέραντο θαυμασμό μου για το έργο που τρία χρόνια συντελέστηκε με τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Όπως είναι ιστορικά γνωστό δίπλα στον ένοπλο τμήμα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δημιουργήθηκε και το ΕΛΑΝ «Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό» αντάξιο της Ναυτικής των Ελλήνων παράδοσης. Το ΕΛΑΝ διέθετε 100 και πλέον μηχανοκίνητα Ιστιοφόρα συνολικού εκτοπίσματος 4,000 τόνων. Τα επιτεύγματά του υπήρξαν αντάξια των προγόνων του. Αποτελούνταν από έξη βασικούς πυρήνες 1) Στο Μαλιακό κόλπο, υπό τον Σ Μπεγνή. 2) Βόρειο Ευβοϊκό υπό τον καπετάν Ορέστη. 3) Κορινθιακό υπό τον καπετάν Ζαχαρία. Νοτιοανατολική Πελοπόννησο υπό τον σημαιοφόρο Τσουντη. 5) Δυτική Στερεά υπό τον Γεροδήμο. Πήλιο υπό τον Πηλιορείτη. Αποστολή του ΕΛΑΝ ήταν: α) η καραδρομή και λαφυραγώγηση των θαλάσσιων μεταφορών του εχθρού. Β) Η επιχείρηση παρακολούθησης εχθρικών κινήσεων κατά μήκος παραλιακής περιοχής και γ) Η άκρως επικίνδυνη επιχείρηση μεταφοράς εφοδίων από τα Μικρασιατικά παράλια. Ενώ για την ιστορία ανάφερα τις πέντε βασικές μονάδες του ΕΛΑΝ, δεν θα αναφέρω την αξιοθαύμαστη προσφορά του στον Συμμαχικό αγώνα και την

απελευθέρωση της Ελλάδας. Οι Γερμανοί το αποκαλούσαν συμμοριακό ναυτικό.

Γράφω όμως τα ονόματα των επικεφαλής της κάθε μονάδας μια και όπως λέτε δεν διδάσκεται η σύγχρονη ιστορία και συμφωνώ μαζί σας με την τεχνική της αποσιώπησης είναι πρόβλημα αν την τρίχρονη ύπαρξη του ΕΛΑΝ την γνωρίζουν εκτός απ τους επιζώντες μερικοί ακόμα Έλληνες και ειδικά οι Νέοι.

και την ασμό εκτός πιά και αν ενοούσε τα Τάγματα Ασφαλείας, τους Ραλληρο-Γονατάδες, την ΠΑΟ, την ΥΒΕ, την ΕΣΕΑ, του Παπαδόπουλου στο Κιλκίς και τους διάφορους εθνοϊσμου τύπου Μιχάλ Αγά, Τιαούσ Ανών κλπ που αυτήν ακριβώς τη εποχή έκαναν μαζί με τους Γερμανούς εκκαθαριστικές επιχειρήσεις

Η χρονική απόσταση που χωρίζει τον μεσοπόλεμο, την αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία, τον ιταλό-ελληνικό πόλεμο την κατοχή και τον εμφύλιο από το σήμερα είναι αρκετά μεγάλη για να αναπολήσει κανείς με ιστορική σειρά τα περασμένα. Γι αυτό και θα υπάρχουν οπωσδήποτε κενά στην αφήγηση, ίσως κακές συνδέσεις στα επιμέρους θέματα, ασταθείς ή και άσχετες ακόμα σχέσεις μεταξύ τους, και πολλά συντακτικά ελαττώματα. Ζητώ συγγνώμη από αυτούς που θα τύχη να τα διαβάσουν για όλες αυτές τις ατέλειες. Με πολύ δισταγμό και με γνώση των μικρών δυνατοτήτων και ατελειών που θα παρουσιάσει το το γραπτό άρχισα να γράφω. Ήδη περισσότερο από μισός αιώνας μας χωρίζει από τα γεγονότα της κατοχής και σαράντα από τη λήξη του εμφυλίου πολέμου. Ο εμφύλιος πόλεμος όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο προσκήνιο της σύγχρονης Ελλάδας για τριάντα και πλέον ακόμα χρόνια.

Το κράτος όλα αυτά τα χρόνια ήταν σε κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» και η καταδίωξη των Αντιστασιακών «ο όρος ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης» ήταν συνήθως πολύ ελαστικός και μπορούσε ανάλογα με τις ανάγκες να συμπεριελάβει σε αυτόν ο,τιδήποτε σε κάθε πεδίο δραστηριότητας και έκφρασης- βρίσκονταν συνεχώς στο προσκήνιο, ακόμα και αν δεν ίσχυε ο «στρατιωτικός νόμος». Αυτό που κρατούσε τις συνειδήσεις φυλακισμένες και τα στόματα κλειστά, ήταν το νομοθετικό πλαίσιο που μας κληροδότησε η ανύπαρκτη για το κράτος Εθνική Αντίσταση και ο ανε-μνημόνευτος εμφύλιος πόλεμος, με τον περίφημο Νόμο 509/ 1947 και το Γ! ψήφισμα. που καθόριζαν τί θα πρέπει να θυμούνται και πώς θα πρέπει να τα θυμούνται οι Έλληνες τα γεγονότα της κατοχικής περιόδου, που ρύθμιζαν τα της πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας των Ελλήνων στην τετράχρονη σχζεδόν διάρκειά της.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω από την απειλή του Ν 509 και του Γ! Ψηφίσματος και της προσθήκης του νόμου «Περί αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε και τιμωρούσε το αποτέλεσμα χωρίς να

υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ήταν, πανταχού παρών, χωρίς όμως να φαίνεται πουθενά. Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ήταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας.

Εδειχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία και ενα μολυβένιο πέπλο, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα. Μέσα σε αυτόν τον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι γενιές αυτές, χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να γνωρίσουν, τί ακριβώς συνέβει μετά την κατάληψη της χώρας από τους τρεις κατακτητές. Ποιοί ήταν και πως συμπεριφέρθηκαν οι κατακτητές, πως δέχθηκαν οι Έλληνες την κατοχή. Πιά συναισθήματα έννοιωσε ο λαός και κυρίως πως αντέδρασε η Πολιτειακή, Πολιτική και στρατιωτικής ηγεσία της χώρας και γενικότερα ο κρατικός μηχανισμός, έτσι ώστε να καταχωρήσουν το γεγονός ιστορικά στη μνήμη τους.

ΜΙΑ ΚΑΤ ΑΝΑΓΚΗ ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ.

Αξιότιμε κύριε Διευθυντά κατά καιρούς και συχνά πυκνά διαστήματα μετά την «νίκη» του Γράμμου υπό την υπόδειξη και καθοδήγηση του συντηρητικού Κέντρου και της άκρας δεξιάς, αυτοί που κατά κύριο λόγο ευθύνονται γιατί δεν οργανώσαμε σαν λαός όπως έκαναν οι ολοι Ευρωπαϊκοί λαοί ενιαίο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. ή και αν δεν ήταν την Πέμπτη 16/12/03, δημοσιεύσατε ενα κείμενο του κ Ιωάννη Καρατσιώλη με τίτλο «Το Μακελειό της Φυτειάς». Ενα κείμενο που κάνει αναφορά στο παρελθόν γι αυτό και χρήζει κάποιας εστω περιληπτικής απάντησης. Με την βεβαιότητα ότι θα δημοσιεύσετε και το δικό μας Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων.

Αξιότιμε κ Καρατσιώλης, διάβασα και διαβάζω με ενδιαφέρον τα γραφτά σας, και ειδικά αυτά που αφορούν τα διαδραματιζόμενα στη διάρκεια της κατοχής γενικά και το Νομό Ημαθίας ειδικά, καθώς και το από 16/12/03 στην εφημερίδα «Βέροια» δικό σας με τον βαρύγδουπο πάλι τίτλο «Το Μακελειό Της Φυτειάς».

Το ίδιο με προσοχή διάβασα και το ψυχοχάρτι του Μητροπολίτη Βεροίας και Ναούσης Αλέξανδρο Δηλανά, από το οποίο ψυχοχάρτι πήρε τα στοιχεία ο κ Θεόφιλος Νικία και έγραψε το 1953 το βιβλίο του. Στο οποίο βιβλίο συμπερίλαβε και τα κατοχικά τεκτενόμενα στο Νομό Ημαθίας. Αυτό το ψυχοχάρτι, κάποιος ανώνυμος στις 23/10/03 το δημοσίευσε στην Εφημερίδα «Βέροια».

Η ιστορία κ Καρατσιώλη σημαίνει γεγονότα. Και μόνο τα γεγονότα που καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται είναι ιστορικά. Τότε μόνο

περιέχουν την φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες θα ήταν-είναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και τα γεγονότα είναι πεισματάρικα είτε μας αρέσει είτε όχι και κάποτε θα τα βρούμε μπροστά μας, έτσι όπως έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει.

Θεωρώ, όπως και Εσείς, ότι όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τί ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια της τετράχρονης κατοχικής νύχτας.

Τη νύχτα, που έγινε ακόμα πιο σκοτεινή όταν, πριν κατακτηθεί χώρα, που η Βασιλό-Μεταξική «εξουσία» πολιτειακή, πολιτική και μέρος της στρατιωτικής εγκατάλλειψαν χώρα και λαό, και ειδικά το λαό, που είναι η βασική δομή ύπαρξης και κινητήρια δύναμη κάθε κρατικής οντότητας. Έτσι λοιπόν, παρ' όλο που γνώριζαν ότι χωρίς το λαό καταλίεται η κρατική οντότητα, την οποία αυτοί υποτίθεται ότι εκπροσωπούσαν, αλλά εγκατάλλειψαν για να «αγωνιστούν» από τα εκτός Ελλάδας στα απάνεμα λιμάνια.

Εκεί χωρίς λαό και έδαφος το μόνο πράγμα που μπορούσαν να κάνουν και αυτό έκαναν, ήταν να συνεργαστούν και με το διάβολο ακόμα για να είναι έτοιμοι όταν κάποια μέρα με τον εθελοντικό αγώνα του λαού απελευθερωθεί η χώρα, να επανέλθουν Σόοι και αβλαβείς στην Απελευθερωμένη χώρα νικητές και τροπαιούχοι στην εξουσία.

Στην εξουσία που αμαχητί παρέδωσαν στους τρεις κατακτητές. Μα και οι παραμένοντες στη χώρα φωτοσβέστες, με την πεποίθηση ότι η νίκη του άξονα ήταν αναμφισβήτητη, και με την βεβαιότητα, ότι ο φασισμός είναι όχι μόνο το καλύτερο, αλλά και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης για την ευρωπαϊκή Ηπειρο και ειδικά στη χώρα μας που είχε ήδη την υποδομή. Έτσι σκεπτόμενοι επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα, οικονομικά, πολιτικά και ένοπλα και με συνθήματα όπως : «εμείς πολεμήσαμε, τώρα ας πολεμήσουν άλλοι», Ότι η «πολεμική μηχανή του άξονα είναι αήττη», συνεπώς «κάθε αγώνας κρίνεται άσκοπος και αναποτελεσματικός» και με έκδηλη την επιθυμία να υπηρετήσουν πίστα και αμοιβαία τους ομοϊδεάτες κατακτητές πλέον, ετοίμασαν όλους εκείνους τους μηχανισμούς, που μέσο της πείνας, τη βία και το έγκλημα να κάμψουν τη θέληση του λαού για αγώνα και μέσο της «αναμόρφωσης» να μεταλλάξουν τη συνείδηση του λαού.

Την επομένη της Απελευθέρωσης όμως οι Έλληνες, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, δεν συζητούσαν το μέλλον της Ελλάδας οι ίδιοι οι Έλληνες. μεταξύ τους προκειμένου να λύσουν την όποια πολιτική διαφορά ή άποψη και γνώμη είχαν και τον τρόπο που θα λύνανε τα μεταπολεμικά προβλήματα της χώρας, αλλά με μιά Αυτοκρατορική ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ, που είχε ήδη ένοπλα καταλάβει μια απελευθερωμένη και με την βοήθεια του

ΕΑΜ-ΕΛΑΣ σύμμαχο χώρα, να απελευθερώσει την Ελλάδα από τους Ελληνες. .

Η χώρα αυτή ήταν η παλιά, αδίστακτη αποικιοκρατική Αγγλία και η νέα να την διαδεχθεί Αμερική. Επρεπε με κάθε θυσία να κρατήσουν αυτόν τον τόπο κλειδί υπό τον έλεγχό τους. Εσωτερικά είχαν πολλά και λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. και στη διάρκεια της κατοχής μας ήρθαν και ταξίαρχος Εντυ και ο Συνταγματάρχης Κρίς και πολλοί άλλοι ειδικοί στην κατασκοπία και τις ίντριγκες και αφού με τη βοήθεια του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ ανατίναξαν στις 26-27 του Νοέμβρη του 1942 τη Γέφυρα του Γοργοπόταμου προκειμένου να σταματήσουν την δια ξηράς τροφοδοσία του Ρόμελ, που απειλούσε τα πετρέλαια της Λιβύης, συντόνισαν τους Αγγλους στρατιώτες που δεν μπόρεσαν να φύγουν όταν οι λίγοι άγγλοι που ήρθα να βοηθήσουν την Ελλάδα που πολεμούσε στο πλευρό και για λογαριασμό τους και περίθαλψε με κίνδυνο της ζωής τους όταν ήρθαν οι Τζώνιδες με τα σιδηρικά τους, γνωρίζοντας πρόσωπα και πράγματα, ήταν αυτοί που καθοδηγούσαν τα αεροπλάνα, το πυροβολικό και τα καράβια τους στόχους που έπρεπε να βομβαρδίσουν. και στις εργατικές πολυάνθρωπες συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά.

Η Δεξιά και το παραδοσιακό Κέντρο που ενώ σαν κόμματα και άτομα που όχι μόνο δεν συμμετείχαν στην Αντίσταση, αλλά συγκρότησαν πλειάδα Ισμών και εθνοϊσμών και υπό την καθοδήγη τους και σε συνεργασία πουλούσαν και ειδικά η Δεξιά την ψυχή της στο διάβολο για να επιβιώσει σφυχταγκαλιάστηκε με όλο το φάσμα του δωσιλογισμού. Τον δωσιλογισμό που σαν Ηρόστρατοι γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος και με απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκκαλα έχτιζαν οι Ελληνες.

Ειδαν σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως στη διάρκεια της κατοχής είχαν δει τους Γερμανούς. Το ίδιο έκανε δυστυχώς και μερίδα της εθνικής αστικής τάξης, παρ' όλο που ήξερε ότι ο κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνική σύνορα και ότι ο ΕΛΑΣ με τη συμφωνία της Καζέτρας είχε παραδώσει τα όπλα. Στην πιο κρίσιμη για τη χώρα στιγμή, για λίγα ψιχουλα εξουσίας συντάχθηκε και αυτή με τους φύση εχθρούς της, τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα στις νέες μεταπολεμικές καταστροφές και τις χιλιάδες νέους νεκρούς.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και αναρίθμητους τάφους. Μέσα όμως από τον αγώνα της φωτιά και του σιδήρου, ο λαός μας βγήκε ατσαλωμένος. Για πρώτη φορά απέκτησε συναίσθηση της δύναμης του, και γι' αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 χρόνια διατηρούσε ανοιχτούς με τους ξένους και ντόπιους συνεργάτες. Αν δεν το προσπαθούσε θα ήταν και οι Αντιστασιακοί απόντες από τον αγώνα.

Στον αγώνα, για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά, σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη γενιά. Μια γενιά εμπνευσμένη από τα Νέα ιδανικά που είχε

φτερώσει στους λαούς ο αντιφασιστικός αγώνας. Μια γενιά εξοπλισμένη με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της είχε εδραιώσει. Μια νέα γενιά που ενώ έδωσε τα πάντα, μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Μετά την εγκατάλειψη του λαού και χώρας από την Ελέω Θεού «ηγεσία» και την κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου τα πάντα είχαν διαλυθεί. Οι Έλληνες σπάραζαν κάτω απ την μπότα των κατακτητών και των συνεργατών τους. Μπροστά σε αυτό το δράμα, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ-συνασπισμός 5 κομμάτων).

Το ΕΑΜ διαμόρφωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδα, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ήταν: α) Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενοπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της χώρας από τους τρεις κατακτητές γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας δ) Εθνική Ανεξαρτησία και ε) μετά την Απελευθέρωση, Ελεύθερες Εκλογές με το σύστημα της Απλής Αναλογικής και γνήσιο Δημοψήφισμα, να αποφασίσει ο λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Με βάση αυτό το πρόγραμμα το ΕΑΜ, κάλεσε το λαό να συμμετάσχει και να αγωνιστεί ο καθένας από το δικό του μετερίζι για την Απελευθέρωση της χώρας.

Ο λαός του ΕΑΜ, αγωνιζόταν πιστεύοντας ότι μετά την Απελευθέρωση, μέσω των εκλογών, θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ήταν όνειρο και προσδοκία του Ελληνικού λαού. Οτι θα βάδιζε Ενωμένη Εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση μέσα στα Νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών. Θα Συγχρονιζόταν, η Αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά Ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της.

Και το βασικότερο: λαός που συμμετείχε στον Εθνικό-Απελευθερωτικό-Αγώνα, πίστευε ότι μετά την Απελευθέρωση, θα συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, θα κρατούσαμε την Ελλάδα μόνο για ΜΑΣ τους ΕΛΛΗΝΕΣ, θα πιάσουμε όλοι μαζί τα προβλήματα, που μας άφησε ο μεσοπόλεμος, η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, ο Αλβανικός πόλεμος και η κατοχή και κυρίως θα κρατούσαμε τις όποιες διαφορές μεταξύ μας και λύνοντάς τες μόνοι τους, ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ. Θα ανασυγκροτούσαμε τη χώρα έτσι ώστε μετά την Απελευθέρωση να μπει και η Ελλαδίτσα μας στη χορεία των αναπτυσσόμενων χωρών της Ευρώπης.

Ομως ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί κέρδισαν, τα συμφεροντά τους στη χώρα μας διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν αλλο. Καιρός ηταν να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός», «μέγος», ο «απαράμιλλος ελληνικός λαός» του Τσώρτσιλ, του Ανζεχάουεϊρ, του Ντε Γκώλ και του Στρατήγου Ουϊλσον για την προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη νίκη του αντιφασιστικού αγώνα. Τώρα, καλά θα κάνει να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει ο «λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μη μιλάει.

Αρωγός στην προσπάθεια αυτή το «Σχέδιο Μάρσαλ». Η αποδοχή του σχεδίου από την «ελληνική» κυβέρνηση, απεμπόλησε και το τελευταίο ήχνο της εθνική κυριαρχίας και αξιοπρέπειας. Ετσι για αλλη μια φορά ο ελληνικός λαός, οπως και το Δεκέμβρη του 1944, δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις (Κεντρο-Δεξιά), αλλα πάλι με μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Ιμπεριαλιστική υπέρ ΔΥΝΑΜΗ της Αμερικής.

Σε λίγο ακολούθησε το «Δόγμα Τρούμαν». Το «Δόγμα» αυτό σκοπό ειχε να εξουδετερώθει ολος ο ελληνικός δυναμισμός, οχι μόνο της Αριστεράς, όπως ο λαό-στο σύνολό του-τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει-εκφράσει συλλογικά στο ΕΠΟΣ των Αλβανικών βουνών και την Αντίσταση.

Με το «σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», μας έδεσαν όλους ανεξαιρέτως τους Έλληνες χειροπόδαρα και τώρα προσπαθούμε αρχίζοντας πάλι από την αρχή-και από θέσεις χειρότερες από τότε-να βγούμε από τα αδιέξοδα. Γιατί τα οσα ακολούθησαν Εμφύλιος, Εκτακτα μέτρα, Εκλογικά πραξικοπήματα, Αποστασίες, Χούντα, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, Σια, ξένοι πράκτορες και τόσα άλλα, δεν ξεπηδούσαν ξαφνικά και απρόσμενα.

Οπως και αν λέγονταν Αγγλοι, Γερμανοί και πάλι Αγγλοι ή Αμερικάνοι όλοι τον ίδιο στόχο ειχαν: Πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη στο δικό τους γαιωτρατηγικό και πολιτικό-οικονομικό του άρμα. Πως θα παραμείνει παντοτεινά η Ελλάδα «το αγκιστρωμένο ψάρι» που δεν θέλει «δόλωμα»,

Την χαριτωμένη αυτή διαπίστωση και διατύπωση, την έκανε ο Αμερικανός ειδικός για την Ελλάδα κ Αρμουρ, οταν το 1958, η ΕΔΑ έγινε Αξιωματική Αντιπολίτευση, η κυβέρνηση Κ. Καραμανλή, ζήτησε από τις ΗΠΑ οικονομική βοήθεια προκειμένου να κάνει κοινωνική πολιτική σαν τον μόνο μέσο να καταπολεμηθεί η Αριστερά. Η δε έννοια της διατύπωσης-απάντηση από τις ΗΠΑ ήταν: «Ειμείς τους δώσαμε την εξουσία, Εμεις τους διατηρούμε στην εξουσία, θα πρέπει και να τους πληρώνουμε;»

Η κοινωνική κατοχική συνοχή απειλήθηκε αμέσως μετά την Απελευθέρωση από τους ξένους και τη συμμοριακή συγκρότηση των

Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών συνεργατών και τη μετατροπή τους σε παρακρατικές συμμορίες. Σε συμμορίες που τρομοκρατούσαν όχι μόνο την Ηπαιθρο αλλά και τις πόλεις, με την προτροπή και τις ευλογίες του «επίσημου κράτους» των Αγγλων... Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει η αసుδοσία που ο λαός φοβόταν πιά πολύ αυτές τις συμμορίες, παρά στην κατοχή τους Γερμανούς, όπου και όταν δεν συνοδεύονταν από τους Ταγματασφαλίτες και τους εθνοϊσμούς συνεργάτες που τους καθοδηγούσαν και υπέδειχνα τους αγωνιστές. Αυτοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα πρόδιδαν στέλνοντας αθώους και κατά κύριο λόγο του αγωνιστές στα στρατόπεδα και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Βασικοί στόχοι α) ο εμφύλιος, σαν εργαλείο εξόντωσης του εσωτερικού «εχθρού» αφού η χώρα μας ήταν η μόνη χώρα στην Αν Ευρώπη και τα Βαλκάνια που θα αποτελούσε προπύργιο του δυτικού «Ελεύθερου» τότε «κόσμου» β) να μην γίνει το ΕΑΜ αμέσως μετά την απελευθέρωση εστω Αξιωματική Αντιπολίτευση και το ΚΚΕ κοινοβουλευτικό κόμμα γ) να μην αναδειχθούν οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι κιοτίδες, οι απόντες και οι πολέμιοι-δωσίλογοι που πρωτοστατούσαν στην εξόντωση των Ελλήνων αγωνιστών. δ) να μην έρθουν στο φως τα πιο πάνω και κυρίως ο τρόπος και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να καλυφθούν και να ενταφιάσουν το Έργο και τις μνήμες της Αντίστασης.

Για να παραμείνουν ενταφιασμένες οι μνήμες αυτές, η κατοχική και η μεταπολεμική ιστορία της χώρας, αρχίζει από την Αγγλο-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, τον Αλβανικό πόλεμο τελειώνει με τη νίκη του Γράμμου και ξανά αρχίζει με την μεταπολίτευση.

Για τους πιο πάνω λόγους, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο σύνολό του μπήκε στο στρόχαστρο στην αρχή ειδικά της Ηπαιθρου. Οι Αντιστασιακοί προκειμένου να προφυλάξουν τη ζωή τους έφευγαν από τα χωριά να ζήσουν ανώνυμοι στην πόλη και τα βουνά. Η εγκατάλειψη του χωριού για τους διοκώμενους σκοπό είχε όχι μόνο να προστατευτούν, αλλά και να γλιτώσουν τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς και τη ζωή ακόμα από τις συμμορίες. Για τις συμμορίες όμως, να θρονιαστούν στα εγκαταλλειμένα χωριά. Η ατιμωρησία για τις όποιες εγκληματικές πράξεις που διέπραξαν συνεργαζόμενοι στην κατοχή και τώρα τους είχε αποθρασύνει σε βαθμό, που μετά το άδειασμα του χωριού το αλλοτρίωναν για λογαριασμό τους. Και σήμερα ακόμα, υπάρχουν επίδικες υποθέσεις για να πάρουν οι κάτοχοι τους πίσω τις εγκαταλλειμένες με την βία περιουσίες. Αργότερα οι διωγμοί και η τρομοκρατία επεκτάθηκε και στις πόλεις.

Η εγκατάλειψη του χωριού και της πόλης, δεν ήταν επιλογή που υπάκουε όλες τις φορές σε ιδεολογικά και πολιτικά κίνητρα, πολύ περισσότερο σε εντολή κάποιου κόμματος. Σπρώχνονταν στο βουνό από εκείνες τις δυνάμεις και με εκείνες τις διαδικασίες, που όπως στην κατοχή οι συνεργάτες, οι χαφιέδες και οι καταδότες-κουκουλοφόροι έριξαν

συνηθισμένους ανθρώπου στο Ρού της ιστορίας, που τους σημάδευσε για πάντα. Και όσοι ζούν ακόμα τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής.

Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλικτη βία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «φωνής της Αμερικής» Λίραντ Στόου, μετέδωσε ότι «η Αθήνα είναι σήμερα η πιο θλιβερή Πρωτεύουσα της Ευρώπης». Και ο Αγγλος ανταποκριτής της αγγλική εφημερίδας «Μαχιστριανός Φύλαξ» γράφει ότι η «Ελλάδα βρίσκεται κάτω από την διαλυτική μανία της Δεξιάς».

Η γενιά μου γνώρισε όλες περιπέτειες της κατοχής, όλες τις αγριότητες του αγώνα με τους κατακτητές για την εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνική απελευθέρωση, αλλά και την αγριότητα της Κέντρο-Δεξιάς.

Όταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν όχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας. Όταν και οι ίδιοι έζησαν αυτές τις σκληρές φρίκης. Αυτόν το ΖΟΦΟ της λευκής τρομοκρατίας και αν ακόμα ήθελαν ήταν τόσο απάνθρωπα εξόφθαλμα και τόσο καθημερινά τα πάσης φύσεως εγκλήματα, που δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά στις χώρες τους αυτά τα τραγικά γεγονότα. Και όταν η «Αθήνα είναι η πιο θλιβερή Πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας καταλαβαίνει τι συνέβαινε στην Ηπαιθο.

Το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος της Εθνικής Αντίστασης και η ένταξής της στον κοινό αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό ήταν τεράστιο. Η οικουμένη γνώριζε πως ο υπόδουλος λαός μας, για να φτάσει να αποκτήσει αυτό το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος μετά από ένα εξάμηνο άνισο πόλεμο με τους Ιταλούς και το πέραςμα ολόκληρης της κρατικής μηχανής στα χέρια των κατακτητών. Και το βασικότερο, να κατορθώσει να οργανώσει μια τέτοια πολυάριθμη Αντίσταση από το τίποτα, χρειάστηκε να κινητοποιήσει και το ελάχιστο απόθεμα του ηθικού σθένους, τόλμης, αυτοθυσίας και πατριωτισμού. Ακόμα ήξερε ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα, η πιο δύσκολη πλευρά του αγώνα, δεν ήταν αυτή με τους στρατούς του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και τους Βουλγάους, αλλά με την εγχώρια Πέμπτη φάλαγγα πολιτική και ένοπλη. Με τους κιοτίδες του αγώνα και τους απάτριδες συνεργάτες. Αυτούς που με μιά κίνηση του χεριού ή και ένα τους ΝΕΥΜΑ αρκούσε για να θρηνήσου εκατοντάδες οικογένειες αγαπημένα πρόσωπα και πολύτιμα περιουσιακά στοιχεία..

Οι εμφύλιοι πόλεμοι οι δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι και τα έκτακτα μέτρα με δικαίωμα ζωής και θανάτου, δεν γίνονται, για να «εμπεδώσουν» μια προσωρινή κατάσταση. Γίνονται για να καταγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση του λαού για μακρόχρονη σιωπή και παραίτηση από διεκδικήσεις και δικαιώματα. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν στο

χρόνο. Τόσο που όταν αρχίσει ο λαός να διεκδικεί να γίνει το επόμενο πραξικόπημα, δικτατορία κλπ.

Αυτό ο παρακρατικός εθνο-δωσιλογισμός, στρατιωτικός και πολιτικός, λειτουργώντας όπως λειτούργησε ανεξέλεγκτα, ανεύθυνα και ατιμώρητα ένα μεγάλο μέρος έγινε η Νέα τάξη πραγμάτων μετά κατοχικά και τον εμφύλιο πόλεμο. Και το ΕΧΕΙ τους για πολλούς δεν είναι αντίστοιχο του ΕΙΝΑΙ τους.

Αναπολώντας οι επιζώντες σήμερα, το πως εξελίχθηκαν τότε τα γεγονότα, θα δουν σαν σε ανατομικό τραπέζι, το ρόλο που έπαιξε η κάθε πλευρά στην αποφασιστική για τον τόπο κρίσιμη εποχή σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου. Θα δει ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονταν στη χώρα μας για την παγκόσμια κυριαρχία. Τα βρώμικα- όπως πάντα-μέσα που χρησιμοποίησαν οι ξένοι σε συνεργασία με τους Νοπούς ριψασπίδες για να σφιχτοδέσουν Ελλάδα και λαό από τα μέσα. Να αρπάξουν, την αναδιοργανωμένη απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κρατική μηχανή. Μια πρωτόγνωρη εγκληματική προσπάθεια, να μην τους ξεφύγει κάποια εστω και παραμικρή ροδίτσα.

Θα φέρουν στη μνήμη την εναγώνια προσπάθεια των αντιδραστικών και σκοτεινών δυνάμεων της χώρας, στηριγμένες στην ένοπλη και ηθική συμπαράσταση των Αγγλων, να στελεχώσουν τον κρατικό μηχανισμό με το δικτατορικό και κατοχικό πολιτικό-στρατιωτικό παρακράτος, να καταλαμβάνουν τις θέσεις κλειδιά στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας.

Θα βιώσουν μέρα την μέρα την μετατροπή των κατοχικών συνεργατών-δωσιλόγων, που δεν εντάχθηκαν στην εθνοφυλακή και την χωροφυλακή να οργανώνονται χρηματοδοτούμενες απ τους Αγγλους σε ένοπλες συμμορίες. Τους Αγγλους που κυβερνούσαν τη χώρα, που ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαβαν και διόριζαν Υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους και κλητήρες ακόμη.

Θα φέρουν άθελα στη μνήμη, την αρμονική συνεργασία των συμμοριών αυτών με την εθνοφυλακή και τη χωροφυλακή για την εξόντωση του εσωτερικού «εχθρού», αφού η Ελλάδα θα αποτελούσε όχι μόνο το προπύργιο του «ελευθέρου κόσμου» αλλά και ορμητήριο σε περίπτωση του Γ Παγκοσμίου Πολέμου. Θα παρακολουθήσει την μεταμόρφωση των αγωνιστών σε «προδότες» και τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ήρωες».

Ο Πλούταρχος κύριοι έλεγε ότι: «δουλειά της πολιτικής είναι να μην αφήσει το μίσος να διαιωνίζεται», γεγονός που σημαίνει να εντάξει το παρελθόν στο παρόν και αξιόλογοι διανοητές όπως ο Χόρχε Σεμπρούν, επισημαίνουν ότι η «πάλη του Ανθρώπου ενάντια στην εξουσία, είναι η πάλη της μνήμης ενάντια στη λήθη...» Και αυτό γιατί εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Όταν η εξουσία δεν είναι η ίδια ο συντελεστής και φορέας της μνήμης : Αρνείται τη μνήμη, την απαξιώνει, την γκρεμίζει, τη μηδενίζει και σε συνέχεια την παραποιεί, την

διαστρευλώνει και με τη πάροδο του χρόνου μέσω της λήθης, την προσαρμόζει και λίγο μετά την ιδιοποιείται σαν δική της προσφορά και τη μνήμη. Τότε προσαρμοσμένη στα δικά της ιδεώδη την καταγράφει «εις στας Δέλτους της Ιστορίας» σαν εθνική τοπική και ατομική ακόμα.

Βέβαια και ο λόγος των αγωνιστών-συντελεστών της μνήμης δεν μπορεί να είναι ευθύγραμμος, όπως ευθύγραμμη δεν ήταν και ούτε μπορούσε να είναι η πορεία και η ζωή εκατοντάδων χιλιάδων αγωνιστών του λαϊκού κινήματος, που μέσα απ τις γραμμές του πάλεψαν, μάτωσαν ή έπεσαν για ένα καλύτερο και δικαιότερο κόσμο.

Ναι αξιότιμοι κύριοι, η ιστορία να διδάσκεται και όχι να αποσιωπάτε. Αλήθεια για πια ιστορία μιλάτε; Αν η απαρίθμηση των νεκρών και τον τρόπο που «σφαγιάστηκαν-κατακρεουργήθηκαν» στο «συνήθη τόπο εκτελέσεων» από τους ΕΛΑΣίτες «ΕΑΜ-Βουλγάρους» και μετά απελευθερωτικά από τον «λεγόμενο Δημοκρατικό Στρατό» ή με το τέχνασμα της «επανόρθωσης» πρόκειται για εξιστορήσεις γεγονότων που διαδραματίστηκαν στις διάφορες περιοχές, πόλεις και χωριά κατά τη διάρκεια της 4χρονης κατοχής, Για γεγονότα που δεν έχουν σχέση με τον αντιστασιακό αγώνα τω αγνών πατριωτών.

Είχα το προνόμιο

τον που να ξανά λειτουργήσει η περίφημη «πτωματολογία» του Αγγλου Σετρίν, που μετέτρεψε τους εκατοντάδες αθώους νεκρούς που οι Αγγλοι Αεροπόροι προκάλεσαν στο λαό της Αθήνας και του Πειραιά μυδραλιοβολώντας από χαμηλό ύψος και εκ του ασφαλούς μια και ο ΕΛΑΣ δεν διέθετε αντιαεροπορικό οπλισμό, με τις οβίδες των караβιών, των τάκνς και τα όπλα καμπύλης τροχιάς (τάνκς) ήρθε και ήθελε ο κ Σετρίν να μετακυλίσει στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για να μπορούν αργότερα «δικαιολογημένα» να δολοφονούν τους άοπλους ΕΛΑΣίτες. Η μετακύληση των νεκρών αυτών στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, μέσω της «πτωματολογίας» που με τις τεραστίου μεγέθους αφίσες γέμησαν απ άκρου σ άκρου τη χώρα, την Ευρώπη και τις ΗΠΑ, και που ο Μ. Τσιώρτσιλ τον έκανε Λόρδο!

Η προσέγγιση του αξιοθαύμαστου φαινομένου της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης κ Καρατσιώλη, και τον τρόπο που το επιχειρήσατε αφορά το λιγότερο αφελείς, αδαείς και ανιστόριτους αναγνώστες. Καταπιαστήκατε με μια κουραστική επανάληψη της αντιαμικής προπαγάνδας, που σκοπό έχει όχι μόνο να μηδενίσει την προσφορά παρά την «αναγνώριση», αλλά να την ταυτίσει με το «έγκλημα», που κατά κόρον βλέπει-οπότε το καλούν οι περιστάσεις-το φώς της δημοσιότητας. Η προσπάθεια αυτή σκοπό έχει να ξεριζώσει απ τη συνείδηση του λαού κάθε φίτρο και τυχόν αναφορά στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση.

Αποφύγατε, σκόπιμα, βεβαίως, να προσεγγίσετε αυτήν καθ εαυτή την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση και το περιεχόμενό της, τις συνθήκες που είχαν διαμορφωθεί πριν την κατοχή, κατά την τετράχρονη διάρκειά της, με ποιούς πολεμούς η Αντίσταση καθώς και τις μεταπελευθερωτικές

συνθήκες, που διαμόρφωσε η ένοπλη, ωμή και ξετσιπωτή επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944 και τους σκοπούς που απέβλεπε την ένοπλη αυτή επέμβαση.

Η Ελλάδα εκτός απ την Γερμανική, Ιταλική και Βουλγάρικη κατοχή ήταν κατεχόμενη και απ'τους ντόπιους συνεργάτες. Αυτή η μορφή κατοχής ήταν η πιό μαυρή, πιό σκληρή και πιό δισβάσταχτη κατοχή. Αυτοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Ο Γερμανός φορούσε στολή. Είχε τόπο διαμονής. Μπορούσε να τον δείς από μακριά. Περνούσε δίπλα σου και δεν ήξερε ποιος είσαι. Που πας και τι θα κάνεις εκεί που θα πας. Δεν ήξερε αν ο κουβάς που κρατούσες είχε μπογιά, με την οποία θα έγραφες συνθήματα, ούτε αν κάτω απ το παλτό είχε μια δέμα με προκηρύξεις. Δεν ήξερε οτι οι ΕΠΟΝίτες που κρατούσαν από ένα κομμάτι χαρτόνι στο χέρι μόλις νύχτωνε θα το μετέτρεπαν σε Τηλεβόα. Δεν γνώριζε οτι αυτός που ακολουθούσε λίγα βήματα πιό πίσω το Αετόπουλο, την ΕΑΜίτησα Γιαγιά ή τον ΕΑΜίτη Παππού, ήταν αντάρτης η στέλεχος της Αντίστασης ή κάποιος που εκείνη την ώρα είχε αποχαιρετήσει τους δικούς του και έφευγε για το βουνό. Οτι οπλοφορούσε και οτι είχε μαζί έγγραφα καθοριστικής σημασίας για τον αγώνα.

Τον Γερμανό, τον Ιταλό και τον Βούλγαρο στρατιώτη, που ήταν ο φύση εχθρός τον γνώριζες. Μπορούσες να πάρεις τα μέτρα, να τον αποφύγεις. Και όχι μόνο αλλά οταν ήθελες μια και είχε τόπο διαμονής μπορούσε να τον βρεις όποια ώρα ήθελες να του στήσεις ενέδρα. Ήταν ανά πάσα στιγμή εν δυνάμει στόχος. Αυτό λοιπόν, που ήταν δύσκολο με τους κατακτητές, ήταν πολύ πιο δύσκολο με τους ντόπιους συνεργάτες. Αυτοί ήταν γείτονες, συγχωριανοί συμπολίτες. Γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Δεν μπορούσες να τον αποφύγεις. Του μεν κατακτητή μπορούσες να παρακολουθήσεις τις κινήσεις και τις πράξεις με τον συνεργάτη και τον καταδότη συνέβαινε το αντίθετο. Αυτός ήταν που παρακολουθούσε τα πάντα και τους πάντες. Αυτοί ήταν η μεγάλη πληγή. Τα καρκινώματα που αγώνα. Οι άνθρωποι που με τις υποδείξεις τροφοδοτούσαν τα στρατόπεδα, τις φυλακές και τις ομαδικές εκτελέσεις. Αυτοί δίχασαν και αιματοκύλησαν τους Έλληνες πρώτοι. Και οταν το 1943 η ανάπτυξη του ΕΑΜ ήταν γεωμετρική συνέδεσαν τις αντεθνικές αυτές πράξεις εκτός από το ιδεολογικό και με το προσωπικό τους όφελος.

Για τους κατακτητές κομμουνιστές και καταζητούμενοι ήταν μόνο αυτοί που ο κ Μανιαδάκης με ρητή εντολή του Μεταξά είχε παρέδωσε με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής, οδό και αριθμό κατοικίας. Όλους τους άλλους τους κατονόμαζαν οι κάθε μορφής καταδότες.

Βέβαια δεν αντιλέγει κανείς, πώς μέσα απ ολη αυτή την τιτάνια προσπάθεια για την Απελευθέρωση της χώρας απ την τετραπλή κατοχή, οτι δεν έγιναν και λάθη και μάλιστα σοβαρά πολλές φορές. Οπως κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει οτι σε περίοδο βιαίων συγκρούσεων με τους κατακτητές και τους Ντόπιους συνεργάτες, πολλοί απ τους οποίους

φορούσαν τη στολή των κατακτητών και οπλισμένοι σαν αστακοί απ τους ίδιους, δεν θα υπάρχαν θύματα. Βαρύ για την Ελλάδα το Πλήγμα. Βαθύ το τραύμα.

Ο πρώτος στην τάξη «Φιλικός» Τακάλωφ κ Καρατσιώλη, με εντολή της «φιλικής», σκότωσε ο ίδιος με τα χέρια του τον Νικόλαο Γαλάνη, γιατί θεωρήθηκε επικίνδυνος για τον αγώνα. Και ο Κολοκοτρώνης όταν η Επανάσταση ψυχораγούσε και ο οπλαρχηγός Νενέκος απ την Ηλεία μαζί με 2500 οπαδούς του, πέρασε με το μέρος του Ιμπραήμ του έδωσε τιμές και οφίτσια και τον έκανε Βοεβόδα της Πελοποννήσου. Σαν αντάλλαγμα πίεζε τα χωριά να προσκηνήσουν και οσα δεν υπάκουαν τα έκαιγε και σκότωνε τους κατοίκους τους.

Αυτόν ο Κολοκοτρώνης έβαλε και τον σκότωσαν και έκαιγε οσα χωριά προσκύναγαν. «Φωτιά και Τσεκούρι» και «στήστε Φούρκα και Παλούκι ήταν τα συνθήματα του Κολοκοτρώνη. Η Επανάσταση του 21 διέτρεξε τότε θανάσιμο κίνδυνο απ την προδοσία του Νενέκου. Εί, λοιπόν, την ίδια δουλειά που έκανε ο Νενέκος κάνανε στη Κατοχή τα Τάγματα Ασφαλείας και οι διάφοροι εθνοϊσμοί. Καίγανε τα χωριά και σκότωναν τους ΕΑΜίτες, αλλά και αδιάκριτα τα γυναικόπαιδα. Ετσι μόλις κύκλωναν το χωριό οι Γερμανοί, εκτός από αυτούς που θα υπέδειχναν τους οργανωμένους και όποιον ήθελαν να εκδικηθούν, οι άλλοι ακροβολίζονταν έξω απ το χωριό. Έκαναν ενα δεύτερο ευρύτερο μπλόκ. Οσοι πρόσπαθούσαν να φύγουν και αν ακόμα το κατόρθωναν να ξεφύγουν το Μπλόκ των Γερμανών, πέφτανε στα δικά τους χέρια. Και τότε αλλίμονο. Ήταν αυτοί που διακήρυτταν : «Πάς εγείρων τα όπλα κατά των Γερμανών δεν είναι Έλλην» και «εκ των ημετέρων απώλειαι εις Γερμανός στρατιώτης».

Αυτούς λοιπόν, τους κάθε είδους συνεργάτες ο Αρχηγός των συμμαχικών στρατευμάτων στρατηγός Αϊζενχάουερ τους «αποκήρυξε, τους καταδίκασε και τους έδωσε προθεσμία ενός μηνός να διαλυθούν. Μετά την πάροδο της προθεσμίας αυτής έδινε εντολή στους αντάρτες να τους σκοτώνουν». Μα και οι Αγγλοι και η κυβέρνηση του Καίρου αποκαλούσαν τον Ράλλη μαστροπό των ευγενιστέρων εθνικών παραδώσεων... Τους φοβέριζαν οτι θα πληρώσει με το αίμα του». και «τα μισθοφόρα αυτά όργανα της Γκεστάπο είναι ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων». Οσοι υπηρετούν στα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς θα θεωρηθούν σαν εχθρικά ενεργούντες κατά των Ηνωμένων Εθνών,

Όταν όμως το ΕΑΜικό φούσκωσε σαν το προζύμι και πλησίαζε η απελευθέρωση και ο χρόνος των εκλογών, όπως πρόβλεπε η Συμφωνία του Λιβάνου, αυτοί οι Εθνικά ανάξιοι και προδότες : Τάγματα Ασφαλείας όμως και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί δεν διαλύονταν, γιατί οι γνώστες του ρόλου που είχαν ακόμα να διαδραματίσουν κρυφά τους διεμήνευαν οτι θα τους προστατεύσουν. Οι δε Αγγλοι φανερά τους καταδίκάζαν ενώ κρυφά, αυτοί ήταν που τους οργάνωσαν, του ήθελαν και τους προστάτευαν και όχι

μόνο. Ήταν αυτοί που τους τροφοδοτούσαν με στοιχεία για να παίξουν σωστά τον προδοτικό ρόλο για τον οποίο δημιουργήθηκαν τα τάγματα ασφαλείας και οι εθνοϊσμοί.

Σύμφωνα με μια αυστηρά εμπιστευτική αναφορά-απάντηση του ταξιάρχου Εντυ προς το στρατηγείο Μ. Ανατολής «Χ-12 Αυγούστου 1943 αυστηρά εμπιστευτικό 85-4 Α.Σ. Σύμφωνα με την τελευταία εμπιστευτική Σας διαταγή, έδωσα οδηγίες στους Αγγλους και Ελληνες πράκτορές μας που εργάζονται κάτω από τις διαταγές μου, να υπονομεύουν τα έργα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και να έρχονται σε επαφή με τους εκπροσώπους της κυβέρνησης, δηλαδή με ανωτέρους αξ/κούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους εμψηνώσουν την ιδέα, ότι έχουν το καθήκον και τι διακίωμα, να καταγγέλουν τους αρχηγούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, στις αρχές κατοχής και να βοηθούν στη σύλληψη των πρακτόρων τους, ώστε οτανέρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές, να μην μπορούν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα. Από αυτήν την άποψη καταγγελθήκανε στο συνταγματάρχη Ντερτιλή και υπουργό Ταβουλάρη, πολλά ενεργά πρόσωπα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που βρίσκονται τώρα στα χέρια των Γερμανών. Υπογραφή: Ταξίαρχος Εντυ.

Αυτά οσον αφορά τα «Τάγματα Ασφαλείας και την πλειάδα των εθνοϊσμών που η Κένδρο-Δεξιά υποστήριζε και μαζί της πολλοί τους ύμνησαν ότι όχι μόνο δεν συνεργάζονταν αλλά αντίθετα έκαναν «αντίσταση». Αμέτρητες είναι βέβαια, οι μαρτυρίες και τα Ντοκουμέντα που διαψεύδουν τους ισχυρισμούς της Δεξιάς για την «αντίσταση» και την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ. Ιδιαίτερη σημασία έχουν, φυσικά, οι μαρτυρίες απ την πλευρά των «αξονικών» πολέμιων. Ο Β. Μαθιόπουλος, αναδιφώντας τα επίσημα γερμανικά αρχεία. Εκεί όχι μόνο διαψεύδονται αλλά καταρακώνονται, για πολλοστή φορά, τα φληναλήματα της Δεξιάς και όλων των άλλων που ευθυγραμίστηκαν μαζί της τόσο για την «αδράνεια» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ απέναντι στους κατακτητές, όσο και για τη «δράση» άλλων, ευνοημένων της οργανώσεων και ομάδων...

Οι 14 εκθέσεις των Γερμανικών στρατιωτικών αρμοδίων και που ενδιαφέρουν την περίοδο απ τον Απρίλη του 1943 ως τον Αυγουστο του 1944, μιλάνε ολοένα για: «Αδιάκοπες επιθέσεις των ανταρτών (ΕΛΑΣ) εναντίον κυρίως οδικών και σιδηροδρομικών αρτηριών...εντυπωσιακά σαμποτάζ, ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών...και αμαξοστοιχιών με πολεμοφόδια...επιθέσεις κατα εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορεία...που δημιουργούν κινδύνους για τον ανεφοδιασμό των δυνάμεων μας στη Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων μας. (Σελ 383-519).

Δύο μήνες αργότερα παραδέχονται πως: «Οι δυνάμεις μας...δεν επαρκούν για αποτελεσματική αντιμετώπιση ή εκμηδένιση των ανταρτικών μονάδων» (Σελ 512). Και αναρωτιέται κανείς μήπως δεν ήταν ΕΑΜικές αυτές οι ανταρτικές μονάδες που τόσο «ταλαιπωρούσαν» τους κατακτητές; Οι ίδιοι οι Γερμανοί απαντούν- και μάλιστα για τη σπουδαιότερη, μετά το

ΕΑΜ-ΕΛΑΣ οργάνωση: «Συνεργασία του ΕΔΕΣ Αθηνών με τις γερμανικές υπηρεσίες...» 31/3/ 44 (Σελ 457)... Ο Ζέρβας προτιμά την να μην σταθεί εμπόδιο στα γερμανικά στρατεύματα, ούτε να επιτεθεί εναντίον τους 1/5/44 (Σελ 477)...«Οι δυνάμεις του ΕΔΕΣ...εξακολουθούν να τηρούν ουδέτερη στάση έναντι των γερμανικών δυνάμεων». Επρεπε οι δυνάμεις του Ζέρβα να διαφυλαχθούν στο σύνολό τους για να στραφούν αργότερα κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Οσπου-τον Αύγουστο του 44, μόλις ενάμιση μήνα πριν την απελευθέρωση- διαπιστώνεται αλλαγή τακτικής. «Οι σύμμαχοι πέτυχαν να πείσουν το Ζέρβα να εγκαταλείψει την μέχρι τώρα ουδέτερη στάση του έναντι των Γερμανών».

Το ίδιο και οι πλειάδα των εθνοϊσμών: «Μας έγιναν προτάσεις από μέρους εθνικών ομάδων ανταρτών και μικροτέρων μη οργανωμένων για «ΚΟΙΝΗ» Συνεργασία εναντίον των κομμουνιστών ή και για σύναψη ανακωχής με τις δικές μας δυνάμεις» (15/11/43) Σελ 412. «Μέλη σοβαρών εθνικιστικών κύκλων πλησίασαν τις γερμανικές δυνάμεις και ζητούν Συνεργασία μαζί τους με τη βεβαιότητα ότι με τις παρούσες συνθήκες μόνο η γερμανική κατοχική δύναμη είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο» και «...Αυξανόμενη έφεση των ελληνικών εθνικιστικών κύκλων να υποστηρίζουν θετικά το γερμανικό στρατό στον αγώνα του εναντίον του Μπολσεβικισμού»

Με κατακλείδα ο «Ι. Ράλλης, αφού ανέλαβε την διαορισμένη απ τους Γερμανούς Πρωθυπουργία, και αφού ήδη είχε ολοκληρωθεί το «Σχέδιο MANNA» απ το Αγγλικό στρατηγείο, έσπευσε να παρακάλεσει τον Ανώτατο στρατιωτικό Διοικητή της Ν.Α Ευρώπης, να εξοντώσει τις ελληνικές ανταρτικές μονάδες όλων των αποχρώσεων» (3-9-43) Σελ 390.????????????????????????????????/

Δεν προσπαθώ, βέβαια, σε καμιά περίπτωση να δικαιολογήσω τα θύματα της περιόδου εκείνης, αλλά αν θελήσουμε να αντιπαραβάλουμε τα θύματα της μιας και της άλλης πλευράς και κυρίως τους λόγους για τους οποίους η μια πλευρά προκάλεσε στην άλλη, σαφώς ο κάθε «αιμισταγής» ΕΑΜο-Βούλγαρος, ΕΑΜο-Σλάβος και ξενοκίνητος ΕΛΑΣίτης, μοιάζει αθώα περισσότερα μπροστά τους.

Όλοι οι λαοί του κόσμου κ Καρατσιώλη, ξέρουν με κάποιες βέβαια υπερβολές και παραλείψεις την ιστορία τους. Μόνο εμείς την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξία. Την άγνοια αυτή τη χρωστάμε στο «Εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής», που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και μεγαλοσχήμονοι λογάδες σαν αυτούς που...Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «ερευνάτε τας γραφάς...». Αυτή η εξουσιαστική, συντηρητική και σκληρή πνευματικά ΕλίΤ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να διαπρέψει εγκληματεί εις βάρος του λαού και της χώρας παρουσιάζοντας την Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο «για του Χριστού την πίστη την αγία...» και την Εθνική Αντίσταση 1941-44,

αυτή τη σύγχρονη «Φιλική» σαν έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και των εθνοϊσμών συνεργατών.

Την ιστορία την γράφουν επαγγελματίες ιστορικοί, επιστήμονες ιστορικοί και κάποτε θα τη γράψουν. Αλλα την τρέχουσα ιστορία, την καθημερινή ιστορία, την γράφουν οι καθημερινοί ζωντανοί άνθρωποι, που ζούν τον παλμό των γεγονότων στη πατρίδα τους μα και σε όλο τον κόσμο. Για την πατρίδας μας η ίδια η ιστορία λέει οτι:

Στη χώρα μας η ιστορία για λόγους συγκεκριμένους δεινοπαθεί και συνήθως διαστρέφεται. Και αυτό γιατί συνδέεται πάντα με τα συμφέροντα των ξένων και την απουσία της άρχουσας τάξης απ τους αγώνες, μα αποτέλεσμα συντελεστής των αγώνων να είναι ο λαός και γιατί γράφεται απ τους νικήτες που δεν καλούνται να συνδιαλαγούν με την ιστορία.

Συνεκτιμώντας ο Μ. Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της Επανάστασης του 21. Μια Επανάσταση που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο Απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός Επανάστασης τη «Φιλική» και το Ραγιά, οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Έθνος των Ελλήνων δεν έχει μάθει ακόμα να θεωρεί εθνικό ό,τι είναι αληθινό»

Δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει κ Καρατσιώλη, όσο δυσάρεστη και αν είναι. Ούτε είναι αυτή που σπέρνει και καλλιεργεί τα μίσση, το διχασμό και τις συμφορές. Είναι αντίθετα η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή η αθέλητη αλλοίωση, διαστεύλωση και η παραποίηση των πραγματικών γεγονότων, με σκοπό και στόχο την υποκατάσταση, την υποκλοπή και την ιδιοποίηση του αγώνα και σε συνέχεια η μεταβίβαση αυτού του πρωτόγνωρου, αυτού του υπέροχου Αντιστασιακού αγώνα των Ελλήνων στους συνεργάτες, τους κιοτίδες και τους άσχετους και κυρίως η μετακύληση των όποιων ευθυνών στους Αγωνιστές.

Είναι τα μισόλογα και το ψέμα, μέσω του οποίου μετατρέπτε το μαύρο σε άσπρο. Είναι τα εγκλήματα μικρά ή μεγάλα καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφείλει να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο το φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό θα δώσουν την ευκαιρία στον καθένα να μάθει τί έγινε, πως έγινε και γιατί έγινε ετσι και όχι αλλοιώς για να μην ξαναγίνουν τα ίδια στο μέλλον.

Βέροια 7/1/2004 Κόγιας Νίκος.

Αξιότιμε κύριε Διευθυντά.

Ο κ Καρατσιώλης Σας έστειλε και δημοσιεύσατε στην «Εφημερίδα» στις 15/1/04 ένα κείμενο με τον τίτλο: «Σελίδες απ την πρόσφατη ιστορία μας». Σας παρακαλώ κ Διεθυντά να δημοσιεύσετε και το δικό μου.

Πριν προχωρήσω αξιότιμε κ Καρατσιώλη επιτρέψε μου να κάνω δυό παρατηρήσεις. Η πρώτη αφορά την άκριτη κριτική που έχετε υιοθετήσει τα οσα γράφουν οι διάφοροι στρατευμένοι ιδεολογικοί αντίπαλοι της Αριστεράς και οι καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι να καλύψουν κενά λόγω συκγυρίας επιχηρήματα αυτών που ήθελαν δικαιολογήσουν ή και να μετά κυλίσουν ευθύνες και εγκλήματα που διεπράχθηκαν σκόπιμα και προμελετημένα ή και προβοκατόρικά ακόμα προκειμένου να ενοχοποιήσουν το εθελοντικό,πατριωτικό και εθνικό εργο της αξιοθαύμαστης εθελοντικής Εθνικής Αντίσταση, Τη δόξα της Ελλάδας.

Και η δεύτερη τα γραφόμενα Σας δείχνουν, πως οχι μόνο δεν συμμετείχατε στην Αντίσταση, αλλα δεν κάνατε ούτε καν τον κόπο να μελετήσετε και συγγραφείς που έγγραψαν χωρίς να ειναι στρατευμένοι, ωστε να διαμορφώσετε δικής Σας προσωπική γνώμη για τα τεκτενόμενα στην τετράχρονη μαύρη, κατασκότεινη κατοχική νύχτα, αλλά και πόσες θυσίες χρειάστηκαν να γίνουν από αυτούς που συμμετείχαν ή συμπαραστάθηκαν με τον ένα ή τον τρόπο προκειμένου ο ήλιος της Ελλάδας ξανά βγήκε από την λάσπη και να λάμψει στον ελληνικό ουρανό..

Οσον αφορά τα στρατιωτικά αρχεία, στρατιωτική ηγεσία, Εκτός από τα ασημένια πέταλα, και τα μαλαματένια καρφιά, θέλει να ειναι πάντα καθαρή και στρατιωτική δράση-νίκη αυτό που θα γράψει η ιστορία και οχι οι διαπραγματεύσεις, (που ζητούσε επίμονα και κατ' επανάληψη το ΕΑΜ) που θα μπορούσαν να οδηγήσουν τον πόλεμο στη θριαμβευτική λήξη.(...)

Αυτή τη στιγμή κ Καρατσιώλη, δεν θυμάμαι ποιός Ευαγγελιστής ή Ποιητής είπε το περίφημο : «Δός Ημίν Δύναμη να μή Ξεγελάμε τους Εαυτούς μας με Αυταπάτες»

Για να μήν υπάρχουν λοιπόν,«αυταπάτες» θα μου επιτρέψετε να Σας κάνων εστω εν μέρει κοινωνό του έργου της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και πως οι διάφορες προσωπικότητες παγκοσμίου κύρους, που με αδιαμφισβήτητα στοιχεία, δηλώσεων συμμαχικών παραγόντων και αλλων που συνεργάστηκαν γι' αυτό και αναγνωρίζουν τον Εθνικό-πατριωτικό αγώνα και εργο του του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, στα τραγικά για το λαό και τη χώρα χρόνια της κατοχής, αλλά και Ελλήνων πως είδαν, έζησαν, εκτίμησαν και αξιολόγησαν το Εργο της ελληνικής Αντίστασης, γενικά και της ΕΑΜικής ειδικά, καθώς.

ΤΟ ΕΑΜ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΡΧΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΙΜΙΩΤΕΡΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΗΤΑΝ ΤΟ ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Με αυτούς τους τίτλους δέχθηκαν, αναγνώρισαν, συνεργάστηκαν και

συνεχάρηκαν για την προσφορά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) στον αντιφασιστικό αγώνα οι αρχηγοί του συμμαχικού αγώνα και την απελευθέρωση της Ελλάδας μα και οι Έλληνες.

Στις 28/10/1942 ο Πρόεδρος Ρούσβελτ ειπε : «Περισσότερο ίσως αξιοθαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, που έδωσε εις τους επιδρομείς, είναι η σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και όπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δισταγμό, με απόλυτον αδιαλαξίαν, αψηφών όλας τας θυσίας. Η στάση αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' όλα τα έθνη».

Η αντίστροφη μέτρηση του άξονα είχε προπολού αρχίσει σε όλα τα μέτωπα και ειδικά στο Ανατολικό.

Στις 3/1/1944 ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ : «Κάθε Έλλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, είναι αντάξιος των παραδόσεων που μας εκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων του».

Λίγες μέρες αργότερα στις 24/1/44 συνεχίζει ο μέγας Τσιόρτσιλ : «Η Δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα μεγαλύτερο από εκίνο της αρχαιότητος, χάρις εις την ακλόνητη σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίον ο κατακτητής υποβάλλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μένει εις τους αιώνας»

Και ακολουθεί ο Στρατηγός Ντε Γκώλ: «Ο αγών της Ελλάδος και τα κατορθώματά της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται».

Στις 10/10/44 ο Αντονυ Ηντεν υπουργός ελωτερικών της Αγγλίας έλεγε: «Αποκρούσατε και ενίκησατε τον επιδρομέα. Αυτό το ένδοξο κατόρθωμα μιας μικρής χώρας σε ώρα σκοτεινή αξίζει να πάρει τη θέση του στη μακρυνή και περήφανη ιστορία σας». Αυτά έλεγαν οι Δυτικοί σύμμαχοι για το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Ο Ταξίαρχος Εντυ, τότε αρχηγός της συμμαχικής αποστολής στη Ελλάδα στις 5/7/43, κοινοποίησε μήνυμα του αρχιστρατήγου Μ. Ανατολής στο οποίο στρατηγείο συμμετείχε και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ : «Οτι έλαβε υπό σημείωση μεθ' ικανοποιήσεως οτι το ΕΑΜ αγωνίζεται δια τας αρχάς ελευθερίας ως ορίζει ο χάρτης του Ατλαντικού και είναι εν γνώσει λαμπρών κατορθωμάτων μαχητικής αντιστάσεως του ΕΛΑΣ εναντίον του εισβολέως. Ο Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής παρακολουθεί την Ελλάδα, με μεγίστην προσοχήν και θεωρεί Έλληνας αντάρτες ως μέρος δυνάμεων υπό τας διαταγάς του».

Ο Ταξίαρχος Εντυ, σε συνέχεια κοινοποίησ της παρακάτω διαταγές του στρατηγού Σερ Μαίτλαν Ουίλσον προς το στρατηγείο του ΕΛΑΣ στο Περτούλι της Πίνδου. : «Επιθυμώ να μεταβιβάσω εις όλους τους βαθμούς του αντάρτικου στρατού της Ελλάδας τα ειλικρινή μου ευχαριστήρια και συγχαρητήρια δια τας προσφάτους μεγάλας επιτυχίας εις ολόκληρον την

Ελλάδα. Αι επιχειρήσεις των εκείνης επιμελώς προπαρασκευασθείσαι από ημας και εκτελεσθείσαι μετά μεγάλης ακριβείας από σάς συνέβαλον εις τας επιτυχίας των συμμαχικών στρατιών επί της Σικελίας. Ο άξον παρασυρθείς υπέθεσε μίαν επίθεσιν εις τα Βαλκάνια. Αι ενισχύσεις εις άνδρας και αεροπλάνα, τα οποία ησαν διατεθημένα δια την Ιταλίαν αποσχολήθησαν εις τα Βαλκάνια. Η προσοχή τους εστράφει προς την Ελλάδα και μία μεγάλη νηοπομπή επέρασε ανενόχλητη μέσα εις την Μεσόγειον.

Παραδέχομαι οτι αι επιχειρήσεις αυταί των ανταρτών δεν ήσαν ακίνδυνοι και ο άμαχος πληθυσμός υπέφερε πολύ. Παρακαλώ μεταβιβάστε εις εκείνους και εις τον πληθυσμό της Ελλάδας την εκτίμησίν μου δια την αφοσίωσίν των και εις τους συνεργάτας αυτών. Ο πόλεμος βαθμιαίως βαίνει προς το βέβαιον τέλος του. Το τέλος θα είναι η άνευ όρων παράδοσις του άξονος.

Απαιτώ συνεχή εμπιστοσύνη και απόλυτων αφοσίωσιν εις τους στρατιωτικούς αρχηγούς των συμμαχικών στρατιών της Μεσογείου, μια των οποίων είναι το αντάρτικο σώμα της Ελλάδος. Εύγε εις τους αντάρτας. Υπογραφή : Ουϊλσον 18/7/1943».

Ο στρατηγός Αλεξάντερ, δια του Ταξιάρχου Μπένφιλ σε απογευματινή συγκέντρωση στο σπίτι του Προέδρου της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) Αλέξανδρου Σβώλου στά Αγραφα, πρόσφερε στον τότε συνταγματάρχη Στέφανο Σαράφη στρατιωτικό αρχηγό του ΕΛΑΣ μια διόπτρα μαγάλης έντασης με πλάκα πούχε γραμμένα τα ακόλουθα λόγια:

«Δια τον συνταγματάρχην Στ. Σαράφη πιστό σύμμαχο της Μ. Βρεταννίας και στενό συνεργάτην μου εις τον κοινόν αγώνα δια την απελευθέρωσιν όλων των λαών Η.Ρ Αλεξάντερ Τζενεράλ»

Το Αρχηγείο της στρατιωτικής συμμαχικής αποστολής δια του Μ. Κ 126) 21/4/44 εγγράφου διεβίβαζε το ακόλουθο τηλεγράφημα του στρατηγού Σκόμπυ δια τον στρατηγόν Στεφ Σαράφη: «Παρακαλώ δεχθήτε τα πλέον εγκάρδια συγχαρητήρια μου επί τω προβιβασμών σας εις τον βαθμόν του υποστρατήγου. Είμαι ευτυχής οτι αι υπηρεσίαι σας εναντίον του κοινού εχθρού έτυχον αυτής της αναγνωρίσεως».

Αυτά υπόθηκαν από τα πιο επίσημα χείλη των αρχηγών του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα σε ό,τι αφορά τη συμμετοχή και την προσφορά του ΕΑΜ.

Ομως εκτός από αυτούς που αναγνωρίζουν και συγχαίρουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν είναι λίγοι και οι Έλληνες. Τον Απρίλη του 1943 δήλωνε: «Θεωρούμε άξιους ευγνωμοσύνης όλους τους αγωνιστάς της ελευθερίας και το μέγα πλύθος των οργανωτών και ανωνύμων ηρώων και ματρώρων και τις εθνικές μας οργανώσεις ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ καθώς και ολας τας αλλας». Από τον Ιούλιο του 1944 τα ΕΑΜ συμμετέχει στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, με (5) Υπουργούς. Ο ίδιος 3/12/44: «Επαλαίσατε κατά

την περίοδο της Εθνικής Αντιστάσεως εναντίον των κατακτητών και προσθέσατε ενδόξους τίτλους εις την ιστορίαν των εθνικών μας αγώνων κατά το στάδιο της δουλείας, η φωνή της οργανώσεως ήτο συγχρόνως και η φωνή της πατρίδος και οφείλετε να υπακούσετε».

Ο δε κ Π. Κανελόπουλος σαν εκπόσωπος της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, εξαίροντας την αυτοθυσία των ηρώων του ΕΛΑΣ έλεγε: «Κλίνουμε το ΓΟΝΥ μπρός τους νωπούς τάφους. Οι άνδρες του ΕΛΑΣ έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της τιμής πρὸς το καθήλον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτρεψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούννων. Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για σας θυσιασθέντα παιδιά του Λοαύ. Η θυσία τους αποτελεί περιφανές παράδειγμα για τις νέες γενιές, για την εξασφάλιση της λευτεριάς και της νέας κοινωνίας, μέσα στους κόλπους της οποίας, ολοιθα βρούμε καλύτερη ζωή».

Ο ίδιος στις 1/10/44: «Καταρώμαι τόσον εγώ, όσον και η κυβέρνηση κάθε έναν ο οποίος πρόσφερε τας δυνάμεις του εις τας χιτλερικές ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστροφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτο τόπον». Αι οργανώσεις Αντιστάσεως και η πολυπλυθέστερα τούτων ο ΕΛΑΣ, αποτέλεσαν τους απηνείς τιμωρούς τόσον των κατακτητών όσον και των συνεργατών των, δι αυτό όταν ησυχάσουμε, η πρώτη φροντίς θα είναι η αναστήλωσις των ερειπίων και η δι ηθικών αμοιβών αναγνώρισις των θυσιών και του αγώνος του απελευθερωτικού τούτου στρατού, ο οποίος αναμφισβητήτως θα αποτελέσει τον πυρήνα του ιδρυθησομένου Ελληνικού στρατού» Και συνεχίζει ο ίδιος:

«Είμαι ευτυχής που μπορώ να δηλώσω ότι, με τη βαήθεια τους στρατού του ΕΛΑΣ και την απόλυτη κατανόηση που επέδειξαν οι ηγέτες του εις τις εντολές μου, εκπληρώθηκε το χρέος της ειρηνεύσεως της Πελοποννήσου κατά τρόπο που έσωσε την Τρίπολη, το Ναύπλιο και την Κόρινθο από τον κίνδυνο πλήρους καταστροφής.

Βρήκα την Τρίπολη πολιοκρημένη και εντός της πόλεως τον Παπαδόγκωνα με 2.000 άνδρες, με 24 πεδινά πυροβόλα, που του είχαν αφήσει την τελευταία στιγμή οι Γερμανοί, με πλήθος όλμων, πολυβόλα και άφθονα πυρομαχικά. Μετα δύο νυκτών και μιας ημέρας πίεση, που ήσκησα, ευρισκόμενος έξω της Τριπόλεως στο Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, ο Παπαδόγκωνας παραδώθηκε». Και στις 16/10/44 απ την Κόρινθο:

«Είναι αξιοθαύμαστη η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητα του. Αξία θαυμασμού είναι επίσης και η αυτοσυνελιδηση των μελών του ΕΑΜ. Νομίζω ότι συνέβαλα κάπως κι εγω τις τελευταίες αυτές στιγμές για το καλό της πατρίδος. Ετσι με την συνδρομή πάντοτε και την ανώτερη πατριωτική στάση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αποφύγαμε μια αιματηρή λύση στην Τρίπολη, που με τη σειρά της επέδρασε για όμοιες λύσεις και σε άλλες πόλεις. Πηγαίνω στην Αθήνα μεταφέροντας την αισιοδοξία της Πελοποννήσου, τη θέληση του να ελευθερωθεί η πατρίδα και να

κυβερνηθεί ελεύθερα και τον απέραντο θαυμασμό μου για το έργο που τρία χρόνια συντελέστηκε με τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Όπως είναι ιστορικά γνωστό δίπλα στον ένοπλο τμήμα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δημιουργήθηκε και το ΕΛΑΝ «Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό» αντάξιο της Ναυτικής των Ελλήνων παράδοσης. Το ΕΛΑΝ διέθετε 100 και πλέον μηχανοκίνητα Ιστιοφόρα συνολικού εκτοπίσματος 4,000 τόνων. Τα επιτεύγματά του υπήρξαν αντάξια των προγόνων του. Αποτελούνταν από έξη βασικούς πυρήνες 1) Στο Μαλιακό κόλπο, υπό τον Σ Μπεγγή. 2) Βόρειο Ευβοϊκό υπό τον καπετάν Ορέστη. 3) Κορινθιακό υπό τον καπετάν Ζαχαρία. Νοτιοανατολική Πελοπόννησο υπό τον σημαιοφόρο Τσύντη. 5) Δυτική Στερεά υπό τον Γεροδήμο. Πήλιο υπό τον Πηλιορείτη. Αποστολή του ΕΛΑΝ ήταν: α) η καραδρομή και λαφυραγώγηση των θαλάσσιων μεταφορών του εχθρού. Β) Η επιχείρηση παρακολούθηση εχθρικών κινήσεων κατά μήκος παραλιακής περιοχής και γ) Η άκρως επικίνδυνη επιχείρηση μεταφοράς εφοδίων από τα Μικρασιατικά παράλια. Ενώ για την ιστορία ανάφερα τις πέντε βασικές μονάδες του ΕΛΑΝ, δεν θα αναφέρω την αξιοθαύμαστη προσφορά του στον Συμμαχικό αγώνα και την απελευθέρωση της Ελλάδας. Οι Γερμανοί το αποκαλούσαν συμμαχικό ναυτικό.

Γράφω όμως τα ονόματα των επικεφαλής της κάθε μονάδας μια και όπως λέτε δεν διδάσκεται η σύγχρονη ιστορία και συμφωνώ μαζί σας με την τεχνική της αποσιώπησης είναι πρόβλημα αν την τρίχρονη ύπαρξη του ΕΛΑΝ την γνωρίζουν εκτός απ τους επιζώντες μερικοί ακόμα Έλληνες και ειδικά οι Νέοι.

και την ασμό εκτός πιά και αν ενοούσε τα Τάγματα Ασφαλείας, τους Ραλληρο-Γονατάδες, την ΠΑΟ, την ΥΒΕ, την ΕΣΕΑ, του Παπαδόπουλου στο Κιλκίς και τους διάφορους εθνοϊσμου τύπου Μιχάλ Αγά, Τιαούσ Ανών κλπ που αυτήν ακριβώς τη εποχή έκαναν μαζί με τους Γερμανούς εκκαθαριστικές επιχειρήσεις

Βέροια

Κόγιας Νίκος.

Η χρονική απόσταση που χωρίζει τον μεσοπόλεμο, την αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία, τον ιταλό-ελληνικό πόλεμο την κατοχή και τον εμφύλιο από το σήμερα είναι αρκετά μεγάλη για να αναπολήσει κανείς με ιστορική σειρά τα περασμένα. Γι αυτό και θα υπάρχουν οπωσδήποτε κενά στην αφήγηση, ίσως κακές συνδέσεις στα επιμέρους θέματα, ασταθείς ή και άσχετες ακόμα σχέσεις μεταξύ τους, και πολλά συντακτικά ελαττώματα. Ζητώ συγνώμη από αυτούς που θα τύχη να τα διαβάσουν για όλες αυτές τις ατέλειες. Με πολύ δισταγμό και με γνώση των μικρών δυνατοτήτων και ατελειών που θα παρουσιάσει το το γραπτό άρχισα να γράφω. Ήδη περισσότερο από μισός αιώνας μας χωρίζει από τα γεγονότα της κατοχής και σαράντα από τη λήξη του εμφυλίου πολέμου. Ο εμφύλιος πόλεμος

όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο προσκήνιο της σύγχρονης Ελλάδας για τριάντα και πλέον ακόμα χρόνια.

Το κράτος όλα αυτά τα χρόνια ήταν σε κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» και η καταδίωξη των Αντιστασιακών «ο όρος ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης» ήταν συνήθως πολύ ελαστικός και μπορούσε ανάλογα με τις ανάγκες να συμπεριελάβει σε αυτόν ο,τιδήποτε σε κάθε πεδίο δραστηριότητας και έκφρασης- βρίσκονταν συνεχώς στο προσκήνιο, ακόμα και αν δεν ίσχυε ο «στρατιωτικός νόμος». Αυτό που κρατούσε τις συνειδήσεις φυλακισμένες και τα στόματα κλειστά, ήταν το νομοθετικό πλαίσιο που μας κληροδότησε η ανύπαρκτη για το κράτος Εθνική Αντίσταση και ο ανεμνημόνευτος εμφύλιος πόλεμος, με τον περίφημο Νόμο 509/ 1947 και το Γ! ψήφισμα. που καθόριζαν τί θα πρέπει να θυμούνται και πώς θα πρέπει να τα θυμούνται οι Έλληνες τα γεγονότα της κατοχικής περιόδου, που ρύθμιζαν τα της πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας των Ελλήνων στην τετράχρονη σχζεδόν διάρκειά της.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω από την απειλή του Ν 509 και του Γ! Ψηφίσματος και της προσθήκης του νόμου «Περί αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε και τιμωρούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ήταν, πανταχού παρών, χωρίς όμως να φαίνεται πουθενά. Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ήταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας.

Εδειχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ένα φάντασμα στην κυριολεξία και ένα μολυβένιο πέπλο, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα. Μέσα σε αυτόν τον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι γενιές αυτές, χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να γνωρίσουν, τί ακριβώς συνέβει μετά την κατάληψη της χώρας από τους τρεις κατακτητές. Ποιοί ήταν και πως συμπεριφέρθηκαν οι κατακτητές, πως δέχθηκαν οι Έλληνες την κατοχή. Πιά συναισθήματα έννοιωσε ο λαός και κυρίως πως αντέδρασε η Πολιτειακή, Πολιτική και στρατιωτικής ηγεσία της χώρας και γενικότερα ο κρατικός μηχανισμός, έτσι ώστε να καταχωρήσουν το γεγονότα ιστορικά στη μνήμη τους.

ΑΝΑΠΗΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Συνήθως μιλάμε για τις μορφές του πολιτισμού

Καλά μέχρι τώρα λέγαμε για τον πολιτικό, κοινωνικό, τον δικαιοκ και τον χριστιανικό πολιτισμό. Τώρα δίπλα σε αυτούς για τους οποίους ήμασταν περήφανοι μας προέκυψαν και ο οικονομικός και ο πολεμικός πολιτισμός.

Τους τέσσερους πιο πάνω πολιτισμούς αν τους αφήσεις να λειτουργήσουν κατά το δοκούν όλα πάνε μέλι και γάλα. Λειτουργούν σωστά μέσω της παθολογίας τους. Αν τους πειράξεις ο πολιτικός προκειμένου να

καλύψει και τον κοινωνικό θα κάνει μια προληπτική δικτατορία. Ο δικαιοκός θα υποκαταστήσει την πολιτική, την νομοθετική και την εκτελεστική νομοθεσία. Ο δε χριστιανικός θα αποκαλέσει «άθεους», αντίχριστους και σε συνέχεια θα αφορίσει ποια τους Αντίχριστους και τώρα τους κομμουνιστές.

Οσο για τον οικονομικό θα διαπλακεί με τις εταιρείες και την υποταγή στις πολυεθνικές και θα μετατρέψει τους πολιτικούς σε πλασιέ των πολυεθνικών, έτσι ώστε, να γίνονται οι φτωχοί φτωχότεροι και περισσότεροι οικονομικά και πολιτισμικά και οι πλούσιοι πλουσιότεροι αλλά κάθε φορά λιγότεροι σε απληστία, χρήμα, δύναμη και καταστροφική διάθεση..

Στον 20^ο αιώνα ο μόνος πολιτισμός που παρουσίασε κάποια πρόοδο είναι ο πολεμικό «πολιτισμός». Πράγματι ο Α! Παγκόσμιος Πόλεμος έδειξε σε όλο του το μεγαλείο τη βαρβαρότητα και απανθρωπιά, που κλείνουν μέσα τους αυτοί οι προσχηματικοί πολιτισμοί. Με τη σύμβαση της Χάγης που ενόψει του Α! Παγκοσμίου Πολέμου που υπέγραψαν οι Ιμπεριαλιστές δυνάμεις, Μια που προβλέπει την υποχρεωτική διατροφή των στρατών κατοχής,, προκειμένου να μην επιβαρύνουν τις δικές τους οικονομίες. Στη Συμφωνία αυτή την τόσο βάρβαρη και απάνθρωπη ύστερα από διαμαρτυρίες και συλλαλητήρια προστέθηκε μια παράγραφο που επί λέξη έλεγε: «α δύναται οικονομικά η χώρα να θρέψει το στρατό κατοχής» ?

Και τη Σύμβαση της Γενεύης για την μεταχείριση των αιχμαλώτων πολέμου, που το 1929 υπογράφηκε στη Γενεύη απ 47 κράτη για την βελτίωση των συνθηκών κράτησης των αιχμαλώτων και αυτή που υπογράφηκε μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πόλεμου το 1947 που προβλέπει την Ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη των τραυματιών ο «πολιτισμός» παρουσίασε πράγματι μια βελτίωση. Και η πρώτη πολύ περισσότερο ευρύτερη Σύμβασης της Γενεύης επέτρεψαν στον αιχμάλωτο πολέμου να διατηρήσει την ανθρώπινη ύπαρξη.

Να όμως που μετά την 11η Σεπτεμβρίου το 2001 αυτόν τον πολιτισμό που έγινε κατορθωτός και κυρίως αποδεκτός ύστερα από το χτύπημα των Πύργων, ο πόλεμος πήρε μια πιο ραφινάτη και διαρκείς.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΕΘΕΛΟΝΤΗ

Στη διαρκή και αέναη πορεία της ανθρώπινης κοινωνίας προς το μέλλον σημειώνονται κάποτε ορισμένες ξαφνικές αλλά ώριμες εξάρσεις και ανατάσεις, που γρήγορα με το δυναμικό τους μεγαλείο, καταυγάζουν, σαν πρωϊνός ήλιος, τους γύρω σκοτεινούς ορίζοντες και δημιουργούν Νέα, υψηλής σύνθεσης κατηγορίας επαναστατικά γεγονότα. Γεγονότα που αλλάζουν άρδην την όλη κοινωνική ατμόσφαιρα και τον τρόπο ζωής και τις σκέψεις των ανθρώπων.

Ενα τέτοιο σημαντικό γεγονός, με βαθιές ρίζες στην ελληνική ψυχοσύνθεση και την αναγκαιότητα των στιγμών, σημειώθηκε το 1821. Ένα εξ ίσου σημαντικό γεγονός είναι αυτό του Αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής: Οκτώβρης του 40-Οκτώβρης του 1944, (ΕΑΜ). Και αυτό

του 1958, που σε απόσταση αναπνοής απ την βασιλό-Μεταξική δικτατορία, τον Αλβανικό πόλεμο και τον εμφύλιο την ανάδειξη της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστερά (ΕΔΑ), σε Αξιωματική Αντιπολίτευση και το πρόσφατο γεγονός, στις 6^η του Μάη και την 17^η του Ιούλη 2012, που ο λαός σε πείσμα των εντός και εκτός Ελλάδας συντηρητικών και διαπλεκόμενων δυνάμεων, ανέδειξε την Αριστερά με άξονα τον ΣΥΡΥΖΑ για δεύτερη φορά Αξιωματική αντιπολίτευση. Αυτές είναι μερικές αφετηρίες, μεγάλοι, ένδοξοι σταθμοί, που σφράγισαν την Νεότερη ιστορία του Εθελοντή λαού και της Αριστεράς της χώρας μας, όταν πάλι «ολα τα σκιάζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά» και τώρα υπό την παχυλή σκιά των μηχανισμών της εσωτερικής τρόικας.

Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη. Μια δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώνει σε μια γροθιά, τις συνειδήσεις των ανθρώπων, για την υλοποίηση της ιδέας αυτή ανεξάρτητα απ τις όποιες επιμέρους διαφορές: Μετά την κατοχή της χώρας απ τους Γερμανούς, το όραμα ήταν η απελευθέρωση και η ιδέας ο εθελοντισμός.

Ετσι, όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την κατάρρευση του μετώπου και την κατοχή της χώρας από τους τρεις κατακτητές, την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ την πολιτική ηγεσία μαζί με τον επίορκο Βασιλιά. Την δημιουργία, από τους επίορκους στρατηγούς το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης, μόνο η οργάνωση του λαού σε μια γροθιά και ένας πρωτότυπος εθελοντικός και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως ο (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά του και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε.

Μέσα σε λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, που αποτέλεσε τον φορέα της υλοποίησης του οράματος για λευτεριά και Εθνική ανεξαρτησία, και στο βαθμό που δυνάμωναν οι πολιτικές οργανώσεις, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ, τα Αντιστασιακά κόμματα και στο πλάϊ τους μεγάλωνε ο αριθμός των πατριωτών: Παλαιοί δημοκράτες πολιτικοί, επιστήμονες, κορυφαίοι παράγοντες της δημόσιας και κοινωνικής ζωής, κληρικοί και όλος. Ο Λαός, που βαθιά πληγωμένοι από την ταπείνωση και την εθνική συμφορά μεγάλωνε, γινόταν πιο μαχητικός. Εγινε το φόβητρο των κατακτητών, του προδότη, του ληστή, του ζωοκλέφτη και του καταπατητή.

Το ΕΑΜ είναι η **Χάρτα και το Σύνταγμα του εθνεγέρτη κι εθνομάρτυρα Ρήγα**. Είναι το ήθος, η ψυχή, το μέγεθος, η γραφή, η υπογραφή και η σφραγίδα του Ανώνυμου Ελληνα... Είναι η συνέχεια της Ελλάδας και το καθολικότερο, το πρώτιστο μάθημα των Ελλήνων αγραμμάτων και γραμματισμένων, όπως το 21, έτσι και το 41. Δύο ήταν οι βασικές του ιδέες και τα ηθικά κίνητρα: το 21 και το 41: Πατρίδα και Ελευθερία. Και μια κυρίαρχη κατεύθυνση και προτροπή: Αν θέλετε Ελλάδα

Ελεύθερη έλεγε ο Κολοκοτρώνης «Στύστε φούρκα και παλούκι, Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους». Ετσι συνέδεαν άρρηκτα την πατρίδα με την Ελευθερία των ελεύθερων και ασυμβίβαστων Ελλήνων οι αγωνιστές του 21: «Ελευθερία ή Θάνατος», γράφει με ματωμένα γράμματα του Λάβαρο του 21, που εξακολουθούν ν' ανεμίζουν πάνω από τα κεφάλια μας οι αγωνιστές.

Το ΕΑΜ είναι ο Μάρκος Μπότσαρης, είναι ο Ανδρούτσος και ο Νικηταράς, κι ο Κάλβος κι ο Σολωμός κι ο Ερωτόκριτος. Είναι το Μεσολόγγι, ο Δαυλός του Καψάλη, είναι οι Σουλιώτισες, είναι το Ζαλόγγο είναι οι Ναουσαίες. Είναι τα κορίτσα του Προδρόμου στις Βεροΐας. Είναι οι Μανιάτισες. Είναι ατόφιο το 21. Το μεγαλείο του ΕΑΜ, είναι η απόφαση εμπνευσμένη από τα πνεύμα της θυσίας και της λευτεριάς. Το ΕΑΜ είναι το «Εμείς» του Μακρυγιάννη, είναι η εμπιστοσύνη, η ανιδιοτέλεια και η αξιοπρέπεια. Είναι όλες οι αξίες που προάγουν τον Άνθρωπο στον Ανθρωπισμό... Είναι η αυτοεπιστράτευση για να υπάρχει η συνέχεια... Είναι... Είναι... η συνέχεια του Ελληνισμού.

Με το καθημερινό αυγάτισμα δημιουργήθηκαν πολιτικές οργανώσεις και στο πιο μικρό και απόμακρο χωριό. Αντίστοιχα δημιουργήθηκαν, τοπικά Αρχηγεία, ύστερα Τάγματα, Συντάγματα, Μεραρχίες, Ομάδες Μεραρχιών και επικεφαλής όλων το Γενικό Στρατηγείο με στρατιωτικό Αρχηγό τον τίμιο στρατηγό Στέφανο Σαράφη και καπετάνιο, τον πρωτό-αντάρτη Αρη Βελουχιώτη. Αυτός ο πρωτότυπος εθελοντικός άμισθος Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, χτυπούσε νύχτα και μέρα (600 και πλέον μάχες), τα πιο βασικά και καίρια σημεία των κατακτητών: διαβάσεις και διαβιβάσεις, γέφυρες, σιδηροδρομικούς και οδικούς συγκοινωνιακούς κόμβους, φυλάκια και σταθμούς, μα και στρατώνες τους σε πόλεις και χωριά.

Το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ, μετά την δημιουργία της πολιτικής και στρατιωτικής οντότητας έθεσε τις δυνάμεις του υπό τις διαταγές στο συμμαχικό Στρατηγείο και δρούσε συντονισμένα με τον αγώνα της τριμερούς αντιφασιστικής συμμαχίας (Μεγ Βρετανία-ΗΠΑ-Σοσιετική Ένωση), στα διάφορα μέτωπα και αποσχολούσε δέκα και πλέον αξιόμαχες γερμανικές μεραρχίες στην αρχή και περισσότερες αργότερα στο χερσαίο και νησιώτικο χώρο της Ελλάδας. Στρατιωτικοί σχηματισμοί που αν δεν ήταν αγκιστρωμένοι εδώ, για να αντιμετωπίζουν την ελληνική Αντίσταση, θα πολεμούσαν τους συμμάχους στα διάφορα μέτωπα..

Μέσα στο έρεβος της σκλαβιάς, στο σκοτάδι της απελπισίας, με την εθνική-παλαική αυτό επιστράτευση για την απαλλαγή από το Φασισμό-Ναζισμό, οι πολίτες αγωνιστές της Ελεύθερης Ελλάδας, συνειδητοποίησαν, για πρώτη φορά, απαλλαγμένοι απ τον πολιτικό φατριασμό και την εκλογίστικη πελατειολογία, ότι δικαιούνται μια διαφορετική τύχη για το μέλλον.

Μια τύχη και μια ζωή διαφορετική από εκείνη που μαγείρευαν οι ΞΕΝΟΙ «προστάτες», οι δικτάτορες, το παλάτι και οι αντιδραστικές δυνάμεις. Οι δυνάμεις που εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο, στα χέρια των Ναζί. Και πράγματι είχα την καλή τύχη γιατί, από τις αρχές ακόμα του 1943 και τον σχηματισμός κομμάτι το κομμάτι την Ελεύθερη Ελλάδα δόθηκε η ευκαιρία στο λαό να ανορθώνει και να συναργολογεί μέρα τη μέρα το διαλυμένο ελληνικό κράτος.

Ο λαός ονειρευόταν για μετά απελευθερωτικά μια Δημοκρατία που να χωράει και τον ίδιο. Μια δημοκρατία, που θα τον απάλλαζε απ τη ηγεμονία των 70 ή 100 πλουσίων οικογενειών ή τζακιών και θα είχε το δικό του αναλογικό μερίδιο στην εξουσία.

Συνειδητοποίησε ότι ο Εθνικός Απελευθερωτικός Αγώνας του δικαιούνταν να έχει μια καλύτερη τύχη από εκείνη του αγώνα της Εθνική Παλιγγενεσίας του 21, όταν, μετά την Απελευθέρωση, ο λαός βρέθηκε μπλεγμένος στα δίχτυα των Αγγλων με τη στήριξη των κοτζαμπασάδων, των Μαυροκορδάτων-Νέγριδων, Βαβαρών και της Μοναρχίας. Δυστυχώς και τη φορά αυτή ο λαός δεν γλύτωσε. Η ολιγαρχία του πλούτου, το παλάτι και η ένοπλη αγγλική επέμβαση, με το « Σχέδιο Τσώρτσιλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», επιδίωξαν την κατάλυση αυτού του γενναίου λαϊκού ξεσηκωμού και την επάνοδο για 40 και πλέον χρόνια επαναφορά στο παλιό ανελεύθερο, μοναρχικό και φαυλοκρατικό καθεστώς.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ, όπως είναι γνωστό απελευθέρωσε συμπαγείς ορεινές περιοχές. Το γεγονός αυτό έδωσε τη δυνατότητα να εφαρμοστούν οι βασικές αρχές του δημοκρατικού προγράμματος του ΕΑΜ: οι θεσμοί της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και Λαϊκής Δικαιοσύνης, η διοικητική ανασυγκρότηση, η καλή διαχείριση τροφίμων και η σίτιση των φτωχών, η αποκατάσταση των συγκοινωνιών, η λειτουργία των σχολείων, Εκκλησιών και πολλών άλλων υπηρεσιών και ο λαός με τις μαζικές κινητοποιήσεις και τις απεργίες σε όλα τα αστικά κέντρα της χώρας γλύτωσε την επιστράτευση των νέων και την αποστολή τους στα μέτωπα κατά των συμμάχων, που σχεδίαζε η γερμανική Στρατιά με έδρα την Ελλάδα και τα κάτεργα των γερμανικών πολεμικών εργοστασίων. Στα μέσα του 1944 συγκροτήθηκε η πρώτη λαϊκή-δημοκρατική κυβέρνηση η ΠΕΕΑ και το Εθνικό Συμβούλιο που συντόνιζε τον αγώνα και ψήφισε το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι ισότιμα και στα δυο φύλα.

Αυτόν τον λαϊκό εθελοντικό αγώνα που σκοπό και στόχο είχε μετά την απελευθέρωση: α) θα σχηματιστεί προσωρινή κυβέρνηση από τα κόμματα και τις ομάδες που οδήγησαν το λαό στην πάλη και τη νίκη. β) θα αποκατασταθούν αμέσως όλες οι λαϊκές ελευθερίες, ελευθερία του λόγου, του τύπου και της συγκέντρωσης και να δοθεί γενική αμνηστία και γ) θα προκηρυχθούν εκλογές συντακτικής εθνοσυνέλευσης που θα συντάξει το λαοκρατικό πολίτευμα, σύμφωνα με την κυρίαρχη λαϊκή θέληση. Και τονίζει χαρακτηριστικά: κανείς δεν πρέπει να επιβουλεύεται τη

Λευτεριά του λαού γιατί ο λαός δεν έδιωξε τον τύραννο για να ανεχθεί κάποιον άλλον στη θέση του.

Και ενώ για τους φυγάδες, τους κιοτήδες, τους δωσίλογους και τους καταδότες ακόμα, οι αργυρώνητες πένες βρήκαν λόγια και τρόπο να τους πλέξουν όχι μόνο εγκώμια αλλά να ταυτίσουν τη «συνεργασία» με την Αντίσταση και μάλιστα να λένε ότι και η συνεργασία ήταν εξ ίσου «ελληνοπρεπή στάση», και αντίστοιχη με αυτήν της Αντίστασης και το πιο τραγικό και ακατανόητο να τους μεταμορφώσουν από φυγάδες, δωσίλογους και συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ήρωες».

Γι' αυτό καθ' αυτόν όμως τον αγώνα Μούγκα και σιωπή τάφου. Αλήθεια πως θα νοιώσει η πολιτεία και οι ποιο πάνω, που απο εύνοια της φύσης να βρίσκονται στη ζωή όταν έρθουν στο φως τα πραγματικά και αναμφισβήτητα πλέον ιστορικά γεγονότα;

Και έπρεπε να βρουν τρόπο όχι μόνο να εκτιμήσουν και να εξάρουν, αλλά και να το προβάλουν σε όλους τους τόνους αυτό το ξεχωριστό εθνικό κόσμημα του ΕΘΕΛΟΝΤΗ. Και έπρεπε, γιατί έτσι όπως ήταν διαμορφωμένα τα πράγματα μετά την κατοχή στη χώρα, μόνο σε εθελοντική βάση μπορούσε να ξεκινήσει ο Απελευθερωτικός Αγώνας.

Το ίδιο συνέβει και με την ιστορία του Μακεδονικού αγώνα του 1821. Καμιά αναφορά που να εξάρει, να τιμήσει και να καταγράψει πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας. Και ήταν τόσες πολλές οι επαναστάσεις στο χώρο της Μακεδονίας το 21, και τόσο αξιοθαύμαστες οι πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού, που αν καταγράφονταν στην πραγματικές τους διαστάσεις, όπως έγινε με το Μοριά και τη Ρούμελη, θα είχαμε ένα πλούτο όχι μόνο πολεμικών γνώσεων αλλά και πολιτικό-κοινωνικής εθνικής συμπεριφοράς. Αν η Ελλάδα είχε ένα Ζαλόγγο, η Μακεδονία και ειδικά ο Νομός Ημαθίας είχε δυο: Την Αραπίστα της Νάουσας και το μοναστήρι του Προδρόμου στη Βέροια. Και αν μερικοί ιδιώτες, όπως ο κ Μόδης κλπ δεν έπαιρναν την πρωτοβουλία να γράψουν μερικά πράγματα δεν θα γνωρίζαμε και αυτά τα λίγα.

Όπως για τον Μακεδονικό αγώνα, έτσι και για την Αντίσταση, δεν υπάρχουν αγάλματα, πίνακες, Γκαβούρες και όποια άλλα ιστορικά αναμνηστικά, που να θυμίζουν χώρους που έχουν διεξαχθεί μάχες, ο (ΕΛΑΣ έκανε 600 μεγάλες και μικρές μάχες με τους κατακτητές), γεγονότα και πρόσωπα που έδρασαν και τον σκοπό για τον οποίο έδρασαν. Μα ούτε και οι κινηματογράφος ασχολήθηκε σοβαρά με τον χώρο αυτό.

Δεν έπρεπε να τους διαφύγει αυτή η διάκριση ανάμεσα στον στρατευμένο και τον ΕΘΕΛΟΝΤΗ πολεμιστή. Και αυτό γιατί ο εθελοντισμός ειρηνικός και πολεμικός είναι ένα δεδομένο, που όχι μόνο ξεχωρίζει αλλά και χαρακτηρίζει την αγάπη προς τον συνάνθρωπο ο ειρηνικός και την πατρίδα ο πολεμικός.

Τον πολεμικό εθελοντισμό τον συναντάμε με δυο μορφές και τρόπους κατάταξης. Αυτόν που τον καλεί η οργανωμένη πολιτεία να καταταγεί βάση νόμου που η ίδια εκδίδει, προκειμένου να εκπαιδεύσει τον άρρενα λαό σε κάποια συγκεκριμένη ηλικία στην πολεμική τέχνη, έτσι ώστε να είναι πολεμικά έτοιμος σε περίπτωση απειλής πολέμου και εισβολής όπως έγινε τον Οκτώβρη του 1940, που μας κήρυξε τον πόλεμο η Ιταλία και την 6η Απριλίου 1941 η Γερμανία να επιστρατευθούν, όπως στον αλβανικό πόλεμο επιστρατεύτηκαν τα τρία μου αδέρφια: Αντώνιος, Στέφανος και Στέργιος Κόγιας του Γεωργίου. Ο πρώτος πολύτεκνος και ο δεύτερος ήταν ήδη επιστρατευμένος απ τις αρχές του 1940 για μετεκπαίδευση στο Καλπάκι στα Νέα όπλα.

Επειδή ο Στρατηγός Καθενιώτης κάνει λόγω για τον τρόπο που έγινε η επιστράτευση τον Οκτώβρη του 40. Και επειδή η λέξη επιστράτευση σημαίνει πρόσκληση στρατευσίμων στα όπλα και γενική κινητοποίηση όλων των δυνάμεων μιας χώρας, ανθρώπων και μέσα για την επίτευξη ορισμένου-συγκεκριμένου σκοπού, όπως στον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, πριν διαβάσω το βιβλίο του Στρατηγού Δημητρίου Καθενιώτη με τίτλο:

«Οι Αδυναμίες και τα Λάθη της Στρατιωτικής Ηγεσίας στον Πόλεμο του 1940», δεν γνώριζα (μας είπαν έγινε γενική επιστράτευση. Αυτό μας είπαν αυτό ξέραμε),οτι και στην γενική επιστράτευση ακόμα, γίνεται κατά χωροταξικά διαμερίσματα της χώρας επιλεκτική-διάκριση για το ποίος θα πολεμήσει και ποίος όχι σε ενα κοινό εθνικό πόλεμο. Ο Στρατηγός εκτός του οτι επιβεβαιώνει την αρχική άποψη για την «τιμή των όπλων» επισημαίνει και τα λάθη που έγιναν στη διεξαγωγή του πολέμου, με πρώτο την ιδιόμορφη λανθασμένη εθνικό-πολεμική επιλεκτική επιστράτευση.

Γράφει λοιπόν, ο Στρατηγός Καθενιώτης: «...Όσον δ' αφορά την ανεπάρκεια της επιστρατεύσεως αυτή εις ουδεμίαν άλλα περίοδο ηδύνατο να εξεταστεί με μεγαλύτερον ενδιαφέρον παρ' όσον τώρα. Πράγματι η Ελλάς μαχόμενη προς μίαν μεγάλην αυτοκρατορίαν, πρόκειται να επλακή εις αγώνα και προς δευτέραν πανίσχυρον τοιαύτην και εν τούτοις το Επιτελείον της κατόρθωσε να την έχει επιστρατευμένη κατά το ήμισυ και μόνον. Και ενώ οι ακρίται του Σώματος Στρατού Καβάλας έχουν προσφέρει 23 το όλον ηλικίας (1917-1940), εν τούτοις το Σώμα Στρατού Αθηνών και Πελοποννήσου έχει προσφέρει εις τον κοινόν αγώνα 14 και μόνον τοιαύτας (1925-1939). Λαμβανομένου δ' ύπ' όψιν οτι και οι υπόλοιποι περιοχαί έχουν επιστρατεύσει μόνον τας κλάσεις 1923-40 όπερ περί τους 150,000 εφέδρους σήπονται και μαραζώνουν στα σπίτια των, διερωτώμενοι εις ποίαν άραγε ατιμοτικήν πράξιν να υπέπεσαν δια να είναι άξιοι τοιαύτης περιφρονήσεως.

» Με τοιαύτας ολέθριας Επιτελικές και επιλεκτικές αντιλήψεις κατορθώσαμεν ώστε ενώ δυνάμεθα να σχηματίσωμεν υπέρ το 100 τάγματα, δοθέντος οτι οι Βρετανοί θα παρεχώρουν ευχαρίστως οπλισμόν, εαν απηλλάσσοντο του βάρους να απαστέλουν μονάδας, κατάντησε,

λέγαμεν να διαπληκτιζόμεθα για το που πρέπει να τοποθετηθούν τα 12 φτωχά τάγματα της λεγόμενης Στρατιάς της Ανατολικής Μακεδονίας των διαφόρων γνωμών δι' ισταμένων αν μεταξύ: Οχυρωμένης τοποθεσίας ή γραμμής Στρυμώνος ή γραμμής Αξιού ή γραμμής Βερμίου». Για να λυθεί αυτή η διαφορά χρειάστηκε να έρθει στη Θεσσαλονίκη ο Στρατηγός Μελισσινός αρχηγός του Επιτελείου ή του Διευθυντού του 111ου Γραφείου (Κιτριλάκης) προς προσωπικήν αντίληψιν της καταστάσεως. Αν αυτόν, εσάλη ο Αντισυνταγματάρχης Δόβας!

Για να λυθεί το πρόβλημα: στραφείς ο Αρχιστράτηγος προς τον Διευθυντή του Τομέα Στρατιάς Ανατολικής Μακεδονίας είπε: «οτι αναγνώριζε την ανεπάρκειαν των δυνάμεων του και οτι δι' αυτό δεν ανέμενε από το ΤΣΑΜ παρά τη γραμμή μιας σελίδας δόξης και οτι θεωρεί την τύχην του ΤΣΑΜ, προ δεδικοσμένη, **εννοών την αιχμαλωσία του**, αλλ' οτι αυτό επέβαλλεν « η Τιμή των όπλων και της πατρίδος μας»!! Εκθεσις Μπακοπούλου.

Η επιστράτευση σκοπό έχει την απόκρουση της Ιταλικής εισβολής. Και όταν στις 6 Απριλίου 1941, τα γερμανικά φουσάτα με τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες ξεχύθηκαν απ τα Μακεδονικά οχυρά, χτυπώντας μια χούφτα γεναίων απ την πλάτη, αυτοί ακριβώς οι αλβανομάχοι ηταν που έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες, ΕΠΟΝίτες, ΕΛΑΝίτες, ΕΔΕΣίτες.

Αγωνιστές, που μόλις γύρισαν απ το μέτωπο και άρχισαν οι πρώτοι πυρήνες για τη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, όχι μόνο εντάχθηκαν όπως τα αδέρφια μου απ τους πρώτους αλλά έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Μάλιστα ο πρώτος από τα αδέρφια μου μετά την ίδρυση του ΕΑΜ εκλέχθηκε δημοτικός σύμβουλος στο παράνομο δημοτικό συμβούλιο. Τώρα πια στην Αντίσταση εντάχθηκα και εγώ, που λόγω ηλικίας δεν επιστρατεύθηκα στον αλβανικό πόλεμο. Τώρα πλέον μαζί με τους γονείς και τις γυναίκες τους γίναμε 9 οι εθελοντές.

Η άλλη μορφή εθελοντισμού είναι αυτή που σκοπό έχει να καλύψει συγκεκριμένες ανάγκες και ειδικότητες. Συνήθως κατατάσσονται εθελοντικά υπαξιωματικοί σαν μόνιμοι για επαγγελματική σταδιοδρομία σε δύο κυρίως κλάδους, σαν διοικητικοί και σαν τεχνικοί. Επίσης πολλοί κατατάσσονται εθελοντικά για να εκπληρώσουν την στρατιωτική του θητεία ή και την διασφάλιση μιας σταδιοδρομίας. Οι εθελοντές αυτοί είναι αμοιβώμενοι.

Αλλη μια μορφή συγκρότησης εθελοντικών στρατιωτικών σωμάτων είναι αυτή που συγκροτούνται στη διάρκεια του πολέμου και ειδικά των απελευθερωτικών κινημάτων. Τα σώματα αυτά αυτό επιστρατεύονται από γνήσιο πατριωτισμό, ευγενικά αισθήματα και ιδεολογία. Τα σώματα αυτά είναι προεκτάσεις του εθνικού στρατού-κράτους για απελευθέρωση μερικών ακόμα κατακτημένων εδαφών όπως τα Μακεδονικά αντάρτικα, Θεσσαλικά και τα Κρητικά σώματα. Το σώμα του Μελά, του Αγρα κλπ.

Τα σώματα αυτά εξοπλίζονται απ τα υπάρχοντα κράτη και οργανώνονται για να ενισχύσουν τις τακτικές ένοπλες δυνάμεις στο έργο

τους. Λειτουργούν κατά κάποιον τρόπο υπό την ηγεσία και τις διαταγές του Γενικού Επιτελείου Στρατού και του κράτους που τα συγκρότησε.

Αυτού του είδους τα αυτό επιστρατευόμενα σώματα, εκτός τα αυτοφυή και αυτά που δεν είναι προεκτάσεις του κράτους: συγκρότησης, εξοπλισμού και καθοδήγησης, δεν έχουν καμιά σχέση με την κατοχική αυτό επιστράτευση. Και αυτό γιατί στην κατοχή το ελληνικό κράτος με την κατάληψη και της Χώρας είχε καταλυθεί. Οι Κατακτητές επέβαλαν το δικό τους κράτος και μια κυβέρνηση Κουϊσλίγκς διορισμένη απ τους ίδιους που λειτουργούσε για λογαριασμό τους.

Πρότυπο αυτό επιστράτευσης στην προεπαναστατική Ελλάδα, ήταν οι κλέφτες και οι αρματολοί, οι «Φιλικοί», ο Ιερός λόχος που οργάνωσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης το 1821, τα σώματα των φιλελλήνων που πήραν μέρος στην Επανάσταση και οι Μακεδόνες οπλαρχηγοί το 1821, τα σώματα των Γαριβαλδίνων ερυθροχιτώνων και η «Λεγεώνα των φιλελλήνων» το 1897. Εκτοτε δεν υπήρξε αυτό επιστράτευση μέχρι που φτάσαμε στην κατοχή.

Το 1821 ιδεολογικά και ταξικά η ευρωπαϊκή αστική τάξη και η διάνοηση ήθελε να βοηθήσει τους Έλληνες. Καμιά χώρα όμως δεν μπορούσε να βοηθήσει στρατιωτικά. Και αυτό γιατί, όποια χώρα και αν επιχειρούσε την κρατική ένοπλη συμπαράσταση, εκτός του ότι η συμπαράσταση αυτή θα θεωρούνταν επέμβαση οι άλλες χώρες θα υποπτεύονταν ότι η στρατιωτική αυτή βοήθεια θα απέβλεπε σε κατακτητικά σχέδια, οπότε θα ήθελαν και οι άλλες χώρες μια τέτοια επέμβαση. Και οι Έλληνες αγωνίζονταν για την ελευθερία τους. Γι' αυτό έπρεπε με τις δικές τους δυνάμεις να πολεμήσουν. Επρόκειτο για την ελευθερία τους, γι αυτό όποιος θέλει το έπαθλο του αγώνα, πρέπει να δώσει σε αυτόν τα αγαθά και το αίμα του.

Συνεπώς, ένας μόνο τρόπο υπήρχε να βοηθήσουν. Η εθελοντική υποστήριξη με χρήματα και εθελοντές στρατιώτες οι οποίοι βέβαια θα πληρώνονταν από τα χρήματα που θα συγκεντρώνονταν. Στο πλευρό της επαναστατημένης Ελλάδας τάχθηκαν αρκετοί φιλέλληνες διανοούμενοι όχι μόνο στα λόγια αλλά και πρακτικά. Μια λοιπόν, που δεν ήταν δυνατή κρατική η στρατιωτική βοήθεια δεν έμεινε παρά η ιδιωτική εθελοντική βοήθεια με χρήματα και εθελοντική συμμετοχή οσων ήθελαν να πάρουν μέρος στον αγώνα των Ελλήνων Επαναστατών.

Ήταν τόσο μεγάλη η συμπαράσταση και ειδικά του uersou και του Thiersch, που προκάλεσε την αγανάκτηση του Μέττερνιχ. Ετσι προκειμένου να ανακόψει αυτή την έμπρακτη προσφορά, στις 17/9/1821 κάνει διαβήματα προς τις κυβερνήσεις να «δείξουν όχι μόνο πλήρη αδιαφορία στις εκκλήσεις των φιλελλήνων, αλλά και να παρέμβουν σοβαρά και έντονα στην προσπάθεια συγκρότησης ένοπλου σώμα με το όνομα «Γερμανική λεγεών» για υποστήριξη των Ελλήνων».

Στη διάρκεια του 1821-1826 όλη η προοδευτική και φιλελεύθερη Ευρώπη, με τους μεγαλύτερους βάρδους της, με κάθε λογής συνδρομές,

με φιλέλληνες αγωνιστές και εθελοντές συμπαραστάθηκαν στον αγώνα του Ελληνικού λαού και βοήθησαν ποικιλοτρόπως. Δίπλα τους μεγάλους μας Ελληνες: Ρήγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινιόν, Ο Βίκτωρ Ουγκό, ο μεγάλος Πούσκιν, ο Σελλεύ, ο Μίλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και πρώτ' από όλους ο μεγάλος Μπάυρον ο γνωστότατος λόρδος Βύρων που πέθαινε τελικά στο Μεσολόγγι. Δόξα τους και αιώνια τιμή τους.

Και στο εσωτερικό της επαναστατημένης Ελλάδας υπήρξαν τέτοιες προσωπικές-ιδιωτικές παρεμβάσεις για συγκρότηση εθελοντικών επί αμοιβή σωμάτων όπως αυτή του Ανδρέα Τρούκα ή Λυκούργου, που το 1828 ζούσε στην Υδρα. Το Σεπτέμβριο του 1928 έχοντας φτάσει σε αδιέξοδο, έστειλε στον Κυβερνήτη Καποδίστρια, μια επιστολή στην οποία διατραγωδεί τα συμβάντα κατά τη διάρκεια της επανάστασης και το δικό του τραγικό τέλος.

Εκείνο που την κάνει ξεχωριστή, ανάμεσα τις χιλιάδες ανάλογες επιστολές που βρίσκονται στα Γενικά Αρχεία του Κράτους, είναι η βίωση της επανάστασης με όρους που βρίσκονται πολύ κοντά στις πραγματικότητες της εποχής, χωρίς ωραιοποιήσεις και αποσιωπήσεις,

Εμείς στην προσπάθεια απελευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, αντί για τον Μπάυρον είχαμε τον βάρβαρο και αιμοδιψή αποικιοκράτη Ουίλσον Τσώρτσιλ. Τον Τσιώρτσιλ, που ήρθε με τα φουσάτα του και με τις φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα» και «οχι ειρήνη πριν τη νίκη» και «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ» προκειμένου να «απελευθερώσει» την Ελλάδα απ τους Ελληνες.

Να απελευθερώσει μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα. Αντί για τον στρατιωτικό Φαβιέρο και τους Πολωνούς είχαμε τους Αγγλους συνδέσμους-πράκτορες που αντί να βοηθήσουν, όταν είδαν οτι δεν μπορούν να το βάλουν το κίνημα κάτω από το δικό τους έλεγχο, παρότρυναν τα εσωτερικά τους στηρίγματα οχι μόνο να συνεργάζονται με τις δυνάμεις κατοχής αλλά και οτι είναι «καθήκον» τους να καταδίνουν τα στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στους κατακτητές. Αντί για τον στρατιωτικό Φαβιέρο είχαμε τον Γιάν Σμάτς, τους Στρατηγούς Ουίλσον και Σπόμπυ. και σε συνέχεια τον Στρατηγό Βάν Φλίτ και τον Πιούρι Φόϊ.

Το πόσο μας αγαπήσανε οι Αγγλοι φάνηκε απ την μετέπειτα πολιτική τους. Ζήσαμε και ζούμε ακόμα καθημερινά την αγάπη τους καθώς και την αγάπη της υπερδύναμης και εμείς και τα αδέρφια μας στην Κύπρο, στο χώρο της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και ειδικά στη λεκάνη της Μεσογείου, που οι Αγγλοι θεωρούσαν τιμάριό τους Μόνο ένα λαό αγάπησαν και αγαπούν οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, παντοτινοί και αιώνιοι «σύμμαχοι» του επικυρίαρχου μας: τους Τούρκους και μόνο τους Τούρκους.

Οι Αγγλοι έχοντας μακρόχρονη αποικιακή πείρα, δεν θα αφήσαν ποτέ να γίνει κάτι που δεν τους συμφέρει. Και υπήρχαν πρόθυμοι Ελληνες με πρώτο το Βασιλιά, πολιτικοί και μη να παίξουν το παιχνίδι των, άλλοι εν

συνειδήτως και άλλοι μη γνωρίζοντες τις αλχημείες της γηραιάς Αλβιώνας. Οι Αγγλοι αρχίζουν πάντα διπλωματικά και καταλήγουν στρατιωτικά. Ο λαός μας έχει βιώσει κατ' επανάληψη στο πετσί του αυτές τις απαρέγκλιτες αυτοκρατορικές αγγλικές αρχές και μεθόδους, με αποκορύφωμα μετά την απελευθέρωση της χώρας την ένοπλη επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944.

Τα πρώτα μεταπολεμικά δεινά του λαού και της χώρας, οφείλονται στο γεγονός ότι χάρη των προθύμων στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για τη λύση του ελληνικού προβλήματος, η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, ποτέ δεν συζητούσε κατ' αντιμωλία με ελληνική αντιπροσωπεία. Μια ελληνική αντιπροσωπεία, που να έχει μια άλλη ΑΠΟΨΗ, μια άλλη ΓΝΩΜΗ, μια ΠΡΟΤΑΣΗ για τη λύση των όποιων προβλημάτων απασχολούσαν το λαό και τη χώρα, αλλά πάντα όπου και αν γινόταν διαπραγματεύσεις απέναντί του το ΕΑΜ είχε μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Αγγλική αυτοκρατορία. Μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ, που μετά την απελευθέρωση, είχε καταλάβει με τα όπλα την απελευθερωμένη χώρα μας.

Αυτή η ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ ήταν που είτε άμεσα είτε έμμεσα, διπλωματικά και ένοπλα στο τραπέζι των όποιων διαπραγματεύσεων, ήταν αυτή που εκπροσωπούσε την Ελλάδα, και ήταν αυτή που καθορίζει τις όποιες αποφάσεις. Μάλιστα το Δεκέμβρη του 1944 την εκπροσώπησε αυτοπροσώπως ο ίδιος ο πρωθυπουργός (Σερ Τσιώρτσλ) στις διαπραγματεύσεις με το ΕΑΜ. Για να μην φτάσουμε σε αυτό το σημείο, που ήθελαν οι Αγγλοι, το ΕΑΜ δέχθηκε και συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, δέχθηκε τη συμφωνία της Καζέρτας και για να μην επεκταθεί αυτό το μακελειό που είχε δρομολογήσει ο Τσώρτσλ και στη υπόλοιπη Ελλάδα, υπέγραψε την γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας.

Βέβαια, δεν ήταν η πρώτη φορά που συναίβαινε αυτό στα ελληνικά χρονικά και δεδομένα. Η πρώτη παρέμβαση των Αγγλων ήταν από το 1821, που μέσω του Μαυροκορδάτου, απαίτησαν να αλλάξουν οι βασικές διατάξεις του πρώτου Πολιτεύματος της Επαναστατημένης Ελλάδας που καθιέρωνε την πολιτική Ισότητα και την Ανεξιθρησκεία.

Τα δύο πρώτα τμήματα του Συντάγματος ήταν «απομίμηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη» και την «Σύνταξιν της Πολιτείας». Παρ' όλο που δεν ήταν πιστή αντιγραφή των γαλλικών αρχών με τις παρεμβάσεις των προθύμων Μαυροκορδάτου, του Νέγρη και άλλων, εκτός του ότι απαλείφθηκε απ το Σύνταγμα ο όρος «Ισότητα» και «Ανεξιθρησκεία», μπήκαν και διατάξεις που νόθευαν άλλες άμεσα την Ισότητα και την Ανεξιθρησκεία και έμμεσα τις Δημοκρατικές αρχές. Αρχές που στήριζαν και αποτελούσαν τις βασικές διατάξεις του Πολιτεύματος του σχεδίου της Επίδαυρου. Την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα η Συνέλευση διακήρυξε μετά τις πιο πάνω παρεμβάσεις, αντί για ισότητα και ανεξιθρησκία:

Εις το όνομα της Αγίας και Αδαιρέτου Τριάδος

«Το Ελληνικό Έθνος, το υπό την φρικώδη Οθωμανικήν δυναστίαν, μη δυνάμενον να φέρει το βαρύτατον अपαραδειγμάτιστον ζυγόν της τυραννίας και αποσεισας αυτόν με μεγάλας θυσίας κηρύττει σήμερον δια των Νομίμων παραστατών του (πληρεξουσίων) εις Εθνικήν συνηγμένην Συνέλευσιν ενώπιων Θεού και Ανθρώπων την πολιτική αυτού ύπαρξιν και Ανεξαρτησίαν».

Η διακήρυξη αυτή είναι η πρώτη επίσημη πράξη της Επαναστατημένης Ελλάδας.

Η γνώση του παρελθόντος λέμε, κατευθύνει θετικά τους λαούς και τα άτομα του παρόντος και τα βοηθά να σχεδιάσουν με επιτυχία τα βήματα για το μέλλον. Αντί λοιπόν τον πλούτο αυτόν σε ιδέες, πείρα και γνώση να τον καταγράψουμε σαν ένα από τα ποιο πολύτιμα εθνικά κεφάλαια, με μια μοκοντυλιά τα καταδικάσαμε στη λήθη όσα ξέφευγαν απ την εξιδανίκευση της παλιγγενεσίας παλιά και την Αντίσταση τώρα.

Δυστυχώς, συνέβει όχι μόνο κάτι χειρότερο και τραγικότερο αλλά και απάνθρωπο απ την πλευρά της πολιτεία με τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης σε σχέση με αυτά που περιγράφει ο αγωνιστής του 21 Ανδρέας Τρούκας ή Λυκούργος. Οι Αντιστασιακοί και το βίός τους το έδωσαν και το αίμα πρόσβαρο.

Τώρα το κρατικό κατεστημένο ήταν ποιο ταξικό και πιο εξαρτημένο από τους ξένους γι' αυτό και οι συνέπειες όχι μόνο των αγωνιστών αλλά και των οικογενειών τους, των συγγενών και των φίλων τους, ήταν ακόμα μεγαλύτερες και περισσότερες από αυτές του αγωνιστή Ανδρέα.

Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές της Αντίστασης είναι το γεγονός, ότι η πολιτεία όχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά ότι ήταν η ίδια η πολιτεία που σε αγαστή τώρα συνεργασία με τους Αγγλους, όπως στην κατοχή με τους Γερμανούς οργάνωσε εκτός απ την εκ νέου κατοχή ένοπλα της χώρας και την αχαλύνωτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ταξικά και μόνο συμφέροντα και κυρίως να ευθυγραμμιστεί με τις αγγλικές επιδιώξεις για να καλυφθούν-δικαιολογηθούν: η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ταγούς» πολιτικούς και στρατιωτικούς- και να δικαιολογηθούν τα ειδεχθή προσχεδιασμένα (να προκαλέσουμε το ΕΑΜ σε ανύποπτο χρόνο) αγγλικά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της ελεύθερης πλέον «συμμάχου χώρας».

Μπορεί η πολιτεία του αγωνιστή ανδρέας να του γύρισε την πλάτη. Δεν τον συνέλαβε όμως η πολιτεία για τη συμμετοχή του στον αγώνα, δεν τον βασάνισε, δεν τον έστειλε εξορία και είκοσι χρόνια φυλακή και το απόσπασμα. Απλώς η πολιτεία του γύρισε την πλάτη.

Βέβαια, δεν μπορεί να υποθέσει κανείς πως αντέδρασε ο αγωνιστής αυτός μετά που η πολιτεία του γύρισε την πλάτη ή αν το αίτημά του έγινε αποδεκτό και του έδωσαν κάποιο «υπουργήμα θαλάσσης» πολεμικό. Αυτόν τον ανεπανάληπτο και Τιτάνιο κατοχικό αγώνα η πολιτεία τον συνόψισε σε δυο μόνο λέξεις: «Εθνικά ιδεώδη»! Εμείς πάντως όσοι

απομείναμε πιστοί στον αγώνα, όσοι δεν αρνηθήκαμε το γάλα που βυζάσαμε σε ιδανικά, ιδέες και αξίες αγωνιζόμαστε ο καθένας με το δικό του τρόπο κατά της ψευτιάς, και αυτούς που αποκαθλώνουν τα εθνικά σύμβολα και θέλουν την Ελλάδα ένα κουφάρι, χωρίς ψυχή, ένα λουλούδι χωρίς μυρουδιά και αγωνιστικό άρωμα.

Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, διέθετε πολλούς φωτισμένους αγωνιστές, που, και σήμερα αγωνίζονται να διατηρηθεί αυτή η πλούσια αγωνιστική παράδοση και να τη μεταλαμπαδεύσουν (λόγω της τροπής που πήραν τα μεταπολεμικά πράγματα) στη χώρα στις νεότερες γενιές, οι οποίες πολύ λίγα έχουν ακούσει, λιγότερα έχουν διαβάσει και ακόμα πιο λίγα έχουν ζήσει. Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές είναι το γεγονός, ότι η πολιτεία όχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά ότι ήταν η ίδια η πολιτεία που οργάνωσε αντί τη συμφιλίωση την αχαλύνωτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ΞΕΝΑ και ταξικά και μόνο συμφέροντα

Με βάση τα γραπτά του αγωνιστή Ανδρέα Τρούγκα ή Λυκούργο, θα «τολμούσα να πω, ότι και το 21 ακόμα, για πολλούς η συμμετοχή στον αγώνα ήταν τρόπος ζωής» όπως πχ οι κοτζαμπασάδες που προσχώρησαν στην επανάσταση για να γλιτώσουν το χρέος προς τους Τούρκους-κάτι που επιβεβαιώνουν και οι σύγχρονες έρευνες-και να καρπωθούν μέρος της εξουσίας αποτελεί την πιο πιθανή εξήγηση της συμμετοχής τους σε μια επανάσταση που ανερούσε τις παραδοσιακές τους εξουσίες.

Ο στρατιώτης στρατεύεται απ την Πολιτεία υποχρεωτικά και η ενδεχόμενη άρνησή του, επισύρει εις βάρος του βαρύτερες κυρώσεις και ποινές ακόμα. Και κάτι ακόμα που δεν το έχει ο εθελοντής πριν ακόμα ξεκινήσει για τη μάχη: η Πολιτεία του παρέχει επένδυση, υπόδεση, διατροφή και εξοπλισμό.

Και το βασικότερο ο επιστρατευμένος, εκτός του ότι θα αποτελέσει μέρος του οργανωμένου εθνικού στρατού, θα έχει αρωγό και συμπαραστάτη του το συντεταγμένου κράτους, την οργανωμένη επιμελητεία, τα μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς και κυρίως όταν μπει στη μάχη θα καθοδηγείται από το Γενικό Επιτελείο, κάτι που ο εθελοντής όχι μόνο δεν τα είχε, αλλά αν ήθελε να φέρει σε πέρας το έργο για το οποίο αυτό επιστρατεύτηκε, έπρεπε να τα δημιουργήσει από μόνος του όλα, και αυτά πάντα σε εθελοντική βάση με εφόδια τα ιδεολογικά πιστεύω, τις αξίες και τα οράματα που μας έδωσαν οι πρόγονοι.

Στα χρόνια της κατοχής δεν υπήρχε η συγκροτημένη ελεύθερη πολιτεία. Μετά την κατάκτηση της χώρας είχαν διαλυθεί τα πάντα. Οι Έλληνες όμως με την πατρογονική τους κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατεράδων του 21, δεν ήταν δυνατόν να μην πολεμήσουν σαν θεριά στην Αλβανία και να νικήσουν. Και δεν ήταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της μάχης της Κρήτης να μείνουν σε εθνική νάρκη και εθελούσια δούλοι. Αφού λοιπόν, είχαν διαλυθεί τα πάντα ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης Αυτό

Επιστρατεύτηκε. Είναι ο εθελοντής αυτός που έδωσε αυτόν τον σκληρό και άνισο αγώνα κατά των κατακτητών και νίκησε, όπως νίκησε και στην Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.

Το πώς ο νικητής, ο θριαμβευτής ελληνικός στρατός υποχρεώθηκε να αφήσει άρον άρον τα εδάφη που πότισε με το αίμα του, προκειμένου να μην εγκλωβιστεί στα αλβανικά βουνά, όταν επέδραμαν κατά της Ελλάδας οι ορδές του Χίτλερ είναι ένα θέμα που δεν είναι του παρόντος.

Τον αγωνιστή δεν τον υποχρεώνει κανένας να βάλει σε κίνδυνο τη μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη ζωή του. Η πατριωτική του συνείδηση και μόνο του το επέβαλε. Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία λείει σε μια ωδή του ο ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Και οι δυο αυτές ιδιότητες συνυπάρχουν στον αγωνιστή της Αντίστασης και κυρίως της ΕΑΜικής.

Με την αυτό Επιστράτευση ο αγωνιστής, εκτός του ότι έβαζε σε κίνδυνο τη δική του ζωή, με βάση την αλληλέγγυα ευθύνη που εφάρμοζαν οι κατακτητές, έβαζε στον ίδιο κίνδυνο και τη ζωή των υπολοίπων μελών της οικογένειας, του συγγενικού, ακόμα και του φιλικού κύκλου. Ένα άλλο, εξ ίσιου μεγάλο και καθοριστικής σημασίας γεγονός, που είχε να αντιμετωπίσει ο εθελοντής σε σχέση με τον επιστρατευμένο, είναι το γεγονός ότι η προσχώρησή του εθελοντικά στην Αντίσταση αφού δεν είναι γενική, και κυρίως υποχρεωτική όπως στην περίπτωση της επιστράτευσης είναι η διαταραχή της οικογενειακής γαλήνης και συνοχής της οικογένειας και ειδικά στις οικογένειες που δεν αντιλαμβάνονταν με τον ίδιο τρόπο την ανάγκη να οργανωθεί Αντίσταση.

Για την μονογαμική-αντροκρατούμενη οικογένεια την εποχή εκείνη, ο άντρας αντιστοιχούσε με τον ήλιο, ο Ηράκλητος εφιστούσε την προσοχή στην παραδοχή πως ακόμα και ο ήλιος, αν τολμήσει να απομακρυνθεί έστω και κατά ένα μέτρο από την καθορισμένη τροχιά του-θέση, θα προκαλέσει τέτοια αναταραχή, της οποίας πρώτο θύμα δεν θα είναι μόνο ο ίδιος...

Και όμως αυτός ο «ήλιος» ενώ γνώριζε ότι «αν τολμήσει να απομακρυνθεί» θα είναι ο ίδιος θύμα, προκειμένου να συμμετάσχει σε αυτό τον υπέροχο αγώνα για τη λευτεριά, δεν δίστασε να «απομακρυνθεί απ την τροχιά του», προκειμένου να απελευθερωθεί η χώρα.

Βέβαια, το σθένος με το οποίο ο καθένας συμμετάσχει στην διεξαγωγή αυτού του αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή κατοχή και την ήττα του Ναζισμού, ευλόγως έχει υμνηθεί απ τους ποιητές σαν αρετή: η αρετή του γενναίου ήθους μπροστά στους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα, και εύστοχα ο λόγος του Θουκυδίδη: «και επί τοις δεινοίς ευέλπιδες». Όμως ο ωραίος αυτός αγώνας για τη λευτεριά άφησε πίσω του αρκετές χιλιάδες νεκρούς και εκατοντάδες δια βίου αναπήρους και αρκετά οικογενειακά δράματα.

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που η εθελοντική ένταξη στην Αντίσταση, κάτω απ το βάρος των ατομικών και οικογενειακών αναγκών, καθώς και υπό την απειλή πλήθους κινδύνων που διέτρεχαν αυτοί που άφησε πίσω του ο εθελοντής προέκυψαν προβλήματα διάλυσης δεσμών, μνηστείας και διαζυγίων ακόμα. Και όχι μόνο. Στον διακρατικό πόλεμο οι εμπόλεμες κυβερνήσεις για να συμμετάσχει-συνεισφέρει ο στρατιώτης αδιατάραχτα στον πόλεμο, πρέπει να ξέρει πως η συντήρηση εκείνων που άφησε πίσω του είναι εξασφαλισμένη. Και πράγματι παίρνονται τέτοια μέτρα. Ενώ του εθελοντή όχι μόνο δεν συντηρούνται και δεν προστατεύονται, αλλά από τη στιγμή που θα γίνει γνωστή η συμμετοχή του στην Αντίσταση, αρχίζει ένας ατελείωτος Γολγοθάς βασάνων και αντίστοιχων συνεπειών.

Και κάτι ακόμα πιο τραγικό: Ο επιστρατευμένος όταν συλληφθεί θεωρείται αιχμάλωτος πολέμου. Και σαν αιχμάλωτος δεν εκτελείται, δεν βασανίζεται και αν συμβεί να είναι τραυματίας περιθάλπεται. Η σύμβαση της Γενεύης του καλύπτει-εξασφαλίζει όχι μόνο τη ζωή, αλλά του εγγυάται όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα και τα έξοδα επιστροφής στη χώρα της καταγωγής του μετά τη λήξη του πολέμου.

Ενώ τα βάσανα του επιστρατευμένου αιχμαλώτου πολέμου τελειώνουν με τη σύλληψή του, του εθελοντή με τη σύλληψή του αρχίζουν. Και αυτό γιατί για τον εθελοντή η σύμβαση της Γενεύης δεν ισχύει. Ο συλληφθής εθελοντής αιχμάλωτος, σπάνια φτάνει στη βάση του εχθρού και πιο σπάνια στο στρατόπεδο. Αν συνέβαινε δε να είναι και τραυματίας, τελειώνει με την χαριστική βολή αφού ο εκτελεστής του, αν δεν επιβραβεύετε δεν επιπλήτετε πολύ περισσότερο δεν τιμωρείται για την πράξη του!

Ο εθελοντής βασανίζεται για να δώσει τις χρήσιμες για τον κατακτητή πληροφορίες. Πληροφορίες που μπορούν να βοηθήσουν στη σύλληψη και άλλων εθελοντών ανταρτών η και ολόκληρη τη μονάδα που υπηρετούσε ο συλληφθής. Επειτα είναι και το κόστος της περίθαλψής του τραυματία η διατροφή και η φύλαξη.

Δεδομένα που έχουν άμεση σχέση με την απόσπαση μάχιμης δύναμης για τη φύλαξη και κόστος για τη διατροφή του. Ο εθελοντής είναι συνειδητά δεδηλωμένος εχθρό του κατακτητή. Συνεπώς η εκτέλεση ήταν η πιο προσφιλής και λυσιτελής πράξη.

Την τέτοια βάνανυση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής, την δικαιολογούσε με το σκεπτικό, ότι αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδόθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση έστω Κούϊσλιγκς ΕΣΥ ανθρωπάκι μου. Γιατί εσύ δεν πειθάρχισες στις αρχές και τους νόμους, αν όχι στους δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβέρνησης» όπως πειθάρχισαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου;

Ποιος είσαι ΕΣΥ, που όχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου και μια κατοχή σαν τη γερμανική όχι μόνο δεν πειθάρχησες, αλλά και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες ότι παίρνοντας το όπλο θα είχες να

αντιμετωπίσεις ένα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο;

Βίωσα προσωπικά απ' το ξεκίνημα την Αντίσταση και από προσωπική εμπειρία ξέρω πως υπήρξαν πολλές Αντιστασιακές οργανώσεις στη χώρα μας. Εκτός απ' το ΕΑΜ, ο ΕΔΕΣ (μέχρις οτου δεν ενέδωσε στον πειρασμό...), και πολλές μικρότερες που έδρασαν σε τοπικό επίπεδο όπως η ΠΕΑΝ και η ΕΚΚΑ για ένα μικρό διάστημα, μα και ατομικές ακόμα που πολέμησαν τους κατακτητές. Όμως κατά γενική ομολογία το ΕΑΜ και το στρατιωτικό σκέλος του ο ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ ήταν η σπονδυλική στήλη της Αντίστασης.

Άλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις Αντιστασιακές οργανώσεις, είναι το γεγονός ότι όλες οι άλλες οργανώσεις έδρασαν τοπικά, ενώ το ΕΑΜ είχε σε πανελλαδική κλίμακα δράση. Δεν θα ήταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς πως το ΕΑΜ είχε οργανώσεις και πιο μικρό και απόμακρο χωριό.

Κάθε χρόνο στις 7 Ιουλίου, γιορτάζουμε την παγκόσμια ημέρα του εθελοντή αιμοδότη. Με το σύνθημα χαρά σε εκείνον που το χέρι του : «Απλώνει αίμα για να δώσει, Ανθρωπό για να σώσει», (προς τιμή του), ο καθένας αντιλαμβάνεται τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο αιμοδότη που το χέρι του απλώνει Ανθρωπο «για να σώσει» σε σχέση με τον εθελοντή αγωνιστή που το κορμί του έβαλε εθελοντικά Βορρά: Πατρίδα και Λαό να Σώσει.

Και όμως όπως γράφω πιο πάνω, αυτό το αγλαΐσμα, αυτό το απαύγασμα, αυτό το εθνικό-πατριωτικό αγίασμα, αυτό το πύρωμα της καρδιάς και του Νου, αντί να το προβάλουν σαν πρότυπο ζωής του Έλληνα και για το μέλλον, ντοπαρισμένοι απ' τα ταξικά και ατομικά συμφέροντα χρησιμοποιώντας τον αντί κομμουνισμό σαν εργαλείο, χωρίς να σκεφτούν Ελλάδα και λαό όχι μόνο το αγνόησαν αλλά και τον πολέμησαν με το όπλο και την πένα!!!

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΝΕΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΑ ΣΕΝΑΡΙΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΣΤΟΧΟ ΕΧΟΥΝ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΚΟΜΑ

Όλο και πιο σκοτεινός γίνεται ο ορίζοντας της προστασίας των ατομικών ελευθεριών και των στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καθώς οι ευρωπαϊκές χώρες φαίνεται, ότι έχουν για τα καλά εισέλθει στην τροχιά «τρομονόμων- εφιαλτών», αμερικανικής «κοπής» και προέλευσης τρομοκρατίας

Όπως ο πόλεμος που προσπορίζει κέρδη τρέφεται από τον πόλεμο, έτσι και η τρομοκρατία

Στο νέο υπό δημιουργία πλαίσιο, οι διωκτικές αρχές θα έχουν αυξημένα δικαιώματα παρακολούθησης και βιντισπαρακολούθησης, εξέγχου,

καταγραφής και αποθήκευσης δεδομένων από παρακολουθήσεις κάθε είδους επικοινωνιών (τηλεφωνικών, ηλεκτρονικών και μέσω κινητών τηλεφώνων, σε βαθμό και πρωθυπουργών ακόμα), κατ' οίκων κράτησης χωρίς δίκη, χρήση στα δικαστήρια αποδείξεων χωρίς αποκάλυψη της πηγής τους κλπ.

Μια μικρή γεύση για το που οδηγούνται οι ελευθερίες και τα δικαιώματα των πολιτών πήραμε όλοι από την βρετανική αστυνομία όταν οι άνδρες της εξετέλεσαν ουσιαστικά εν ψυχρώ με 8!!! Σφαίρες στο Κεφάλι για σιγουριά τον άτυχο Βραζιλιάνο Ζαν Σαρλ ντε Μενέζες, μέσα στο λονδρέζικο μετρό παρουσία πολλών ανύποπτων πολιτών και όχι μόνο. Δεκάδες είναι οι Δημοσιογράφοι που έχασαν τη ζωή τους γιατί προσπάθησαν να φέρουν στο Φως...Τις όποιες παρανομίες συμβαίνουν από α όργανα της αστυνομίας, καλύπτονται υπό την επωνυμία: « Επιχείρηση κράτους».

Η λέξη και μόνο που χρησιμοποιήθηκε για να μπορεί να δράσει η αστυνομία ελεύθερα δείχνει η χώρα, δημοκρατική Αγγλία που κάποτε αν δεν γαλούχησε νανούρισε τα δικαιώματα του Ανθρώπου και τώρα σκοτώνει κατά βούληση ο Αγγλος χωροφύλακας που η Αγγική Πολιτεία τον ανακήρυξε Πρέττωρα

Μετά την εκτέλεση αντί για συγγνώμη, και την διαβεβαίωση ότι στο εξής δεν θα ξανασυμβεί παρόμοιο περιστατικό, υπήρξε η ιταμή δήλωση ότι: στο εξής η βρετανική αστυνομία, δρώντας στο πλαίσιο της «επιχείρησης κράτος» (operation kratos) εφαρμόζει την τακτική «shoot kill» εναντίον οποιαδήποτε αυτή θεωρήσει σαν ύποπτο τρομοκρατικής ενέργειας...Αλήθεια και ποιος θα είναι αυτός που θα προσδιορίζει ποιος είναι ύποπτος; Ο χωροφύλακας και με ποια κριτήρια. Η αναζήτηση του ύποπτου θέλει κόπο, και χρόνο. Μα και υδρώτα

Ο Αγγλος αστυνομικός Σερ Λοχώμς, έκανε χρόνια να προσδιορίσει έναν πραγματικό ύποπτο, που είχε κάνει μια μεγάλη τραπεζική ληστεία

Και τώρα τις απαγωγές και κατά βούληση, άνοιγμα Γκουντανάμο διάσπαρτα σε ξένες χώρες παρά τη δήλωση του νέου προέδρου των ΗΠΑ ότι θα κλείσει! Από ότι φαίνεται η αόριστη και απροσδιόριστη και ασαφή τρομοκρατία είναι αυτή πάνω στη οποία στηρίζει το καπιταλιστικό σύστημα την ύπαρξη το σύστημα.

Όταν την ίδια στιγμή σε μια χώρα σαν τη Γαλλία, όπου μέχρι τώρα η τοποθέτηση καμερών καταγραφής, δεδομένων σε δημόσιους χώρους προϋπέθετε μια «χρονοβόρα» διαδικασία έγκρισης, εσπευσμένα προωθείται Νομοσχέδιο, που όχι μόνο θα διευκολύνει, αλλά και θα επιταχύνει την τοποθέτησή τους. Ενώ υπάρχουν και σκέψεις για χρήση και ιδιωτικών καμερών, προκειμένου να ελέγχονται καλύτερα οι δημόσιοι χώροι. Και επιπρόσθετα από το νέο χρόνο θα εφαρμοστούν στη χώρα τα νέα βιομετρικά διαβατήρια, που θα είναι εφοδιασμένα με μικροτσιπ, που ολοκληρώνουν το ηλεκτρονικό φακέλωμα, πάντα σύμφωνα με το αμερικανικό αίτημα και μάλιστα ένα χρόνο νωρίτερα από αυτό που είχαν ζητήσει οι ΗΠΑ...

Στόχος, επιλεκτικά η εδραίωση της δημόσιας τάξης και της ασφάλειας των ισχυρών. Αυτών που έχουν ο καθένας και επιβάλουν το δικό τους Σύνταγμα, με το οποίο τους περιφρουρεί το ύψιστο αγαθό, με την αντίστοιχη υποβάθμιση λαϊκών ελευθεριών και ατομικών δικαιωμάτων και την ίδια τη κολοβωμένη δημοκρατία.

Με πρότυπο τις ΗΠΑ και υπό την άμεση καθοδήγησή τους και με το πρόσχημα την καταπολέμηση της «τρομοκρατίας» χτίζεται -χτίζουμε μεθοδικά την τελευταία πενταετία, ένα νομοθετικό πλαίσιο και, κυρίως, ένα ευρω-ατλαντικό μηχανισμό καταστολής, που θα διασφαλίζει απόλυτα τη «δημόσια τάξη». Προς την ίδια κατεύθυνση κινούνται και οι κυβερνήσεις και άλλων χωρών-πχ της Ιταλίας, όπου θα αποσπάται DNA από τους τυχόν υπόπτους, θα γίνονται ανενόχλητα κρατήσεις χωρίς απαγγελία κατηγορίας κλπ.

Όλα αυτά τα σχετικά αντιτρομοκρατικά μέτρα είναι αντικείμενο επιξεργασίας στο πλαίσιο των G-8, της άτυπης ομάδας που από καιρό τώρα έχουν αυτό ανακηρύξει τον εαυτό τους χάρη στον πλούτο εντολοδόχους του κόσμου, αλλά και σε εκείνο της συνεργασίας ΗΠΑ και Ευρωπαϊκή Ένωσης, υπό την πλήρη μυστικότητα για τις ανεξέλεγκτες απαγωγές. Και όλα αυτά στο όνομα μιας λογικής όπου η «ασφάλεια» υπερτερεί των ατομικών ελευθεριών...

Και εν καιρώ και της ίδιας της καχεκτικής δημοκρατίας. Η οποία δημοκρατία αν δεν ενισχυθεί με μέτρα αρχών και αξιών, αν δεν θωρακισθεί με κοινωνικό-οικονομικά μέτρα. Μέτρα που θα επιτρέψουν να εδραιωθούν ήθη και έθιμα δημοκρατικής συνείδησης και συλλογικότητας, που θα καταδικάζουν ομόθυμα ότι «το νομικό δεν είναι και ηθικό», τη δημοκρατία έστω και σαν επίφαση θα την θυμόμαστε σαν ανάμνηση.

Και ενώ οι ειδικοί τονίζουν με έμφαση και επιχειρήματα ότι τα τέτοιου είδους μέτρα, τα μέτρα που ουδέποτε εμπόδισαν κάποιο δράστη επίθεσης αυτοκτονίας, από το να προχωρήσει στην προαποφασισμένη πράξη του, ωστόσο είναι σχεδόν βέβαιο ότι τα «πακέτα» των τρομονόμων που έχουν ετοιμάσει θα περάσουν, από τις Βουλές, καθώς δεν συνάντησαν ως τώρα σχεδόν καμιά οργανωμένη αντίδραση εκ μέρους των κομμάτων εξουσίας και κυρίως των Ευρωπαϊκών Ελίτ.

Μοναδική εξαίρεση ένας θεσμός: το Συνταγματικό Δικαστήριο της Γερμανίας, που στις αρχές του περασμένου φθινόπωρο, έβαλε φραγμό στις ανεξέλεγκτες παρακολουθήσεις. Ένας κούκος όμως δεν φέρνει άνοιξη...

Και το μεγάλο, το πελώριο ερώτημα που βρίσκεται στα χείλη των ανθρώπων όλου του κόσμου, είναι που και γιατί χειμάζει η Ελίτ του κόσμου γενικά και της Ευρώπης ειδικά; Ανθρωποι πεθαίνουν σαν τι μύγες, σκοτώνονται στους δρόμους σαν τα σκυλιά, συλλαμβάνονται γιατί δεν άρεσε στο όργανο τάξης η φάτσα του ή ότι ο καταδότης-χαφιάς πρέπει να δικαιολογήσει το χωρίς ιδρώτα μεροκάματο ή τη θέση εργασίας του. Μέχρι σήμερα το κεντρικό Μότο των αναλύσεων τους στηρίχθηκε στο ότι «οι Μουσουλμάνοι μας και τώρα και οι τρομοκράτες, μισούν τις αξίες μας». Ποτέ όμως δεν έκαναν τον κόπο να αναρωτηθούν, μήπως «δεν μας μισούν

για τις αξίες (που οι ίδιοι με τους τρομονόμους ευτελίζουμε;), αλλά για τις πράξεις μας»;

Καλά οι κυβερνήσεις πιστεύουν, ότι μας μισούν γι' αυτό που είμαστε και όχι γι' αυτά που κάνουμε. Η Ελίτ όμως γιατί Σιωπά όταν γνωρίζει ότι όλα αυτά γίνονται στο όνομα αυτών ακριβώς των αξιών τις οποίες κατάφορα παραβιάζουμε; Και το ποιο απαγορευτικό είναι ότι και άνθρωποι με ανοιχτό μυαλό όπως οι της Ελίτ, αντί να σηκώσουν το ανάστημά τους και να αναμετρηθούν με τη βαρβαρότητα αυτών των νόμων, και κυρίως των πράξεων αναμασούν με εντυπωσιακή ευκολία, και αμνημονησία θα έλεγα, την τραγική και καθ' όλα άνοστη επιχειματολογία του κ.κ Μπούς και Μπλέρ πάλια και τώρα των κάθε Μπερλουσκόνι ή της εθνικό φασίστρια Μαμάζέλ της Γαλλίας;

Και αναρωτιέται κανείς, πως είναι δυνατόν να μισούν για τις αξίες μας όταν όλοι αυτοί, που σήμερα θεωρούνται «τρομοκράτες» συνεργάστηκαν αρμονικά με τις αξίες αυτές στα χρόνια του ψυχρού πολέμου και ειδικά στο Αυγανιστάν υπό της καθοδήγηση των ΗΠΑ ενάντια των σοβιετικών;

Ενώ οι απλοί άνθρωποι ανεξαρτήτως εθνικότητας και Θρησκείας αποδοκιμάζουν μετά βδελυγμίας, αυτά τα αντί τρομοκρατικά μέτρα, που σειρικνώνουν την ήδη καχεκτική δημοκρατία η Ελίτ, παγκόσμια και τοπικά τι κάνει; Πως δικαιολογεί την απουσία της από αυτές τις εν ψυχρώ δολοφονικές πράξεις; Η βρετανική που επί αιώνες έχει εκμεταλλευτεί και ταπεινώσει δεκάδες λαού στις αποικίες μα το ίδιο βάναυσα και τον ίδιο το Λαό της με εξαίρεση την άρχουσα τάξη.

Μια χώρα που ενώ φέρνει τεράστια ευθύνη για τον τρόπο που συμπεριφέρθηκαν και όποια άλλη κυβέρνηση προσπαθεί απελπισμένα να πείσει τον κόσμο ότι αυτό που συνέβει στο Λονδίνο δεν έχει καμιά, μα καμιά απολύτως σχέση με τα όσα συμβαίνουν στο Ιράκ, την Παλαιστίνη, την Κύπρο τους μετανάστες κλπ.

Και η μεν αγγλική Ελίτ προσπαθεί να διασκεδάσει και αποσυνδέοντας, τα του Λονδίνου με αυτά του Ιράκ, λες και εκεί είναι το πρόβλημα η Ελίτ της υπόλοιπης Ευρώπης, της Αμερικής και γενικότερα με τι περνάει τον καιρό της αυτά τα τελευταία χρόνια και ειδικά μετά την πτώση του «υπαρκτού»;

Με εξαίρεση κάποιους μετρημένους στα δάχτυλα, δεν ακούγονται δυνατές φωνές διανοουμένων στην Ευρώπη και την Αμερική, μα και στη χώρα μας, που να λένε ξεκάθαρα και τολμηρά το τι πραγματικά συμβαίνει στον πλανήτη και, κυρίως γιατί φτάσαμε σε αυτό το τραγικό σημείο, να θεωρούμε ύποπτο τον κάθε διπλανό μας και το ακόμα χειρότερο φεύγοντας από το σπίτι να μην ξέρεις αν θα γυρίσεις ζωντανός;

Και οι Αγγλοι και όποιοι άλλοι αστυνομικοί τώρα και αργότερα... να έχουν το δικαίωμα να σκοτώνουν όποιον θεωρούν αυτοί ύποπτο ή δεν τους αρέσει η φάτσα. Κάτι που και με τη δική βοήθεια και συμμετοχή ο λαός μας έχει υποστεί τα πάνδεινα από την αγγλό-Σαξωνική αντίληψη να κατακτήσουν τον κόσμο. Μα βάση αυτή την αντίληψη στις 4 του Δεκέμβρη του 1944 επενέβησαν ένοπλα στη χώρα μας για να απελευθερώσουν την

Ελλάδα από τους Έλληνες που την είχαν απελευθερώσει από τους τρεις προηγούμενους κατακτητές για να στρογγυλοκάτσουν αυτοί στη θέση τους

Αναρωτιέται ο καθένας. Τι Σόϊ ελεύθερη κοινωνία και τι είδους δημοκρατία έχουμε; Που ενώ βοά η αδικία, ή απραγιά, η συναλλαγή και το έγκλημα ακόμα, και οι διανοούμενοι και όποιοι άλλοι μπορούν να συμβάλουν, δεν τολμούν να πουν τα πράγματα με το όνομά τους; Αλήθεια τι άλλο πρέπει να συμβεί ακόμα για να ψελίσουν κάτι;

Οι Διανοούμενοι ξέρουν πολύ καλά, πώς στη γλώσσα Φωλιάζει η Εξουσία. Με λέξεις ασκείται και με λέξεις συντάσσονται προσταγές, διαταγές, υποσχέσεις, κάθε είδους απαγορεύσεις και στερήσεις, και αυτού του λόγου και της σκέψης ακόμα.

Με λέξεις υλοποιείται η φήμωση της γλώσσας, του τύπου και της σκέψης και με αυτές κατευθύνονται τα ΜΜΕ. Ας το ανοίξουν λοιπόν, το στόμα αν δεν θέλουν να χάσει το όποιο νόημα της η Ελίτ σαν κοινωνική δομή και το περιεχόμενό της αυτή τη μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτης ζωής, που ο κάθε πράκτορας της ΣΙΑ-ΜΙΑ και δεν σημαζεύεται και ο κάθε αστυνομικός μπορεί αβασάνιστα και κυρίως ατιμώρητα να συλλάβει, να φυλακίσει και να την αφαιρεί ακόμα, αφού ξέρει-εγγυηθεί ότι όχι μόνο δεν θα τιμωρηθεί αλλά και θα επιβραβευθεί και ότι κάποια οδός η Πλατεία κάποιας Πόλης θα φέρει το όνομά τους

Η καταγωγή και την προέλευση των Βλάχων, έχουν κατά καιρούς γραφτεί αρκετές απόψεις και διατυπώθηκαν εξ ίσου αρκετές θεωρίες: Βαλκανικές και εθνικιστικές και τώρα έχουμε Ευρω-αμερικάνικες εξάρσεις, με πολιτικές σκοπιμότητες και προεκτάσεις. Προεκτάσεις που πολλές από αυτές, συνδεδεμένες πάντα με μια ιδιόμορφη προπαγάνδα και απόψεις λανθασμένες, γεγονός που δείχνει παντελή άγνοια ή μερική μόνο γνώση γύρω από το **«ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΒΛΑΧΟΙ»**

Οι θεωρίες αυτές έχουν δημιουργήσει την εντύπωση λόγω της παχυλής άγνοιας να θεωρούνται οι δίγλωσσοι Ελληνό-Βλάχοι «μειονότητα» στη χώρα των προγόνων. Θεωρίες προσαρμοσμένες σε πολιτικά, τοπικά και προσωπικά και πολλές φορές συμφέροντα, να θεωρούν τις κοινότητες που είχαν ζήσει με τον υπόλοιπο αρχαίο κόσμο, επικοινωνούσαν, ταξίδευαν και εμπορεύονταν προκειμένου να διαφυλάξουν τις πατρογονικές αρχές και αξίες, ήθη και έθιμα, που πιεζόμενοι να ασπασθούν τα κάθε φορά νέα κατοχικά δρώμενα εγκατέλειψαν τις ακτές και δρόμους επικοινωνίας και αποτραβήχθηκαν στις απρόσιτες βουνοκορφές της ενδοχώρας. Εκτίσαν οικισμούς κρυμμένους στις ορεινές περιοχές και κάποια εκκλησία. Σε αυτές και γύρω από αυτές συναθροίζονταν και συζητούσαν, για τα κοπάδια εξαρτημένοι πλέον από την κτηνοτροφική παραγωγή. Γι' αυτό και

σπάνια συναντά κανείς πληροφορίες για εκείνη την εποχή και τον τρόπο ζωής των δίγλωσσων Ελλήνων στα βιβλία της ιστορίας.

Οι τουριστικοί οδηγοί και κατά τα άλλα σπουδαίες τοπικές ιστορίες οι γραμμένες από λόγιους τόσο των ορεινών όσο και των νησιών, όπου ζούσε και εκεί ο ελληνισμός, όπου και αυτοί δεν διέθεταν αποσυρμένοι και αυτοί στην ενδοχώρας δεν είχαν και αυτοί τίποτε άλλο εκτός από ένα τοίχος και ένα κάστρο ή πύργο για τον άρχοντα. Όλα αυτά περιγράφονται σε λίγες αράδες ή και καθόλου δεν γίνεται αναφορά στη ζωή τους. Βέβαια οι κατακτητές όποιοι και αν ήταν περιορίζονταν την κατάκτηση και την εκμετάλλευση των εμπορικών και γόνιμων περιοχών. Οι Τούρκοι πχ την περιοχή των Αγράφων, λόγω του ότι αυτός ο ορεινός όγκος δεν παρουσίαζε οικονομικό ενδιαφέρον δεν τον έλεγχαν. Γι' αυτό και όταν κάποιος περιηγητής ρώτησε τον Πασιά της περιοχής πως ονομάζεται αυτή η όμορφη ορεινή περιοχή απάντησε «Αγραφα» Και όταν ρώτησε γιατί την λέτε «Αγραφα», η απάντηση ήταν «ότι δεν την έχουμε γραμμένη στα τεφτέρια μας».

Στη συνέχεια : ο Μεσογειακός κόσμος της λεκάνης όχι μόνο για τους δίγλωσσους αλλά και ολόκληρης της Μεσογείου καλύπτεται από ένα παραπέτασμα, όπου διαβάζονται μόνο θραύσματα της χριστιανικής αρχαιολογίας. Λείπει η αρχαιολογία της κοινωνίας και του υλικού πολιτισμού. Λείπουν όμως οι άνθρωποι και στη θέση τους υπάρχουν μόνο οι Άγιοι της λατρείας τους. Οσαν επί αιώνες ο κόσμος να προσεύχονταν μόνο.

Ειδικά για τις ορεινές περιοχές δεν αποτυπώθηκαν ποτέ πως οι οροσείβιοι λαοί έμαθαν να ζουν μαζί και με τους θρύλους τους αγνοώντας την ταυτότητα τους, τη χρήση τους και την εποχή τους. Οι δάσκαλοι καθώς δεν γνώριζαν πολλά πράγματα για τη ζωή και την ιστορία των δίγλωσσων Ελλήνων δεν τους μιλούσαν. Οι περιηγητές δεν αναζητούσαν αυτή τη λεπτομέρεια. Περισσότερο από δέκα και πλέον αιώνες της ζωής τους δεν τους περιγράφει εκτεταμένα η ιστορία παρά μόνο αποσπασματικά και ό,τι έγραψαν οι δικοί τους λόγιοι.

Από τον 12^ο και 13^ο αιώνα οι δίγλωσσοι Έλληνες βγήκαν από τους σκοτεινούς αιώνες, έγιναν καπεταναίοι, έμποροι και πειρατές του Δούναβη με ανθηρές οικονομικά αυτοδιοικούμενες κοινότητες

σε επικοινωνία με όλο τον κόσμο. Τα ίχνη αυτής της πορείας υπάρχουν στα τραγούδια και τους ιδιωματισμούς, σε ονόματα και τοπωνυμίες των οποίων την καταγωγή δεν μπορεί να συγκρατήσει μα και να αναστοχαστεί η μνήμη.

Ο Μεσαίωνας της Μεσογειακής λεκάνης αντίθετα από ό,τι νομίζουμε ταυτίζεται με την ανατολική αυτοκρατορία, αυτή που σήμερα ονομάζουμε Βυζαντινή, και που τελείωσε σχεδόν μαζί της. Τα σημάδια των σκοτεινών εκείνων χρόνων βρίσκονται κρυμμένα στα απρόσιτα μέρη των βουνών. Κάποτε-αν εν τω μεταξύ δεν ξανά βιώσουμε νέους μεσαίωνες-η αρχαιολογική επιστήμη θα ασχοληθεί με τις ιστορικές πτυχές της μεσαιωνικής ιστορίας, πέρα της Ναοδομίας και της θρησκευτικής εικονογραφίας. Τότε θα ανακαλύψουμε μια άγνωστη πτυχή των δίγλωσσων Ελλήνων ίσως όχι τόσο σκοτεινή όσο φαίνεται και κυρίως όσο προσπάθησαν να την παρουσιάσουν οι χρυσοπληρωμένες πέννες, άσχετες όμως με αυτό καθ' αυτό το γεγονός: δίγλωσσοι Έλληνες.

Αν σε αυτό προστεθεί ο Α! Παγκόσμιος Πόλεμος, οι Βαλκανικοί και ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος και η αδυναμία των ιδίων των Βλάχων, λόγω των συνθηκών που επικρατούσαν πριν από τους **Βαλκανικούς** πολέμους, κατά την διάρκειά τους, αλλά και μετά τη λήξη, να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, οι θεωρίες αυτές που συστηματικά καλλιεργούν το Λονδίνο παλιά και της Ουάσιγκτον τώρα και ο κάθε Μπρεζίνσκι και ο Κίσιγκερ τείνουν να γίνουν «αποδεκτές».

Οι Αγγλο-Σάξωνες που θέλουν να κυβερνήσουν τον κόσμο, οι Αγγλοι παλιά με την διπλωματία των κανονιοφόρων και οι Αμερικανοί τώρα. Με όλα τα σύγχρονα πολεμικά μέσα και τα πυρηνικά ακόμα, από τη στιγμή απελευθερώθηκαν από τον αγγλικό ζυγό, εν ονόματι της «**ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ**» διαμόρφωσαν ένα «**ψευδεπίγραφο δημοκρατικό ήθος**», και ενώ στο εσωτερικό τους εξακολουθούσε να ισχύει σε εγκληματικό βαθμό η **ΔΟΥΛΕΙΑ**, αυτό ανακήρυξαν τον εαυτό τους, αυτόκλητο «**προστάτη και ηγέτιδα δύναμη των δημοκρατικών και ελευθεριών όλων των λαών του κόσμου**». Αλλωστε το ιστορικό κατακτητικό οδοιπορικό των Αμερικανών, αυτό επιβεβαιώνει. Τώρα δε τελευταία δια στόματος του προέδρου Μπούς,

στεντώρια τη φωνή είπαν προς την Ανθρωπότητα ότι ο 21^{ος} αιώνας είναι ο αιώνας της Αμερικής.

Μετά την κατάκτηση της Ευρώπης, των Βαλκανίων και μέρος της Αφρικής από τον Χίτλερ σε κάποια συζήτηση που είχε με κάποιον στενό του φίλο. Ο φίλος του τον ρώτησε: «Με την κατάκτηση τα πήγες όχι απλώς καλά αλλά περίφημα; Πως όμως θα κυβερνήσεις αυτόν τον πολυάριθμο κόσμο; Λένε πως ο Χίτλερ χαμογέλασε κτυπώντας τον φίλο του στην πλάτη του είπε. Μην στεναχωριέσαι φίλε μου: «Σε όλες τις κατακτημένες χώρες θα βρεθούν αρκετά καθάρματα να συνεργαστούν μαζί μου. Τα καθάρματα αυτά μόνο συνεργαζόμενα και υποταγμένα σε μένα μπορούν να αναδειχθούν στη χώρα τους και να πλουτίσουν...»

Αυτά ακριβώς τα καθάρματα, αυτά τα άδεια πουκάμισαν, αναζητούν και χρησιμοποιούν και οι Αμερικάνοι που όχι μόνο ονειρεύονται, αλλά και θέλουν να κυβερνήσουν την Ανθρωπότητα. Ετσι όπως παντού, ετσι και στην Ελλάδα κάποιοι Έλληνες, άνθρωποι της λεγόμενης ΕΛΙΤ, έχουν από καιρό ενδώσει στα κελεύσματα των Αμερικάνων, ευτυχώς λίγοι προς το παρόν, από καιρό τώρα ισχυρίζονται ότι **ΕΛΛΗΝΑΣ**, σαν απ' ευθείας απόγονος των Αρχαίων Ελλήνων (ούτε ένας;) δεν υπάρχει πια.

Και οι δίγλωσσοι Έλληνες. Οι Βλάχοι; Οι δίγλωσσοι Ελληνόβλαχοί που και μετά την κατάκτησή τους από τους Ρωμαίους το 146 αυτοί διατήρησαν τις προγονικές παρακαταθήκες: Τη ζωντανή Δημώδη Γλώσσα, ήθη, έθιμα και παράδοση.

Οι Αμερικανοί όμως δεν ήξεραν, ανάμεσά τους και ο μέλλον να εκλεγεί πρόεδρος ο Τζούνιορ Μπούς όταν ένας από την Επιτροπή «Δεοντολογίας» τον ρώτησε πια είναι πρωτεύουσα της «**Τάδε χώρας**» δεν ήξερε να απαντήσει. Κι όμως κυβέρνησε την Αμερική και τους ανά των κόσμο «**προθύμους**» για οκτώ χρόνια.

Τώρα όμως αφού εξάντλησαν τη μέθοδο της εξαφάνισης όπως τους Μοϊκανούς και όποια άλλη γιγενής φυλή στην αμερικάνικη ήπειρο τον Γ.Γ του ΟΗΕ Χάμερσκελντ που δόξασε τη Σουηδία και τον ΟΗΕ που δολοφονήθηκε το 1961, σε ένα ύποπτο αεροπορικό δυστύχημα και τη δολοφονία όπως τον Αφρικανό ηγέτη Λαμούμπα κ.α. Για να γίνει έκτοτε ο ΟΗΕ παραμάγαζο των ΗΠΑ και η εκλογή του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ μια τυπική εκλογή του τύπου his master boice. Μέθοδο, που να έφτασαν να

επιβάλουν στον ΟΗΕ Γ.Γ τον δωσίλογο Γερμανό εγκληματία πολέμου για δυο 5ετίες.

Μεθόδους που ανέβαζαν και να κατέβαζαν κυβερνήσεις. Διόριζαν και έπαυαν πρωθυπουργούς και υπουργούς και την κατά βούληση επιβολή δικτατοριών. Φαίνεται πως έμαθαν επιτέλους, ότι πριν από αυτούς και για χιλιάδες χρόνια πριν από αυτούς ότι υπήρχαν και εξακολουθούν να υπάρχουν λαοί, όπως οι Έλληνες και οι Ρώσοι στην Ευρώπη, την Μέση Ανατολή, την Ασία και την Αφρική, που όχι απλώς κυβέρνησαν από κοινού την ανθρωπότητα, και όχι μόνοι όπως απαιτούν οι Αμερικανοί, αλλά και διέπρεψαν πριν από αυτούς και χωρίς αυτούς, αλλά και για χιλιάδες χρόνια, η προσφορά τους στο παγκόσμιο κοινωνικό-ιστορικό γίνεσθαι και τον πολιτισμός είναι εκτός από τεράστια και αναμφισβήτητη.

Αυτούς λοιπόν, τους λαούς που τόσο υποτίμησαν, και κακό μεταχειρίστηκαν, τώρα οι Μέτρ των ΗΠΑ και αφού θεωρούν ότι εξασφάλισαν ανά τον κόσμο ένα δίκτυ «λακέδων» και «προθύμων» και αντίστοιχους **«ΕΦΙΑΛΤΕΣ»** άρχισαν, χωρίς καν να αναγνωρίζουν τους λαούς τους «αξιολογούν» και να τους «κατατάσουν» κατά κατηγορίες και βαθμό επικινδυνότητας στην προσπάθειά τους να κυβερνήσουν **ΑΛΛΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ** την Ανθρωπότητα.

Ετσι, για Μας τους Έλληνες, τώρα που τελικά γνωρίζουν την ιστορία και την προσφορά στο κοινωνικό ιστορικό γίνεσθαι, μας έχουν αξιολογήσει και κατατάξει ότι: «οι Έλληνες, σαν λαός είναι «αναρχικοί» και σαν αναρχικοί πάντα θέλανε να διακριθούν, να ξεχωρίσουν και να τιμηθούν. Ότι ο Έλληνας δεν μπόρεσε και δεν μπορεί ποτέ να δεχθεί την εξαφάνιση της προσωπικότητας, και την υποταγή στην όποιας μορφής συλλογικότητας, για αυτό και «δύσκολα κουμαντάρονται»

Πρέπει συνεπώς να τους «χτυπήσουμε βαθιά στις ιστορικές και πολιτισμικές τους ρίζες: έτσι ίσως...καταφέρουμε να τους αναγκάσουμε να συμβιβαστούν, Εννοώ βέβαια να χτυπήσουμε τη γλώσσα, τα πολιτιστικά και τα ιστορικά τους αποθέματα και τη θρησκεία τους, ετσι ώστε να ουδετεροποιήσουμε τη δυνατότητα τους να αναπτύσσονται, να διακρίνουν τον εαυτό τους ή να αποδεικνύουν ότι μπορούν να νικούν, ετσι ώστε να ξεπεράσουμε τις όποιες δυσκολίες μαζί τους στα στρατηγικούς απαραίτητα σχέδια μας στα **ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟ ΚΑΙ ΤΗ ΜΕΣΗ**

ΑΝΑΤΟΛΗ». Καμιά Δυτική Αυτοκρατορία δεν έγινε-επιβλήθηκε χωρίς την κατάκτηση του Ελλαδικού χώρου.

Απόσπασμα ομιλίας του υπουργού εξωτερικών της ΗΠΑ και ισόβιο μέλος της di iderberg Σεπτέμβριος του 1974...λίγες μέρες μετά την πτώση της χούντας... Φοβούμενοι φαίνεται πως δεν θα βρεθούν σύγχρονοι «**ΠΡΟΘΥΜΟΙ**» στον ελλαδικό χώρο να τους στηρίξουν στο καταχθόνιο έργο τους!

Η λεκάνη της Μεσογείου, αυτό το σταυροδρόμι τους κόσμου ανέκαθεν αποτελούσε το κλειδί για τις όποιες κατακτητικές βλέψεις και τη διαμόρφωση αυτοκρατοριών και ειδικά βλέψεων σαν αυτή των Σαξώνων να κυβερνήσουν την Ανθρωπότητα. Για να ελέγξουν τη λεκάνη της Μεσογείου, τα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή, με λυμένα πλέον τα χέρια μετά την «**ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΥΠΑΡΚΤΟΥ**», για το σκοπό έγινε το **ΚΟΣΟΒΟ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ** των ΗΠΑ έπρεπε να διαλυθεί Η Γιουγκοσλαβία...Και **ΤΟΤΕ** μέσα σε μια μόνο **ΝΥΧΤΑ**, βρέθηκαν έντολοι και πάνοπλοι οι **ΟΥΤΣΕΚΑΔΕΣ**. Οι **ΜΠΕΡΙΣΙΔΕΣ** και όποιοι άλλοι «**πρόθυμοι**» να συμπαρασταθούν στο έργο της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας.

Και καλά οι **ΟΥΤΣΕΚΑΔΕΣ** και οι όποιοι άλλοι «**ΠΡΟΘΥΜΟΙ**», οι Ευρωπαίοι και ειδικά οι μη Σάξωνες, τι προσδοκούσαν από τη διάλυση της Γιουγκοσλαβία; Αλήθεια υπήρξαν Ευρωπαίοι **ΛΑΤΙΝΟΙ** και μη που πίστεψαν, ότι θα συμμετάσχουν και αυτοί στη μοιρασιά την παγκόσμιας **ΠΙΤΑΣ** την στιγμή που οι Αμερικανοί τους εξωβελίσσει από τις αποικίες και τις όποια κοινωνικό-οικονομικές και διπλωματικές σχέσεις είχαν ανά τον κόσμο; Και κυρίως τη στιγμή που ξέρουν πλέον ότι οι σάξωνες με το μπαστούνι και το καρότο, την ένταση και τη σύγκρουση θέλουν αμέτι mouχαμέτι να πετύχουν το σκοπό τους, όχι μόνο δεν διαμαρτυρήθηκαν για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, αλλά και συμμετείχαν στη διάλυσή της.

Βέβαια, δεν είναι η πρώτη ούτε από ό,τι φαίνεται η τελευταία φορά, που κάποιοι γνωστοί και μη εξαιρετέοι, και δίγλωσσοι ανά τον κόσμο **ΣΥΝΕΛΛΗΝΕΣ** στη συγκεκριμένη περίπτωση, βολεμένοι στους πρόσβατα επιδοτούμενους οργανισμούς από τα γνωστά σκοτεινά κέντρα, που μοναδικό τους έργο είναι «**ΤΟ ΔΙΑΙΡΕΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΕ**» απεργάζονται κατά το **ΔΟΚΟΥΝ** τις τύχες των λαών. Και το πιο «τραγικό», αν όχι εγκληματικό είναι ότι τα κέντρα αυτά, βρίσκουν δυστυχώς ανθρώπους «προθύμους»

από τις ίδιες τις εθνότητες, που πρώτα αμφισβητούν και μετά διαχωρίζουν τις εθνότητα σε μειονότητες. Έτσι ώστε να είναι εύκολη η διάσταση, η αντιπαράθεση και σε συνέχεια, όταν αυτοί που θελήσουν, και τη σύγκρουση ανάμεσα στην ίδια την εθνότητα.

Μια τέτοια οργάνωση από ό,τι φαίνεται τείνει να αποδείχθει θα είναι και η Π.Ο.Π.Σ.Β. που παρά την κατ' επανάληψη απόρριψη και καταδίκη όλων των ανά τον κόσμο Βλάχικων πολιτιστικών οργανώσεων, όπως ο Σύλλογος Βλάχων Βεροία όσες φορές έγινε λόγος ότι οι Βλάχοι αποτελούν μειονότητα «απέρριψε, καταδίκασε και κατάγγειλε τις προσπάθειες που θέλουν την αναγνώριση των Αρουμάνων σαν μειονότητα».

Οι Βλάχοι ή Αρμάνοι δεν είναι μειονότητα, πολύ περισσότερο δεν αποτελούν μια εξελληνισμένη ομάδα, αλλά ήταν και είναι η πιο γνήσια έκφραση της Ρωμιοσύνης. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι εκτός από τις αρχαίες ριζω-καταβολές, μετά την Ρωμαϊκή κατάκτηση και την πτώση της Κωνσταντινούπολης το 1453, οι δίγλωσσοι Ελληνό-Βλάχοι, ήταν ο μόνος συμπαγής κοινωνικό-οικονομικός σε όγκος οργανισμός, που ζούσαν στον ίδιο τόπο και μιλούσαν την ίδια γλώσσα. Που γαλοχούσαν και νανούριζαν τα παιδιά τους με τις αρχαιοελληνικές αξίες και σε συνέχεια με τα ήθη, τα έθιμα του Ελληνό-Χριστιανικού Πολιτισμού και τις παρακαταθήκες εν γένει των προγόνων, γι' αυτό είναι και το αυθεντικότερο κομμάτι της Ρωμιοσύνης.

Οι δίγλωσσοι Έλληνες, λόγω του χώρου και της επαγγελματικής ενασχόλησης, συνήθως ζούσαν στις βουνοκορφές και ο τρόπου της ζωής τους, δεν είχαν ή αν είχαν, είχαν τις λιγότερες επιμειξίες με τις όποιες κατοχικές δυνάμεις, που κατά καιρούς πέρασαν από τον ελλαδικό χώρο. Είναι αυτοί που κρατούν αείποτε στους Ντούρους ώμους τους, την Κιβωτό της Ρωμιοσύνης και αποτελούσαν τον τηλαυγή φάρος του Ελληνισμού και των ελληνικών γραμμάτων.

Βλάχοι ονομάζονταν οι οροσείβιοι, αλλά και εξ αρχής αστοί δίγλωσσοι πληθυσμοί της Βαλκανικής. Έτσι τους ονόμασαν όμως οι τρίτοι. Αυτοί ακριβώς, που απείχαν πολλούς αιώνες από την άλωση της Βασιλίδας των πόλεων, ονόμασαν Βυζαντινή τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία της καθ' ημάς Ανατολής και τους οροσείβιους Έλληνες Βλάχους.

Οι Βλάχοι αρματωλοί από τα μέσα του 14ου και πιο έντονα μετά, επίμονα και συστηματικά οργανωμένα από τις αρχές του 15ου αιώνα, κυριαρχούσαν σε ολόκληρο τον Ηπειρωτικό χώρο της Ελλάδας. Η Μοσχόπολη μετά την άλωση επί εξακόσια και πλέον χρόνια με πληθυσμό 30-45,000 και αργότερα 70,000-80,000 χιλιάδες κατοίκους υπήρξε η Μητρόλπολη του βλαχόφωνου ελληνισμού, το εμπορικό και πολιτιστικό κέντρο της Βαλκανικής. Το ίδιο τα Μπιτόλια-Μοναστήρι, οι Πρέσπες και οι δεκάδες βλαχόφωνες πόλεις, κώμοπολεις και τα εκατοντάδες χωριά. Στα χωριά των αντρωμένων, ιδιαίτερα τα ορεινά της Μακεδονίας και της Ηπείρου ως το Πήλιο-Θεσσαλία, τη Ρούμελη, την Πελοπόννησο και ειδικά στην Αρκαδία, ήταν Λίκνα του Ελληνισμού, Λίκνα του πολιτισμού.

Σε αυτούς τους χώρους, διαμορφώνονται, αποκρυπτό-σταλώνονται και κωδικοποιούνται οι μεγάλες, βαθιές, πνευματικές και ηθικές αξίες και ζυμώσεις, που γεμίζουν τους τρεις επόμενους αναγεννητικούς αιώνες. Σε αυτούς τους χώρους η λέξη έθνος, παίρνει για πρώτη φορά, στη γλώσσα των Ελλήνων την πλατιά έννοια που έχει σήμερα. Εχοντας κεφάλαιο αυτές τις πνευματικές, ηθικές και ανθρώπινες αξίες η ιδέα του έθνους ο Μεγάλος Ελληνόβλαχος **ΡΗΓΑΣ** αργότερα με το ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ, θα πάρει καθαρά συγκεκριμένο πνευματικό και ηθικό περιεχόμενο, απόλυτα σύμφωνο με τη βαθύτερη ιστορική φυσιογνωμία του Ελληνισμού, που πάντα στο πνευματικό πεδίο υπηρέτησε περισσότερο την τάση της ζωής μέσω της ενότητας. Και είναι ακριβώς αυτή η **ΕΝΟΤΗΤΑ** κράτησε συμπαγείς τους δίγλωσσους Ελληνες.

Αναφερόμαστε στον Ελληνικό πολιτισμό σαν το Λίκνο του πολιτισμού. Τι είναι όμως αυτός ο πολιτισμός ή μάλλον τι είναι ο Ελληνικός πολιτισμός και σε τι διαφέρει από τους άλλους πολιτισμούς; Ο Ελληνικός πολιτισμός, είναι ένας τρόπος Ζωής, μια θεωρία του Βίου, όχι απλώς μια ιστορία, (οπώς μερικοί που και αυτήν δεν την έχουν οπώς οι ΗΠΑ) Και όλα αυτά σε πλήρη αρμονία και χωρίς καμιά διαταραχή στη συνέχεια. Είναι η διάσωση και η διατήρηση της απαρχής **Δημώδους Ελληνικής Γλώσσας. Για χιλιάδες χρόνια στον ίδιο χώρο**

Τη γλώσσα που οι δίγλωσσοι Ελληνες στα χωριά των αντρωμένων διατηρήσαν ζωντανή, που σαν την κατάχλωρη και ολάνθιστη φυλλωσιά που ξεπετιέται πάνω στον παλιό κορμό,

σημαδεμένο με τα αχνάρια που άφησαν οι τριάντα πέντε και πλέον αιώνες πνευματικής καλλιέργειας. Είναι η γλώσσα που οι δίγλωσσοι συνένωναν το λόγω, το ρυθμό και το μέλος στα δημοτικά τραγούδια.

Είναι η διατήρηση της παράδοσης. Μια παράδοση που έρχεται από την αρχαία και συνεχίζει στο Βυζάντιο. Είναι αυτή που είχε και διατηρεί τις αιώνιες αναλαμπές και που αντιδρά στους κάθε φορά φωτοσβέστες. Εκεί στις κωμοπόλεις και τα χωριά αναγεννιόταν με την αξεπέραστη δημιουργία των εθνικών μας τραγουδιών στα βουνά, με την ποίηση του λαού, που συνόδευε όλες τις φάσεις της ζωής. Στολίδι ατίμητο, με τα τραγούδια του έρωτα και του θανάτου, τα ασύγκριτα μοιριολόγια, με τα τραγούδια του γάμου και του τραπεζίου, του χωρισμού, της ξενητιάς και με τα αθάνατα κλέφτικα και τα τραγούδια του αγώνα. Τραγούδια, που γράφτηκαν με αίμα, θάνατο, δάκρυα και πόνο. Στα χωριά των Αντριομένων η παράδοση αυτή, επέζησε όχι μόνο ολοζώντανη, αλλά και αμόλυντη.

Τα αυτιά των αντριομένων και όταν ήταν έκτος χωριού και Ελλάδας, ήταν γεμάτα από τη λαλιά του λαού που άφησε πίσω του. Ο παλμός της καρδιάς και της ψυχής συγκλονίζονταν από το Νόστο του γυρισμού.

Βέβαια, ολοι οι λαοί έχουν την ιστορία τους. Πόσοι όμως έχουν τέτοια παράδοση, τέτοια συνέχεια και τέτοια ιστορική προσφορά στο παγκόσμιο κοινωνικό γίνεσθαι του πολιτισμού; Μια συνέχεια που στα χωριά των αντριομένων και όταν ακόμα τα εγκατάλλειπαν για να πάνε στα χειμαδιά με τα ζώα ή εκτός Ελλάδας, εμπορευόμενοι η συνέχεια υπήρχε με ζωντανό το φρόνημα και η γλώσσα γάργαρα. Είναι αυτοί οι αντριομένοι, που την διατήρησαν άχραντη και αμόλυντη μέχρι την ημέρα, που την παρέδωσαν στους άξιους διαδόχους αγωνιστές του Δημοτικισμού.

Στο Δημοτικισμό-οχι με τη στενή του έννοια του γλωσσικού μόνο αγώνα-αλλά σαν κίνημα Πνευματικό και Ηθικό, που την υπερασπίστηκε και αγωνιζόμενος, αρνήθηκε στους Φαιοφορούντες, τους συντηρητικούς, τον Μυστριώτη και του Φαναριώτες, στον στατικό βυζαντινισμό και στους Καθαρευουσιάνους, που έκαναν το κάθετί και κυρίως μέσω των γραφειοκρατικών μηχανισμών να την μασκαρέψουν, να την

διαστρέψουν σε βαθμό που ο λαός, που την παράγει να μην την καταλαβαίνει. Όπως συνέβαινε παλιά στο Θέατρο.

Η Μοσχόπολη, είναι γεννέτηρα μεγάλων ευεργετών και μεγάλων Δασκάλων του γένους. Λόγω του ιστορικού ρόλου που έπαιζε στη διαμόρφωση των κάθε φορά δεδομένων στη Βαλκανική και ειδικά στο σχεδιασμό του αγώνα στον ελλαδικό χώρο, καταστράφηκε τρεις φορές από τους Τούρκαλβανούς, προκειμένου να ανακόψουν την πορεία και την πρώιμη οργάνωσης του αγώνα για λευτεριά.

Επειδή συμβαίνει να είμαι Βλάχος και από τα δυο γενεολογικά δέντρα και Μακεδόνας, πολλές φορές αναρωτήθηκα ποιοί είναι οι Βλάχοι, αλλά και Μακεδόνες; Στην αναζήση λοιπόν, για το ποιοί είναι οι Βλάχοι, μια πρώτη διαπίστωση που προέκυψε ήταν ότι, με τους Βλάχους συμβαίνει, αυτό που συμβαίνει με τον ελληνικό πολιτισμό: Δεν υπάρχει βιβλίο ιστορίας, εθνολογίας, γλωσσολογίας και λαογραφίας στη Βαλκανική και γενικότερα στην Ευρώπη και τον κόσμο, που όχι μόνο να μην αναφέρεται στους Βλάχους, αλλά και με αδιάψευστα στοιχεία, που να μην τους καθιστά πρωταγωνιστές στη διαμόρφωση όλων αυτών των ελληνικών δεδομένων και πρωταγωνιστές στους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες.

Με τους Βλάχους συμβαίνει ό,τι συνέβει με την Ευρώπη και γενικότερα τον κόσμο οσον αφορά τον Δυτικό πολιτισμό. Ο δυτικός πολιτισμός, δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές ανθρώπινες αξίες. Η μελέτη του δυτικού πολιτισμού υποχρέωσε τον Ser xenri Samner Maihny να πει: «Σε έναν μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ήταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα στο σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Όπως λοιπόν, ο δυτικός πολιτισμός βγαίνει από την ελληνική κληρονομιά, έτσι και όλα τα σπέρματα για την ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ βγαίνει από τους δίγλωσσους Έλληνες με πρωτεργάτη τον εθνομάρτυρα Ρήγα.

Τεράστια είναι η βιβλιογραφία, που αναφέρεται στους Βλάχους και την ελληνικότητά της καταγωγή τους. Αυτή είναι η δεύτερη διαπίστωση: ότι οι Βλάχοι, αποτελούν τον κύριο και κυρίαρχο κορμό τη Ρωμιοσύνης. Είναι οι αυθεντικότεροι Έλληνες και οι πιο κοντά στις ρίζες των Ελλήνων-Έλληνες. «...Όλοι υπήρξαμε Βλάχοι, γιατί είμαστε Έλληνες» γράφει ο Καθηγητής

Μουτσόπουλος, που δεν είναι Βλάχος. Το ίδιο λέει και ο ανθρωπολόγος Αρης Πουλιανός. Ο δε Πουλιανός προσθέτει: «Οποιοσ δεν είναι Βλάχος και Σακρατσίανος δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι είναι Βέρος ΕΛΛΗΑΣ» Το ίδιο ισχύει και για τους μακρόχρονους αγώνες για τη συγκρότηση του έθνους των Ελλήνων και τη δημιουργία της ελεύθερης κρατικής οντότητας.

Με πρωτομάστορα, τον εθνεγέρτη Ρήγα, που κιοφόρησε στα σπλάχνα της και γαλούχισε η δίγλωσση Ελληνίδα Μάνα του, άρχισαν να πλάθονται τα μεγάλα όνειρα για την εθνεγερσία. Να διαμορφώνονται τα Νεοελληνικά σύμβολα και εκφωνήθηκε το εγερτήριο σάλπισμα του εθνομάρτυρα. Ο Ρήγας δεν αρκέστηκε μόνο στην διαπίστωση, του πόσο αναγκαίος ήταν ο αγώνας στην θεωρητική του μόνο διάσταση, αλλά διατύπωσε το θεωρητικό και το οργανωτικό σχήμα για την υλοποίηση του οράματος για λευτεριά και δίκαιο.

Το 1796 ρίχνει την ιδέα να ιδρυθεί μια μυστική επαναστατική εταιρεία, την οποία στο μεταξύ εφοδίασε με τα αντίστοιχα θεωρητικά εργαλεία: «Δικαιώματα του Ανθρώπου», τον «Θούριο» και τη «Νέα Πολιτική Διοίκηση, το βιβλίο των Ντιλικάτων» κλπ, που στη σημαίνει αδύνατοι. Βιβλία που αποτέλεσε τον βασικό καταστατικό χάρτη για το κράτος που αυτός επιθυμούσε-οραματίζονταν να διαδεχθεί στο σύνολό της την Οθωμανική αυτοκρατορία.

Κάθε λαός και ειδικά ένας κατακτημένος επί αιώνες λαός, για να μεγαλουργήσει χρειάζεται ενα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώνει σε μια γροθιά όλες τις ανθρώπινες συνειδήσεις για την υλοποίηση της ιδέας ανεξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές.

Σαν λαμπρή καλοκαιριάτικη αστροβολίδα έσκισε και φώτισε το στερέωμα της Οθωμανικής αυτοκρατορία το κήρυγμα του Ρήγα. Με τα κηρύγματα του Ρήγα, η ιστορική αίγλη της αυτοκρατορίας αρχίζει να φαίνεται κιόλα ξεθωριασμένη. Τότε ο εθνικός μας ορίζοντας απόχτησε την ποθητή ξαστεριά και τους δεσμούς του με την ανθρωπότητα.

Μια καινούρια ιστορική περίοδο ανοίγεται μπροστά στους Έλληνες και τη Νεοελληνική ιστορία. Ο Ρήγας κατάλαβε στο βάθος την ελληνική ψυχοδομή-ζωή των Ελλήνων. Ε΄ιδε το μέλλον που τους περιμένει, και με την δύναμη του ΝΟΥ και την μεγάλη

του καρδιά, αγκάλιασε όλο το έθνος και έγινε ο Αρχιτέκτονας και θεμελιωτής της Νέας Ελλάδας.

Το πρώτο σύνθημα του εθνομάρτυρα ήταν το «Στοχάσου, και Αρκεί», ακολουθεί το «όποιος στοχάζεται ελεύθερα στοχάζεται σωστά», συνεχίζει με το «Ως τότε παληκάρια, θα ζούμε στα στενά...» και ολοκληρώνει με το «Καλύτερα μιας ώρας Ελεύθερη ζωή παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή». Με αυτά και πολλά άλλα συνθήματα, προτροπές και υποδείξεις, κάλεσε τους λαούς της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, της Μικράς Ασίας, της Αιγύπτου και γενικότερα τους υπόδουλους λαούς του κόσμου : χωρίς γλωσσικές, φυλετικές, εθνικές και θρησκευτικές διακρίσεις να ξεσηκωθούν για την αποτίναξη του Οθωμανικού και όποιου άλλου ζυγού. Με το κάλεσμα αυτό αρχίζει η ανάσταση του γένους των Ελλήνων και ο σπόρος της «μεγάλης ιδέας». Λόγος βαθύτατος πιστικός, θεμέλιος λίθος για την Νέα Ελλάδα.

Αν ο Ρήγας, ο μεγάλος αυτός πρόδρομος της λευτεριάς των Ελλήνων, δεν έπεσε σαν ήρωας σε μάχη, με το σπαθί στο χέρι, όπως το είχε ονειρευτεί, όμως φόρεσε για την πατρίδα τον βρόχο-στεφάνι του πρωτομάρτυρα. Και αν το κουφάρι του το πήρε και το αφάνισε το ρεύμα του Δούναβη, το έργο του όμως έζησε και θα ζει στους αιώνες.

Και τότε στη σκηνή παρουσιάζονται ο Σκουφάς, ο Τσακάλωφ και ο Ξάνθος και συνέχεια ο Υψηλάντης, που από το Ιάσιο της Ρουμανίας στις 24 του Φεβάρη το 1821, με αυτή την προκήρυξη απευθυνόμενος στους Αστούς τους καλεί:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.

Εφτασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρή στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! Εδείξατε, τί το θάρρος και ο θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθουσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, Οτε Φαεινός Αστήρ της Ελευθερίας έλαμψε.

Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φορά έκαστος υπέρ την δύναμήν του, εις οπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δέ

μεταγενέσεται Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονόματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ως τους πρωταιτίους της ευδαιμονίας των. Ιάσιον 24 Φεβρουαρίου 1821.

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Βέβαια η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια καθόριζε ποιος είναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης, ποιος καθοδηγούσε και διεξήγαγε τον αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων από τις αντιδραστικές δυνάμεις. Τις δυνάμεις αυτές που με τους διάφορους «Ελληνο-Χριστιανικούς πολιτισμούς», και τους «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό τη συνείδηση του Έθνους γενικά και ειδικά στην περίοδο του μεσοπολέμου και της τριπλής κατοχής ειδικότερα.

Ο Υψηλάντης σαν Επίτροπος της Αρχής, κάλεσε αυτούς που θα κάνουν πράξη το όραμα. Τότε στο Νου και την ψυχή των Ελλήνων άρχισαν να φετρώνουν «τα φτερά τα πρωτινά τους τα μεγάλα» και «παίρνουν το αψηλό τους το πέταγμα». Τότε ο Ραγιάς τραγουδάει τη λευτεριά και τον έρωτα και μαζί του οι ήρωες και οι Θεμελιωτές, που θα δώσουν σάρκα και οστά στο όραμα και την ιδέα. Θα μαζέψουν πέτρα την πέτρα, ψηφίδα, τη ψηφίδα ό,τι είχε μείνει ζωντανό από τους προγόνους για να χτίσουν με αίμα, σάρκα και κόκαλα τη νέα Ελλάδα.

Δίγλωσσος ήταν και ο πρώτος Συνταγματικός Πρωθυπουργός του Νεαρού τότε κράτους της Ελλάδας. Αυτός θεμελίωσε και καθιέρωσε μετά τη Δολοφονία του Καποδίστρια, την ελεύθερη κρατική οντότητα. Ο Γιάννης Κωλέτης, ήταν Βλάχος (αλήθεια πόσοι ξέρουν ότι ο Κωλέτης ήταν Βλάχος;) Ο Κωλέτης ήταν αυτός που όχι μόνο αναζήτησε τα φύτρα της «μεγάλης ιδέας» για την αναβίωση και τη λύτρωση των Ελλήνων που εξακολουθούσαν να ζουν υπό τον Οθωμανικό ή όποιον άλλο ζυγό, αλλά και διατύπωσε το πλαίσιο πάνω στο οποίο έπρεπε να κινηθεί ο μηχανισμός για την υλοποίηση αυτής της ιδέας: Την ιδέα της Λύτρωσης του Ελληνισμού.

Ανεξάρτητα από τα μετέπειτα φλυαλλήμματα της φραγκοπαπικής επίπεδης «διανόησης», γεγονός αποτελεί ότι η μεγάλη ιδέα εξέφραζε τα αυτοφυή πρότυπα του ελληνισμού. Πρότυπα τελείως άσχετα προς κάθε μορφή ιμπεριαλισμού (Δυτικού άλλωστε) και γι' αυτό βλάστησε στην κοινή συνείδηση του ελληνισμού και την συνέχισε προς τους ανοιχτούς και τους

ψηλούς ορίζοντες που χάραξε ο Ρήγας, εμπνευσμένος από την προγονική αρχαιοελληνική ιστορία και κυρίως την Εκκλησία του ΔΗΜΟΥ.

Με σύνθημα και πρακτικό εργαλείο την Μεγάλη Ιδέα, τα επόμενα εκατό χρόνια οι Έλληνες τριπλασίασαν την γεωγραφική έκταση της Ελλάδας. Την υπερασπίστηκαν, την έκαναν ισχυρή και ως εξακολουθεί να μένει άγνωστο σε ένα μεγάλο μέρος των Ελλήνων το πραγματικό 21.

Αυτή είναι η Τρίτη αναμφισβήτητη διαπίστωση. Άλλη μια ακόμα αναμφισβήτητη διαπίστωση είναι ότι οι δίγλωσσοι Έλληνες-Βλάχοι ήταν πρώτοι: Στ Αρματα, Στ Τάματα, Στ Γρόσια και τα Γράμματα. Τα έργα τους μιλούν για την προσφορά προς την πατρίδα και το έθνος. Σε χιλιάδες ανέρχονται οι σελίδες της ιστορίας που μιλούν για τα έργα, τον πολιτισμό, τη ζωή τους και την κοινωνικό-οικονομική συμβολή στο κοινωνικό -οικονομικό γίγνεσθαι της Ελλάδας. Την άγρυπνη συνείδηση και του χρέους, ταυτισμένο με το αίμα της καρδιάς τους.

Θα έλεγε κανείς χωρίς υπερβολή ότι για ό,τι μεγάλο, σοβαρό και αξιόλογο οικοδομήθηκε στην προεπαναστατική και την μετά επαναστατική Ελλάδα σε ένα ιδιαίτερα μεγάλο βαθμό το οφείλουμε στην ουσιαστική αρωγή και συμμετοχή των δίγλωσσων-Ελλήνων. Αυτό ήταν και παραμένει μια ιστορική πραγματικότητα. Σαν κάτοικοι των ορεινών όγκων και κλεφτό αρματολοί οι Βλάχοι αστοί, με την απέραντη χωροταξική οργάνωση και την ιδιόμορφη σύνδεση της οικονομίας τους με την τότε διεθνή οικονομία, που αποτελούσε τον ζωτικό τους χώρο, στάθηκαν οι μπροστάρηδες για την ανάσταση της Ελλάδας.

Και όταν περνά από το Νου, ότι μια ασήμαντη επαρχία όπως η Νάουσα του Νομού Ημαθίας, την άνοιξη του 1711 της απέραντης και κραταιάς τότε οθωμανικής αυτοκρατορίας, όχι μόνο αρνήθηκαν να δώσουν τον συγκεκριμένο αριθμό παιδιών να γίνουν όπως μέχρι τότε Γενίτσαροι και ότι με μαγιά και αφετηρία αυτό το γεγονός, οι Έλληνες της Πελοποννήσου, της Ρούμελης, και των Νησιών, μαζί και η Μακεδονία ξεσηκώθηκαν, επαναστάτησαν, αγωνίστηκαν, οργανώθηκαν και με το τίποτα, οι πρόγονοί μας μόνοι κατάμονοι και σε αντιπαράθεση με όλα τα Ευρωπαϊκά ανακτοβούλια, αγωνίστηκαν επί οκτώ σχεδόν χρόνια και τελικά κατάφεραν η Νεοσύστατη Ελλάδα να γίνει κράτος. Το

κράτος που επιβιώνει μέχρι σήμερα και θα επιβιώσει γιατί:
Ακρίτας, αντάρτης, κλέφτης, παλικάρι, πάντα είναι ο ίδιος ο λαός!

Βέβαια, κάτι αντίστοιχο με αυτό της Νάουσας, που αρνήθηκαν να δώσουν τα αναλογούντα στην πόλη Ελληνόπουλα στο Σουλτάνο Βασιλιά για Γενιτσάρους, που ήταν ένα από τα πιο ειδεχθέστερα δοσίματα ανάμεσα στα πολλά αλλά, χωρίς βέβαια χρονικό προσδιορισμό, είναι αυτό του Δελβίνου που οι δίγλωσσοι της Τσαμουριάς, πολύ πιο προχωρημένο και που με περισσότερη σαφήνεια οι της περιοχής αγωνιστές δηλώνουν, όχι μόνο την άρνηση να δώσουν τα παιδιά στο Σουλτάνο βασιλιά, αλλά και υπόσχονται ότι το «Δελβίνο και Αγιοι σαράντα, θα σας τα πάρουμε για πάντα», γεγονός που σημαίνει ότι είχαν και αυτοί όπως οι Ναουσαίοι σαν απαρχή την άρνηση, ίσως και κάτι πιο προχωρημένο σε οργάνωση, αφού εκτός από την άρνηση διεκδικούσαν και συγκεκριμένους χώρους να πάρουν από τους Τούρκους κατακτητές.

Το Ποιητικό κείμενο των αγωνιστών του Δελβίνου και της Τσαμουριάς, που εκφράζει, όχι μόνο την απόφαση της μη παράδοση των παιδιών, αλλά και την χωροταξική συγκεκριμένη διεκδίκηση «Δελβινό και Αγιοι Σαράντα» έχει ως εξής:

«Δελβίνο και Τσαμουριά, δεν τα δίνουν τα παιδιά, στο σουλτάνο βασιλιά. Δελβινό και Αγιοι Σαράντα, θα σας πάρουμε για πάντα».

Αυτό ήταν το βασικό σύνθημα των αγωνιστών εκείνης της περιοχής την εποχή εκείνη. Συνεπώς, όπως η Αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγούδια. Και αν ο κάθε πόλεμος θέλει τραγούδια ο Απελευθερωτικός αγώνας, αγώνα για την ανάσταση της Πατρίδας θέλει: στόχους, συνθήματα και τραγούδια που να συμπυκνώνουν το νόημα του αγώνα για πατρίδα και Λευτεριά. Τέτοια σε περιεχόμενο που να εκφράζουν τον πόθο του σκλάβου λαού για λευτεριά ήταν τα τραγούδια του Δελβίνου και της Τσαμουριάς, μα και αυτά της Εθνικής Αντίστασης 1941-44. Στόχους και συνθήματα του η Λαϊκή Μούσα να τα κάνει τραγούδι. Να τα βάλει στο στόμα των σκλάβων. Να τους θυμίζουν τη σκλαβιά και τα αγαθά της λευτεριάς και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Αυτό ακριβώς έκανε η Λαϊκή Μούσα εκείνης της περιοχής. Αυτά τα πέντε συνθήματα των αγωνιστών τα έκανε τραγούδι. Οπως έκανε και το «Ως πότε παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά...Καλύτερα μιας ώρας Ελεύθερη ζωή παρά 400 χρόνια σκλαβιά και φυλακή το 21» και το «Παιδιά σηκωθείτε να βγούμε στους δρόμους, γυναίκες και άντρες με όπλα στους ώμους... » και «Στ' άρματα, στ' άρματα εμπρός στο αγώνα για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά...», «Εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα» κλπ στην κατοχή το 1941-44.

Να πως η Λαϊκή Μούσα μελοποίησε αυτούς τους σκοπούς και τα συνθήματα των αγωνιστών και τα έκανε εγερτήριο σάλπισμα του αγώνα, που οι τρεις κατακτητές είχαν πατήσει το Αγιο της χώρα.:

«Αϊντε Δέλβινο μωρέ Δέλβινο, ωρε Δέλβινο και Τσαμουριά.

Αϊντε Δέλβινο και Τσαμουριά, ωρέ δεν τα δίνουν τα παιδιά.

Αϊντε δεν ταδι-μωρε δεν τα δι, ωρε δεν τα δίνουν τα παιδια.

Αϊντε δεν τα δίνουν τα παιδιά, ωρε στο σουλτάνο βασιλιά

Αϊντε Δέλβινο μωρέ Δελβίνο και Αγιοι Σαράντα, Αϊντε Δέλβινο

Και Αγιοι Σαράντα, ωρε θα σας τα πάρου για πάντα.

Το κείμενο του τραγουδιού μου το έδωσε ο γιατρός κύριος Αναστάσιος Βασιάδης, τον οποίο και τον ευχαριστώ από καρδιά, που με τον προσφορά του συνέβαλε στο να εντοπίσουμε πιο αντικειμενικά τα ιστορικά φύτρα και την πορεία που ακολούθησαν τα Νάματα της Επανάστασης του 21. Το αλλο για τη Νάουσα είναι από τη Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια του Γιάννη Κορδάτου στον ένατο τόμο.

Μια Επανάσταση που έβαλε στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο τα εθνικο-απελευθερωτικά κινήματα στα Βαλκάνια και γενικότερα. Μια εξέγερση που την ξεκίνησαν οι κλέφτες, την προώθησαν πιο συνειδητά οι Αρματωλοί, την οργάνωσε, την

καθοδήγησε και της έδωσε αστικό επαναστατικό περιεχόμενο η «Φιλική Εταιρεία του Ρήγα» και την διεξήγαγαν οι Αστοί με εργαλείο το Ραγιά.

Οι Ραγιάδες ήταν σκλάβοι χριστιανοί και Έλληνες και μιλούσαν Ελληνικά, την πανάρχαια γλώσσα του πιο πλούσιου ως τότε και πασίγνωστου πνευματικού έργου των Ελλήνων και της χριστιανικής Εκκλησίας. Θρησκεία και Εκκλησία, ενώ ήταν μέρος της κατάκτησης το 1453, όταν πριν την άλωση της Πόλης, προτίμησε το Φέσι από την Τιάρα, αντιλήφθηκε ότι η αστική τάξη όπως και αλλού έτσι και στην Ελλάδα, όταν άρχισε επιρρεασμένη από τις γαλλικές δημοκρατικές ιδέες προσπάθησε να μορφώσει το λαό, φοβούμενη να μην χάσει τα προνόμια αντέδρασε. Όμως αντάρτης, κλέφτης παλικάρι είναι πάντα ο ίδιος ο λαός.

Από αρχή και ιδιοσυγκρασία οι δίγλωσσοι Βλαχό Έλληνες, είναι λαός πολιτισμού, εμπορίου, Ναυτιλίας και διεθνούς επικοινωνίας. Τα δεδομένα αυτά, κοινά γνωρίσματα των δίγλωσσων Ελλήνων, αποτελούσαν τον βασικό κορμό πάνω στο οποίο στηρίχθηκε ο εθνικό Απελευθερωτικός αγώνας το 18ο αιώνα. Και αποτελούσαν τον βασικό κορμό του 21, γιατί αυτοί αποτελούσαν τις τάξεις των Τραπεζίτών, των εμπόρων, των κυρατζίδων και караβοκύριδων, των μεγάλων κτηνοτρόφων και των πραματευτάδων, μα και της επικοινωνίας του ελλαδικού χώρου με τους υπόλοιπους λαούς του κόσμου λόγω των χερσαίων και θαλασσινών μεταφορών.

Ζώντας ένα μεγάλο κομμάτι στην Ευρώπη, αλλά και με τους εμπορικούς πράκτορες και υπαλλήλους, που είχαν στις διάφορες πρωτεύουσες και τα λιμάνια, διακινούσαν τις επαναστατικές ιδέες και τις κοσμοϊστορικές αλλαγές που συντελούνταν στο χώρο της Ευρώπης και της Βαλκανικής Χερσονήσου. Με κεφάλαιο τη γνώση, την πληροφορία και τα ανθηρά οικονομικά, όχι μόνο ύφαιναν μέρα τη μέρα τον καμβά της Επανάστασης, αλλά και πρωτοστάτησαν για την έναρξη και συμμετείχαν ενεργά στον αγώνα.

Και ενώ ήταν οι πρώτοι Στ Αρματα, Στ Τάματα, Στα Γρόσια και Στα Γράμματα και πρωτοστάτες στην εθνεγερσία και τους Βαλκανικούς πολέμους, μετά τη λήξη των βαλκανικών πολέμων, στη διάρκεια των οποίων λόγω ακριβώς του δίγλωσσου αποτέλεσαν το μήλο της Εριδος! Αυτό ακριβώς το γεγονός, τους

υποχρέωνε να διεξάγουν ένα σκληρό αιματηρό αγώνα όχι μόνο με τον δυνάστη, Βουλγάρους και τους Σέρβους, αλλά και με τούς ελάχιστους δίγλωσσους Ρουμανίζοντες Ελληνες, που η απουσία και η αδιαφορία της κρατικής συμπαράστασης για άγνωστους ακόμα λόγους, άφησε ανυπεράσπιστους στη φρενίρη Ρουμάνικη προπαγάνδα.

Στο πολυμέτωπο αυτό αγώνα είχαν υποστεί τα πάντα, αλλά και έδωσαν τα πάντα, αν δεν ήταν στο σύνολο πρωτεργάτες για την απελευθέρωση της Μακεδονίας. Και ενώ έδωσαν τα πάντα την επόμενη της απελευθέρωσης της Μακεδονίας, βρέθηκαν όχι μόνο λιδορούμενοι, αλλά και αμφισβητούμενοι, από τους «Μέτρ του Νότου και τους «Φαρδυμάνικους» ως προς την καταγωγή και τη σχέση τους με την Ελλάδα.

Σαν να μην έφτανε η αδυναμία και η αδιαφορία του κράτους να προσφέρει κάποια βοήθεια, ασφάλεια και εκπαίδευση, ο Μέγας Βενιζέλος, όπως δέχθηκε τον όρο των Τούρκων να είναι ο Πατριάρχης Τούρκος ηγέτης, το 1913 στην ομώνυμη διάσκεψη του Βουκουρεστίου, που καθόρισε και διεθνώς τα σημερινά σύνορα της ελληνικής Μακεδονίας, προκειμένου να διασφαλίσει την «απαραίτητη δήθεν» υποστήριξη της Ρουμανίας, στη διεθνή κατοχύρωση των εθνικών δικαίων, (ποια;) πρόσφερε στο Ρουμάνο Πρωθυπουργό Μαγιαρέσκου, σε αντάλλαγμα για τη «στήριξη», δέχθηκε και όχι μόνο χαρακτήρισε, αλλά και «αναγνώρισε» ότι οι δίγλωσσοι Ελληνες αποτελούν «μειονότητα» στην Ελλάδα πάρα την έντονη και έμπρακτη αντίθεσή τους.

Το γεγονός αυτό, εκτός από τις τεράστιες κοινωνικό-οικονομικές επιπτώσεις που είχε για την Ελλάδα γενικά και τους γεωγραφικούς χώρους που ζούσαν οι δίγλωσσοι ειδικά, δίπλα στα τόσα άλλα προβλήματα, που ζητούσαν μετά την απελευθέρωση της Μακεδονίας άμεση λύση, η ενέργεια αυτή του Βενιζέλου, δημιούργησε και εθνο-φυλετικές προστριβές, όχι μόνο ανάμεσα στους ίδιους τους δίγλωσσους αλλά και ανάμεσα σε δίγλωσσους και Πρόσφυγες και κυρίως των Ποντίων. Ενώ πριν την αναγνώριση οι ίδιοι οι δίγλωσσοι όχι μόνο καταπολεμούσαν την Ρουμάνικη προπαγάνδα, αλλά και περιφρονούσαν ή και πολεμούσαν ακόμα αυτούς που την αποδέχονταν.

Μετά όμως την αναγνώριση τα πράγματα πήραν Νομική υπόσταση. Θεσπίστηκαν κανόνες δικαίου ανάμεσα στις δυο χώρες. Κανόνες δικαίου που ρύθμιζαν ορισμένες ενέργειες και

εκδηλώσεις. Τώρα πια οι ασπαζόμενοι (για λόγους που δεν είναι του παρόντος) την ρουμάνικη προπαγάνδα, αν δεν λειτούργησαν όπως θα το ήθελε η Ρουμανία, με ορισμένες όμως ενέργειες δίπλα στο τραγικό λάθος του Βενιζέλου, ευτυχώς μια μικρή ελάχιστη μειοψηφία, αντί να την καταδικάσουν, αποδεχόμενοι την συμφωνία που υπέγραψε ο Βενιζέλος, ότι οι Βλάχοι αποτελούν μειονότητα στην Ελλάδα, διέπραξαν και αυτοί το ίδιο λάθος που διέπραξε ο Βενιζέλος.

Ξεχνώντας ή και αγνοώντας, ότι μετά την προσάρτηση του Μακεδονικού βασιλείου, η Μακεδονία μεταβλήθηκε σε Ρωμαϊκή επαρχία και σε λίγο ολόκληρη η Ελλάδα. Στο εξής οι δύο αυτοί κόσμοι θα συμβιώνουν, αν και λόγω παιδείας θα αγνοεί ο ένας την ύπαρξη του άλλου. Και ωστόσο θα είναι υποχρεωμένοι να ζήσουν για αιώνες ο ένας δίπλα στον άλλο. Ακόμα φαίνεται πως ο μέγας Βενιζέλος, όταν έβαζε αυτήν την κατάπτυστη υπογραφή, δεν γνώριζε ότι η λατινική για τη μεσαιωνική Δύση ήταν η μοναδική γλώσσα της διοίκησης και της διανοήσης και ότι το ίδιο φαινόμενο ίσχυε και για την μεσαιωνική ελληνόγλωσση γραμματεία και της καθ' ημάς Ανατολή και κυρίως ότι για δέκα τρεις και πλέον αιώνες οι δύο αυτοί κόσμοι αν και διαφορετικοί έζησαν μαζί.

Παραβλέποντας ο Βενιζέλος ή και παραγνωρίζοντας ακόμα και το γεγονός, ότι οι Βλάχοι ήταν ίσως οι μόνοι που αντέδρασαν στεναρά στην προσπάθεια αφομοίωσης, ότι δεν δέχθηκαν ποτέ ούτε τη Ρωμαϊκή πολύ περισσότερο την Οθωμανική κατοχή, μα ούτε και πειθάρχησαν ποτέ στην Οθωμανική κατοχή, και πολύ περισσότερο ότι δεν έμειναν με σταυρωμένα τα χέρια.

Στην αρχή ίσως όχι ενσυνείδητα. Με την πάροδο του χρόνου όμως, ήταν και ο ίδιος ο τρόπος της ζωής, που τους το επέβαλε να ανοίξουν μέτωπο με τους όποιους κατακτητές. Οτι ήταν αυτοί ακριβώς οι δίγλωσσοι Έλληνες, που είχαν προσφέρει ήδη τα μέγιστα στην εθνεγερσία και τη δημιουργία του πρώτου ελεύθερου ελληνικού κράτους και στόλισαν με ό,τι εκλεκτό είχε την εποχή εκείνη να προσφέρει η τεχνολογία σε κτίσμα και σε πολιτισμό. Και από τότε και σήμερα ακόμα η Αθήνα, στα ελληνικά γράμματα και σε κάθε άλλο τομέα του εθνικού βίου των Ελλήνων.

Ειδικά στον χώρο της Μακεδονίας από τον 17ο ακόμα αιώνα έκαναν τεράστιες προσπάθειες για τη διαμόρφωση και ανάπτυξη της εθνικής συνείδησης και την καλλιέργεια της συνείδησης ότι η

Μακεδονία είναι ελληνική. Και όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου του Μακεδονικού αγώνα, ήταν οι πρώτοι που πρωτοστάτησαν στη συγκρότηση του ελληνικού Κομιτάτου, που συντόνιζε και κατήφυνε τον αγώνα και έδωσαν τα πάντα στον αγώνα.

Και πρωτοστάτησαν γιατί ήταν αυτοί, που δέχονταν το κύριο βάρος των εκβιασμών και τη ζοφερή κατάσταση που επικρατούσε στην ύπαιθρο. Αυτών τα περιουσιακά στοιχεία και κυρίως τα κινητά-ζω-άρπαζαν ο κατακτητής και τα διάφορα αντί ελληνικά αντάρτικα σώματα. Αυτοί οι δίγλωσσοι Έλληνες, ήταν που δέχονταν όλων των ειδών τις πιέσεις και εκβιασμούς, από τα Βουλγάρικα αντάρτικα σώματα, συνεπώς και οι πρώτοι που ένοιωσαν την ανάγκη να αναληφθεί επιτέλους κάποια πρωτοβουλία να απελευθερωθεί η Μακεδονία.

Ο πόλεμος αυτός μέχρι και την ημέρα ακόμη που απελευθερώθηκε η Μακεδονία, δεν είχε τα χαρακτηριστικά ενός συμβατικού πολέμου. Ήταν ένας κλεφτοπόλεμος πιο σκληρός και πιο δύσκολος και από αυτόν του 21. Αυτή τη φορά Μακεδονικά και αργότερα Ελλαδικά σώματα, δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο τους Τούρκους αλλά και τους Βουλγάρους, που με προτροπή της Εξαρχίας δρούσαν οργανωμένα σε αντάρτικα σώματα με την ανοχή των Τούρκων.

Λένε πως η γνώση, η φήμη και η πληροφορία αποτελούν κεφάλαιο. Το κεφάλαιο αυτό μόνο οι δίγλωσσοι Έλληνες, που ζούσαν στην ύπαιθρο και τις στρούγκες, μπορούσαν όχι μόνο να το αποκτήσουν αλλά και να το διακινήσουν το κεφάλαιο: πληροφορία. Αυτοί οι δίγλωσσοι, έτρεφαν, στέγαζαν, περιφρουρούσαν και πληροφορούσαν το Μακεδονικά σώματα και το κεντρικά Κομητάτα των Μακεδονικών πόλεων και τη Βέροια, και τα όποια άλλα Μακεδονικά κομητάτα για τη αριθμητική δύναμη και δύναμη πυρός, τις κινήσεις και τον προορισμό-πορεία που θα ακολουθούσε το Βουλγαρικό σώμα, (λόγια του κτηνοτρόφου Παππού και Πατέρα μου) που κάτω από την αδήρρητη ανάγκη υποχρεώνταν πολλές φορές να τα φιλοξενήσουν...

Στην Ελλάδα η πιο ξακουστή και πλούσια σελίδα δόξας και ανιστορόβουλη αγάπη προς την πατρίδα γενικά και τον λαό ειδικά είναι η σελίδα των εθνικών ευεργετών και των αγωνιστών. Εκεί όμως που περισσότερο συγκεντρώνεται η μέριμνα και η στοργή των μεγάλων ευεργετών και αγωνιστών είναι η Παιδεία:

«Η πατρίς πρέπει να κάμει Σχολεία σε όλα τα χωριά. Εκ των γραμμάτων γεννάται η προκοπή, με την οποία λάμπουν τα ελεύθερα έθνη», διακήρυττε ο δίγλωσσος εθνεγέρτης και λυράρης της λευτεριάς Ρήγας Φεραίος και σε συνέχεια ο εξ ίσου δίγλωσσος Αδαμάντιος Κοραής με τον εθναπόστολο Πατροκοσμά βροντοφώναζαν: «Κάμετε Σχολεία! Παντού Σχολεία».

Τριπλός ήταν ο κίνδυνος που αντιμετώπιζε το Κομιτάτο: Τούρκοι, Βούλγαροι και ορισμένοι Ρουμανίζοντες αποτελούσαν την αντίπαλη πλευρά καθώς ο καθένας προσπαθούσε: οι Τούρκοι να την κρατήσουν, οι Βούλγαροι να την προσεταιριστούν και οι Ρουμανίζοντες να δημιουργήσουν μια «εστία τριβής» για τις μελλοντικές διαπραγματεύσεις όταν ο δυνάστης αργά ή γρήγορα θα εγκατάλειπε την Μακεδονία.

Φαίνεται πως για τον Βενιζέλο, δεν έφτανε το γεγονός ότι τους θυσίασε τους δίγλωσσους Ελληνες, σαν Ιερό σφάγιο στο βωμό της απελευθέρωσης της Μακεδονίας και η κάθε είδους συμμετοχή και προσφορά, έπρεπε οι δίγλωσσοι Ελληνες, να γίνουν και το ζωντανό σύμβολο της ελληνικής ελεύθερης Μακεδονίας. Και όχι μόνο αλλά και να υποστούν την χειρότερη ταπείνωση ότι δεν είναι Ελληνες. Να αμαυρώσει-κηλιδώσει την μακρόχρονη ιστορία και να τους αγνοηθεί η προσφορά.

Και το ακόμα πιο τραγικό-εγκληματικό και απάνθρωπο προκειμένου η φιλελεύθερη παράταξη και κυρίως η κεντροδεξιά πτέρυγα του για να εξασφαλίσει τους ψήφους των Πρόσφυγων γενικά και των Ποντίων ειδικά, δεν δίστασε να καλλιεργήσει τη διχόνια συνθηματολογώντας ότι οι Βλάχοι δεν είναι Ελληνες. Δεν δίστασε να εκμεταλλευτεί την αντίθεση συμφερόντων στον επαγγελματικό χώρο για κομματικούς και μόνο σκοπούς ένα τέτοιο εθνικό θέμα...

Η αντίθεση αυτή συνίστατο στο γεγονός ότι οι Βλάχοι, σαν κτηνοτρόφοι ήθελαν η μη καλλιεργούμενη Γή να παραμείνει βοσκοτόπια. Οι Πόντιοι που στην πλειοψηφία τους ήταν γεωργοί, σαν γεωργοί και πρόσφυγες ήθελαν να μετατραπεί σε καλλεργήσιμη γη σε καλλιεργούμενη και να μοιραστεί στους ίδιους. Στο όνομα λοιπόν, του κομματικού και μόνου συμφέροντος, εκτός του ότι απαλωτρίωσαν τα ιδιόκτητα μεγάλα Βλάχικα κτήματα σε εξευτελιστικές τιμές, δεν δίστασαν να διαμορφώσουν εκείνα τα επαίσχυντα και εθνοκτόνα συνθήματα : «Εσείς δεν είστε Ελληνες. Ειστε Ρουμάνοι και σαν Ρουμάνοι να

πάτε στη Ρουμανία» κλπ και οι δίγλωσσοι Έλληνες υπερασπιζόμενοι τον εαυτό τους, απαντούσαν «ανάθεμα το καράβι που σας έφερε».

Ο Βενιζέλος όμως, ενώ γνώριζε ότι αυτά θα οδηγούσαν, με μαθηματική ακρίβεια σε αυτές τις τραγικές συνέπειες και οι επιπτώσεις για τη χώρα θα ήταν οδυνηρές, δεν δίστασε να προσφέρει Ιερό σφάγιο αυτούς, στους οποίους ο ελληνισμός, οφείλει τα πάντα. Και όχι μόνο αλλά για να μη φανεί το μέγεθος του εγκλήματος που διαπράχθηκε, κατασκευάστηκε αντίστοιχα και η Νεοελληνική ιστορία στα μέτρα τους και ειδικά το κομμάτι που αφορά τον εθνικό αγώνα που έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές για την εθνική Παλιγγενεσία το 21 και τον αγώνα του 1912.

Επειδή στο κεφάλαιο δίγλωσσοι Έλληνες γενικά και στον Μακεδονικό αγώνα ειδικά, η Νεοελληνική ιστορία, θέλοντας να καλύψει, αυτούς που δέχθηκαν να χαρακτηριστούν στο σύνολό τους οι δίγλωσσοι Έλληνες Ρουμανική μειονότητα. Αντί η Ελληνική ιστορία να καταδικάσει σαν εθνικό έγκλημα αυτήν την συναλλαγή, για να αποσείσει την ιστορική ευθύνη από τους τα Φαύλα Πράξαντες, εκμεταλλεύτηκε ορισμένες άστοχες και άσχετες με την πραγματικότητα εκδηλώσεις αυτής της άστοχης δράκας των δίγλωσσων για να τους απαλλάξει από τις όποιες ευθύνες,

Αυτή ακριβώς η αποδοχή, εκτός του ότι αύξησε τον αριθμό της δράκας (το ζήσαμε στην κατοχή), αν τελικά δεν βάλουμε τα πράγματα στις πραγματικά ιστορικές τους διαστάσεις, και αν δεν προσέξουμε, το έγκλημα αυτό κάποτε θα βρούμε μπροστά μας. Και θα το βρούμε, γιατί το πολιτιστικό τμήμα του Σέιντ Ντιπάρτμεν, που στηρίζει την πολιτική του στο «διαίρει και βασίλευε», θέλει παρακάμπτοντας την Ευρωπαϊκή Ένωση, να ρυθμίζουν οι ΗΠΑ και τα θέματα των Βαλκανίων, θα το φέρει στην κατάλληλη στιγμή στην επιφάνεια αυτό το φασούλι της μειονότητας στο προσκήνιο.

Και τότε καμιά ιστορική αλήθεια, δεν θα εκφράζει ο πρόλογος του κυρίου Κώστα Στεφανόπουλου πρώην Προέδρου της Δημοκρατίας στο βιβλίο «Ποιοί είναι οι Βλάχοι» του κυρίου Αστέρη Κουκούδη: «...οτι οι Βλάχοι δεν πρέπει να θεωρούνται ως μια εξελληνισμένη ομάδα ή μια ομάδα διχασμένη ανάμεσα στις εθνικές προπαγάνδες των αρχών του 20ου αιώνα, αλλά ως μια

γνήσια έκφραση της Ρωμιοσύνης...Και συνεχίζει «για ό,τι σοβαρό μπορεί να περηφανευθεί ο Ελληνισμός, εκπαίδευση, οικονομική η επαναστατική δραστηριότητα, τουλάχιστον από τα τέλη του 18ου αιώνα και ως τον διαμελισμό της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, οικοδομήθηκε σε ένα ιδιαίτερα καθοριστικό βαθμό με την ουσιαστική αρωγή των Βλάχων...

Ετσι οι Βλάχοι προβάλουν στο νεότερο ιστορικό προσκήνιο ως μια τάξη ευπόρων κτηνοτρόφων και πραγματευτάδων, αλλά και κλεφτό αρματωλών...Από τις τάξεις αυτές προήλθε μεγάλο μέρος των Δασκάλων και των πολεμιστών του γένους στη Θεσσαλία, την Ηπειρο και τη Μακεδονία, αλλά και ένα μεγάλο πλήθος από εμποροβιοτέχνες που στελέχωσαν τις ορθόδοξες κοινότητες των αστικών κέντρων σε ολόκληρη τη Βαλκανική..

.Είναι κατ' εξοχήν αστοί σε ολόκληρη σχεδόν την Ηπειρωτική Ελλάδα, με τεράστια συνεισφορά στην οικοδόμηση της Ελληνικής πατρίδας, Οι μαρτυρίες υπάρχουν από τα επιβλητικά Νεοκλασικά κτίσματα των Αθηνών, ως τα εκπαιδευτήρια των Μακεδονικών Κωμοπόλεων, από τον πρώτο Πρωθυπουργό της Ελλάδας Ιωάννη Κωλέτη και τους εθνικούς ευεργέτες...».

Εγώ δίπλα στα όσα λέει ο πρώην Πρόεδρος κ Κ. Στεφανόπουλος, για τη συνεισφορά των Βλάχων στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της σύγχρονης Ελλάδας, θα πρόσθετα και ένα τεράστιο δίκτυο εμπορικών επιχειρήσεων στην Αίγυπτο, στις Ευρωπαϊκές και ειδικά στις Βαλκανικές χώρες, με δεκάδες υποκαταστήματα και αντίστοιχους πράκτορες η κάθε μια. Και είναι αυτοί ακριβώς οι εμπορικοί οίκοι και οι άνθρωποι που τους διεύθυναν που ήρθαν πρώτοι σε επαφή και επικοινωνία με τις σύγχρονες και επαναστατικές ιδέες της Ευρώπης και του κόσμου και ειδικά με αυτές της Γαλλικής Επανάστασης. Και ήταν αυτές ακριβώς οι ιδέες που ανταποκρίνονταν στα κοινωνικό-οικονομικά τους συμφέροντα γι' αυτό και συμμετείχαν, αν δεν πρωτοστάτησαν για την ίδρυση της «Φιλικής Εταιρείας». Ήταν αυτοί που μεταλαμπάδευσαν αυτές τις ιδέες που αποτέλεσαν το εγερτήριο σάλπισμα για την αποτίναξη του Οθωμανικού ζυγού, αλλά και το Θωρικό Αβέροφ για να την προστατεύση.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι η «Φιλική Εταιρεία» ιδρύθηκε στην Οδυσσό και η Επανάσταση κηρύχθηκε στο Ιάσσι της της Ρουμανίας στις 22 του Φλεβάρη το 1821 και όχι στις 25 του Μάρτη όπως την καταγράφει η Ελληνική ιστορία. Ναι στο

Ιάσσι της Ρουμανίας όπου σε ανάμνησή της υπάρχει η εντοιχισμένη πλάκα με τα εξής χαρακτηριστικά λόγια:

ΔΙΑΒΑΤΗ

**ΕΔΩ ΣΤΟ ΣΚΟΝΕΛΙ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 1821 ΕΠΕΣΑΝ
ΗΡΩΙΚΑ ΜΑΧΗΤΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΣΕ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΟΘΩΜΑΝΩΝ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΕΝΟΙ ΤΟΥΣ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ
ΟΝΕΙΡΟ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ.
Ελληνική κοινότητα Ιάσιου.**

Ετσι, όπως γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία και ο τρόπος που διδάχθηκε και αυτό ακόμα το 21, δείχνει ότι παρά την προσπάθεια δεν κατορθώσαμε να συνδέσουμε γόνιμα και δημιουργικά την αρχαία με τη σύγχρονη ιστορία. Γιατί αν την είχαμε συνδέσει θα ξέραμε ότι ο αχανής ελληνορωμαϊκός κόσμος, που αρχίζει πολύ πριν από τη γέννηση του Χριστού ήταν δίγλωσσος.

Προκειμένου να προσεταιριστούν λοιπόν ψηφοθηρικά τους πρόσφυγες γενικά και τους Πόντιους ειδικά, δεν δίστασαν να καταφύγουν και στα πιο βρόμικα και ταπεινά μέσα: να θεωρείται ντροπή, του να είναι κάποιος δίγλωσσος και εν πολλοίς να χαρακτηρίσουν παρία ανθρώπους στους οποίους ο ελλαδικός πολιτισμός οφείλει αν όχι **ΟΛΑ**, οφείλει **ΠΟΛΛΑ** στους δίγλωσσους Έλληνες.

Με βάση αυτήν την τακτική και κατάπτυστη υποδομή η Βασιλό-μεταξική δικτατορία απαγόρευσε και τη γλώσσα και έστειλε πολλούς στην εξορία με το στίγμα...Το ίδιο συναίβενε, μα και συμβαίνει με τον εξελληνισμό των Μακεδόνων, όσον αφορά στους δίγλωσσους Μακεδόνες, αλλά και την ελληνικότητα της Μακεδονίας. Και σε αυτό το κατ' εξοχή εθνικό θέμα οι «ταγοί μας» χωρισμένοι.

Χτισμένες οι Νέες γενιές μέσω της σχολικής παιδείας και όλων των άλλων ιδεολογικό-πολιτικών μηχανισμών, με μια απόλυτα εθνικιστική και ταξική ιστορική παιδεία, δεν δίστασαν να θυσιάσουν τα πάντα στο βωμό του όποιου ταπεινού οφέλους...Χωρίς καμιά αντικειμενική και νηφάλια προσέγγιση, μελέτη και ανάλυση του θέματος διγλωσσία και γαλουχημένοι με την αργή οργή απόρριψη του «διαφορετικού» συνεπικυρούμενοι και από τα ιδιαίτερα τοπικά συμφέροντα του Νότου, το θέμα της διγλωσσίας στην Ελλάδα σκόνταψε όπως και τόσα άλλα πάνω

στο κατασκευασμένο είδωλο ενός αρχαίου Ελληνα. Τον Ελληνα, με τον κλασικό χιτώνα που χρησιμοποιεί την Αττική διάλεκτο της εποχής του Δημοσθένη και την σκόπιμα κατασκευασμένη από τους λόγιους το Φανάρι και την καθαρεύουσα αργότερα.

Με αυτό ακριβώς το είδωλο που διαμορφώθηκε μέσω της σχολικής και της γενικότερης παιδείας, οδήγησε με βεβαιότητα σε λαθεμένες εκτιμήσεις οσον αφορά τους αυθεντικούς προγόνους του γένους των Ελλήνων. Ετσι διαποτισμένες οι Νέες γενιές μέχρι το μεδούλι ότι εμείς οι Νότιοι είμαστε Ελληνες και όλοι οι άλλοι και ειδικά οι «δίγλωσσοι είναι έξεστοι, χωριάτες και βάρβαροι». Οι Σλαβομακεδόνες Βούλγαροι, οι Βλάχοι Ρουμάνοι και όσοι Τούρκοι έμειναν άπιστοι και εχθροί, φτάσαμε στο σημείο πολλοί να αγνοούν ότι το κυρίαρχο κομμάτι της χιλιό τραγουδισμένης Ρωμιοσύνης και κυρίως να αγνοούν ότι οι Βλάχοι και οι Σαρκατσάνοι, είναι οι πιο αυτούσιοι και αυθεντικοί Ελληνες και οι πιο κοντά στις ρίζες του γένους των Ελλήνων Ελληνες.

Με αποκορύφωμα αμέσως μετά την απελευθέρωση το 1944, να θεωρούνται Βούλγαροι οι εκατοντάδες χιλιάδες Αντιστασιακοί Αριστεροί, με εκείνο το εμετικό «αγωνιστικό τραγούδι των εθnikοφρόνων». Οποιος δεν θέλει Βασιλιά, πατρίδα και Θρησκεία του κάνουμε τα έξοδα να πάει στη Βουλγαρία, τη Ρουμανία κλπ.

Και μια και ο λόγος για την Αντίσταση, επειδή κάνω ειδική αναφορά στους Βλάχους, θεωρώ ότι πρέπει να αιτιολογήσω αν όχι να εξηγήσω την ευρύτατη συμμετοχή των δίγλωσσων στην Εθνική Αντίσταση. Και το κάνω αυτό γιατί και μέσα στο ίδιο το κίνημα ευτυχώς από λίγους ακούστηκαν φωνές ή και διατυπώθηκαν απόψεις ότι οι Βλάχοι, αν όχι στο σύνολο, πολλοί το «έπαιζαν δίπορτο»: Όταν βρίσκονταν σε Γερμανό κρατούμενη περιοχή ή που ελέγχονταν από κάποιον εθνοϊσμό σκεπτόμενοι τα περιουσιακά τους και μόνο στοιχεία, προσάρμοζαν τη στάση τους με αυτούς που έλεγχαν το χώρο πχ το χειμώνα στον κόμπο με τους δωσίλογους Πουλικούς, Σκαπέρδα κλπ ή όποιου άλλου φυράματος εθνοϊσμό και την άνοιξη που ανάβαιναν στα βουνά ταυτίζανε τη στάση τους με αυτήν του ΕΑΜ. Πριν προχωρήσω, θα θυμίσω τους φίλους αυτούς ότι και η ηγεσία της Εθνικής Αντίστασης, όπως και το 1821 ήταν σε μεγάλο βαθμό δίγλωσσοι.

Ο πόλεμος, ο κάθε πόλεμος προκαλεί όλων των ειδών τις καταστροφές, υλικές αλλά και ανθρώπινες ζωές. Νικητής από τον πόλεμο βγαίνει αυτός που είναι παρών μετά τη λήξη του. Το ίδιο

ισχύει και για τις υλικές καταστροφές. Μπορεί ο πόλεμος να έχει νικηφόρα κατάληξη για τη χώρα, αν όμως το κάθε συγκεκριμένο άτομο, για λόγους αντικειμενικούς όπως αυτή των Βλάχων, δεν περισώσει και τα προ του πολέμου υπάρχοντα περιουσιακά του στοιχεία ή βρει με λιγότερες ζημιές, τότε το άτομο αυτό ή η οικογένεια, δεν συγκαταλέγεται ανάμεσα στους νικητές του πολέμου, αλλά με τους ηττημένους αφού έχει ήδη καταστραφεί οικονομικά.

Η τέτοια συμμετοχή των Βλάχων στην Αντίσταση εκτός από την φιλοπατρία τους, οφείλεται και στην κατ' αποκλειστικότητα σχεδόν απασχόλησή τους με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές, καθώς και τη μόνιμη εγκατάστασή λόγω της φύσης της εργασίας τους στους ορεινούς όγκους της χώρας. Οι Βλάχοι ήταν από τους πρώτους που εντάχθηκαν στην Αντίσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η παράδοση της συμμετοχής τους στους εθνικούς αγώνες, οι Βλάχοι και στην Αντίσταση είχαν αναλογικά μεγάλη συμμετοχή και έπαιξαν ένα ξεχωριστό ρόλο, όπως ξεχωριστός ήταν ο ρόλος των Βλάχων στο διάβα των αιώνων.

Οι Βλάχοι ήταν πάντα, πρώτοι στ' Αρματα, τα Τάματα, στα Γρόσια και στα Γράμματα. Και στην Αντίσταση, δεν υστέρησαν σε συμμετοχή και προσφορά. Οι Βλάχοι γενικά και τα Βλαχοχώρια ειδικά, χωρίς εξαίρεση από την πρώτη μέρα της κατοχής εντάχθηκαν στον αγώνα και πρόσφεραν ανεκτίμητες υπηρεσίες. Υπηρεσίες, που δεν μπορούσε να προσφέρει ο οποιοδήποτε. Μια από τις πολλές η πιο πολύτιμη, ήταν ότι με τον οπλισμό, τα πυρομαχικά και τα ζώα που είχαν φέρει μαζί τους από τον αλβανικό πόλεμο και αυτά που είχαν μαζέψει από τα εγκαταλειμμένα από τον υποχωρούντα στρατό όπλα και πυρομαχικά, έδωσαν τη δυνατότητα στα πρώτα αντατροπήματα του ΕΛΑΣ να οπλισθούν με τα όπλα και τα πυρομαχικά και με τα ζώα να αποκτήσει μέσα μεταφοράς.

Ομως και οι ίδιοι από την αρχή ακόμα εντάχθηκαν ομαδικά στις ανταρτό ομάδες του ΕΛΑΣ. Ενας πολύ μεγάλος αριθμός συμμετείχε στην ανώτατη ηγεσία του Εθνικού Απελευθερωτικού κινήματος όπως: Ο Αλεξ Σβώλος, ο Γεωρ Σάντος, ο Στεφ Σαράφης, ο Αντρέας Τζίμας (Σαμαρινιώτης) κλπ. Μα και στα χαμηλότερα κλιμάκια εκατοντάδες είναι αυτοί που διακρίθηκαν για την ξεχωριστή παλικάριά τους και αναδείχθηκαν διοικητές

τμημάτων και σε αρκετές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που στον αγώνα για τη λευτεριά της πατρίδας έχασαν τη ζωή τους.

Οι Βλάχοι κατά κύριο λόγο, προπολεμικά ασχολούνταν με τις μεταφορές (Καραβάνια) και την κτηνοτροφία, κυρίως γιδοπρόβατα και παραγωγή αλόγων και ελεύθερης βοσκής βοοειδών. Το γεγονός αυτό πείθει, ότι λόγω του επαγγέλματος, εκτός από κάποιο σπίτι αν είχαν ακίνητη περιουσία και αυτοί που ήταν έμποροι, όλα τα άλλα περιουσιακά στοιχεία που είχαν ήταν κινητά. Και όχι μόνο κινητά, αλλά και σε κάθε εθνικό αγώνα η περιουσία τους ήταν εκτεθειμένη στις εμπόλεμες περιοχές και ζώνες όπου γίνονταν οι συγκρούσεις. Και τους χώρους που γίνονται συγκρούσεις δεν σκοτώνονται μόνο οι εμπόλεμοι, αλλά και τα ζώα και ο ίδιο ο αγωγιάτης ή και ο τσομπάνης, που οι Γερμανοί ή οι αντάρτες τον πήραν χωρίς τη θέλησή του αγγαρία.

Και το βασικότερο, δεν ήταν μόνο κινητή (αυτό ίσχυε για όλους), εκτός του ότι ήταν εκτεθειμένη σε όλους τους φυσικούς κινδύνους και τις απώλειες ζωϊκής φθοράς: Αρρώστιες, κλοπές, λύκος επιτάξεις κλπ. Σε ανώμαλες καταστάσεις, όπως ο Μακεδονικός αγώνας, ο αλβανικός πόλεμος, η κατοχή και ο εμφύλιος, η ανώμαλη μετ' απελευθερωτική περίοδο, με τις πλειάδες των συμμοριών που δρούσαν ανεξέλεγκτες και οι δικτατορίες, όλες οι μορφές των περιουσιακών στοιχείων διατρέχουν κάποιον κίνδυνο μικρό ή μεγάλο. Οι περιουσίες όμως των Βλάχων λόγω φύσης σαν κινητή και αναγκαία για τις μεταφορές και σαν η πιο πολύτιμη-βρώσιμη για τον άνθρωπο, διέτρεχε τους μεγαλύτερους και τους περισσότερους.

Το κρέας, το γάλα, το τυρί και το βούτυρο, δεν είναι μόνο από τα πιο βασικά είδη διατροφής, αλλά και προτιμούνται σε σχέση με τα λαχανικά και τα όσπρια. Έπειτα τα βρώσιμα αυτά προϊόντα ήταν τους χώρους που βρίσκονταν οι εμπόλεμοι. Το ίδιο και τα μεγάλα ζώα, μουλάρια, άλογα και γαϊδουράκια, χρήσιμα για όλες τις μεταφορές και κυρίως για τις ορεινές περιοχές.

Δεν έχω τα απαραίτητα στοιχεία για να περιγράψω με λεπτομέρεια το τι πρόσφεραν στον αγώνα τα βλαχοχώρια και ιδιαίτερα εκείνα που βρίσκονταν στις ορεινές περιοχές. Εκείνο που γνωρίζω είναι το γεγονός ότι τα βλαχοχώρια της Πίνδου, όπως και όλα τα άλλα χωριά σε αυτή την ορεινή περιοχή, αλλά και του Βερμίου, Πιέρια και του Καϊμάκτσαλαν, που ήταν στην περιοχή ευθύνης της Χης Μεραρχίας, είναι ότι τα βλαχοχώρια

ήταν αυτά που έδωσαν τη δυνατότητα στα συγκεντρωμένα τμήματα, να στεγαστούν, να συντηρηθούν από άποψη διατροφής και τροφοδοσίας, να ανασυγκροτηθούν και να οργανωθούν σε κανονικές μονάδες. Τα χωριά αυτά, έκοβαν τη μπουκιά από το στόμα και το έδιναν στον ΕΛΑΣ επί μήνες ή στη διάρκεια των μακρόχρονων επιχειρήσεων.

Πολλά βλαχοχώρια, γι αυτήν ακριβώς την πολύπλευρη συμμετοχή τους στον αγώνα, δοκίμασαν τον αγρι ανθρωπισμό των Γερμανών και των εθνοκτόνων συμμοριών που τα λήστευαν, τα έκαιγαν και κατέστρεψαν συθέμελα (Κλεισούρα και πολλά άλλα χωριά. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι όλος ο λαός πρόσφερε και ειδικά η ύπαιθρος και ειδικότερα τα ορεινά ανεξάρτητα αν ήταν Βλάχοι, Πόντιοι, Σλαβομακεδόνες ή εντόπιοι. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα στους Βλάχους και τους απασχολούμενους με τη γεωργία αυτό συνίσταται στο γεγονός ότι τα περιουσιακά στοιχεία των Βλάχων ήταν κινητά και βρώσιμα, ενώ των γεωργών κατά κύριο λόγο ήταν ακίνητα.

Οι κατακτητές και οι συνεργάτες τους, μπορεί για λόγους στρατηγικούς να μετατρέψουν ένα τεράστιο κομμάτι γης, μέσα στο οποίο να υπάρχουν πολλές αγροτικές περιουσίες σε στρατόπεδο ή κάποια άλλα χρήση, όταν φύγουν όμως οι κατακτητές δεν θα το πάρουν το χωράφι μαζί τους, ενώ τα άλογα και τα μουλάρια, εκτός ότι μπορούν να σκοτωθούν στο χώρο των συγκρούσεων, να τα πάρει μαζί τους ο κατακτητής φεύγοντας και τα γιδοπρόβατα να έχουν καταλήξει στα καζάνια των μαγειρειών του κατακτητή και του αντάρτη. Παραδείγματα υπάρχουν χιλιάδες.

Αν δεχθούμε ότι η συνείδηση κάθε λαού και ατόμου, αποτελεί αντανάκλαση του υλικού αντικειμενικού κόσμου, και ότι ανάμεσα στα όποια άλλα δεδομένα είναι και η περιουσία στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής αποτελεί στοιχείο στη διαμόρφωση της συνείδησης, τότε πρέπει να δεχθούμε ότι η συνείδηση των ανθρώπων της σταθερής περιουσίας διαφέρει από εκεί των ανθρώπων της κινητής. Αυτή ακριβώς η προσπάθεια των δίγλωσσων να περισώσουν όσο δυνατόν μέρος από την κινητή τους περιουσία που κάθε μέρα απειλούνταν από τους εμπόλεμους χαρακτηρίστηκε «δίπορτο», από τους εκάστοτε Μέτρ της μιας ή της άλλης πλευράς και αυτό ήταν άδικο αν όχι έγκλημα.

Η ζωή όμως απέδειξε, ότι ενώ η αμετακίνητη περιουσία μετά τη λήξη της όποιας εθνικής περιπέτειας με ελάχιστες εξαιρέσεις παρέμεινε στη θέση της, η κινητή και στον αλβανικό πόλεμο, την κατοχή και τον εμφύλιο, ποτέ δεν βρέθηκε τόση οση ήταν πριν τον πόλεμο την κατοχή και τον εμφύλιο.

Στη Βέροια πριν από τον αλβανικό πόλεμο οι δίγλωσσοι λόγω επαγγέλματος είχαν αρκετές δεκάδες χιλιάδες άλογα και μουλάρια τα οποία επιτάχθηκαν για τις ανάγκες του πολέμου. Κανένα όμως από αυτά δεν επανήλθε στον ιδιοκτήτη του. Το ίδιο συνέβει και με τα γιδοπρόβατα. Ενώ συνέχιζαν να γεννούν μετά την απελευθέρωση το αριθμητικό αποτέλεσμα ήταν πολλαπλάσια αρνητικό. Και ενώ τα οσα επιταγμένα επέζησαν του Αλβανικού πολέμου δεν επέστρεψαν σε αυτούς που τα παρέδωσε στην επίταξη, ο κ Κώστας Ρέντης υπουργός εσωτερικών το Δεκέμβρη του 1945 έστειλε μπιλετάκι στο υπουργό Γεωργίας Χρύσανθο Ευεπλίδη με το οποίο: «Αγαπητέ μου Χρύσανθε, Σε παρακαλώ πολύ να δώσεις εντολή να διατεθώσι δια την ιδιαιτέραν μου πατρίδα Κορινθία 200 ημίονοι και 50 φοράδες. Φιλικώτατα Κ Ρέντης». Αλήθεια από πού βρέθηκαν αυτοί οι ημίονες και οι φοράδες που ο κ Κ Ρέντης προνομιακά θα έδινε στην ιδιαίτερη Πατρίδα του Κορινθία;

Αντί λοιπόν, η ιστορία καθώς είναι η περιγραφή των εκάστοτε εθνικών και τοπικών γεγονότων, να αποτελέσει το βασικό όργανο και ο συνεκτικός κρίκος, να καταγράψει σωστά τα γεγονότα, την ώρα που αυτά διαδραματίζονται και έχουν τη φλόγα της αμεσότητας, ώστε να αποτελούν κομμάτι της ζωντανής ιστορίας, έτσι όπως έγιναν και όχι όπως θέλαμε να είχαν γίνει είτε μας αρέσει είτε όχι για να εξυπηρετηθούν τοπικές και προσωπικές ακόμα σκοπιμότητες, από αυτό ακριβώς το γεγονός πολλά πράγματα στη χώρα μας δεν καταγράφηκαν ιστορικά σωστά και δίκαια.

Και σαν να μην έφτανε αγοροπωλησία των απόντων και των άκαπνων από τους εθνικό-κοινωνικούς αγώνες, διαποτισμένοι καθώς ήταν και παραμένουν και σήμερα μέχρι το μεδούλι μέσω της σχολικής παιδείας και την ιστορία που έγραψαν στα δικά τους μέτρα και σταθμά, προκειμένου να εξυπηρετηθούν τοπικές και προσωπικές ακόμα σκοπιμότητες, δεν αρκέστηκαν στα προηγούμενα συνθήματα. Τώρα προκειμένου να είναι αυτοί οι πρώτοι και οι μόνοι πολιτισμένοι διαμόρφωσαν τη σύγχρονη και

τραγική για τη χώρα αντίληψη που οδήγησε σε ένα γενικότερο διαχωρισμό με το ακόμα πιο ευρύ και κατάπτυστο σύνθημα-Σλόγκαν Εμείς είμαστε «Ελληνες» και αυτοί οι άξεστοι, χωριάτες «βάρβαροι Βλάχοι».

Μια λοιπόν, που οι Βλάχοι ήταν Ρουμάνοι και οι Σλαβομακεδόνες Βούλγαροι ήταν επιβεβλημένο «οι Νέες χώρες» λες και δεν επρόκειτο για την Ελλάδα, έπρεπε ο επεκταθής κρατικός μηχανισμός να επανδρωθεί με ανθρώπους... Και αφού οι Βλάχοι ήταν Ρουμάνοι, οι Σλαβομακεδόνες Βούλγαροι και οι τουρκόφωνοι εχθροί, δεν έπρεπε να καταλάβουν θέσεις κλειδιά στους όποιους μηχανισμούς του κράτους, αλλά και να μπει σε κίνηση η καλλιεργημένη έντεχνα «πατροπαράδοτη» ελληνική διχόνοια. Έπρεπε αυτοί που θα επάνδρωναν τον κρατικό και όποιον άλλο μηχανισμό να είναι «γνήσιοι» Έλληνες.

Ετσι την επόμενη της απελευθέρωσης της Μακεδονίας μια εκτεταμένη παρουσία που θα παγιωθεί κυρίως με τη μετάθεση στη Μακεδονία, όχι μόνο διοικητικών υπαλλήλων, στρατιωτικών και Σωμάτων Ασφαλείας, αλλά και Ιερείς, αγροφύλακες και τα όποια άλλα αξιώματα ανατέθηκαν κατά κανόνα στους Νοτιοελλαδίτες, του κέντρου και Κρητικούς. Και ο συγγενής έφερνε το συγγενή και φίλος το φίλο και γνωστός το γνωστό. Με το πέρασμα του χρόνου διαμορφώθηκε μια ιδιόμορφη τοπική αριστοκρατία που καθόριζαν και ρύθμιζαν τα πάντα.

Και οι Μακεδόνες αγωνιστές, που ενώ γνώριζαν, ότι η Μακεδονία για λόγους στρατηγικούς δεν θα απελευθερώνονταν το 21, αφού έδωσαν όσο αίμα χρειάστηκε προκειμένου να εγγράψουν υποθήκη στην παγκόσμια συνείδηση, ότι η Μακεδονία είναι ελληνική κατάβηκαν, στη Ρούμελη και το Μοριά και πολέμησαν στο πλευρό τους για την απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης.

Να δημιουργηθεί η πρώτη ελληνική κρατική οντότητα, έστω και μικρή στην αρχή. Να μπουν τα θεμέλια του πρώτου Ελεύθερου ελληνικού κράτους. Αυτοί μπορούσαν να περίμεναν. Το καθήκον τους το έκαναν. Τώρα μπορούσαν να γυρίσουν στα σπίτι και τις δουλειές τους, που τις άφησαν για να συμμετάσχουν στον αγώνα. Έπειτα είαι και η πείρα που έλλειπε... Μα και το σaráκι της «αμφιβολίας» αν οι ίδιοι οι Μακεδόνες ήταν ικανοί να διαχειριστούν τα εθνικά θέματα και να προστατεύσουν την ελληνικότητα της Μακεδονίας!

Ομως υπάρχει η ιστορία και η ζωή που πείθει μα και διαψεύδει. Και για του λόγου το αληθές οι διγλωσσοί Έλληνες-Βλάχοι βάρβαροι θα αναφερθώ σε μια από τις πολλές αξιοθαύμαστες πόλεις που ζούσαν αυτοί οι άξεστοι και βάρβαροι Βλάχοι την Μοσχόπολη.

Η Μοσχόπολη γράφει ο Θεόφραστος Γεωργιάδης :
«...κτισθείσης τον 14ο αιώνα αποκαλύπτει εις ημάς ολόκληρον ιστορίαν της εμπορικής, βιομηχανικής και πνευματικής αναγεννήσεως των Ελλήνων της προηγηθείσης των αγώνων υπέρ της απελευθερώσεως αυτών». και σε άλλο σημείο λέει «...ήτο σπουδαίο πολιτικό και θρησκευτικό κέντρο. Λόγω της υψηλής μορφώσεως των κατοίκων της, την οποίαν ούτοι ελάμβαναν εις την Ακαδημίαν της παρά των λογίων Καθηγητών της και τον λόγιον Κλήρον της την άρτια οργανωμένη παιδεία με τις βιβλιοθήκες και τα τυπογραφεία της, διαφώτιζε ολόκληρη την Χερσόνησο του Αίμου και ολόκληρο τον υπόδουλο ελληνισμό...»
Και αλλού «...η ακμής της οφείλετο κυρίως εις την ανάπτυξιν του εμπορίου, το οποίον διεξήγον οι κάτοικοί της με τας πόλεις της Ευρώπης, και προ πάντων της Αυστρίας και Ουγγαρίας. Φύσει έξυπνοι ηγάπησαν το εμπόριον, την βιομηχανίαν και τας τέχνας και προόδευσαν τόσον, ώστε τον 14ο αιώνα η πατρίς των να αποτελεί μίαν από τας πλέον ανθούσας πόλεις του ελληνισμού...».

Από τις τάξεις αυτές προήλθε μεγάλο μέρος των δασκάλων, Μητροπολιτών και των πολεμιστών του γένους στη Θεσσαλία, την Ηπειρο και τη Μακεδονία, αλλά και ένα μεγάλο πλήθος από εμποροβιοτέχνες που στελέχωσαν τις ελληνορθόδοξες κοινότητες των αστικών κέντρων σε ολόκληρη τη βαλκανική... Είναι κατ'εξοχήν αστοί σε ολόκληρη σχεδόν την ηπειρωτική Ελλάδα με τεράστια συνεισφορά στην οικοδόμηση της ελληνικής πατρίδας. Οι μαρτυρίες υπάρχουν από τα επιβλητικά νεοκλασικά κτίσματα των Αθηνών εως τα εκπαιδευτήρια των Μακεδονικών κωμοπόλεων, από τον πρώτο Πρωθυπουργό της Ελλάδας Ιωάννη Κωλέτη και τους εθνικούς ευεργέτες...».

Ακριβώς επειδή έπαιζε αυτόν τον πρωτεύοντα πατριωτικό ρόλο και πολύ επικίνδυνο κάθε φορά για τον δυνάστη κάηκε-καταστράφηκε τρεις φορές. Αυτό ήταν το μεγαλείο των απογόνων της Ρωμιοσύνης : Πριν ακόμα κρυώσουν οι στάχτες Νάτος ο Αντριομένος Δίγλωσσος Σταυραετός. Αντρίκιος όπως πάντα να

ξαναβάλει σε δράση την ανοικοδόμηση της πόλης και τον μηχανισμό παραγωγής πλούτου και γνώσης. Πλούτου και γνώση που αποτελούσε τη βασική-κύρια υποδομή και προϋπόθεση για την παλιγγενεσία του έθνους των Ελλήνων.

Κυριολεκτικά στην κλίνη του προκρούστη δεινοπάθησε η ζωντανή αλλά και η ιστορική πραγματικότητα, για να επικρατήσει και να καταλήξει τελικά στο κεντρικό Αξίωμα : Η Ελλάδα παλιά ήταν ο Μοριάς και τώρα η Αθήνα. Η Αθήνα λοιπόν και οι υπόλοιποι ! Αυτό το υπέρ κεντρό-Νότια-αθηναϊκό κατασκεύασμα, δεν αποτελεί παρά ένα φανταχτερό περίβλημα που προβάλλει τα ήδη γνωστά στερεότυπα που από το 21 ακόμα κατατρέχουν και ταλανίζουν την Ελλάδα.

Εκείνο που αξίζει στη ζωή είναι να δίνεις τον αγώνα και μετά, να κερδίζεις στη μάχη. Οι Έλληνες και ειδικά οι οροσείβιοι που είναι και οι αυθεντικότεροι Έλληνες, γνωρίζουν να προχωρούν στις στοχαστικές προσαρμογές των πραγμάτων.

Γι' αυτό οι δίγλωσσοι Έλληνες, παρά την έντεχνα και για συγκεκριμένους λόγους κατασκευασμένη συκοφαντία και την ακατανόητη ταπείνωση συνέχισαν, συνεχίζουν και θα συνεχίσουν εσαεί να υπηρετούν το έθνος και την πατρίδα κατά τρόπο απaráμιλλο και κυρίως θα εξακολουθούν να είναι όπως πάντα οι Πρώτοι Στ Αρματα, Στ Τάματα, Στα Γρόσια και τα Γράμματα.

Προσωπικά πιστεύω πως αν οι δίγλωσσοι Έλληνες Βλάχοι της Βέροιας, δεν έχαναν τα όποια κινητά περιουσιακά τους στοιχεία στον πόλεμο της Αλβανίας, την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο και με το νόμο του Μεταξά, που τους υποχρεώνει να σφάξουν αδιάκριτα και σε εξεφτελιστικές τιμές τα εκατοντάδες χιλιάδες γίδια, άλλη θα σήμερα από κάθε άποψη η Βέροια και ο Νομός γενικότερα. Δεν θα αναφερθώ στον Καρκαβίτσα και όποιους άλλους Βλάχους λογοτέχνες,

Θα κλείσω με τον ΥΜΝΟ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ του Δίγλωσσου Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Εσείς, που πρωτοσπείρατε	της λευτεριάς το
σπόρο,	
λαχταρισμένο δώρο,	στη σκλαβωμένη Γη,
τα στάχια καρποφόρα,	στου θερισμού την
ώρα	
μας γίνετε οδηγοί.	

χρόνια,
κρότοι,
χέρια μας

Σαν ίσκοι μεγαλόκορμοι
Σέρνατε έμας τα' άγγόνια
Κι' όπου πολέμου κράξιμο
εσείς περνάτε πρώτοι

κι' απείραχτοι απ' τα
στο δρόμο της τιμής,
κι' όπου της μάχης
κι' άκολουθούμ' εμείς.

Στη μνήμη σας ανάβουμε
Τα χείλη μάς υμνούν,
Της δόξας τα στεφάνια,
δικής περηφάνια,
στος τάφους σας κρεμούν.

Βέροια Κόγιας Νίκος.